ALI HAZELWOOD

New York Times Bestselling Author of
THE LOVE HYPOTHESIS

Check & Mate





İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİN ÖVGÜ

ALİ HAZELWOOD

"Edebi bir atılım.....*Aşk* Hipotezi kendine güvenen bir ilk roman.
Bir şekilde hem akademik bir güç merkezi hem de ilahi yetenekli bir romancı olma cüretine sahip bir yazardan göreceğimiz ilk büyüklük parçası."

-Entertainment Weekly

"Çağdaş romantizmin tek boynuzlu atı: derin zeka ve zevkle kaçışın zor evliliği. .
. *Aşk Hipotezi'*nin çılgın bir ticari cazibesi var, ancak daha sessiz olan sır, dünyadaki tüm Zeytinlerden oluşan ve tam da bu kitabı derinden, hararetle bekleyen özel bir kitlenin var olmasıdır."

-Christina Lauren, *New York Times* çoksatan yazarı

"Ali Hazelwood, ikinci romanıyla bilimin ne kadar seksi olduğunu ve aşkın en beklenmedik yerlerden bile çıkabileceğini göstermek için mükemmel bir yazar olduğunu kanıtlıyor. O benim en yeni satın alınması gereken yazarım."

-Jodi Picoult, *Wish You Were Here* kitabının 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarı

"Komik, seksi ve zeki olan Ali Hazelwood, *Aşk Hipotezi* ile müthiş bir iş çıkarmış."

-Mariana Zapata, *New York Times* çoksatan yazarı

"STEM'deki kadınlar hakkında yerinde yorumlarla muhteşem derecede inek ve seksi."

-Helen Hoang*, New York Times* çoksatan yazarı, *Beyindeki Aşk üzerine*

"STEMinistler, toplanın. Dünyanız sarsılmak üzere."

-Elena Armas*, New York Times* çoksatan yazarı, *Beyindeki Aşk üzerine*

"Bu kitap en sevdiğim mecazlardan birini -Grumpy, Sunshine ile tanışıyor- eğlenceli ve son derece sevimli bir şekilde ele alıyor. Fandom ve aşk romanlarına verilen selamlara bayıldım ve elimden bırakamadım. Son derece
tavsiye edilir!"

-Jessica Clare, *New York Times* çoksatan yazarı, *Aşk Hipotezi* üzerine

"Bolca kimya içeren, yavaş yanan saf altın."

-PopSugar

"Anında aşık olacağınız bir kadın kahramana sahip, güzel yazılmış bir romantik komedi olan *Aşk Hipotezi*, kitaplığınızın raflarında yerini almaya aday."

-Elizabeth Everett, *A Lady's Formula for Love* kitabının yazarı

"Zekice, esprili diyaloglar ve sevimli ikincil karakterlerden oluşan farklı .....bir kadro... Gerçekçi, eğlenceli bir roman
okuyucuların ellerinden bırakamayacakları bir kitap."

-Library Journal (yıldızlı inceleme)

"Komik ve yürek ısıtan *Aşk Hipotezi*, romantik komedinin en iyi örneği. . . . Christina Lauren ya da Abby Jimenez okurlarına hitap edeceği kesin olan, seks ve bilimin mükemmel bir karışımı."

-Raf Bilinci

"Hazelwood, zeki ve sevimli karakterleri, kıvrak ü s l u b u ve sevilen bir kinayeyi ilginç bir şekilde ele alışıyla akademinin çalkantılı sularında ikna edici bir şekilde geziniyor."

-Publishers Weekly

Ayrıca Ali Hazelwood tarafından

YETİŞKİN ROMANLARI

Aşk Hipotezi Beyinde

Aşk Teorik Olarak Aşk

YETİŞKİN ANTOLOJİSİ

Seni Sevmekten Nefret Ediyorum

Check & Mate



ALI HAZELWOOD

SPHERE

KÜRE

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde 2023 yılında G. P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Random House LLC tarafından yayımlanmıştır.
İlk olarak 2023 yılında Sphere tarafından Büyük Britanya'da yayımlandı

Telif Hakkı © Ali Hazelwood 2023

Kitap tasarımı Kristin del Rosario
İç mekan sanatı: Satranç sanatı ©

JuliPaper/Shutterstock.com Yazarın manevi hakkı ileri

sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı ön izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir biçimde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 978-1-4087-2760-7

Sphere An
imprint of
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

İçindekiler

Önsöz
Birinci Bölüm:
Açılışlar Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm
İkinci Bölüm: Orta
Oyun Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm On
Birinci Bölüm On
İkinci Bölüm On
Üçüncü Bölüm
On Dördüncü
Bölüm On Beşinci
Bölüm On Altıncı
Bölüm On Yedinci
Bölüm On
Sekizinci Bölüm
On Dokuzuncu
Bölüm Yirminci
Bölüm

Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Üçüncü Bölüm:
Oyunun Sonu Yirmi
Altıncı Bölüm Yirmi
Yedinci Bölüm Yirmi
Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuz Birinci
Bölüm
Sonsöz

Sarah A. ve Helen'e,
onlar her zaman benim
favorilerim olacaklar.

Prologue

"Z kuşağının seks sembolü olduğun konusunda güvenilir bir bilgiye sahibim."

Neredeyse telefonumu düşürüyordum.

Tamam: Telefonumu düşürüyorum ama amonyak dolu bir behere sıçramadan önce kurtarıyorum. Sonra kimya sınıfına bakıyorum, başka duyan var mı diye.

Diğer öğrenciler ya mesajlaşıyor ya da ekipmanlarıyla uğraşıyor. Bayan Agarwal masasında, kâğıtlara not veriyormuş gibi yapıyor ama muhtemelen Bill Nye'ın erotik hayranlık romanını okuyor. Sıramdan etanoik asitin ölümcül olmayan kokusu yükseliyor ama AirPods'um hâlâ kulaklarımda.

Kimse bana ya da telefonumdaki videoya dikkat etmiyor, bu yüzden devam etmek için Oynat'a basıyorum.

"İki hafta önce Time *dergisindeydi. Kapakta. Yüzünüzün bir resmi ve ardından 'Z kuşağı seks sembolü'. Bu nasıl bir duygu?"*

Zendaya'yı görmeyi bekliyorum. Harry Styles. Billie Eilish. BTS'in tamamı, pH deneyi eğitimi sona erdikten sonra YouTube otomatik oynatma algoritmasının beni beslemeye karar verdiği gece şovunun kanepesine sıkışmış. Ama sadece bir adam. Hatta bir çocuk mu? Yersiz görünüyor

koyu renk gömleği, koyu renk pantolonu, koyu renk saçları, koyu renk yüz ifadesiyle kırmızı kadife sandalyede oturuyor. Derin ve ciddi bir sesle, *"Yanlış hissediyorum,"* derken yoğun bir şekilde okunamaz.

"Öyle mi?" diye soruyor ev sahibi -Jim ya da James ya da Jimmy-.

"Z kuşağı kısmı doğru," diyor konuk. *"Seks sembolü kısmı o kadar değil."*

Seyirciler alkışlayarak ve yuhalayarak bunu yiyorlar ve işte o zaman altyazıyı okumaya karar veriyorum. *Nolan Sawyer*, yazıyor. Kim olduğunu açıklayan bir açıklama var ama buna ihtiyacım yok. Yüzü tanımayabilirim ama hayatımda adını bilmediğim bir an hatırlamıyorum.

Kral Katili ile tanışın: Dünyanın 1 numaralı satranç oyuncusu. "Sana bir şey söyleyeyim Nolan: Zeki olmak yeni seksiliktir."

"Hâlâ yeterli olduğumdan emin değilim." Ses tonu o kadar kuru ki, reklamcısının onu bu röportaja nasıl ikna ettiğini merak ediyorum. Ama seyirciler gülüyor ve sunucu da gülüyor. Öne doğru eğiliyor, bir atlet gibi yapılı, teorik fizikçi gibi düşünen ve bir Silikon Vadisi girişimcisinin net servetine sahip bu genç adamdan etkilendiği belli. Özel olduğunu kabul etmeyen sıradışı, yakışıklı bir dahi.

Acaba Jim, Jimmy, James de *benim* duyduklarımı duydu mu? Dedikoduları. Fısıldanan hikayeler. Satrancın altın çocuğu hakkındaki karanlık söylentiler.

"Satrancın yeni seksi olduğu konusunda hemfikir olalım. Ve bunu sağlayan da sensin- sen oynamaya başladığından beri satrançta bir rönesans yaşandı. Birisi oyunlarınızın yorumlarını yayınlıyordu ve TikTok'ta viral oldular - ChessTok, *yazarlarım bana buna* SatrançTok *dendiğini söyledi - ve şimdi her zamankinden daha fazla insan nasıl oynanacağını öğreniyor. Ama her şey sırayla: Siz bir satranç oyuncusunun ulaşabileceği en yüksek unvan olan Büyük Ustasınız ve az önce ikinci Dünya Şampiyonluğunuzu kazandınız.*"- sunucu kartına bakmak zorunda, çünkü normal Büyük Ustalar Sawyer kadar ünlü değil- "*Andreas Antonov. Tebrikler."*

Sawyer bir kez başını sallar.

"Ve daha yeni on sekiz yaşına girdin. Ne zaman?" "Üç gün önce."

Üç gün önce on altı yaşıma girdim.

On yıl üç gün önce ilk satranç takımımı aldım - plastik taşlar, pembe ve mor- ve sevinçten ağladım. Gün boyu kullanır, her yere yanımda taşır, sonra da uykumda ona sarılırdım.

Şimdi elimdeki piyonun hissini bile hatırlayamıyorum.

"Çalmaya çok genç yaşta başladınız. Ailen sana öğretti mi?"

"Büyükbabam," der Sawyer. Ev sahibi, Sawyer'ın *oraya* gideceğini düşünmemiş gibi şaşırmış görünüyor, ama hemen toparlanıyor.

"Profesyonel olmak için yeterince iyi olduğunuzu ne zaman anladınız?"

"*Yeterince iyi* miyim*?"*

Daha fazla seyirci kahkahası. Gözlerimi deviriyorum. *"Başından beri profesyonel bir satranç oyuncusu olmak istediğini biliyor muydun?"*

"Evet. Başından beri satranç maçı kazanmak kadar sevdiğim bir şey olmadığını biliyordum."

Ev sahibinin kaşları kalktı. *"Hiçbir şey*

mi?" Sawyer tereddüt etmez. *"Hiçbir şey."*

"Ve-"

"Mallory?" Bir el omzuma yerleşiyor. Sıçradım ve bir kapsül kopardım. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır!" Bayan Agarwal'a gülümseyerek telefonu arka cebime koyuyorum. "Talimat videosunu yeni bitirdim."

"Oh, mükemmel. Asidik çözeltiyi eklemeden önce eldiven giydiğinizden emin olun."

"Yapacağım."

Sınıfın geri kalanı deneyi neredeyse bitirmişti. Kaşlarımı çatıyorum, yetişmek için acele ediyorum ve birkaç dakika sonra hunimi bulamayıp karbonatımı döktüğümde Sawyer'ı ya da hiçbir şeyi satranç kadar istemediğini söylerken sesinin nasıl çıktığını düşünmeyi bırakıyorum. Ve iki yıldan biraz fazla bir süre onu bir daha düşünmedim. Ta ki ilk kez oynayacağımız güne kadar.

Ve ben onunla yerleri siliyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Açık pozisyonlar



Chapter One

İki yıl sonra

Easton akıllı, çünkü beni bedava boba vaadiyle kandırıyor. Ama aynı zamanda aptal, çünkü "Bir iyiliğe ihtiyacım var" demeden önce çikolatalı krem peynir köpüklü çayımı yudumlamamı beklemiyor.

"Hayır." Ona sırıtıyorum. Çöp kutusundan iki pipet koparıyorum. Birini ona uzattım, görmezden geldi.

"Mal. Daha ne olduğunu bile duymadın-" "Hayır."

"Satrançla ilgili."

"Peki, bu durumda ..." Siparişimi getiren kıza gülümseyerek teşekkür ediyorum. Geçen yaz iki, belki de üç kez dışarı çıkmıştık ve onunla ilgili belirsiz, hoş anılarım var. Ahududulu ChapStick dudaklar; Hyundai Elantra'sında mırıldanan Bon Iver; atletimin altında serinleyen yumuşak bir el. Ne yazık ki bu anıların hiçbirinde adı geçmiyor. Ama boba'mın üzerine *Melanie* yazmıştı, o yüzden sorun yok.

Kısa, gizli bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve Easton'a dönüyorum. "Bu durumda, çifte hayır."

"Bir oyuncum eksik. Bir takım turnuvası için."

"Artık oynamıyorum." Telefonumu kontrol ettim. Saat 12:09. Garaja dönmeme yirmi bir dakika daha var. Bob, patronum, tam olarak

nazik, bağışlayıcı bir insan. Bazen insan olduğundan bile şüphe ediyorum. "Öğleden sonrayı bir Chevy Silverado'nun altında geçirmeden önce bunu dışarıda içelim."

"Hadi, Mal." Bana ters ters bakıyor. "Satranç bu. Hala oynuyorsun."

Kız kardeşim Darcy'nin altıncı sınıf öğretmeni sınıfın kobay domuzunu "şehir dışındaki bir çiftliğe" göndereceğini açıkladığında, çiftliğin gerçekten var olup olmadığını anlayamayan Darcy onu kaçırmaya karar verdi. Domuzcuk, öğretmen değil. Son bir yıldır Kaçırılan Goliath ile birlikte yaşıyorum - paramızın yetmediği veterinerin onu diyete sokmamız için dizlerinin üzerinde bize yalvarmasından bu yana yemeklerimizden artıkları ona vermeyerek geçirdiğimiz bir yıl. Ne yazık ki Goliath'ın her seferinde gözlerini dikip bana boyun eğdirme gibi esrarengiz bir yeteneği var.

Tıpkı Easton'ın yaptığı gibi. İfadeleri aynı saf, inatçı inatçılığı yansıtıyor.

"Nuh-uh." Çayımı emiyorum. İlahi. "Kuralları unuttum. Küçük at ne yapıyordu?"

"Çok komik."

"Hayır, gerçekten, hangisi satranç? Vezir Go'yu geçmeden Catan'ı fetheder-"

"Senden eskiden yaptığın şeyi yapmanı

istemiyorum." "Eskiden ne yapıyordum?"

"Hani on üç yaşındayken Paterson Satranç Kulübü'ndeki diğer tüm çocukları, sonra gençleri, sonra da yetişkinleri yenmiştin ya? Ve seni aşağılamak için New York'tan insanlar getirmişlerdi? *Buna* ihtiyacım yok."

Bu olay olduğunda aslında on iki yaşındaydım. Çok iyi hatırlıyorum, çünkü babam yanımda durmuş, eli kemikli omzumda sıcacık, gururla *Mallory'ye karşı bir yıl önce on bir yaşına bastığından beri hiçbir oyunu kazanamadığımı* ilan ediyordu. *Olağanüstü, değil mi?* Ama bunu belirtmiyorum ve bunun yerine, hayata zar zor tutunan zinnialarla dolu bir çiçek tarhının yanındaki bir çim parçasına oturuyorum. New Jersey'de Ağustos kimsenin en sevdiği yer değildir.

"Gösteri maçlarımın yarısını hatırlıyor musun? Bayılmak üzereydim ve sen herkese geri çekilmelerini söylemiştin-"

"- ve sana meyve suyumu uzattım." Yanıma oturdu. Önce onun mükemmel göz kalemi kanadına, sonra da benim yağ lekeli tulumuma bakıyorum.

Bazı şeyler asla değişmez. Her zaman bir planı olan mükemmeliyetçi Easton Peña ve onun dağınık yardımcısı Mallory Greenleaf. Birinci sınıftan beri aynı sınıftaydık ama o on yaşında Paterson Satranç Kulübü'ne katılana kadar pek etkileşime girmemiştik. O, bir bakıma, çoktan şekillenmişti. Bugün olduğu gibi harika, inatçı bir insandı.

Bu saçmalığı oynamaktan gerçekten zevk alıyor *musun?* Bir maç için eşleştiğimizde bana sordu.

Sen bilmiyor musun? Dehşete kapılarak sordum.

Tabii ki hayır. Sadece çok çeşitli ders dışı etkinliklere ihtiyacım var. Üniversite bursları kendi kendine kazanılmıyor. Onu dörtte mat ettim ve o zamandan beri ona tapıyorum.

Easton'ın satrancı benim gibi hiç önemsememesi ama daha uzun süre devam etmesi çok komik. ÜçümüZ ne tuhaf bir aşk üçgeni oluşturuyoruz.

"Bana meyve suyu kutusu için borçlusun, o zaman turnuvaya gel," diye emrediyor. "Dört kişilik bir takıma ihtiyacım var. Herkes ya tatilde ya da satrançla dama arasındaki farkı anlayamıyor. Kazanmak zorunda bile değilsin ve bu hayır işi için."

"Hangi hayır kurumu?" "Fark eder mi?"

"Tabii ki. Sağcı bir düşünce kuruluşu için mi? Bir sonraki Woody Allen filmi için mi? Histeri ya da glüten hassasiyeti gibi uydurma bir hastalık mı?"

"Gluten hassasiyeti uydurma *değildir*." "Gerçekten mi?"

"Evet. Ve turnuva için-" Telefonuna öfkeyle dokunuyor. "Bulamıyorum ama bunu kısa kesebilir miyiz? İkimiz de evet diyeceğini biliyoruz."

Kaşlarımı çatıyorum. "Öyle bir şey bilmiyoruz." "Belki de *bilmiyorsunuzdur*."

"Benim bir omurgam var, Easton."

"Elbette." Tapyoka toplarını çiğniyor, agresif, cesur, aniden kobaydan çok boz ayı gibi.

Dokuzuncu sınıfta sınıf başkanlığına aday olurken beni yardımcısı olmaya ikna ettiğini hatırlıyor. (Kaybettik. Ezici bir çoğunlukla.) Ve onuncu sınıfı,

Missy Collins dedikodu yayıyordu ve beni Twitter'ını hacklemem için işe aldı. On birinci sınıfta, onun yazıp yönettiği *Gurur* ve *Önyargı* müzikalinde Bayan Bennett rolünü oynadığımda da - daha iyi bir muhakeme yeteneğime ve yarım oktavlık ses aralığıma rağmen. Evde işler yolunda gitmeseydi muhtemelen son sınıfta da aptalca bir şeyi kabul ederdim.
Maddi açıdan bakacak olursak, pek de iyi sayılmazdı. Ve her boş saniyemi garajda çalışarak geçirmemiştim.

Easton, "Hepimiz hayır diyemeyeceğinizi biliyoruz," diye belirtiyor. "O yüzden sadece evet deyin."

Telefonumu kontrol ediyorum - molama on iki dakika daha var. Bugün çorba gibi sıcak, boba'yı mideye indirmeyi bitirdim ve fincanına ilgiyle bakıyorum. Honeydew kavunu: en sevdiğim ikinci lezzet. "Meşgulüm."

"Nasıl meşgul?"

"Randevu."

"Kim? Etobur bitkiler adamı mı? Yoksa Paris Hilton'a benzeyen

mi?" "İkisi de değil. Ama birini bulacağım."

"Hadi ama. Üniversiteden önce birlikte vakit geçirmenin bir yolu."

Dirseğimi onunkine vurarak doğruluyorum. "Ne zaman gidiyorsun?"

"İki haftadan kısa bir süre içinde."

"*Ne dedin? Daha yeni* mezun olduk."

"Üç ay önce falan mı? Ağustos ortasına kadar oryantasyon için Colorado'da olmam gerekiyor."

"Oh." Öğleden sonra uykusundan uyanıp havanın çoktan karardığını fark etmek gibi bir şey. "Oh," diye tekrarladım, biraz şok olmuş bir halde. Bunun olacağını *biliyordum* ama kız kardeşimin mono hastalığı, annemin hastanede geçirdiği bir hafta, *diğer* kız kardeşimin mono hastalığı ve fazladan tuttuğum nöbetler arasında zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmalıyım. Bu çok korkutucu: Easton'la hiç aynı şehirde yaşamamıştım. Onu haftada bir kez *Dragon Age* oynamak, *Dragon Age* hakkında konuşmak ya da *Dragon Age* oyunlarını izlemek için hiç görmedim.

Belki de yeni hobilere ihtiyacımız vardır.

Gülümsemeye çalışıyorum. "Sanırım eğlenirken zaman uçup gidiyor."

"*Öyle mi*, Mal? Eğleniyor musun?" Gözlerini bana dikiyor ve ben gülüyorum.

"*Gülme*. Sürekli çalışıyorsun. Çalışmadığın zamanlarda da kız kardeşlerine şoförlük yapıyorsun ya da anneni doktor randevularına götürüyorsun ve-" Bir elini koyu renk buklelerinde gezdiriyor ve onları karıştırıyor - bu da bıkkınlığının iyi bir göstergesi. Tahminimce onda yedi. "Sınıfımızın bir numarasıydın. Matematik dehasısın ve *her şeyi* ezberleyebilirsin. *Üç* burs teklifi aldın, biri benimle Boulder'a gelmek içindi. Ama gitmemeye karar verdin ve şimdi burada *sıkışıp kalmış* gibisin, görünürde bir sonun yok ve ... biliyor musun? Bu senin seçimin ve bunun için sana saygı duyuyorum ama en azından eğlenceli *bir* şey yapmana izin verebilirsin. Hoşuna giden bir şey."

Bir, iki, üç saniye boyunca kızarmış yanaklarına bakıyorum ve neredeyse ağzımı açıp ona bursların üniversiteye gitmen için para ödediğini ama evin ipoteği, kız kardeşinin paten derbisi kampı ya da diğer kız kardeşinin kaçırılan evcil hayvanının C vitamini takviyeli peletleri için ödemediğini ya da midenin dibine yapışan suçluluk duygusunu eritmek için ne gerekiyorsa onu söyleyecektim. Neredeyse. Son anda başka tarafa bakıyorum ve "başka taraf" telefonuma doğru oluyor.

Saat 12:24. Kahretsin. "Gitmem gerek."

"Ne? Mal, delirdin mi? İsteyerek yapmadım-"

"Hayır." Ona sırıtıyorum. "Ama molam bitti."

"Daha *yeni* geldin."

"Evet. Bob insancıl programları ve iş-yaşam dengesini pek sevmez. O köpüklü çayı bitirmeyi planlamıyor olma ihtimalin var mı?"

Gözlerini kaslarını çekecek kadar sert bir şekilde deviriyor ama fincanını bana uzatıyor. Uzaklaşırken elimi yumruk yapıyorum.

Easton arkamdan, "Turnuva hakkında bana bilgi ver," diye

bağırıyor. "Çoktan haber verdim."

Bir inilti. Ve sonra ciddi, sivri bir "Mallory", Bob'un geç kaldığımı haykıran kokulu nefesinin tehdidine rağmen arkamı dönmeme neden oldu. "Dinle, seni bir şey yapmaya zorlamak istemiyorum. Ama eskiden satranç senin tüm hayatındı. Ve şimdi iyi bir amaç için bile oynamak istemiyorsun."

"Glüten hassasiyeti gibi mi?"

Yine gözlerini deviriyor ve ben gülerek işe geri dönüyorum. Zar zor zamanında yetiştim. Silverado'nun altında kaybolmadan önce aletlerimi topluyorum.

Telefonum çaldığında. Bir el ilanının ekran görüntüsü. Şöyle yazıyor: *Kulüpler Olimpiyat takımı turnuvası. NYC bölgesi. Sınır Tanımayan Doktorlar ile bağlantılı.*

Gülümsüyorum.

MALLORY: Tamam, bu iyi bir hayırseverlik

Sana söylemiştim. Ayrıca:

Bana WebMD'nin glüten duyarlılığı ile ilgili sayfasının linkini gönderdi, görünüşe göre böyle bir şey var.

Tamam, yani bu gerçek bir şey.

Sana söylemiştim.

Bunun senin sloganın olduğunu biliyorsun değil mi?

Bu "Haklıydım" olurdu. Yani turnuvaya katılacak mısın?

Homurdanıyorum ve neredeyse *hayır* yazacağım. Neredeyse ona tam olarak *neden* artık hiç satranç oynamadığımı hatırlatacaktım.

Ama sonra onun aylarca üniversiteye gittiğini ve benim burada, tek başıma, sadece sevişmek isteyen biriyle en son *Dragon Age* oyunu hakkında sohbet etmeye çalıştığımı hayal ediyorum. Şükran Günü'nde eve gelişini düşünüyorum: belki saçını kestirecek, vegan olacak, inek baskısı yaptıracak. Belki de yeni bir insan olacak. Her zamanki yerlerimizde buluşacağız, her zamanki programlarımızı izleyeceğiz, her zamanki insanlarımız hakkında dedikodu yapacağız, ama aynı olmayacak, çünkü yeni arkadaşlarla tanışmış, yeni şeyler görmüş, yeni anılar edinmiş olacak.

Korku göğsüme saplanıyor. Onun değişmesinden, çiçek açmasından ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağından korkuyorum. Ama ben olacağım. Burada, Paterson'da, durgunlaşıyorum. Bunu söylemeyeceğiz ama bileceğiz.

Ben de yazıyorum:

K. Son Yaşasın

Gördün mü? Haklıymışım.

MALLORY: 

Gelecek hafta kız kardeşlerimi kampa götürerek bana borcunu ödeyeceksin, böylece ben de daha fazla vardiya alabileceğim.

Mal, hayır.

Mal, lütfen. Başka bir şey var mı? Mal,

korkunçlar. **MALLORY:** 

"Hey, Greenleaf! Sana Instagram'da gezinmen ya da avokadolu sandviç alman için para ödemiyorum. İşinin başına dön."

Gözlerimi deviriyorum. İçimden. "Yanlış nesil,

Bob." "Her neyse. Git. İşe. İşe."

Telefonumu tulumumun içine sokuyorum, iç çekiyorum ve aynen öyle yapıyorum.



"MAL, SABRINA KOLUMU ÇİMDİKLEDİ VE BANA PİSLİK DEDİ!"

"Mal, Darcy az önce iğrenç, kokuşmuş *sik nefesiyle* yüzüme doğru esnedi!" İç çekerek kız kardeşlerimin yulaf ezmelerini hazırlamaya devam ediyorum. Tarçın, yağsız süt,

şeker yok ya da "Seni bıçaklayacağım, Mal. *Sağlık* diye bir şey duydun mu hiç?" (Sabrina); fıstık ezmesi, market markası Nutella, muz ve "Biraz daha Nutella ekleyebilir misiniz lütfen? Sekizinci sınıftan önce bir ayak uzatmaya çalışıyorum!" (Darcy).

"Mallory, Darcy az önce üzerime *osurdu*!"

"Hayır- *Sabrina* kendini kıç menziline sokan bir dangalak!"

Dalgın dalgın Nutella'yı kaşıktan yalıyorum, yulaf ezmesinin içine oje çıkarıcı dökmeyi hayal ediyorum. Sadece bir topak. Belki iki tane.

Dünyada en çok sevdiğim iki insanın zamansız ölümü gibi bazı eksileri olabilir. Ama artıları? Yenilmez. Artık gecenin bir yarısı, muhtemelen Goliath'ın kuduz ısırıkları olmayacak. Sabrina'nın pembe sütyenini yıkadığı için, Sabrina'nın pembe sütyenini yanlış yere koyduğu için, Sabrina'nın pembe sütyenini çaldığı iddia edildiği için, Sabrina'nın pembe sütyeninin nerede olduğunu takip etmediği için artık şiddetli sözlü taciz yok. Artık duvarlardan ürkütücü bir şekilde bana bakan Timothée Chalamet posterleri yok.

Sadece ben, New Jersey'deki bir hapishane hücresinin huzurlu sessizliğinde sustalımı keskinleştiriyorum.

"Mallory, Darcy tam bir pislik gibi davranıyor-"

Kaşığı bıraktım ve banyoya doğru yürüdüm. Yaklaşık üç adım sürüyor - Greenleaf malikânesi küçük ve pek de çözücü değil.

"Eğer ikiniz de çenenizi kapatmazsanız," diyorum sabahın sekizindeki en sert sesimle, "sizi pazara götürüp pamuk şekerli üzümlerle takas edeceğim."

Geçen yıl garip bir şey oldu: neredeyse bir gecede, eskiden çok iyi arkadaş olan iki tatlı küçük köftem rakip bataklık cadalozları haline geldi. Sabrina on dört yaşına girdi ve genetik olarak bizimle akraba olamayacak kadar havalıymış gibi davranmaya başladı; Darcy on iki yaşına girdi ve ... şey. Darcy aynı kaldı. Her zaman okuyor, her zaman erken gelişmiş, her zaman kendi iyiliği için fazla gözlemci. Sanırım Sabrina'nın harçlığını yeni bir kilit almak ve onu paylaştıkları odadan atmak için kullanmasının nedeni de buydu. (I

Timothée Chalamet'in Mona- Lisa- etkili gözleri ve yaklaşan kuduz hastalığı nedeniyle).

"Aman Tanrım." Darcy gözlerini devirir. "Sakin ol

Mallory." "Evet, Mallory. Kıç deliğini aç."

Evet, bu nankörlerin anlaşmayı başardıkları tek zaman? Bana karşı birleştiklerinde. Annem ergenlikten olduğunu söylüyor. Ben şeytani ele geçirilmeden yanayım ama kim bilir? Kesin olarak bildiğim şey, yalvarmanın, gözyaşı dökmenin ve hatta onları ikna etmeye çalışmanın etkili teknikler olmadığı. Herhangi bir zayıflık göstergesi ele geçirilir, istismar edilir ve her zaman Ed Sheeran vücut yastıkları veya kobaylar için mezuniyet şapkaları gibi saçma şeyler almam için bana şantaj yapılmasıyla sona erer. Benim sloganım *korkuyla hükmetmek*. Bu hormonlu, anarşik, kana susamış köpekbalıklarıyla asla pazarlık yapma.

Tanrım, onları o kadar çok seviyorum ki ağlayabilirim.

"Annem uyuyor," diye tıslıyorum. "Yemin ederim, eğer sessiz olmazsanız alnınıza kalıcı kalemle *dickbreath* ve *douchewad* yazacağım ve sizi bu şekilde dünyaya göndereceğim."

Darcy diş fırçasını bana doğru sallayarak, "Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin," dedi, "yoksa Çocuk Koruma Servisi'ni üzerine salarız."

Sabrina başını sallar. "Muhtemelen polis

bile." "Yasal masrafları karşılayabilir

mi?"

"Asla olmaz. Çok çalışan, az maaş alan, mahkemenin atadığı savunma avukatınla sana iyi şanslar, Mal."

Kapının pervazına yaslanıyorum. "*Şimdi* ikiniz bir konuda hemfikirsiniz." "Darcy'nin bir pislik olduğu konusunda hep hemfikirdik."

"Ben *değilim*, *sen* bir fahişesin."

"Annemi uyandırırsanız," diye tehdit ediyorum, "ikinizin de sifonunu tuvalete çekerim- "

"Uyandım! Tesisatı tıkamana gerek yok, tatlım." Arkamı döndüm. Annem ayakları titreyerek koridorda ilerliyor ve midemin alt kısmı burkuluyor. Son bir aydır sabahları zor oluyor. Aslında tüm yaz boyunca. Darcy ve Sabrina'ya bakıyorum, onlar da en azından

pişman görünme nezaketini gösterdi. "Artık tavuklarla birlikte olduğuma göre, en sevdiğim Rus bebeklerime sarılabilir miyim?"

Annem, beyaz-sarı saçlarımız, koyu mavi gözlerimiz ve pembe oval yüzlerimizle kız kardeşlerim ve benim birbirimizin biraz daha küçük versiyonları olduğumuz şakasını yapmayı sever. Belki de Darcy'nin tüm çilleri var ve Sabrina VSCO estetiğini tamamen benimsedi ve ben ... . Goodwill'de beş dolarlık boho chic kıyafetler olmasaydı, Alexis Rose cosplayer'ı gibi görünmezdim. Ama Greenleaf'in üç kızının bir kurabiye kalıbıyla yapıldığına şüphe yok; bir zamanlar koyu, şimdiyse ağarmış saçları ve bronzlaşmış teniyle annemin değil. Babamıza bu kadar çok benzememizden rahatsız olsa da bundan hiç bahsetmedi.

"Neden ayaktasınız?" diye soruyor Sabrina'ya geçmeden önce Darcy'nin alnına doğru. "Antrenmanınız var mı?"

Sabrina sertleşir. "Gelecek haftaya kadar başlamıyorum. Aslında, biri beni Junior Roller Derby Derneği'*ne* kaydettirmezse *asla* başlayamayacağım.

"Cuma gününe kadar aidatları ödeyeceğim," diye onu rahatlatıyorum.

Bana şüpheci ve güvensiz bir bakış attı. Sanki önemsiz oto tamircisi maaşımla onun kalbini birçok kez kırmışım gibi. "Neden hemen şimdi ödeyemiyorsun?"

"Çünkü seninle oynamaktan zevk alıyorum, tıpkı bir örümceğin avıyla oynadığı gibi." Çünkü onları alabilmek için garajda fazladan mesai yapmam gerekecek.

Gözleri kısıldı. "Paran yok, değil mi?" Kalbim küt küt

atıyor. "Tabii ki var."

"Çünkü ben bir yetişkinim. McKenzie de o dondurmacıda çalışıyor, yani ona sorabilirim-"

"Sen yetişkin *değilsin*." Sabrina'nın para konusunda endişelenmesi fikri fiziksel olarak acı veriyor. "Aslında söylentilere göre sen bir dangalaksın."

"Madem bir şeyler talep ediyor ve elde ediyoruz," diye araya giriyor Darcy, ağzı diş macunuyla dolu, "Goliath hâlâ yalnız, depresyonda ve bir kız arkadaşa ihtiyacı var."

"Mmm." İki Goliath'ın üretebileceği bok sayısını kısaca düşündüm. Eyvah. "Her neyse, Easton nazikçe sizi kampa götürmeyi teklif etti.

Gelecek hafta. Ve senden onun için iyi, normal ya da hatta düzgün olmanı istemeyeceğim çünkü ben de onunla oynamaktan zevk alıyorum. Bir şey değil."

Banyodan çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum ama kız kardeşlerimin birbirlerine attıkları şaşkın bakışları fark etmeden önce değil. Easton'a olan aşkları tarihsel ve yoğun.

Annem mutfakta bana "Bugün çok tatlı
görünüyorsun," diyor. "Teşekkürler." Ona dişlerimi
gösteriyorum. "Diş ipi kullandım."

"Süslü. Sen de duş aldın mı?"

"Whoa, sakin ol. Ben bir moda influencer'ı
değilim." Kıkırdıyor. "Tulumunu giymiyorsun."

"Bunlara tulum deniyor ama inandırdığın için teşekkürler." Parlak sarı işlemeli eteğimin içine soktuğum beyaz tişörte bakıyorum. "Garaja gitmeyeceğim."

"Randevu mu? Uzun zaman oldu."

"Randevu yok. Easton'a söz verdim. " Kendimi durduruyorum.

Annem harika biri. Tanıdığım en nazik, en sabırlı insan. Ona satranç turnuvasına gideceğimi söylesem muhtemelen aldırmazdı. Ama bu sabah baston kullanıyor. Eklemleri şişmiş ve iltihaplanmış görünüyor. Ve ben üç yıldır "c" kelimesini kullanmadım. Neden serimi bozayım?

"Birkaç hafta içinde Boulder'a gidecek, o yüzden New York'ta takılıyoruz."

Yüz ifadesi kararıyor. "Keşke okuluna devam etmeyi bir kez daha düşünsen-"

"Anne," diye sızlanıyorum, ses tonum olabildiğince incinmiş.

Birkaç deneme ve birçok hatadan sonra nihayet annemi rahatlatmanın en iyi yolunu buldum: üniversiteye gitmek istediğimi o kadar az ima ediyorum ki, bu konuyu her açtığında, hayatımın seçimlerine saygı duymaması beni trajik bir şekilde yaralıyor. Bu doğru olmayabilir ve ben de ona yalan söylemeyi sevmiyorum ama bu onun iyiliği için. Ailemden kimsenin bana bir şey borçlu olduğunu düşünmesini ya da kararlarımdan dolayı suçluluk hissetmesini istemiyorum. Suçlu hissetmemeliler çünkü bunların hiçbiri *onların* hatası değil.

Sadece bana ait.

"Evet. Evet, özür dilerim. Easton'la takılıyor olman heyecan verici."

"Öyle mi?"

"Elbette. Gençleşiyorsun. On sekiz yaşında şeyler yapıyorsun." Bana hüzünlü bir bakış attı. "Sadece bir gün izin aldığın için mutluyum- YALO ve diğer şeyler."

"Bu YOLO, anne."

"Emin misin?"

Çantamı alırken gülüyorum ve onu yanağından öpüyorum. "Bu gece döneceğim. Nankörlerle yalnız kalman sorun değil mi? Buzdolabına üç yemek seçeneği bıraktım. Ayrıca Sabrina geçen hafta tam bir baş belasıydı, o yüzden McKenzie ya da başka bir arkadaşı onu davet ederse onların evine gitmesine izin verme."

Annem iç çeker. "Sen de benim çocuğumsun, biliyorsun değil mi? Ve benimle ortak ebeveynlik yapmak zorunda kalmamalısın."

"Hey." Kaşlarımı çatıyorum. "İşimi iyi yapmıyor muyum? Harpilerin kahvaltılarına daha fazla reçeteli Benadryl koymalı mıyım?"

Annemin tekrar kıkırdamasını istiyorum ama o sadece başını sallıyor. "Kendine bir gün ayırmana şaşırmam hoşuma gitmiyor. Ya da Sabrina'nın paraya ihtiyacı olduğunda sana bakması. Bu-"

"Anne. *Anne*." Elimden geldiğince içtenlikle gülümsüyorum. "Sana söz veriyorum, her şey yolunda." Muhtemelen değildir. İyi, yani.

Ailemin romatoid artritle ilgili Wikipedia girişini ezberlemiş olmasında fevkalade hoş olmayan bir şey var. Annemin ağzının etrafındaki çizgilerden kötü bir gün olup olmayacağını anlayabiliyoruz. Geçen yıl Darcy'ye *kronikliğin* sonsuza dek sürdüğünü açıklamak zorunda kaldım. Tedavi edilemez. Asla geçmeyecek.

Annemin biyoloji alanında yüksek lisans derecesi var ve tıbbi bir yazar, hem de çok iyi bir yazar. Sağlık eğitimi materyalleri, FDA belgeleri, müşterilerine milyonlarca dolar kazandıran süslü hibe teklifleri yazdı. Ama o serbest çalışıyor. Babam yanındayken ve düzenli olarak çalışabiliyorken bu pek sorun olmuyordu. Ne yazık ki artık böyle bir seçenek yok. Bazı günler ağrıları o kadar kötü oluyor ki, bırakın projeleri devralmayı, yataktan bile zor kalkıyor ve inanılmaz derecede karmaşık Sosyal Güvenlik

Engelli başvurusu şu ana kadar dört kez reddedildi. Ama en azından ben buradayım. En azından onun için işleri kolaylaştırabilirim.

Yani belki, sadece belki, öyle olacak. İyi, yani.

"Dinlen, tamam mı?" Yüzünü avuçluyorum. Gözlerinin altında yaklaşık yedi tane gri halka var. "Yatağına dön. Yaratıklar kendilerini eğlendireceklerdir."

Kendimi dışarı bıraktığımda. Sabrina ve Darcy'nin mutfakta yulaf ezmeleri hakkında konuştuklarını duyabiliyorum. Oje çıkarıcı stoklamayı aklıma not ediyorum ve Easton'ın arabasının köşeyi döndüğünü görünce ona el sallayıp koşarak caddeye çıkıyorum.

Ve sanırım bu, hayatımın geri kalanının başlangıcı.

Chapter Two

"Bu bir İsviçre sistemi turnuvası. Sayılır. Pek sayılmaz ama."

Easton ekibimizi etrafında topluyor, sanki Tony Stark Yenilmezler'i bilgilendiriyormuş gibi, ama esprili tek cümleler yerine Paterson Satranç Kulübü rozetleri dağıtıyor. Fulton Stall Market'in ikinci katında üç yüz kişi olmalı ve iş kıyafetlerini giymeyen bir tek ben varım.

Oops.

"Her birimiz dört maç oynayacağız," diye devam ediyor. "Bu bir hayır işi olduğu ve turnuva amatörlere açık olduğu için, FIDE derecelendirmelerini kullanmak yerine, oyuncular kendi bildirdikleri yeteneklerine göre eşleştirilecekler."

FIDE, Dünya Satranç Federasyonu (Neden WCF kısaltması değil? Emin değilim ama işin içinde Fransızca olduğundan şüpheleniyorum) oyuncuların beceri seviyelerini belirlemek ve buna göre onları sıralamak için karmaşık bir sisteme sahip. Yedi yaşındayken, satranç takıntılıyken ve büyüyünce denizkızı bir Büyükusta olmak isterken bu konuda her şeyi biliyordum. Şimdiye kadar, muhtemelen daha faydalı bilgilere yer açmak için bürokratik şeylerin çoğunu unuttum - bir kablo terminalini kıvırmanın en iyi yolu veya *How to Get Away with Murder*'ın ilk üç sezonunun konusu gibi. Tek hatırladığım, bir derece almak için FIDE sponsorluğundaki turnuvalara kaydolmak gerektiğiydi. Tabii ki bunu uzun zamandır yapmadım çünkü uzun zamandır oynamadım.

Dört yıl, beş ay ve iki hafta ve hayır, günleri saymaya tenezzül etmeyeceğim.

"Yani beceri düzeyimizi kendimiz mi bildireceğiz?" Zach soruyor. Ben ayrıldıktan sonra Paterson Satranç Kulübü'ne katılan ve profesyonel olma hevesi olan bir Montclair birinci sınıf öğrencisi. Onunla Oscar'ın evinde bir kez karşılaştım ve FIDE derecesinden (2,546) bahsederek konuşmaları rayından çıkarma eğilimi, FIDE derecesi hakkında saatlerce süren monologlar yapma yeteneği (2,546) ve FIDE derecesi ne olursa olsun onunla çıkmakla ilgilenmediğimi anlamaması (2,546) gibi nedenlerden dolayı hayranı değilim.

Ama yine de dördüncü üyemiz Josh'tan daha iyi, zira Easton'ın kendisiyle en azından bir kez öpüşmesi halinde daha az eşcinsel olacağını defalarca ima etti.

Easton bize, "Takım lideri ben olduğum için beceri düzeylerinizi ben belirledim," diyor. "Ben-"

"Neden lider sensin?" Zach soruyor. "Seçim yapıldığını hatırlamıyorum."

"O zaman takımın diktatörü benim," diye tıslıyor. Gülümsememi gizlemek için iğnemi tişörtüme sabitliyorum. "Mallory'yi en üst sıraya koydum."

Kollarımı indiriyorum. "Easton. *Çok az* oynadım-"

"Zach de en yüksekte. Kendim için üçüncü en yüksek," diye devam ediyor, beni görmezden gelerek. Sonra Josh'a bakıyor ve etkili olması için duraklıyor. "Senin için en düşük."

Josh o sağlıklı, altın çocuk kahkahasını patlatır. "Şaka bir yana, hangi ayraçla . . ." Easton ölüm ve vergiler kadar ciddi bir şekilde bakmaya devam ediyor ve gözlerini yere indiriyor.

"PCC'de tarayıcı geçmişin var mı?" Sadece ikimiz kaldığımızda Easton'a soruyorum, salona doğru ilerliyoruz.

"Neden?"

"Buraya kendi özgür iradenle gelmen mümkün değil, bu ikisiyle olmaz. Yani ya dokunaç pornosunu öğrendiler ya da- "

"Dokunaç pornosu *yok*." Bana sert bir bakış attı. "Kulübün müdürü benden bir takım oluşturmamı istedi. Hayır diyemezdim, çünkü o

bana üniversite için bir tavsiye mektubu yazdı. Sadece ona bir iyilik borcum olduğu gerçeğini istismar ediyordu." Turnuva alanına gitmek için takım elbiseli iki yaşlı adamın yanından omuzlarını kaldırarak geçiyor. "Tıpkı kız kardeşlerini üzerime saldığında yaptığın gibi."

"Zach'i ve onun kıçına soktuğu kaleyi getirdiğin için bunu hak ediyorsun."

"Ah, Zach. Keşke FIDE derecesinin ne olduğunu

bilebilseydik." Gülüyorum. "Belki de ona sormalıyız ve ..."

Kapıdan içeri giriyoruz ve sesim kesiliyor.

Kalabalık odadaki gürültü azalıyor, sonra

sessizleşiyor.

İnsanlar etrafımdan, yanımdan, içimden geçiyor ama ben hareketsiz, donmuş bir şekilde duruyorum, yoldan çekilemiyorum.

Masalar var. Birbirine paralel uzun sıralar oluşturacak şekilde bir araya getirilmiş çok sayıda masa; beyaz ve mavi kumaşla kaplı, plastik, katlanabilir sandalyeler her iki tarafa sıkıştırılmış ve her bir çift sandalyenin arasında-

Satranç tahtaları.

Düzinelerce. Yüzlerce. İyi değiller: Girişten bile eski ve ucuz olduklarını anlayabiliyorum, parçalar yontulmuş ve kötü kesilmiş, kareler kirli ve renksiz. Etrafımda çirkin, uyumsuz takımlar var. Odadaki koku bir çocukluk anısı gibi, tanıdık, basit notalardan oluşuyor: ahşap ve keçe ve ter ve bayat kahve, babamın tıraş losyonunun bergamot notası, ev, aidiyet, ihanet, mutluluk ve-

"Mal? İyi misin?" Easton kaşlarını çatarak kolumu tuttu. Bunu ilk kez sorduğunu sanmıyorum.

"Evet, evet. Evet, ben ..." Yutkunuyorum ve bu yardımcı oluyor. An kırılıyor, kalbim yavaşlıyor ve ben sadece bir kızım - belki de hafifçe diz çökmüş bir kız. İçinde durduğum sadece bir oda. Satranç taşları, onlar sadece eşya. Eşyalar. Bazıları beyaz, bazıları siyah. Bazıları istedikleri kadar boş karede hareket edebiliyor, bazıları o kadar da değil. Kimin umurunda? "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Crystal Light var. Çilekli." Bana CamelBak'ını uzattı. "Bu iğrenç."

"Çocuklar." Zach arkamızdan yanımıza geldi. "Korkmayın ama etrafta dolaşan çok önemli isimler gördüm. Uluslararası isimlerden bahsediyorum."

Easton abartılı bir nefes verir. "Harry Styles mı?"

"Ne? Hayır."

"Malala?"

"Hayır."

"Aman Tanrım, Michelle Obama mı? Sence benim cep anayasamı imzalar mı?"

"Hayır- Rudra Lal. Maxim Alexeyev. Andreas Antonov. Yang Zhang. Ünlü satranç insanları."

"Ah." Başını sallıyor. "Yani sıradan, hiç de ünlü olmayan insanlar mı?"

Easton'ın Zach'le uğraşmasını izlemeyi seviyorum ama bu isimleri duymuştum. Onları bir sıralamadan seçemezdim, ancak en ateşli, satranç takıntılı aşamamda oyunlarını kitaplardan, simülasyon yazılımlarından, YouTube eğitimlerinden inceledim. Eski izlenimler, uzun süredir kullanılmayan sinapsların uyanması gibi beynimde hızla yüzeye çıkıyor.

Lal: çok yönlü açılışlar,

pozisyonel Antonov: zor ama

teknik Zhang: hesapçı, yavaş

Alexeyev: hala genç, dengesiz

Anılarımdan sıyrılıp "Amatör bir turnuvada ne işleri var?" diye soruyorum.

"Yönetmenin satranç dünyasında iyi bağlantıları var - New York'ta saygın bir satranç kulübünün sahibi. Ayrıca, kazanan takım kendi seçtiği bir hayır kurumu için yirmi bin dolar alacak." Çizgi filmlerdeki kötü adamlar gibi ellerini ovuşturuyor. "Umarım büyük silahlara karşı mücadele edebilirim."

"Onları yenebileceğini mi düşünüyorsun?" Easton'ın kaşları şüpheyle kalkıyor. "Onlar profesyonel değil mi?"

"Antrenman yapıyordum." Zach ceketindeki var olmayan kırıntıları fırçalıyor. "Puanım 2,546" -hepimiz gözlerimizi deviriyoruz- "ve Lal de pek iyi sayılmaz. İki hafta önce Ubud International'da Sawyer'a kaybettiğini gördünüz mü? Utanç vericiydi."

Josh, "Sawyer'a karşı herkes utanç verici," diye belirtiyor. "Pek

çok insan *bana* karşı utanç verici."

Easton'ın gözleri seğiriyor. "Kendini Sawyer ile mi kıyaslıyorsun?"

"İnsanlar benzer çalma stillerimiz olduğunu söylüyor. . ."

Bir homurtuyu saklamak için öksürüyorum. "Kiminle eşleştirildiğimizi biliyor muyuz?" "Sayılır." Easton telefonunun kilidini açıyor ve herkese bir ekran görüntüsü gönderiyor

organizatörlerin e-postası. "*Kime* karşı oynayacağımızı bilmiyoruz, çünkü bu bir takım turnuvası. Ama Mal, sen PCC Oyuncu Bir'sin ve Marshall Satranç Kulübü Oyuncu Bir ile eşleştirildin. Beşinci sıra, otuz dört numaralı tahta. İyi haber: Beyazsın. Birinci tur beş dakika içinde başlıyor. Zaman sınırı doksan dakika, sonra ikinci tur başlayacak. O yüzden gitmeliyiz." Easton elimi tuttu. "Lal'i birazdan yiyeceği dayak için bekletmek istemeyiz, değil mi Zach?"

Zach'in gölgeyi fark edip etmediğini anlayamıyorum. Şişinip kasıla kasıla tahtasına doğru yürüyor ve ben onun egosu olan antimadde kara deliğinin güneş sistemini ne kadar sürede yutacağını merak ediyorum.

"Dinle," diye fısıldıyor Easton, yollarımız ayrılmadan önce, "kendimi çok yüksek bir paranteze koydum. Muhtemelen beş hamle içinde yok edileceğim ama sorun değil. PCC'nin tek istediği burada bir varlığımızın olmasıydı ve ben de bunu sağladım. Yani, kiminle oynuyorsanız sizi çabucak yok etmesine izin verirseniz, Dylan's Candy Bar'a uğrayabilir ve ikinci raunttan önce geri dönebiliriz."

"Satın alıyor

musun?" "Tamam."

"Şu kurabiye içine doldurulmuş makaronlardan

mı?" "Tabii ki."

"Anlaştık."

Bu kadar paslanmışken, tam bir ezik gibi damga yemek zor olmayacak. Otuz dört numaralı panoda, Beyaz tarafta yerimi alıyorum ve etrafımdaki sandalyelerin doluşunu, insanların el sıkışmasını, tanışma ve sohbet faslını, herkesin başlangıç anonsunu bekleyişini izliyorum. Kimse bana dikkat etmiyor ve ... Ben sadece yapıyorum.

Kralıma uzanıyorum. Onu elime alıyorum. Elimde hafif, mükemmel ağırlığını hissediyorum ve tacın köşelerini izlerken usulca gülümsüyorum.

Aptal, işe yaramaz, hiçbir işe yaramayan şah. Bir kare bile hareket edemez, kalenin arkasına saklanır ve köşeye sıkıştırılması çok ama çok kolaydır. Vezirin gücünün bir kısmı, sahip olduğu şey bu. Krallığı olmadan o bir hiç, kesinlikle *bir hiç*.

Kalbim sıkışıyor. En azından anlatılabilir biri.

Şahı karesine geri koyuyorum ve taşların oluşturduğu ufuk çizgisine bakıyorum - satrancın önemsiz ama yine de anıtsal manzarası. Çocukluk odamın manzarasından daha tanıdık (muhteşem değil: kırık bir trambolin, bir sürü huysuz sincap, nasıl meyve vereceğini asla öğrenemeyen bir kayısı ağacı). Aynadaki kendi yüzümden daha tanıdık ve bakışlarımı ayıramıyorum, önümdeki sandalye yerde sürüklense bile, turnuva direktörlerinden biri birinci turun başlamasını istediğinde bile.

Rakibim otururken masa kayıyor. Büyük bir el görüş alanıma doğru uzanıyor. Tam onu sıkmak için hayallerimden sıyrılmak üzereyken derin bir sesin şöyle dediğini duyuyorum,

"Marshall Satranç Kulübü Oyuncu Bir. Nolan Sawyer."

Chapter Three

Bana bakmıyor.

Elini uzatıyor ama gözleri tahtada ve bir an için neler olduğunu, nerede olduğumu ya da buraya ne yapmaya geldiğimi anlayamıyorum. Adımın ne olduğunu anlayamıyorum.

Hayır. Bekle. *Bunu* biliyorum.

"Mallory Greenleaf," diye kekeleyerek elini tutuyorum. Benimkini tamamen içine alıyor. Elimi kısa, sıcak ve çok ama çok sert bir şekilde sıkıyor. "PCC. Yani, Paterson. Kulüp. Satranç kulübü." Boğazımı temizliyorum. Vay be. Çok anlamlı. Çok açık sözlü. "Memnun oldum," diye yalan söyledim.

"Aynı şekilde" diyerek bana doğru uzanıyor ve hala başını kaldırmıyor. Dirseklerini masaya koyuyor, bakışlarını taşlara sabitliyor, sanki benim kişiliğim, yüzüm, kimliğim tamamen önemsizmiş gibi. Sanki ben tahtanın beyaz tarafının bir uzantısıymışım gibi.

Olamaz. Bu adam Nolan Sawyer olamaz. Ya da Nolan Sawyer değil. Ünlü olan. Seks sembolü - ne demekse artık. Birkaç yıl önce dünyada bir numara olan ve şimdi . . .

Nolan Sawyer'ın şu anda neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama karşımda oturuyor *olamaz*. Sağımızdaki ve solumuzdaki insanlar pek de çaktırmadan ona bakıyor gibi görünüyorlar ve onlara bunun sadece bir görsel ikiz olduğunu haykırmak istiyorum. Etrafta onlardan çok var. Doppelgängerpalooza, bu günlerde.

Bu neden orada oturup hiçbir şey yapmadığını açıklar. Belli ki, bizarro Nolan Sawyer nasıl oynanacağını bilmiyor ve bunun bir mah-

jongg turnuvası ve taşların nerede olduğunu merak ediyor ve-

Biri boğazını temizliyor. Yanımda oturan oyuncu: kendi maçını ihmal edip benimkini aval aval izleyen, benimle taşlarımın arasına dikkatle bakan orta yaşlı bir adam.

Beyaz olanları.

Kahretsin, ilk hamle bende. Ne yapacağım? Nereden başlayacağım? Hangi taşı kullanacağım?

Piyon e4'e. İşte. Tamamdır. En yaygın, sıkıcı-

"Saatim," diye mırıldanıyor Sawyer dalgın dalgın. Gözleri piyonumun üzerinde. "Ne?"

"Saatimi çalıştırmanı istiyorum, yoksa cevap veremeyeceğim." Sesi sıkılmış ve biraz da sinirli geliyor.

Kıpkırmızı kesiliyorum, tamamen utanıyorum ve etrafıma bakıyorum. Biri -Sawyer- saati bana doğru bir santim itene kadar aptal saati bulamıyorum. Tam sol elimin yanındaydı.

Mükemmel. Çok güzel. Şimdi zeminin bataklığa dönüşmesi için mükemmel bir zaman. Beni de canlı canlı yutar.

"Özür dilerim. Saati *biliyordum*. Ama unuttum ve-" *Ve şuradaki kalemi gözüme saplamayı düşünüyorum. Senin mi o? Ödünç alabilir miyim?*

"Sorun değil." Hamlesini yapıyor. Piyon e5'te. Saatimi başlatıyor. Sonra sıra yine bana geliyor, ve- kahretsin, birden fazla hamle yapmam gerekecek. Nolan Sawyer'a karşı. Bu haksızlık. Bir rezalet.

Piyon d4'te, belki? Ve sonra, o benim piyonumu aldıktan sonra, ben c3'e bir tane daha taşırım. Bekle, ne yapıyorum ben? Ben . . . Nolan Sawyer ile Danimarka Gambiti denemiyorum, değil mi?

Danimarka Gambiti satrançtaki en agresif açılışlardan biridir.

Babamın sesi kulaklarımda çınlıyor. *İlk birkaç hamlede iki taş feda ediyorsun. - sonra hızla saldırıya geçin. Çoğu iyi oyuncu kendini nasıl savunacağını öğrenmiş olacaktır. Gerçekten kullanmanız gerekiyorsa, sağlam bir takip planınız olduğundan emin olun.*

Kısa bir süre için takip planlarımın eksikliğini düşündüm. Peki o zaman. Yapabilirim kusmuk kovası kullanıyorum, ama bunun yerine sadece iç çekiyorum ve

çünkü ne kadar çok o kadar iyi.

Bu bir felaket. Yardım gönderin.

Ondan sonra beş hamle yapıyorum. Sonra iki hamle daha- bu noktada Sawyer veziri ve atıyla ısrarla beni sıkıştırmaya başlıyor ve kendimi bazen Goliath'ın kafesine giren böceklerden biri gibi hissediyorum. Sıkıştırılmış. Ezilmiş. Bitmiş. Midem sıkışıyor, jelleşiyor, sümüksü bir hal alıyor ve bu karmaşadan *bir* çıkış yolu bulabilmek için boşu boşuna dakikalarımı tahtaya bakarak geçiriyorum.

Öyle olana kadar.

Üç hamle sürüyor ve zavallı, hırpalanmış filimi kaybediyorum ama kendimi iğneden kurtarıyorum. Açılışın korkusu yavaş yavaş eski, tanıdık bir duyguya dönüşüyor: *Satranç oynuyorum ve ne yaptığımı biliyorum*. Her hamleden sonra Sawyer'ın saatini yumrukluyorum ve merakla ona bakıyorum, ama o hiç aynı şeyi yapmıyor.

O her zaman okunamaz. Anlaşılmaz. Oyunu ciddiye aldığından hiç şüphem yok, ama sanki çok uzaklardan oynuyormuş, kalelerinden birinin üst katındaki bir hücrede kilitliymiş gibi mesafeli. Burada ama gerçekte *burada* değil. Taşlara dokunduğunda yaptığı hareketler hassas, ekonomik ve güçlü. Bunu fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Yanında oturan adamlardan daha uzun ve bunu fark ettiğim için de kendimden nefret ediyorum. Omuzları ve pazuları siyah gömleğini tam olarak dolduruyor ve kollarını geriye sardığında ön kollarını fark ediyorum ve birden bilek güreşi değil de satranç oynadığımız için minnettar oluyorum; kendimden en çok bunun için nefret ediyorum.

Mallory'den nefret partisi tüm hızıyla devam ediyor ve sonra Sawyer atını hareket ettiriyor. Ondan sonra, kendimi azarlamak için nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışmakla meşguldüm.

Yanlış bir hareket olduğundan değil. Hiç de değil. Aslında kusursuz bir hamle. Onunla ne yapmayı planladığını görebiliyorum - tekrar hareket ettir, beni aç, beni kaleye zorla. Dördüncü ya da beşinci şah. Bıçağı boğazıma dayar ve ben biterim. Ama..

Ama, sanırım tahtada başka bir yerde ... Eğer onu zorlarsam.

Ve geri çekilmedi.

Kalbim çırpınıyor. Ve savunma yapmıyorum. Onun yerine kendi şövalyemi ilerletiyorum, biraz sersemlemiş bir halde ve ilk kez - aman Tanrım, elli beş dakikadır bunu mu yapıyoruz? Bu nasıl mümkün olabilir?

Satranç neden hep *böyle hissettiriyor*?

Başladığımızdan beri ilk kez Sawyer'a baktığımda bir şeylerin izini fark ediyorum. Omuzlarının değişen çizgisinde, parmaklarını dolgun dudaklarına bastırışında, belki de gerçekten burada *olduğuna* dair bir ipucu var. Bu oyunu oynuyor. Benimle birlikte.

Evet. Bana *karşı*.

Göz kırptı ve gitti. Vezirini oynatıyor. Filimi alıyor. Saati durduruyor.

Atımı oynatıyorum. Piyonunu ele geçir. Saati durdur.

Vezir. Saat.

Yine Knight. Ağzım kurudu. Saat. Kale.

Saat.

Piyon. Yutkunuyorum, iki kere.

Saat. Kale piyonu alıyor. Saat.

Kral.

Sawyer'ın ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürer. Kafasındaki tüm olası senaryoları, bu oyunun gidebileceği tüm olası yolları haritalandırmak için birkaç vuruş. Biliyorum, çünkü sanki bir fark yaratabilecekmiş, sanki saldırımdan sıyrılabilecekmiş gibi kendi vezirini hareket ettirmek için elini kaldırdığını görüyorum. Ve biliyorum, çünkü söylemeden önce boğazımı temizlemem gerekiyor,

"I . . . Şah mat."

İşte o zaman gözlerini ilk kez benimkilere dikiyor. Karanlık, berrak ve ciddiydiler. Ve bana uzun zamandır unuttuğum birkaç önemli şeyi hatırlatıyorlar.

Nolan Sawyer on iki yaşındayken, kısa rok atma konusunda tartışmalı bir şekilde adil olmayan bir hakem kararı nedeniyle bir turnuvada üçüncü oldu ve tepki olarak satranç taşlarını koluyla tahtadan sildi. On üç yaşındayken, aynı turnuvada ikinci oldu - bu sefer bütün bir masayı devirdi. On dört yaşındayken, çığlık atarak

Antonov ile ya bir kız ya da reddedilen bir beraberlik üzerine maç (söylentiler aynı fikirde değil) ve eski bir dünya şampiyonuna ısınma oyunu sırasında yasadışı bir hareket yapmaya çalıştığı için bir pislik dediğinde kaç yaşında olduğunu hatırlayamıyorum.

Bununla birlikte, hikayeyi duyduğumu ve bir fuckwhit'in ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığını hatırlıyorum.

Her seferinde Sawyer para cezasına çarptırıldı. Kınandı. Satranç medyasında sert eleştirilerin hedefi oldu. Ve her seferinde, satranç topluluğuna kollarını açarak geri döndü, çünkü anlaşma şu: Nolan Sawyer on yıldan uzun bir süredir satranç tarihini yeniden yazıyor, standartları yeniden tanımlıyor, spora dikkat çekiyor. En iyiler dışarıda bırakılırsa, oynamanın eğlencesi nerede kalır? Ve eğer en iyi bazen bir pislik gibi davranırsa. . . Hepsi affedildi.

Ama unutulmadı. Toplumdaki herkes Nolan Sawyer'ın korkunç, huysuz, huysuz bir zehirli erkeklik topu olduğunu biliyor. Satranç tarihindeki en zavallı kaybeden olduğunu. Herhangi bir sporun tarihindeki. *Tarihin tarihindeki*.

Bana karşı kaybettiği için muhtemelen bir soruna dönüşecek.

Maç başladığından beri ilk kez etrafımızda bir düzine insanın durduğunu ve birbirleriyle fısıldaştıklarını fark ediyorum. Onlara neye baktıklarını, burnumun kanayıp kanamadığını, gardırobumda bir arıza olup olmadığını, kulağımda bir tarantula olup olmadığını sormak istiyorum ama Sawyer'a bakmakla meşgulüm. Hareketlerini takip etmekle. Satranç saatini bana fırlatmayacağından emin olmak için. Kolay kolay korkacak biri değilim ama katlanabilir bir sandalyeyi kafamda parçalamaya karar verirse şah mat kaynaklı bir travmatik beyin hasarından kaçınmayı tercih ederim.

Yine de, şaşırtıcı bir şekilde, beni incelemekten memnun görünüyor. Dudakları hafifçe ayrık ve gözleri parlak, sanki aynı anda hem tuhaf hem tanıdık hem şaşırtıcı hem de hayattan daha büyük bir şeymişim gibi ve-

Bakıyor. Yirmi beş hamle boyunca beni görmezden geldikten sonra, sadece *bakıyor*. Sakin. Meraklı. Üzücü bir şekilde kızgın *değil*. Aklıma komik bir şey geliyor: En iyi oyunculara basın tarafından hep şirin lakaplar verilir. Sanatçı. Satrancın Picasso'su. Gambit Mozart. Nolan'ın lakabı?

Kral Katili.

Kingkiller hafifçe öne doğru eğiliyor ve yüzündeki yoğun, şaşkın ifade kafama inen bir katlanır sandalyeden çok daha tehditkâr geliyor.

"Kim-" diye başlıyor ve ben buna dayanamıyorum.

"Oyun için teşekkürler," diye geveliyorum ve sonra, elini sıkmam, skor kartını imzalamam, üç oyun daha oynamam gerektiği halde - tüm bunlara rağmen, ayağa fırlıyorum.

Babam derdi ki, *eğer sıkışmışsanız ve kurtulma şansınız varsa taşlarınızı geri çekmekte utanılacak* bir şey *yok*. *Oyununuzun sınırlarını bilmekte utanılacak bir şey yok.*

Ben kaçarken sandalyem yere düşüyor. Rendeleme sesini duyuyorum ama yine de almak için durmuyorum.

Chapter Four

"Mal?"

"Mal."

"Maaaaaaal!"

Gözlerimi kırpıştırarak uyandım. Darcy'nin burnu benimkine dayanmış, gözleri sabah ışığında Galápagos mavisi.

Esniyorum. "Neler oluyor?"

"*Ew*, Mal." Geri çekiliyor. "Çiftleşme mevsiminde nefesin neden kokarca gibi kokuyor?"

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Bu sabah kendi yulaf ezmemi yaptım. Nutella'mız bitmiş."

Doğruluyorum ya da ona yakın bir şey yapıyorum. Gözlerimdeki uykuyu siliyorum. "Dün yarımdan fazla kavanozumuz kalmıştı-"

"Ve bugün dışarıdayız. Hayatın döngüsü, Mal."

"Annem ve Sabrina iyi mi?"

"Evet. McKenzie ve babası Sabrina'yı aldı. Annem iyi. Zor bir sabah geçirdiği için kalktı, sonra yatağına döndü. Ama kapıda sizi bekleyen biri var."

"Birisi-?"

Dünün anıları yavaş yavaş su yüzüne çıkmaya başlar.

Sawyer'ın şahı, benim vezirim tarafından kontrol altında tutuluyor. Trene doğru koşarken kaldırıma takılıp düştüm. Easton'a uydurma bir acil durum hakkında mesaj atıp

telefonumu kapatıyorum. Trenin pencerelerinin dışındaki donuk şehir manzarası, sürekli bir satranç tahtasına dönüşüyordu. Sonra gecenin geri kalanı - kız kardeşimle *Veronica Mars* maratonu, kafam diğer her şeyden boşaldı.

Övünmek gibi olmasın ama bölümlere ayırma konusunda iyiyimdir. Her zaman menüdeki en iyi ürünü seçmekle birlikte, bu benim en büyük yeteneğim. Yıllar önce satrancı bu şekilde aştım. Ve her türlü şey hakkında aşırı heyecanlanmadan gün be gün hayatta kalmayı bu şekilde başarıyorum. Ya bölümlere ayıracağım ya da inhaler alarak iflas edeceğim.

"Easton'a söyle-"

"Easton değil." Darcy kızardı. "Yine de onu davet edebilirsin. Belki bu öğleden sonra-"

Easton değil mi? "Kim o

zaman?" "Rastgele biri."

İnledim. "Darcy, sana söyledim: binyılcı restorasyoncu Hıristiyan mezheplerinden insanlar kapıyı çaldığında- "

"- Onlara kibarca ebedi kurtuluşun bizim dışımızda olduğunu söylüyoruz, biliyorum, ama bu başka biri. Sizi isminizle sordular, evin reisini değil."

"Tamam." Alnımı kaşıdım. "Tamam, onlara bir dakika içinde orada olacağımı söyle."

"Harika. Ayrıca bu dün geldi. Anneme gönderilmiş ama ..." Bir zarf uzattı. Gözlerim hâlâ bulanık. Okumak için gözlerimi kırpmam gerekiyor ama kırptığımda midem bulanıyor.

"Teşekkür ederim."

"Bu bir hatırlatma, değil

mi?" "Hayır."

"İpoteği ödemek zorunda olduğumuzu

mu?" "Hayır. Darcy-"

"Paran var mı?"

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Bunun için endişelenme."

Başını sallıyor ama dışarı çıkmadan önce, "Postacı getirdiğinde cebime attım. Annem ve Sabrina görmedi." Burnundaki çiller bulutlu bir kalp şeklindedir ve şu anda tek bir nöronla

Beynimin içinde çalışırken, onun bu konuda endişelenmesinin ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüyorum. O daha 12 yaşında. *Ben* on iki yaşındayken hayatım boba ve chess.com'u yenilemekten ibaretti.

Kirli şortumu ve dünkü tişörtümü giydim. Darcy'nin nazik geribildirimi üzerine, telefonumu açarken gargara yapmaya karar veriyorum. Saatin 9:13 olduğunu ve milyonlarca bildirim aldığımı fark ediyorum. Arkadaşlık uygulaması eşleşmelerini, Instagram ve TikTok uyarılarını, Haberlerde öne çıkanları kaydırıyorum. Easton'dan gelen mesajlar arasında geziniyorum (panik içinde bir dizi, ardından Deneme sorusu: Nolan Sawyer nasıl kokuyor? İki paragraf ya da daha uzun ve bir kurabiye-makaronu intikam alırcasına ısırdığı bir fotoğraf), sonra dışarı çıkıyorum.

Kimi bulmayı beklediğimden emin değilim. Kesinlikle uzun boylu, pixie saç kesimli, kolları dövmelerle dolu ve sayamayacağım kadar çok piercingi olan bir kadın değil. Sırıtarak arkasını dönüyor ve dudakları koyu, mükemmel bir kırmızı. Daha yaşlı değilse bile yirmili yaşlarının sonunda olmalı.

"Özür dilerim," diyor sigarasını göstererek. Sesi alçak ve eğleniyor. "Kız kardeşin uyuduğunu söyledi ve ben de daha uzun süreceğini düşündüm. Beni sigara içerken gördüğün için sigaraya başlamayacaksın, değil mi?"

Ben de gülümsediğimi hissediyorum. "Şüpheli."

"Güzel. Gençlerin etkilenebilirliğini asla bilemezsiniz." İzmariti söndürür, bir peçeteye sarar ve kirletmemek ya da DNA'sını gizlemek için cebine koyar.

Tamam, artık benim için *Veronica Mars* yok. "Sen Mallory'sin, değil mi?"

Başımı eğiyorum. "Tanıştık mı?"

"Hayır. Adım Defne. Defne Bubikoğlu- ama Türkçe bilmiyorsanız telaffuz etmeye çalışmayın derim. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Hayranınızım."

Bir kahkaha attım. Sonra ciddi olduğunu fark ettim. "Pardon?"

"Nolan Sawyer'ı senin gibi alt eden herkese ömür boyu hayranlık duyarım." Gösterişli bir şekilde kendini işaret ediyor. "Eve bedava teslimat da var."

Kaskatı kesildim. Oh, hayır. Hayır, hayır. Bu da *ne* böyle? "Özür dilerim. Yanlış kişiyi yakaladınız."

Kaşlarını çatıyor. "Sen Mallory Greenleaf değil misin?"

Bir adım geri atıyorum. "Evet. Ama bu yaygın bir isim-"

"Mallory Virginia Greenleaf, dün kim oynadı?" Telefonunu çıkarıp dokunuyor, sonra da gülümseyerek uzatıyor. "Eğer bu siz değilseniz, ciddi kimlik hırsızlığı sorunlarınız var demektir."

Bir video çekti. Genç bir kadının veziriyle Nolan Sawyer'ı mat ettiği bir TikTok. Beyaz sarı saçları yüzünün yan tarafına dökülmüş ve göz kalemi dağılmış.

Easton'ın bana göz kalemimin bok gibi göründüğünü söylemediğine inanamıyorum.

Ayrıca, bu aptal videonun çekildiğine ve *yirmi binden* fazla *beğeni* aldığına inanamıyorum. Satranç oynayan yirmi bin kişi var mı ki?

"Bu arada o dramatik çıkış da neyin nesiydi?" diye soruyor. "Çift park mı yaptın?"

"Hayır. Ben- tamam, bu benim." Elimi yüzümde gezdiriyorum. Kahveye ihtiyacım var. Ve Easton'a yardım etmeyi kabul ettiğim zamana geri dönmek için bir zaman makinesine. Belki daha da geriye gidip tüm arkadaşlığımızı öldürebilirim. "Oyun.

. Bu bir şanstı."

Defne'nin kaşları çatılıyor. "Şans eseri mi?"

"Evet. Bir tür satranç yeteneğim varmış gibi göründüğümü biliyorum ama ben oynamıyorum. Sawyer'ın canı sıkkın olmalı ve-" Duruyorum. Defne gülüyor da gülüyor. Anlaşılan çok komikmişim.

"Şu anki dünya satranç şampiyonunu mu kastediyorsun? Aynı zamanda hızlı *ve* yıldırım şampiyonu olan mı? Korku içinde mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Şu anki şampiyon olabilir ve yine de kötü bir ay geçiriyor olabilir."

"Geçen hafta İsveç Satrancı'nı kazandığı için pek olası değil."

"Şey," diye çırpınıyorum, "tüm o galibiyetler yüzünden yorgun ve- "

"Dostum, dur." Bir adım daha yaklaştı ve ben bir şeylerin kokusunu aldım.

Tütünle karışık hoş bir narenciye. "Dünyanın en iyi oyuncusuna karşı kazandın. Çok iyi bir oyunla onu tamamen gafil avladın, nasıl çalım attın? Kendini o iğneden nasıl kurtardın? Vezirin mi? Kendini küçümsemeyi bırak ve bunun için övgü al- Nolan'ın bunun yarısı kadar suskun olacağını mı düşünüyorsun? Sence *herhangi bir* erkek öyle olur muydu?"

Defne bağırıyor. Göz ucuyla komşum Abebe Hanım'ın bahçesinden bize baktığını görüyorum, gözlerinde net bir *Kurtarılmaya ihtiyacınız var mı?* Başımı hafifçe sallıyorum. Defne çok tutkulu, çok gürültülü bir amigo kıza benziyor. Sanırım ondan hoşlanıyor bile olabilirim. Satranç hakkında konuşmak için burada olmasına *rağmen*.

"Sawyer'a karşı kazanan ilk kişi ben olamam," diyorum. Aslına bakarsanız, olmadığımı biliyorum. Hala oyun çalıştığım zamanlarda onun oyununu çalışmıştım. Antonov-Sawyer, 2013, Roma. Sawyer-Shankar, 2016, Seattle. Antonov-Sawyer, 2012

"Hayır, ama uzun zaman oldu. Ve insanlar ona karşı kazandığında, aptalca hatalar yaptığı için kazanıyor - ki öyle bir şey yapmadı, ben göremedim. Sadece sen daha iyiydin. . daha iyiydin."

"Ben-"

"Satranç söz konusu olduğunda bu senin ilk başarın değil."

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, seni araştırdım ve ..." Telefonuna bakıyor. Kılıfında galaksi arka planında "*Check, mate!*" yazıyor. "Bölgedeki turnuvaları kazandığına dair makaleler ve gözleri bağlı eşzamanlı gösteriler yaparken çekilmiş fotoğrafların var - bu arada çok *sevimli* bir çocukmuşsun. Dereceli turnuvalarda oynamadığına şaşırdım, çünkü *çok* başarılı olurdun."

Kızarıyor olabilirim. Nedenini tam olarak bilmeden, "Annem istemedi," diyorum.

Defne'nin gözleri açılıyor. "Annen satranç oynamanı desteklemiyor mu?" "Hayır, öyle bir şey yok. O sadece ..."

Annem oynamamı çok severdi. Satrançla ilgili bitmek bilmeyen gevezeliklerimi takip edebilmek için kuralları bile öğrenmişti. Bununla birlikte, babama karşı gelmekten de çekinmezdi. *Çocukluğumun* büyük bir bölümünde Greenleaf'lerin evindeki en büyük olay, babamın sayıları ve desenleri tanımada benim kadar iyi olan birinin profesyonel olarak yetiştirilmesi gerektiğinde ısrar etmesi; annemin küçük yaştan itibaren satrancın aşırı rekabetçi, aşırı bireyci ortamıyla uğraşmamı istemediğini söylemesi; Sabrina'nın odasından çıkıp açık bir şekilde "*En sevdiğin kızın hakkında tartışmayı bitirdiğinde akşam yemeği yiyebilir miyiz?*" diye sormasıydı. Satrançta

Bitti, onlar kabul etti o Ben olsam başla rekabet etmek içindeve derecelendirildi bölümler On dört yaşındayken turnuvalara katıldım.

Sonra on dört yaşıma girdim ve her şey değişti.

"İlgilenmiyordum."

"Anlıyorum. Sen Archie Greenleaf'in kızısın, değil mi? Sanırım onunla tanışmıştım. - "

"Özür dilerim," diye sertçe sözünü kesiyorum. Boğazımdaki ekşi tat yüzünden istediğimden daha sert. Söylediği şeyler, bir cesedi ortaya çıkarmak gibi. "Özür dilerim," diye tekrarlıyorum, daha nazikçe. "Orada . . . Burada olmanızın bir nedeni var mı?"

"Doğru, evet." Açık sözlülüğümden alındıysa da belli etmiyor. Onun yerine "Sana iş teklif etmeye geldim" diyerek beni şaşırttı.

Gözlerimi kırptım. "İş mi?"

"Evet. Bekle, reşit değil misin? Çünkü eğer öyleyse, ebeveynlerinden biri muhtemelen- "

"On sekiz yaşındayım."

"On sekiz! Üniversiteye mi gidiyorsun?"

"Hayır." Yutkunuyorum. "Okulla işim bitti."

"Mükemmel o zaman." Bana bir hediye veriyormuş gibi gülümsüyor. Sanki mutlu olmak üzereymişim gibi. Sanki *beni* mutlu etme fikri *onu* da mutlu ediyormuş gibi. "Anlaşma şu: Bir satranç kulübü işletiyorum. Zugzwang, Brooklyn'de, orada-"

"Adını duymuştum." Marshall New York'un en eski ve en ünlü kulübü olabilir, ancak son birkaç yılda Zugzwang daha az geleneksel bir kalabalığı çekmesiyle tanındı. Bazen viral olan bir TikTok hesabı, topluluk katılımı, stripchess turnuvaları var. Marshall ve Zugzwang arasında az çok sert bir rekabet olduğunu duyduğumu hayal meyal hatırlıyorum - bu da Marshall üyesi Sawyer'ı yenmemden duyduğu sevinci açıklıyor.

"Olay şu: Bazı üyelerimiz aşırı gelişmiş satranç beyinlerini satranç olmayan bir şey için kullanmaya karar veriyorlar ve- iyi, dünyaya açılıyorlar, finans ve diğer kazançlı, ahlaksız alanlarda iş buluyorlar, tonlarca para kazanıyorlar ve vergi indirimlerini *çok seviyorlar*. Uzun lafın kısası, bir sürü bağışçımız var. Ve bu yıl bir burs başlattık."

"Burs mu?" Bağışçıların kaydını tutmam için beni işe almak mı istiyor? Muhasebeci olduğumu mu sanıyor?

"Profesyonel olma potansiyeli olan bir oyuncu için bir yıllık maaş. Size danışmanlık yapılacak ve bizim hesabımızdan turnuvalara gönderileceksiniz. Birincil amaç, gelecek vaat eden genç satranç oyuncularına bir başlangıç sağlamak. *İkincil* amaç ise, sen Nolan'ın kıçına *tekrar* el atarken benim patlamış mısır yemem. Ama bu bir zorunluluk değil."

Burnumu kaşıyorum. "Anlamıyorum."

"Mallory, bu yılın Zugzwang'ı olmanı çok isterim."

Sözlerini hemen çözümleyemedim. Sonra yapıyorum ve hala kafamda tekrar tekrar çevirmek zorunda kalıyorum, çünkü onları doğru duyduğumdan emin değilim.

Bana satranç oynamam için para mı teklif etti?

Bu çok vahşi. İnanılmaz. Bu dostluk, rüyaların malzemesi gibi. Hayat değiştiriyor. On dört yaşındaki Mallory Greenleaf'in isteyebileceği her şey.

On dört yaşındaki Mallory Greenleaf'in görünürde olmaması çok kötü.

"Özür dilerim," diyorum Defne'ye. Hâlâ parlak ve mutlu bir ifadeyle bana bakıyor. "Sana söyledim, artık oynamıyorum."

Parlak, mutlu ifade biraz kararıyor. "Neden?"

Ondan hoşlanıyorum. Ondan *gerçekten* hoşlanıyorum ve bir an için neredeyse ona bir şeyler açıklamayı düşünüyorum. Şeyler. Hayatı. Kız kardeşlerim, annem ve paten derbisi ücretleri. Bob ve cam sileceklerini değiştirmek ve bir yıllık bursa değil, gelecek yıl, ondan sonraki yıl ve ondan sonraki yıl da orada olacak bir işe ihtiyacım olduğu gerçeği. Babam ve anılar ve satrançla işimin bittiğine dair kendi kendime yemin ettiğim gece. Sonsuza kadar.

İlk buluşma için çok fazla gibi görünüyor, bu yüzden gerçeği özetliyorum. "Sadece ilgilenmiyorum."

Anında sakinleşti. Kaşları hafifçe çatılıyor ve uzun bir süre beni inceliyor, sanki benim hakkımda bilmediği bir şey olabileceğini fark etmiş gibi. Ha. "Bak ne diyeceğim," diyor sonunda. "Ben gidiyorum - Pazar günü Zugzwang'ın en yoğun günü. Bir sürü hazırlık var. Ama bunu düşünmen için sana birkaç gün vereceğim-"

"Fikrimi değiştirmeyeceğim-"

"- ve bu arada, sana sözleşmeyi e-posta ile göndereceğim." Omzumu okşuyor ve bir kez daha limon kokusuyla sarmalanıyorum. Dövmelerinden birinin, üzerinde taşlar geliştirilmiş bir satranç tahtası olduğunu fark ediyorum. Belki de ünlü bir oyun, ama ben tanıyamadım.

"E-postam sende yok," diyorum ona. Çoktan arabasına gitmişti. 2019 model Volkswagen Beetle.

"Oh, biliyorum. Turnuva veri tabanından."

"Hangi turnuva?"

"Dünkü." Sürücü koltuğuna geçerken el sallıyor. "Ben organize ettim."

Arabayla gitmesini beklemedim. Arkamı dönüp eve giriyorum ve annemin pencereden bana baktığını fark etmemiş gibi yapıyorum.

Chapter Five

Etrafım sarıldı. Kuşatma altındayım. Her taraftan acımasızca saldırıya uğradım.

Honda Civic soğutma sıvısı mı sızdırıyor? Üstümde.

Kredi birliğinden gelen ipotek mektubu mu? Sırt çantamda. Sabrina'nın derbi ücretlerinin Cuma günü ödenmesi gerektiğini ve ödemezsem hayatının mahvolacağını hatırlatan mesajı mı? Telefonumda.

Bir lise öğrencisine erken fren yaptırmayı reddettiğim için öfkelenen Bob'un süper kötü varlığı mı? Garajın her yerinde geziniyor.

Easton, sanki onun yerel kongre üyesiymişim gibi durmadan bana sızlanıyor mu? Civic'in yanında bir yerde.

Üç gün boyunca ondan başarıyla kaçtım. Şimdi Çarşamba, garaja geldi ve benim kaçacak yerim yok. Sürekli bir soğutma sıvısı akışı dışında.

"Tam bir ucube gibi davranıyorsun," diyor yirminci kez. "Sawyer'a karşı kazanıp sonra *kaçmak* mı? Satranç oynamak için *parayı* reddediyorsun?"

"Dinle," diyorum ve sonra duruyorum. Kısmen sızıntı şiddetlendiği için. Kısmen de on dakika önce açıklamalarımı tükettiğim için. *"İstikrarlı, uzun vadeli ve para sıkışınca fazladan vardiya alabileceğim bir işe ihtiyacım var. Anneme bir şey olursa ve kız kardeşlerimin bana ihtiyacı olursa diye burada, Paterson'da olmalıyım. Bu işe geri dönmeye hiç niyetim yok.*

satranç." Bu üç basit kavramı açıklayabilmemin sınırlı sayıda yolu var. "Gelecek Çarşamba gidiyorsun, değil mi?"

Beni görmezden geliyor. "İnsanlar senin oyunun hakkında *konuşuyor*. ChessWorld.com'da analiz ediyorlar. *Başyapıt*, Mal gibi kelimeler kullanıyorlar. Zach bana linkler gönderip duruyor!"

Radyatörü yamalayıp Civic'in altından çıkıyorum, Easton'ın Colorado Üniversitesi'nden kalma bluzuna bakıyorum ve burnumu kıvırıyorum. Biraz erken gibi görünüyor. "Zach hiç Lal'e karşı oynadı mı?"

"*Şimdi* de turnuvayla mı ilgileniyorsun?" Gözlerini deviriyor. "Hayır. Ama muhtemelen en iyisi bu, çünkü her oyunu kaybetti." Gülümsüyorum ama o bana parmağını sallıyor. "Hey- en azından Zach beni oyuncusuz bırakmadı çünkü Nolan Sawyer ona göz kırptığında çıldırdı."

Öfkelendim. "Öncelikle, Nolan Sawyer'ın göz kırptığından, kırpacağından, hatta *göz* kırpma kelimesinin anlamını bildiğinden bile şüpheliyim." Ellerimi tulumumun kıçına silerek ayağa kalkıyorum. Sawyer'ın ciddi ve yoğun ifadesi, düşünmeme izin verdiğim bir şey değildi. Tamam, *belki* rüyamda kendiliğinden alev alan bir satranç tahtasının üzerinden bana baktığını görmüşümdür. Satranç saatini bana doğru ittiğini, belli belirsiz gülümsediğini ve derin sesiyle "Benim bir Z kuşağı seks sembolü olduğumu biliyor muydun?" dediğini. İstifa ederken şahlarını deviren insanlar gibi beni devirmesi ve sonra inatla bana elini uzatması, kalkmama yardım etmeye hevesli olması. Tamam, *belki* geçen hafta üç ayrı Nolan Sawyer rüyası gördüm. Ne olmuş yani? Dava et beni. Uyku polisini gönder. "İkinci olarak, acil bir durum vardı."

"Crock-Pot'u açmayı unuttun, değil mi?"

"Onun gibi bir şey. Hey, sen geldiğinde havaalanına gelmek istiyorum-" Bob'un sesi ana garajda yükseliyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Bir saniye burada bekle," diyorum ve çok tanıdık gelen sesi kontrol etmek için koşuyorum.

Amcam eskiden Bob ile birlikte garajın sahibiydi ve Bob'un beni ayaklarının altına almayı kabul etmesinden çok daha önce yazları burada çalışıyordum. Bir şeyleri tamir etme konusunda her zaman sezgilerim güçlü olmuştur - farklı parçaların daha büyük bir sisteme nasıl bağlandığını bulmak, nasıl

Bir bütünün yapı taşları gibi birlikte çalışır, birini değiştirmenin diğerlerini nasıl etkileyeceğini hesaplar. Babam *satranca çok benzediğini* söylerdi ve haklı olup olmadığını bilmiyorum ama Jack Amca beni yanında görmekten mutluydu. Ta *ki* artık yanında olmayana kadar: Mezun olup onun için tam zamanlı çalışmaya başladıktan bir hafta sonra, hisselerini Bob'a satmak ve "Dungeness yengeci için" Kuzeybatı Pasifik'e taşınmak gibi talihsiz bir karar aldı. Sonuç olarak, artık sadece Bob'a cevap verme zevkine sahibim.

Ne şanslıyım.

Onu tanımadığım bir kadının önünde, yanında diğer iki teknisyeni, elleri kalçalarında dururken buluyorum. Hepsi kızgın görünüyor.

Hatta kızgın.

"- yağ değişimi için ve bana iki yüz dolar değil, yaklaşık elli dolar tutacağı söylendi-"

"Motor yıkama yüzünden." "Motor

yıkama nedir?"

"Arabaların ihtiyacı olan bir şey, bayan. Belki de sizinkini getirdiğinizde size söylemeyi unuttuk. Kiminle konuştunuz?"

"Bir kız. Sarışın, benden biraz daha uzun-"

"Girişi ben yaptım." Müşteriye gülümsüyorum ve Bob'un bakışlarını görmezden gelerek içeri giriyorum. "Bir sorun mu var?"

Kaşlarını çatıyor. "Arabamın motora ihtiyacı olacağından bahsetmemiştin... her neyse. Bunu karşılayamam."

Dükkânın etrafındaki arabalara bakıp onu bulmaya çalışıyorum. "2019 model bir Jetta sedan, değil mi?"

"Evet."

"Motoru yıkamanıza gerek yok." Güven verici bir şekilde gülümsedim. Perişan görünüyor ve para konusunda kafası karışmış durumda - bu benim de anlayabileceğim bir şey. "Araba elli bin milin altında."

"Yani motorun yıkanması gerekli *değildi*."

"Hiç de değil. Bunun bir hata olduğuna eminim ve ..." Ne dediğini fark ettiğimde sözümü yarıda kesiyorum. *Öyleydi*. "Affedersiniz, motor yıkama işleminin *çoktan* yapıldığını mı söylüyorsunuz?"

Bob'a döner, çelik gibi. "*Kendi tamircinizin* bile gerek olmadığını söylediği bir iş için para ödemeyeceğim. Ve bu garajı bir daha kullanmayacağım. Ama iyi denemeydi."

Elli dolarlık banknotu ödemesi bir dakikadan az sürdü. Garajdaki gerginlik yoğun ve çirkin ve Jetta uzaklaşana kadar acı verici bir şekilde garip hissederek tezgahın yanında duruyorum. Sonra Bob'a dönüyorum.

Sürpriz sürpriz, öfkeli.

"Özür dilerim," diyorum, pişmanlık, savunma ve böbürlenme karışımı bir ifadeyle. Bob ile çalışmanın içimde karmaşık, çok katmanlı duygular uyandırdığı açık. "Sifonu çoktan çektiğini bilmiyordum, yoksa ona bunun gerekli olmadığını söylemezdim. Parası yokmuş gibi görünüyordu-"

"Kovuldun," diyor bana bakmadan, hâlâ kredi kartı işlemleriyle uğraşırken.

Onu doğru duyduğumdan emin değilim. "Ne?"

"Kovuldun. Sana olan borcumu ödeyeceğim, ama seni geri istemiyorum." Ona göz kırpıyorum. "Sen ne-"

"*Bıktım senden*," diye bağırıyor ve bana dönüp öne doğru geliyor. İki adım geri çekildim. Bob uzun boylu değil, iri yarı da değil ama çok *kaba*. "Bunu *hep* yapıyorsun."

Başımı sallıyorum, müdahale edeceklerini umarak diğer teknisyenlere bakıyorum. Bize taş suratlı bir şekilde bakıyorlar ve ben-

Bu işi kaybedemem. *Kaybedemem*. Çantamda bir mektup ve telefonumda bir mesaj var ve görünüşe göre kobaylar çift olarak yaşamadıklarında depresyona giriyorlar. "Dinle, üzgünüm. Ama bir yılı aşkın süredir burada çalışıyorum ve amcam-"

"Amcan artık burada değil ve seninle işim bitti. Hem hiç satış yapmıyorsun, hem de yapmama izin vermiyorsun. Eşyalarını al."

"Ama bu benim işim değil! Benim işim insanların arabalarını tamir etmek, onlara ihtiyaçları olmayan şeyleri satmak değil."

"Artık senin işin değil."

"O haklı, onu bu şekilde kovamazsın." Arkamı döndüm. Easton en iyi *dilbilgisi kurallarını uygulayan* yüz *ifadesiyle* arkamda *duruyordu*.

"Çalışanları haksız fesihlere karşı koruyan düzenlemeler mevcuttur-"

"Neyse ki Blondie başlangıçta hiç kayıtlarda yoktu."

Bu Easton'ı susturdu. Bob'un bana istediği her şeyi yapabileceğinin farkına varmak da *beni* susturuyor.

"Eşyalarını topla ve git," diyor son bir kez, her zamanki gibi kaba, iğrenç ve zalimce. Bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Tamamen, tamamen güçsüzüm ve yüzünü pençelememek için yumruklarımı sıkmak zorundayım. Kendimi uzaklaşmaya zorlamalıyım, yoksa onu parçalara ayıracağım.

"Peki ya Mallory?"

Duruyorum ama arkamı dönmüyorum.

"Motor yıkama masrafını sana olan borcumdan düşeceğim."

AÇIKÇA KONUŞMAK GEREKİRSE, HİÇBİR ZAMAN BİR ÇAMUR KAYDIRAĞI TARAFINDAN **ENGELLENMEDİM** ve

Kriz geçiren bedenim bir dağın pürüzlü, kayalık yüzünden aşağı sürüklenip eteklerine bırakılacak ve yaban domuzlarına yem olacak. Ancak, kendimi benzer bir senaryonun içinde bulacak olsaydım, bunun kovulmamın ardından gelen haftadan daha acı verici olmayacağını hayal edebiliyorum.

Bunun birkaç nedeni var. Birincisi, annemi veya kız kardeşlerimi endişelendirmek istemiyorum, bu da Bob'un beni kovduğunu onlara söylememek anlamına geliyor, bu da başka bir iş ararken gün boyunca saklanacak bir yer bulmak anlamına geliyor. New Jersey'de hala Ağustos ayında olduğumuzu ve Rabbimizin 2023 yılında klima ve Wi-Fi olan ücretsiz yerlerin yeterince yaygın olmadığını düşünürsek bu hiç de kolay değil. Kendimi Paterson Halk Kütüphanesi'ni yeniden keşfederken buluyorum: yedi yaşımdan beri çok az değişmiş ve beni ve hırpalanmış dizüstü bilgisayarımı yetersiz finansmanlı koynuna kabul ediyor.

Tanrı kütüphaneleri korusun.

"Perşembe gecesi, pek de verimli geçmeyen bir araştırma gününün ardından Easton'a telefonda, "Kapsamlı bir araştırma sonucunda, Candy Crush altın külçeleriyle fatura ödeyemeyeceğinizi keşfettim," dedim. Tam

bir rezalet. Ayrıca, işe alınmak için

Yengeç meraklısı amcanız olmayan biri tarafından oto tamircisi olarak işe alınmak için sertifika ve referans gibi süslü şeylere ihtiyacınız var."

"Peki sende yok mu?"

"Hayır ama Darcy'nin sekiz yaşındayken bana çizdiği *Araba Tamircisi Mallory* çizgi romanı var. Sence bu sayılabilir mi?"

İç çekiyor. "Başka bir seçeneğin olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Onu görmezden geliyorum ve ertesi günü başka bir şey arayarak geçiriyorum - başka bir *şey*. Paterson New Jersey'in üçüncü büyük şehri, lanet olsun. Bir iş olmalı, benim için *herhangi bir* iş, lanet olsun. Gerçi aynı zamanda Birleşik Devletler'deki en yüksek üçüncü yoğunluğa sahip, yani çok fazla rekabet var. Lanet olsun.

Ayrıca, lanet olsun: o gecenin ilerleyen saatlerinde, babam artık resimde olmadığında annemin bana erişim izni verdiği çevrimiçi banka hesabına baktığımda bana yanıp sönen kırmızı sayılar. Karnım düğümleniyor.

Sabrina'yı oturma odasında yalnız bulduğumda ona "Selam," diyorum. Ellerimi sıkmamak için ceplerime sokuyorum. "Şu derbi ücretleri hakkında."

Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış bir halde telefonundan başını kaldırıyor ve "Onlara ödeme yapacaksın, değil mi?" diye soruyor.

Bütün gün ekrana bakmaktan gözlerim kaşınıyor ve bir an için

- Korkunç, dehşet verici, kafa karıştırıcı bir an. Ona kızgınım. Ne kadar çabaladığımı bilmeyen, anlamayan on dört yaşındaki güzel, zeki, yetenekli kız kardeşime. On dört yaşıma *girdiğimde* - aptal doğum günümün aptal gününde - her şey değişti ve babamı kaybettim, satrancı kaybettim, olduğum *beni* kaybettim ve o zamandan beri tek yaptığım denemek-

"Mal, lütfen *bu işi* benim için *berbat* etmez misin?"

"Diğer her şeyin aksine" sözü söylenmez ve kabaran öfke balonu suçluluğa dönüşür. Sabrina'nın hakkı olanı istemek zorunda kalmasının suçluluğu. Benim aptalca kararlarım olmasaydı, onun ücretini ödemekte hiç sorun yaşamayacaktık.

Boğazımı temizliyorum. "Kredi birliğinde bir karışıklık olmuş. Yarın gidip kontrol edeceğim ama ek süre isteyebilir misiniz? Sadece birkaç gün."

Bana düz bir bakış atıyor. "Mal."

"Özür dilerim. Elimden geldiğince

çabuk ödeyeceğim."

"Sorun değil." Gözlerini deviriyor. "Son teslim tarihi önümüzdeki

Çarşamba." "Ne?"

"Seni *tanıdığım* için birkaç gün önce söyledim."

"Seni küçük-" Rahatlamış bir şekilde nefes nefese kaldım ve onu gıdıklamak için kanepeye uzandım. Otuz saniye içinde onu kucaklamak için manevra yaptım ve bir yandan gülüyor, bir yandan da *"iğrenç*" ve *"cidden, Mal, kendini utandırıyorsun*" diyor.

"Neden eski kitaplar ve elma suyu gibi kokuyorsun?" diye sorar. "Elma suyumuz var mı?" Sessizce başımı sallıyorum ve ona bir bardak doldurmak için mutfağa gidiyorum, kız kardeşlerimi ne kadar çok sevdiğim ve onlara ne kadar az şey verebildiğim yüzünden boğazım düğümleniyor.

O gece, Gmail'im defne@zugzwang.com adresinden gelen cevapsız bir mesajı erteliyor. *5 gün önce alınmış. Cevap mı?* Uzun süre bakıyorum ama açmıyorum.

Cumartesi ve Pazar günleri şanslı bir mola veriyorum: birkaç iş - bazen bebek bakıcılığı yaptığım bir komşu için bahçe işleri; köpek gezdirme - ve biraz nakit paraya sahip olmak güzel, ancak sürdürülebilir değil, uzun vadeli değil ve bir ipotekle değil.

Pazartesi sabahı kredi birliği veznedarı ona *hatırlatıcı, acil*, *geride kaldın ve ailene bakmakta başarısızsın, seni toplumun işe yaramaz üyesi* mektubunu gösterdiğimde "Sadece ödenmesi gerekiyor" dedi. "Tercihen, gecikmiş üç ayın tamamı." Bana değerlendirici bir bakış attı. "Kaç yaşındasın?" Yaşımdan daha genç göründüğümü sanmıyorum, ama bunun bir önemi yok, çünkü on sekiz yaş çok genç, her ne kadar öyle hissettirmese de. Belki de yetişkin rolü oynayan bir çocuğum. Eğer durum buysa, kaybediyorum. "Bu işi annene bıraksan iyi olur," diyor veznedar, kaba bir şekilde değil. Ama annem berbat bir hafta geçiriyor, teşhis kabusu başladığından beri en kötülerinden biri ve muhtemelen ilaçlarını tekrar değiştirmemiz gerekiyor, ama bu pahalıya patlıyor. Ona dinlenmesini, her şeyin kontrolüm altında olduğunu, fazladan vardiya alacağımı söyledim.

Bilirsin, bir yalancı gibi.

"Yorgun görünüyorsun," diyor Gianna o gece onun evine gittiğimde, para hakkında düşünmekten uzaklaşmak için umutsuzca bir dikkat

dağınıklığına ihtiyacım vardı. O da

ve ben matematik dersini birlikte alırdık. Muhtemelen bir McMansion olan bu evde çalışma seansları yapardık ve yaklaşık bir dakikamızı fonksiyonlar üzerinde çalışarak, iki saatimizi de onun odasında eğlenerek geçirirdik. Ailesi yelken gezisi için şehir dışında ve o da bir haftadan kısa bir süre içinde küçük bir liberal sanat üniversitesine gidecek. Hasan, diğer *iyi* arkadaşım, bir hafta sonra.

Zoraki bir gülümsemeyle ona "Yorgunluk benim varsayılan halimdir," diyorum.

Eve döndüğümde, umduğum kadar rahat değildim, Easton'ın metnini buldum (Sadece bursu al, Mal) ve kendimi örnek sözleşmeye bakmaya zorladım.

İyi para. Çalışma saatleri iyi. İşe gidip gelmek ideal değil ama kız kardeşlerimin okulu başladığında imkansız da değil. Defne de esnek bir programa izin verebilir.

Yine de düşünecek çok şey var. Örneğin satrançla ilgili duygularımı babama karşı olan duygularımdan ayıramıyorum. Birbirlerine dolanmışlar, düğümlenmişler. Acı var. Pişmanlık. Nostalji. Suçluluk. Nefret. Hepsinden öte, öfke var. İçimde çok fazla öfke var. Dağlar kadar, içinde tek bir kürksüz köşe bile olmayan alev alev yanan manzaralar.

Babama kızgınım, satranca kızgınım ve bu yüzden oynayamıyorum. Oldukça basit.

Bunu bir kenara bırakırsak, yeterince iyi miyim? Yetenekli olduğumu biliyorum; bunu yapmamam gerektiği çok fazla kişi tarafından ve çok fazla kez söylendi. Ama yıllardır antrenman yapmadım ve dürüst olmak gerekirse Nolan Sawyer'ı (son rüyamda kraliçesinden bir parça koparıp bana KitKat gibi sunan) yenmenin şans eseri olduğuna inanıyorum.

Benimkinin yanındaki ikiz yatakta Darcy uyku apnesi olan orta yaşlı bir adam gibi horluyor. Goliath kafesinde amaçsızca dolaşıyor. Gerçek şu ki, rekabetçi satranç bir spordur ve diğer sporlarda olduğu gibi, zirvede çok az yer vardır. Usain Bolt'un kim olduğunu herkes bilir ama dünyanın en hızlı on beşinci kişisi kimsenin umurunda değildir - her ne kadar oldukça hızlı olsalar da.

Eskiden garsonluk yaptığım lokantanın dolu bir kadrosu var ve yerel bakkal da yardımcı arıyor *olabilir*, ancak başlangıç pozisyonları minimum

Ücret. Yeterli değil. Salı günü haberleri düşündüm ve telefonda bu konuda sızlandım.

Easton kızgın ve sevecen bir ifadeyle, "Dinle seni inatçı kaltak, sadece bursu kabul et ve sahte bir şekilde yoluna devam et," diyor ve birden yine korkuyorum. Benim hakkımdaki her şeyi unutacak, Colorado'ya ve orada tanışacağı insanlara asla yetişemeyeceğim. Onu kaybetmek üzereyim, biliyorum. Bu o kadar kaçınılmaz, önceden belirlenmiş bir sonuç gibi görünüyor ki, korkularımı dile getirme zahmetine bile girmiyorum.

Onun yerine "Nasıl yani?" diye soruyorum.

"Bir yıl boyunca parayı alıp en iyi oyununu oynayabilirsin ama satrancı da *umursamayabilirsin*. Mesai saatleri dışında satrancı düşünme. Babandan önce olduğu gibi takıntılı ya da tüketici olmak zorunda değil. Sadece mesaiye başla, mesaiden çık. Bu arada, mekanik sertifikalarını alabilirsin."

"Ha," diyorum, onun az ya da çok sinsi planından etkilenerek. "Ha."

"Bir şey değil. Bunu yapabilir misin?"

"Ne yapmak?"

"Bir konuda tam bir kaçık olmamak mı?"

Gülümsüyorum. "Belli değil."

Çarşamba günü veda etmek için evime uğradıktan sonra ayrılıyor. Farklı olacağını düşünmüştüm. Bir TSA vedası ve uçarken uçağına bakmayı bekliyordum ama bu mantıklı değil: on sekiz yaşındayız. Ailesi var - yatalak olmayan, hala birlikte olan, onunla ilgilenen, onu havaalanına götüren ve eski su kazanı zamanında ama yürek burkan ölümüne homurdandığında paraya çevrilmesi gerekmeyen 529 ile güzel bir yurt odası için ödeme yapan bir set.

"Ziyarete gelmelisin," diyor Easton.

"Evet," diyorum, gelmeyeceğimi bile

bile.

"Döndüğümde New York'a gidiyoruz. Hak etmediğin o makaronu al."

"Sabırsızlanıyorum," diyorum, sabırsızlanmayacağımızı bilerek.

Ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi iç geçiriyor, bana sarılıyor ve ona her gün mesaj atmamı ve cinsel yolla bulaşan hastalıklara dikkat etmemi emrediyor. Darcy, kim

kalp şeklindeki gözleriyle etrafımızda dolaşıyor ve ona bunun ne anlama geldiğini soruyor.

Araba gözden kaybolduktan sonra uzun süre sokağı izliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve zihnimi her şeyden boşaltıyorum, kendime nadir, güzel, lüks bir huzur anı tanıyorum. Issız bir satranç tahtasını düşünüyorum. Üzerinde sadece beyaz şah, kendi karesinde duruyor. Yalnız, bağlantısız, tehditlerden uzak.

En azından dolaşmak serbest.

Sonra içeri giriyorum, dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve bu çamurlu hafta başladığından beri yazacağımı bildiğim mesajı yazıyorum.

Hey Defne,

Bu kardeşlik hala masada mı?

İKİNCİ BÖLÜM

Orta Oyun



Chapter Six

8:55- Zugzwang'a varın! Salonda kahve ve simit var - kendinize yardım edin! (Gökkuşağı simidini yemeyin: o Delroy'un, GM'lerimizden biri. Yemeği beş renkten az olduğunda huysuzlaşıyor).

9- 10 am- Açılış varyasyonlarının atanmış listesini

ezberleyin 10- 11 am- Oyun sonu pozisyonlarının atanmış

listesini ezberleyin 11 am- öğlen- Eski oyunların/taktiklerin

atanmış listesini gözden geçirin

öğlen- öğlen 1- Mola. Hoşunuza gidebilecek yakınlardaki yemek yerlerinin bir listesini ekledim. (Kulübün kedisi Gambit, Weichselian buzullaşmasından beri beslenmemiş gibi size miyavlayacaktır; bu sadece iyi uygulanmış, sinsi bir harekettir. Etli öğle yemeklerinizi onunla paylaşmak zorunda hissetmeyin).

1- 2 pm- Atanmış rakiplerin oyunlarını analiz edin

2- Saat 15:00- Mantıksal düşünme ve pozisyonel satranç

incelemesi 3- Saat 16:00- Yazılım/veritabanları ile

eğitim

4- 5 pm- W- F Zayıf yönleri gözden geçirmek için GM eğitmeni ile buluşun

Odaklanmanızı korumak için gerektiğinde kısa bir mola verdiğinizden emin olun. Egzersiz programı: 4, 5 gün/w, ~30 dakika. Susuz kalmayın ve en az 30 SPF güneş kremi kullanın (hava bulutlu olsa bile - güneş ışınları bu şekilde çalışmaz).

Az önce okuduklarımı gerçekten okuduğumdan emin olmak için Defne'nin bana uzattığı programa göz gezdiriyorum. Sonra başımı kaldırıp şöyle diyorum,

"Um."

Kocaman gülümsüyor. Bugün ruju pembe, tişörtü Spice Girls temalı ve pixie saç kesimi bende en yakın maket bıçağını kapıp kendi saçımı kesme isteği uyandırıyor. Eski, zahmetsiz bir şekilde havalı görünüyor. "Um?"

"Sadece, bu çok fazla ..." Boğazımı temizliyorum. Dudağımı ısırıyorum. Burnumu kaşıdım. "Satranç mı?"

"Biliyorum." Gülümsemesi genişliyor. "Harika, değil mi?"

Midem düğümleniyor. *Neden numara yapmıyorsun?* Easton söyledi ve bu sabah New Jersey Transit'te, yepyeni bir buçuk saatlik işe gidip gelme sürem boyunca bunu bir mantra gibi kendi kendime tekrarladım: Bu bir iş. Sadece bir iş. Satrançla yıllar önce ayrıldık ve ben de baloda slow dans sırasında terk edildikten sonra onu aldatan eski sevgilisini geri alacak kadar yapmacık bir kız değilim. Sadece gerektiği kadarını yapacağım.

Sadece gerekli miktarın bir milyar saçmalığa eşit olmasını beklemiyordum.

"Evet." Gülümsemeye zorluyorum kendimi. Burada olmaktan heyecan duymuyor olabilirim ama Defne beni ve ailemi alt geçitten kurtarıyor. Ve ben nankör küçük bir pislik değilim - umarım. "Egzersiz programı var mı?"

"Spor yapmıyor musun?"

Son beden eğitimi dersimden beri gönüllü olarak terlemedim - ortaokuldaydım sanırım. Ama tembel olduğumu öğrenince şaşırmış görünüyor, ben de gerçeği söylüyorum. "*O kadar* sık değil."

"Bunu arttırmak isteyeceksin. Çoğu satranç oyuncusu dayanıklılık kazanmak için her gün egzersiz yapar. İnanın bana, yedi saatlik bir oyunun ortasındayken buna ihtiyacınız olacak."

"Yedi saatlik bir oyun mu?" Yedi saat boyunca hiçbir şey yapmadım. Uyumadım bile.

"Oyuncular turnuva oynarken günde altı bin kalori falan yakıyor. Bu çok saçma." Onu takip etmem için eliyle işaret etti. "Size ofisinizi göstereyim. Paylaşmanın sakıncası yok, değil mi?"

"Hayır." Bu sabah oda arkadaşım defalarca yastığıma osurdu çünkü sabahın 5:30'unda ksilofon çalışmamasını istemeye cüret ettim. "Buna alışkınım."

Paterson Satranç Kulübü, rekreasyon merkezinde, acı veren floresan ampullerden, zeminden çıkan vinil plakalardan ve üç neslin beynini kızartmaya yetecek kadar asbestten oluşan bir oda. Zugzwang'ın da aynı şekilde olmasını beklerdim ama her köşede güneşin vurduğu parke zeminler, pahalı mobilyalar ve şık, son teknoloji ürünü monitörler var. Gelenek ve teknoloji, yeni ve eski. Ya satrançtan kazanılabilecek parayı hafife almışım ya da burası sadece bir mafya paravanıymış.

Defne bana kütüphaneyi gösterdiğinde neredeyse nefesim kesiliyor, Oxford'dan fırlamış gibi bir şey - daha küçük ölçekte olsa da. Sıra sıra yüksek raflar, süslü merdivenler, annemle birlikte *Selling Sunset*'i tam iki kez izlediğim için asma kat olarak adlandırıldığını düşündüğüm bir şey ve-

Kitaplar.

Yani. Birçok. Kitap.

Babamın oturma odasındaki raflardan tanıdığım pek çok kitap, onun varlığını silme kararı alındıktan sonra alelacele eski Amazon kutularına yerleştirildi.

"Kütüphaneyi istediğiniz zaman kullanabilirsiniz," diyor Defne. "Buradaki birkaç cilt sizin okuma listenizde yer alıyor. Üstelik ofisinizin hemen yanında."

Bu doğru: ofisim koridorun karşısında ve bu sefer utanmadan nefes alıyorum. Üç penceresi, şimdiye kadar gördüğüm en büyük masası, muhtemelen karaborsada bir safra kesesinden daha pahalı olan çeşitli satranç takımları ve-

"Sessiz olun, lütfen."

Arkamı döndüm. Benimkinin karşısındaki masada çatık kaşlı bir adam oturuyor. Yirmili yaşlarında olmalı, ama sarı saç çizgisi şimdiden derin tepelere doğru gerilemiş. Önünde gelişmiş bir satranç oyunu ve üç açık kitap var. "Hey, Oz." Defne onun kaşlarını çattığını ya fark etmiyor ya da umursamıyor.

"Bu Mallory. Boş masayı o alacak."

Oz birkaç saniye boyunca, sanki bağırsaklarımı deşip kalın bağırsağımı kullanarak kendine bir atkı örmeyi hayal ediyormuş gibi baktı. Sonra iç geçirdi, gözlerini devirdi ve "Telefonun her zaman sessizde, zil sesi yok. Bilgisayar da sessizde. Sessiz fare kullan. Eğer beni düşünürken görürsen ve sözümü kesersen, satranç taşlarımı burun deliklerine sokarım. Evet, hepsini. Oyun düşünürken volta atmak yok. Parfüm, sıcak yiyecek ya da ambalaj yok. Burnunu çekmek, hapşırmak, ağır nefes almak, mırıldanmak, geğirmek, düzleşmek ya da kıpırdanmak yok. Felç geçirmediğiniz ve 911'i aramamı istemediğiniz sürece benimle konuşmak yok." Düşünceli bir duraklama. "O zaman bile, eğer beni uyarmayı başarabilirsen, muhtemelen kendi başına arayabilirsin. Anlaşıldı mı?"

Evet demek için ağzımı açtım. Sonra konuşmama kuralını hatırlıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum.

"Mükemmel." Yüzünü buruşturarak bana bakıyor. Tanrım, bu *bir gülümseme* mi? "Zugzwang'a hoş geldiniz. Çok iyi anlaşacağımıza eminim."

Defne kulağıma "Oz bizim yerleşik GM'lerimizden biri," diye fısıldıyor, sanki bu davranışını açıklıyormuş gibi. "İlk günün iyi geçsin!" Hıçkırık tutarsa beni kırbaçlayacak biriyle baş başa bıraktığı düşünülürse, el sallaması biraz fazla neşeli ama Oz'a baktığımda, oyununa bakmaya devam ettiğini görüyorum. Vay be?

Defne'nin bana verdiği birçok listeyi alıyorum, kütüphaneden kitapları alıyorum, bilgisayarı *açıyorum*, güzel ergonomik sandalyeye olabildiğince sessiz oturuyorum (yarı deri gıcırdıyor, eminim Oz beni ölümlü bobinden kurtarmanın eşiğinde), *Modern Chess Openings*'in on beşinci baskısından ezberlemem gereken bölümü buluyorum ve sonra ... .

Evet. Okudum.

Benim için yeni bir kitap değil. Babam, Darcy ve Sabrina'nın arka plandaki çığlıklarını duymazdan gelerek, annem mutfakta oyalanarak ve yemeğin soğuması konusunda uyarılarda bulunarak, yatıştırıcı, alçak bariton sesiyle ilk gambitler ve pozisyonel oyunla ilgili bölümleri okurdu. Ama bu yüzyıllar önceydi. O Mallory hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve *bugünkü* Mallory ile hiçbir ortak yanı yoktu. Her neyse, tüm bu şeyleri gerçekten *çalışmam* gerekiyor mu? Bir oyunda *mantık* yürütmem gerekmiyor mu?

Saçma sapan bir iş gibi görünüyor ve gün boyunca daha iyiye gitmiyor. Saat onda Dvoretsky'nin *Oyun Sonu El* Kitabı'nı okumaya geçiyorum. On birde *Mikhail Tal'in Hayatı ve Oyunları*. İlginç şeyler, ama sadece *okumak* bile iğnelere hiç dokunmadan nasıl örgü örüleceğine dair bir el kitabını incelemeye benziyor. Tamamen anlamsız. Arada bir Oz'un var olduğunu hatırlıyorum ve başımı kaldırdığımda onu hareketsiz bir şekilde benimle aynı şeyleri okurken buluyorum - tek fark, tüm bunların anlamını merak ediyor gibi görünmüyor. Elleri alnında bir siperlik gibi ve o kadar derin bir konsantrasyon içinde görünüyor ki, neredeyse "Rooks, amirite?" diyeceğim.

Ama buraya arkadaş edinmek için gelmediği açık. Öğle yemeği için çıktığımda (PB&J; evet, Defne'nin yakındaki lokantalar listesi harika görünüyor; hayır, dışarıda yiyecek param yok) masasında. Tıpkı döndüğümdeki gibi, aynı pozisyonda. Onu dürtmeli miyim? Ölüm katılığının yerleşip yerleşmediğini kontrol edeyim mi?

Öğleden sonra yine aynı. Okuma. Bilgisayarda satranç motorları kurmak. Masamın önceki sakininin geride bıraktığı Zen bahçesini tırmıklamak için ara sıra uzun molalar vermek.

Eve dönerken trende Easton'ın *sahte yol* tavsiyesini düşündüm. Zor olmayacak. Satranca tekrar aşık olmayacağım - oynamadığım ve sadece uzak, soyut senaryolar hakkında okuduğum sürece olmaz.

"Yeni işin nasıl gitti tatlım?" Eve girdiğimde annem soruyor. Saat altıyı geçiyor ve aile akşam yemeği yiyor.

"Harika." Sabrina'nın tabağından bir bezelye çalıyorum ve o da çatalını bana saplamaya çalışıyor.

"Neden iş değiştirme ihtiyacı duyduğunu anlamıyorum," diyor Darcy asık suratla. "Kim *arabalarla* uğraşmak yerine yaşlı insanlar için bocce turnuvaları düzenlemeyi tercih eder ki?"

Yeni işim hakkında aileme yalan söylememin özel bir nedeni var ve o neden de şu:

Bilmiyorum.

Açıkçası, satranç babamın acı dolu anılarıyla bağlantılı. Ama bunun yeni bir işyeri kurmamı haklı çıkardığından emin değilim - NYC'de bir yaşlılar dinlenme merkezi, eski bir ilişkim tavsiye ettiği için yönetmek üzere işe alındım

Ben. Yine de anneme garajdan çıktığımı söylediğimde yalan dilimden dökülüverdi.

Bir fark yaratmayacağını düşündüm. İş iştir. Ve bu geçici, eve geldiğimde kapıda bırakılacak.

"Yaşlı insanlar iyidir," diyorum Darcy'ye. Şu anda beni görmezden gelen ve başparmağını burkacak kadar sert bir şekilde mesaj atan Sabrina'nın aksine, bezelyelerini çalmama izin vermekten heyecan duyuyor.

"Yaşlı insanlar tuhaf

kokar." "*Yaşlıyı* tanımla."

"Bilmiyorum. Yirmi üç mü?"

Annem ve ben bakışıyoruz. "Yakında sen de yaşlanacaksın Darcy," diyor.

"Evet, ama Jane Goodall gibi maymunlarla birlikte yaşayacağım. Ve güvercinleri beslememe yardım etmeleri için parka gelecek gençleri işe almayacağım." Canlandı. "Hiç sevimli sincap gördün mü?"

Saat dokuz gibi, tüm ev uykudayken sessizce dışarı çıkıyorum. Hasan'ın arabası garaj yolumun sonuna park etmiş, içeriden gelen ışık yakışıklı yüzüne yumuşak bir şekilde vuruyor. Bunu bütün yaz yaptık ve sanki bir rutinimiz varmış gibi, sanki bu bir randevuymuş gibi, sıradan bir öpücük için eğildiğinde, belki de yakında gidiyor olmasının iyi olduğunu düşünüyorum.

Bunun için gerçekten yerim yok. Her şey olup biterken olmaz.

"Nasılsın?"

"Güzel. Sen?"

"Harika. Bu dönem gerçekten harika dersler alıyorum. Ana dalımı ilan etmeyi düşünüyorum - tıbbi antropoloji." Bana bir keresinde *yargılanmak* yerine *fahişelik* yaptığını söyleyen bir profesörden bahsederken dinliyorum, başımı sallıyorum ve doğru yerlerde gülüyorum, ama araba park edilir edilmez ona bir prezervatif uzatıyorum ve sonra sessiz sözler, aceleyle yapılan hareketler, kasların sıkılıp gevşemesi.

Şaşırtıcı derecede romantik ve acı verici bir şekilde tek eşli olan Easton bir keresinde sormuştu: *Kendinizi onlara yakın hissediyor musunuz?*

Kime?

Takıldığınız insanlar. Onlara yakın hissediyor musun?

Pek sayılmaz. Omuz silktim. *Onları insan olarak seviyorum. Biz dostuz. Onlar için en iyisini diliyorum.*

Neden o zaman? Bir ilişki içinde olmayı tercih etmez miydin?

Gerçek şu ki, bunu yapmamak daha güvenli görünüyor. Tecrübelerime göre, bağlılık beklentilere, beklentiler de yalanlara, incinmeye ve hayal kırıklığına yol açıyor - yaşamamayı tercih ettiğim ya da başkalarını yaşamaya zorladığım şeyler. Ama yine de seksi bir eğlence aktivitesi olarak seviyorum ve çok açık fikirli bir aile tarafından yetiştirildiğim için minnettarım. Greenleaf'lerin evinde vücudunuz bir tapınaktır, konuşmanın zamanı geldi gibi saçmalıklar yoktu. Annem ve babam seksi neredeyse utanç verici derecede dürüst bir şekilde, kredi kartı açar gibi tartışırlardı: Muhtemelen denemek isteyeceksin, artıları ve eksileri olacak, bunu sorumlu bir şekilde yap. İşte doğum kontrolü. Sorularınız olursa biz buradayız. Şema mı lazım? Emin misiniz?

Alesha Conner sınıfın karşısından bana utangaç bir şekilde gülümsediğinde, sonra bir lakros maçı sırasında elini elime sürttüğünde, sonra beni kimya laboratuvarının yanındaki tuvalette soldan ikinci kabine çekerken kıkırdadığında babam gideli neredeyse iki yıl olmuştu. Beceriksizce, yeni ve güzeldi. Çünkü iyi hissettiriyordu ve çünkü bir an için sadece ...

. Beni. Kızı, kız kardeşi, hatalar yapan Mallory değil, nefesi kesilen, külotunu yukarı çeken ve Alesha'nın tenindeki son bir çürüğü emen Mallory.

Ailemden olmayan hiçbir şeyi önemseyecek yerim yok. Kendimi önemseyecek yerim yok - bunu hak ettiğimden değil. Ama kısa, zararsız, sınırlı eğlence anları çalmak güzel. Hasan'ın beni almasının üzerinden otuz dakika geçmeden ona el sallamak, rahatlamış bir şekilde yatağa girmek ve aylarca onu düşünmeye niyetli olmamak.

Geçen haftaki korkudan sonra her şey yolunda. İpotek ödendi (en azından en gecikmiş ay), paten derbisi ücretleri de ödendi ve her şey yolunda. Geceleri rüyamda Mikhail Tal bana ağır bir Rus aksanıyla koridora çıkıp 911'i aramam gerektiğini söylüyor ve her şey yolunda.



İKİNCİ GÜN DE AYNI. UZUN YOL, OKUMA, ezberleme.

Defne'nin bana uyguladığı bu tuhaf programın nasıl ve nedenlerini düşünüyorum. Easton'a mesaj atıp fikrini sormayı düşünüyorum ama geçen hafta gittiğinden beri hiç konuşmadık ve onu rahatsız etmekten korkuyorum. Bilemiyorum. Bira içerken, Leninist Marksizmi keşfederken ya da sapioseksüel bir kürklü olan yurt asistanıyla dörtlü yaparken. *O* geride ne bıraktığını biliyor ama *ben* onun ne yaptığı, benim neyle yarıştığım, beni çoktan unutup unutmadığı hakkında hiçbir fikre sahip değilim. Bu FOMO mu? Eyvah. Her iki durumda da, ona ulaşmamayı ve cevap vermediği için üzülmemeyi tercih ederim. Ayrıca, mesaj atma sesim Oz'a nöbet geçirtebilir.

Bobby Fischer'in oyunlarını tekrar oynuyorum, Alekhine Savunması'nın artıları ve eksileri üzerine bir tez yazıyorum, kale ve piyona karşı kale son oyunundaki Lucena pozisyonunu öğreniyorum. Satrancın sulandırılmış bir versiyonu gibi hissettiriyor, heyecan verici her şey içinden çekilip alınmış. Kabarcıklı çaydan tapyoka toplarını çıkarmak gibi: geriye kalan fena değil ama sadece çay.

Yine de umurumda değil, çünkü bu sadece bir iş. Ve Çarşamba sabahı ofisime girdiğimde Oz'un dünkü pozisyonunda olduğunu gördüğümde bu hala sadece bir işti. Uyumak için eve gidip *gitmediğini* sormak istiyorum ama sormayacağım çünkü gözlerimin kafatasımdan oyulmamasını da istiyorum, bu yüzden dört saatimi kral güvenliği hakkında okuyarak geçiriyorum. Öğle yemeğinde parka gidip işe gidip gelme kitabımı okuyorum (*Kolera Günlerinde Aşk*- biraz hüzünlü). Geri döndüğümde piyon yapısı hakkında bir şeyler öğrenmem gerekiyor, ama bunun yerine Oz'a kaçamak bir bakış atıyorum - hala aynı pozisyonda; her gün sulanması mı gerekiyor? - ve kitabımı daha büyük bir kitabın içine saklayarak Fermina'nın şüpheli romantik seçimlerini okumaya devam ediyorum. Saat dörtte neredeyse çantamı alıp Penn İstasyonu'na gidecektim, sonra aklıma geldi:

W- F: Zayıf yönleri gözden geçirmek için GM eğitmeni ile buluşun

Programda nerede olduğu yazmıyor. "Oz? Eğer bir GM ile görüşmek zorunda olsaydın, nereye giderdin?"

Üç gündür ilk kez başını kaldırıp bakıyor; gözleri parlıyor, burun delikleri açılıyor. Çenesini açacak, beni yiyecek ve sonra mide asidinde eritecek. "*Kütüphane*," diye bağırıyor. Gökkuşağı seven Delroy'u bulmayı umarak, istatistiklere geçmeden önce koridorda acele ediyorum. Odadaki tek kişi Defne, büyük ahşap bir masada oturuyor.

"Merhaba. Belki de yanlış yerdeyim. Oz dedi

ki-" "Oz *konuştu* mu?"

"Baskı altında."

Bilerek başını sallıyor.

"GM'lerden biriyle buluşmam gerekiyordu ve-" "O

benim."

"Oh." Kızardım. "Çok özür dilerim. Öyle olduğunu düşünmemiştim-" Bir GM. Biraz daha kızardım. Neden öyle düşünmedim ki? Havalı göründüğü için mi? Bir sürü havalı insan satranç oynar. Ben doksanların gençlik komedilerinden fırlamış bir sporcu değilim. Burayı işlettiği için mi? Satranç kulübü yönetmek için bir satranç oyuncusuna ihtiyacın var. Onu hiç duymadığım için mi? Evimizin banyosunda *Chess Monthly Digest*'in bir kopyasını tutmuyoruz ya. Kadın olduğu için mi? Bir *sürü* kadın GM var.

Tanrım, Easton içselleştirilmiş kadın düşmanlığından bahsederken bunu mu kastediyor?

"Sen iyi misin?" Defne

soruyor. "Ah. Evet."

"Orada oldukça yoğun bir iç monolog yaşıyor gibi görünüyorsun. Bölmek istemem."

"I . . ." Alnımı kaşıyorum ve karşısına oturuyorum. "Her zaman yoğun iç monologlar yaşıyorum. Kendimi dışarıda tutmayı öğrendim."

"Güzel! İlk birkaç günün nasıl geçti?"

"Harikaydı."

Birkaç dakika beni inceledi. Bugün kedi gözü göz kalemi ve kolunun üst kısmında akrep şeklinde bir bileklik takmış. "Tekrar deneyelim. Nasıl?

ilk günleriniz miydi?"

"Harika!" Bakmaya devam ediyor. "Hayır, gerçekten. Harika, yemin ederim."

"Sen var a kötü poker yüz. Biz var içiniş üzerinde o turnuvalardan önce."

Kaşlarımı çattım. "Neden böyle düşün-"

"Eğitim programınızda yolunda gitmeyen bir şeyler varsa bana bildirmelisiniz."

"Her şey yolunda. Çok okuyorum - bana verdiğin listeyi inceliyorum, satranç motorlarını araştırıyorum. Çok eğlenceli."

"Ama?"

Bir kahkaha attım. "*Ama* diye bir şey yok." "Ama mı?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey, söz veriyorum." Ama Defne hâlâ bakıyor, sanki ondan karanlık bir cinayet geçmişimi saklamayı başaramamışım gibi... "Sadece ..." diye eklediğimi duyuyorum.

"Sadece mi?"

"Bu ..." Bir şey ona söylememem için bana bağırıyor. *Eğer ona söylersen, bu önemsediğin anlamına gelir. Ki umurunda değil. Bunu yarım yamalak yapabilirsin, Mal. Yapabilirsin.* "Sadece . . . Tüm bu şeyleri okumanın oyunumu geliştirmeme yardımcı olması gerekiyorsa, durumun böyle olduğundan emin değilim." Defne'nin ifadesi her zamanki gibi açık değil ve onayını mı yoksa sadece parasını mı istediğimden bilmiyorum ama kendimi panikle geri adım atarken buluyorum. "Ne yaptığını bildiğinden eminim! Çalışmak önemlidir - eski oyunları okumak, açılışları gözden geçirmek. Ama insan hiç satranç *oynamazsa* ..."

Masanın altında ellerimi sıkıyorum. Defne gülümseyip omuz silkmeden önce bana uzun uzun bakıyor. "Tamam," diyor.

"Tamam mı?"

"Hadi oynayalım!"

Aramıza bir set çekiyor, benim tarafım beyaz ve parçaları ayarlıyor. Sonra başlamam için bana işaret etti. "Bugün saat yok, tamam mı?" "Ah . . . tamam."

Başlangıçta neredeyse gaza geldim. Satranç oynamadan satranç hakkında okumak, önümde sallanan bir havuç gibi

beni. Şimdi yemek yiyeceğim ve *çok güzel* olacak. Öyle değil mi?

Yanlış. Çünkü çok geçmeden bunun Sawyer'a karşı oynadığım oyuna hiç benzemediğini fark ettim. Farkı hemen anlayamıyorum ama otuz dakika kadar sonra, taşlar geliştiğinde ve oyun başladığında neyin eksik olduğunu anlıyorum.

Sawyer'la aramızda özel bir gerilim vardı. Agresif saldırılardan, sinsi pusulardan, takıntılı bir şekilde düşünmekten oluşan sıkı, kalp durduran bir dans. Bu . . . Öyle bir şey değil. İnisiyatif göstererek, Defne'nin görmezden gelemeyeceği tehditler savurarak işleri daha heyecanlı hale getirmeye çalışıyorum ama ... şey. Beni görmezden geliyor. Taşlarını savunuyor, şahını koruyor, birkaç sessiz dolgu hamlesi yapıyor, hepsi bu.

Kırk beş dakikadır oynuyoruz ve ben bir atılım yapmaya çalışıyorum. Savunmasını delmeyi o kadar çok istiyorum ki, biraz pervasızlaşıyorum ve filimi kaybediyorum. Sıkıntı ve korkunun karışımıyla midem düğümleniyor ve bir süreliğine güvenli oynamaya geri dönüyorum, ama- hayır. Bir şey olması gerekiyor. Mesela atı. Aşırı yüklenmiş durumda. Çok fazla taşı savunmak zorunda. Eğer onu kalemle alırsam-

Lanet olsun. Defne piyonumu aldı. Şimdi iki taş eksiğim var

ve- "Berabere mi?"

Yukarı baktım. Bana beraberlik mi teklif ediyor? *Asla olmaz*. Kaşlarımı çatıyorum, cevap verme zahmetine girmiyorum ve başka bir saldırı deniyorum. Geç oluyor. Bir sonraki trene yetişemezsem eve her zamankinden daha geç döneceğim ve Darcy ile annem hayal kırıklığına uğrayacaklar. Sabrina'nın pek umurunda olmaz ama-

"Kontrol."

Defne'nin kraliçesi kralım için geliyor. Kahretsin. Saldırı yapmakla o kadar meşguldüm ki kaçırdım. Ama hala-

"Sanırım artık durabiliriz," diyor, her zaman yaptığı gibi bana gülümseyerek - İkimiz de üstünlüğün onda olduğunu bilmemize rağmen, gerçekten nazik, eğlenmiş, kendini beğenmişlikten eser yok. "Anladın sen onu."

Göz kırpıyorum, kafam

karışıyor. "Fikir mi?" "Az önce

ne oldu Mallory?"

"Bilmiyorum. Oynuyorduk. Ama sen . . şey, alınma ama pek bir şey yapmıyordun. Oynuyordun ..."

"Muhafazakar bir
şekilde." "Ne?"

"Güvenli oynuyordum. Temkinli. Avantaj elde etmek için bastıracak pozisyondayken bile bunu yapmadım. Savunmadaydım. Bu da senin kafanı karıştırdı, sonra seni sinirlendirdi, sonra da sıkıldığın için basit hatalar yapmana neden oldu." Pozisyonları işaret ediyor. "Bu benim için kolay, çünkü ben resmi bir satranç eğitimiyle büyüdüm. Sen benden çok daha iyi bir oyuncusun.
- "

Alay ediyorum. "Belli ki değilim. "

"O zaman tekrar ifade edeyim: sen daha yeteneklisin. Oynadığın oyunların videolarını izledim - hücum ederkenki içgüdün harika. Bana çok şey hatırlatıyor... şey." Hüzünlü bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Eski bir arkadaşı. Ama tüm iyi oyuncuların bildiği bazı temel bilgiler vardır. Ve eğer bunları bilmiyorsanız, sağlam bir teknik temeli olan herhangi bir rakip bunları size karşı kolayca kullanacaktır. Ve sen yeteneğini bile kullanamazsın."

Söylediklerini sindiriyorum. Sonra yavaşça başımı salladım. Birden kendimi geride kalmış gibi hissettim. Sanki son dört yılı boşa harcamışım gibi. Ki . . .

Hayır. Bu benim verdiğim bir karardı. *En iyi* karar. *Nereye* giderken arkamdan koşuyorsun ki?

"Yaşlı olman da işe yaramıyor," diye ekliyor
Defne. Kaşlarımı çatıyorum. "On sekiz
yaşındayım ve altı ay oldu."

"Çoğu profesyonel çok daha genç yaşta başlıyor."

"Sekiz yaşımdan beri çalıyorum."

"Evet, ama verdiğin ara? İyi değildi. Yani, bu"- tahtayı işaret ediyor- "benim için utanç verici derecede kolaydı."

Yanaklarım kızarıyor. Acı ve paslı bir şey yutuyorum, birden kaybetmekten ne kadar nefret ettiğimi hatırlıyorum.

Yani. Çok.

"O zaman ne yapacağım?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım. Sen ..." Sırıtıyor, arka cebinden bir kağıt parçası çıkarıp bana uzatıyor. Yırtıp açtım. "Bu."

"Bu Pazartesi günü bana verdiğiniz program."

"Evet. Yanlışlıkla iki tane basmışım. İşe yaradığına çok sevindim, kâğıt israfından nefret ederim. Her neyse, seni kısa sürede forma sokacağız. Tabii bu listedeki her şeyi yaparsan. Toplantılarımız sırasında öğrendiğin her şeyi gözden geçirip yolunda gittiğinden emin olacağız."

Harika. Test edileceğim.

Listeye tekrar bakıyorum - tüm yıl boyunca her gün yapmam gereken şeyler. Telefonla konuşma planımı düşünüyorum. Fermina'nın şüpheli romantik seçimlerini. Defne'nin beklenti dolu, cesaretlendirici gülümsemesini.

Masa başına geçmek istiyorum. Ama sadece iç geçirdim ve ona başımı salladım.

Chapter Seven

Oz iki hafta boyunca benimle konuşmadı, sonra konuştu ve ben onu öldürmek istedim. Bir perşembe sabahı. Masamda oturmuş Zen bahçesine bakıyorum,

"Demek Philadelphia Açık'a geliyorsun." dediğinde kafamda 1972'deki bir Fischer-Spassky maçını canlandırıyordum.

İrkildim. Sonra tısladım: "Ne?"

Bir buluşa bu kadar yakınken beni bölmesine fevkalade, şiddetle, mantıksız bir şekilde sinirleniyorum. Bugün erken saatlerde Darcy'nin yulaf ezmesini yaparken (*Adına ne derseniz deyin: Üzerine yulaf serpilmiş Nutella, diye* mırıldandı Sabrina bir Granny Smith ısırırken) Fischer'ın Spassky'nin faydalanabileceği bir hata yaptığını fark ettim. O zamandan beri bunu düşünüyorum, eğer Siyah atı kullansaydı-

"Ben sürerim," diyor Oz. "Altıda yola çıkıyoruz."

Neden konuşuyor? *Çok* sinirlendim. "Nereye?"

"Philly'ye. Neyin var senin?"

Onu görmezden geliyorum, Defne ile öğleden sonraki seansıma kadar tekrarlarıma odaklanmaya devam ediyorum. Onunla buluşmalarımı dört gözle beklemeye başladım - kısmen annem dışında etkileşimde bulunduğum tek insan yetişkin olduğu için, ama aynı zamanda satranç konularını benimle birlikte çözümlemesine gerçekten ihtiyaç duyduğum için. Teknik konuları öğrenmek için ne kadar çaba sarf edersem, ne kadar az şey bildiğimi ve bir danışma kuruluna ne kadar ihtiyaç duyduğumu o kadar iyi anlıyorum. Sanırım bu yüzden GM'lerin koçları, eğitmenleri falan var.

"Bir oyunun üzerinden geçebilir miyiz?" Kütüphaneye adımımı atar atmaz not defterimi ona doğru uzatıyorum. "Takıldım kaldım-"

"Önce Philly Open hakkında

konuşalım." Durdum. "Philly ne?"

"Philly Açık. Turnuva. İlk turnuvan, bu hafta sonu." Gözlerimi

kırptım. "I . . ."

Başını eğiyor. "Sen mi?"

Oh. *Oh?* "Şüpheliyim .. .. Hiçbir yolu yok." Yutkunuyorum. "Sence hazır mıyım?"

Neşeyle gülümsüyor. "Dürüst olmak gerekirse, hiç de değil."

Çok güzel.

"*Ama* bu çok iyi bir fırsat. Philadelphia çok yakın ve bu çok saygın bir açık turnuva." Bunun ne anlama geldiği hakkında sadece belli belirsiz bir fikrim var, Defne bu yüzden devam ediyor olmalı. "Elit oyuncuları, dünyanın en iyi on oyuncusunu çekiyor ama aynı zamanda senin gibi derecelendirilmemiş oyuncuların da derecelendirilmiş bölümde yer almasına izin veriyor. Ve bu bir eleme turnuvası - her maçın kaybedeni eleniyor, kazanan ilerliyor. Yani şu anda derecelendirilmemiş olduğunuz için vasat oyuncularla sıkışıp kalmayacaksınız. Kazanmaya devam etmeniz şartıyla." Omuz silkiyor. Taktığı tek tüylü küpe mutlulukla çınlıyor. "Ben de geleceğim. En kötü ihtimalle kendini aptal durumuna düşürürsün."

Çok güzel.

İşte bu şekilde kendimi bir Cumartesi sabahı Öz'ün kırmızı Mini Hatch'inin yolcu koltuğunda buluyorum. Arka koltukta Defne aklına geldikçe turnuva kurallarını sıralıyor, sesi sabahın 7'si için fazla yüksek. "Dokunma-hamle ve dokunma-alma, tabii ki- sıranız geldiğinde bir taşa dokunursanız, onu taşımak zorunda kalırsınız. Tüm hamlelerinizi skor kağıdına cebirsel notasyonlarla kaydetmelisiniz. Sıra sizde olmadığı ve beraberlik teklif etmediğiniz sürece rakibinizle konuşmak yok. Kale yaparken sadece tek elinizi kullanın ve önce şaha dokunun. Eğer bir anlaşmazlık ya da uyuşmazlık varsa, turnuva yöneticilerinden birini çağırın ve sorunu sizin için çözmesini isteyin, *asla* kavga etmeyin- "

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Oz havlıyor. Gözlerini çantamdan yeni çıkardığım folyoya sarılı PB&J'ye dikiyorum.

"Bir parça ister misin?"

"Arabamda bunu ya da başka bir şey yerseniz, ellerinizi keser ve idrarımda kaynatırım."

"Açım." "O zaman açlıktan öl."

Yanağımın içini ısırıyorum. Dürüst olmak gerekirse, sanırım ona karşı büyüyorum. "Ama bu benim duygusal destek sandviçim."

"O zaman ruhsal bir çöküntü yaşa." Sinyal verdi ve öyle sert sağa kırdı ki neredeyse kafamı cama çarpacaktım.

Philly Open, NYC'deki yardım turnuvasına hiç benzemiyor ve ilk ipucum basının olması. Taylor Swift'in 2016'daki paparazzileri gibi gülünç miktarda değil. Ancak, turnuvanın yapılacağı Penn State mühendislik binasının salonunu, yanlarında kameramanlar ve fotoğrafçılarla oldukça kalabalık bir gazeteci grubu dolduruyor. Belli belirsiz gerçeküstü.

"Bir cinayet falan mı işlendi?" Ben sordum.

Oz bana her zamanki gibi *yaşamak için fazla aptalsın* bakışını attı. "Turnuvayı haber yapıyorlar."

"Buranın NBA olduğu yanılgısına mı düşüyorlar?"

"Mallory, en azından geçim kaynağın olan spora biraz saygın varmış *gibi davran*."

Haksız değil. "Turnuvanın başlamasına daha bir saat var."

"Muhtemelen sadece bir an için-"

Birisi lobiye girer ve Oz herkesle birlikte o tarafa döner. Gazeteciler harekete geçerken bir kargaşa yaşanıyor. Pek bir şey göremiyorum: uzun boylu, siyah saçlı bir adam, sonra *yine* uzun boylu, siyah saçlı *başka bir* adam, ikisi de kameraların ve mikrofonların arasından bakıyor ve doğruca asansöre yöneliyorlar. Basının ne sorduğunu tam olarak anlayamıyorum, sadece birlikte çok az anlam ifade eden belirsiz kelimeler - *formda, ödül, Baudelaire, galibiyet, ayrılık, adaylar, Dünya Şampiyonası*. Ayak parmaklarıma kadar ittiğimde asansörün kapıları kapandı. Gazeteciler hayal kırıklıklarını mırıldanıyor, sonra yavaşça etrafa dağılıyorlar.

Bir yanım onun kim olduğunu merak ediyor. Diğer bir yanım, karanlık gözlerin ve büyük ellerin etrafına sarıldığı garip, istilacı rüyalar gören

Kraliçem, neredeyse eminim ki-

"Kayıtlarınız hazır, çocuklar." Defne bize isim etiketli boyunluklar uzatıyor. "Otele gidip eşyalarımızı bırakalım, sonra açılış töreni için geri gelelim."

Mikrofonlu yaşlı bir adam bize doğru birkaç adım attığında, bir mikronap sokmayı umarak başımı sallıyorum. "GM Oz Nothomb?" diye sordu. "Ben ChessWorld.com'dan Joe Alinsky. Kısa bir röportaj için vaktiniz var mı?"

Defne kulağıma "Oz şu anda yirmi numara," diye fısıldarken, Oz da formu, antrenmanları, umutları, maç öncesi en sevdiği atıştırmalıklar (şaşırtıcı bir şekilde: jelibon) hakkındaki sorulara nazikçe cevap veriyor.

"Yirmi mi?"

"Dünyada yirmi." "Dünyada

yirmi . . . ?" "Satranç."

"Ah, doğru."

Defne cesaretle gülümsüyor. Neredeyse on yıl boyunca satrançla iç içe yaşadığım ve oyunun kendisi hakkında hâlâ ne kadar çok şey hatırladığım düşünüldüğünde, muhtemelen annemin puanlı oyun moratoryumu nedeniyle profesyonel satrancın incelikleri hakkında şaşırtıcı derecede az şey biliyorum. Ama Defne, tamamen aptalca sorular sorduğumda bile kendimi asla aptal gibi hissettirmiyor. "Dünyanın ilk yirmisi önemlidir. Onlar rekabetçi satrançtan profesyonelliğe geçiş yapabilenler."

"Bunlar aynı değil mi?"

"Oh, hayır. Herkes rekabetçi bir oyuncu olabilir ama profesyoneller geçimlerini satrançtan sağlarlar. Nakit ödüller, sponsorluklar ve şirketlerden aldıkları desteklerle geçimlerini sağlıyorlar."

Bir satranç oyuncusunun yer aldığı Mountain Dew Super Bowl reklamını hayal ediyorum. *Mtn Dew: Büyük Ustaların İçeceği.* "Oz da bir dost mu?"

"Tam tersi. Zugzwang'daki bazı GM'lere onu eğitmeleri için *para ödüyor*."

"Oh." Düşünüyorum. "Ek bir işi var mı?" Belki de sabah 2'den 5'e kadar Instacart teslimatları yapıyordur? Bu her zamanki kötü ruh halini açıklar.

"Hayır, ama Goldman Sachs'ta yönetici olan bir babası var."

"Ah." ChessWorld.com gazetecisinin Oz'un fotoğrafını çektiğini fark ediyorum ve hızla kadrajdan çıkıyorum.

Aptalca. Sabrina ve Darcy yarına kadar arkadaşlarında; annem daha iyi ve birkaç teknik yazı üzerinde çalışıyor, bu da biraz para getirecek; onlara günü Coney Island'da arkadaşlarımla geçireceğimi, sonra da gece Gianna'da kalacağımı söyledim. Yani onlara ne yaptığım konusunda yalan söylüyorum, ama ChessWorld.com'daki Oz'un resminin arka planından gerçekte nereye gittiğimi öğrenmelerine imkan yok.

Paranoyaklaşıyorum. Çünkü yorgun ve açım. Çünkü Oz PB&J'imi yememe izin vermedi. Canavar.

"Hey," diyor Joe Alinsky, birden Oz'u görmezden gelerek, gözlerini bana dikerek, "sen şu kız değil misin-"

"Kusura bakma Joe, turnuva öncesi biraz makyaj tazelememiz lazım." Defne kolumdan tutup beni binanın dışına çekiyor. Sabah havası şimdiden çok sıcak.

"Benimle mi konuşuyordu?"

"Canım Starbucks istiyor," diyor ve uzaklaşıyor. "Starbucks ister misin? Benden olsun."

Defne'ye neler olduğunu sormak istiyorum. Ama canım daha çok buzlu kivili limonata istiyor, peşinden koşup konuyu tamamen kapatıyorum.

İLK MAÇIM İÇİN YERİME OTURDUĞUMDA, BENİM OLABİLECEK BİR ADAMIN ÖNÜNDE

Büyükbaba, kalbim çarpıyor, avuçlarım terliyor ve dudağımın içini kemirmeden duramıyorum.

Ne zaman olduğundan emin değilim. On dakika öncesine kadar iyiydim, kalabalık odaya bakıyordum, lila rengi sundress elbiseme bakıyordum, bunun uygun satranç kıyafeti olup olmadığını ya da umurumda olup olmadığını merak ediyordum. Sonra turnuva direktörleri başladığını duyurdu ve işte buradayım. Defne'yi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Her kaybettiğimde boğazımda kalan ekşi tattan korkuyorum.

En son ne zaman bu kadar gerildiğimi hatırlamıyorum ama sorun değil, çünkü yine de on iki hamlede kazanıyorum. Adam iç geçiriyor, elimi sıkıyor ve bana kırk beş dakika kalıyor. Etrafta dolaşıp ilginç pozisyonları inceliyorum. Sonra odanın bir fotoğrafını çekip Easton'a gönderiyorum.

Bunun için seni suçluyorum.

Neredesin?

Philly'de bir turnuva.

Dostum, Philly Open'da mısın?

Belki. Yüksek öğrenim sana nasıl davranıyor?

Gecede üç saat uyuyorum ve bir doğaçlama grubuna katıldım. Acıma son ver.

LMAO bana doğaçlamadan bahset.

Easton'ın cevabının küçük noktaları ekranın alt kısmında sekiyor, sonra kayboluyor ve bir daha geri gelmiyor. Ne beş dakika, ne de on dakika. Yeni bir arkadaşın Easton'a doğru yürüdüğünü, beni unuttuğunu hayal ediyorum. Instagram'da oda arkadaşlarıyla bir avuç selfie paylaşmış bile.

Telefonumu cebime atıyorum ve bir sonraki tura geçiyorum, tıpkı üçüncü ve dördüncü turlarda olduğu gibi bu turu da kolayca kazanıyorum.

"Muhteşem!" Kampüs bahçesinde Costco'dan aldığımız bir paket Twizzlers'ı paylaşırken Defne bana "Harika" diyor. Gizlice bir sigara içiyor ve "*Bilginize*, *iyi bir davranış modeli* sergilemiyorum" diyerek sigarasını yakıyor. "Ama bu bir eleme turnuvası. Ne kadar çok kazanırsan, rakiplerin ne kadar iyi olursa, o kadar zorlaşacak." Kaşlarımı çattığımı fark ediyor ve omzunu omzuma vuruyor. "Bu satranç Mallory. Bizi perişan etmek için özenle tasarlandı."

Haklıydı. Günün son maçında, ortaokuldaki kütüphaneciye ürkütücü bir şekilde benzeyen bir kadına karşı önce bir kale, sonra da bir fil düşürdüğümde bunun tadına varıyorum. Bayan olmayan Larsen kıpır kıpır, endişeli bir oyuncu, hamle yapması uzun sürüyor ve ne zaman ona doğru ilerlesem inliyor. Skor kağıdıma bir şeyler karalamakla hayvanat bahçesinde tembel hayvanın kafesine bakıp hareket etmesini beklemek arasında gidip geliyorum. Oyun, ikimizin de zamanının tükendiği turun sonuna kadar sürüyor.

"Berabere," diyor turnuva direktörü tahtamızı inceleyerek. "Siyah ilerliyor."

Bu benim. Bir sonraki tura geçiyorum çünkü dezavantajlıydım. Beraberliklerin satrançta son derece yaygın olduğunu biliyorum ama üzgünüm. Hayal kırıklığına uğradım. Hayır, *öfkeliyim*. Kendime.

"Bir sürü hata yaptım." Defne'nin uzattığı kuru kayısıları öfkeyle koparıyorum. Duvarı tekmelemek istiyorum. "Kale c6 oynamalıydım. Beni üç kez yenebilirdi - filiyle şahıma ne kadar yaklaştığını gördün mü? Tam bir *saçmalıktı*. Satranç tahtasına bir metre yaklaşmama bile izin verildiğine inanamıyorum."

"Sen kazandın, Mallory."

"Bu bir *felaketti*. Federal yardım almaya hak kazandım - kazanmayı hak etmedim."

"Şanslısınız ki satrançta hak eden ve hak etmeyen galibiyetler aynı sayılır."

"Anlamıyorsun. O kadar çok şeyi berbat ettim ki-"

Defne elini omzuma koyuyor. Sustum. "*Bu*. Şu anda hissettiğin bu duygu mu? Hatırla onu. Şişele. Besle onu."

"Ne?"

"Satranç oyuncuları bu yüzden çalışır, Mallory. Neden oyunları tekrar oynamaya ve açılışları ezberlemeye bu kadar takıntılıyız?"

"Çizmekten nefret ettiğimiz için mi?"

"Çünkü elimizden gelenin en iyisini yapmadığımızı düşünmekten nefret ederiz."

Otel kampüse beş dakikalık yürüme mesafesinde. Odam hakkında yazılacak bir şey yok, bunun dışında: mahremiyet. Odamı hatırlayamıyorum.

En son ne zaman on iki yaşındaki bir goblin ve onun kobayını ele geçiren üç bin yaşındaki iblisin izleyicileri olmadan bir yatağa erişebildim. Bundan faydalanmalıyım. Bir film izlemeyi düşünüyorum. Sonra telefonumu çıkarıp arkadaşlık uygulamalarını açmayı ve Philadelphia bölgesindeki eşleşmeleri aramayı düşünüyorum. Karşılıksız mükemmel bir fırsat. Ayrıca, orgazm ruh halimi iyileştiriyor.

Bunun yerine pencereden dışarı bakıyorum, güneş yavaşça batarken son oyunumu tekrar oynuyorum.

Yanlışlıkla anneme mesaj attığım zamanki gibi. Otomatik sürgülü kapıları Güç'le açıyormuş gibi yaparken tüm tezahürat takımının üzerime yürüdüğü o gün gibi. Ortaokulda ellerimi yıkamak için öğretmenler tuvaletine girdiğimde Bay Carter'ı tuvalette oturmuş sudoku çözerken bulmam gibi. Ne zaman gerçekten utanç verici bir şey yapsam, olaydan sonraki günler boyunca tam bir utanç içinde yaşıyorum. Geceleri gözlerimi kapattığımda beynim beni utancımın derin kuyusuna geri çeker ve utanç verici sahneleri dayanılmaz ayrıntılarla göz kapaklarıma yansıtır.

(Aşırı dramatik mi? Belki. Ama anneme mesaj attım. Buna *iznim* var.)

Nöronlarım utancın her zerresine tutunuyor, maçlarım sırasında yaptığım hataların peşini bırakmıyor. Kazandım, tamam, ama ikinci oyunumda atımı *böyle* açık bıraktım. İğrenç. İğrenç. Appal-

Biri kapıyı çalıyor.

Kapıyı açtığımda Oz, "Defne seni sosyeteye götürmemi ve etrafı tanıtmamı istedi," diyor. Telefonuna bakıyordu.

"Sosyal mi?"

"İkinci güne geçen oyuncular için alt katta bir resepsiyon var. Sadece oyuncular için olduğu için Defne gidemiyor. Bedava yemek ve içki var." Yukarı bakıyor, değerlendiriyor. "Kaç yaşındasın?"

"On sekiz."

Küçük çocuklara bakıcılık yapmakla ve Mary Poppins olmamakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor. "Muhtemelen bir soğutucuda Sierra Mist vardır. Gel."

Bir satranç partisinden ne beklediğimden emin değilim. Easton bir yana, PCC çalışanlarıyla hiç takılmadım ama bana her zaman sessiz ve

kaçış odaklı. Ancak buradaki oyuncular daha çok iş adamlarına benziyor, özel dikim takım elbiseler giyiyor ve şampanya kadehleri eşliğinde gülüyorlar. Görünürde kazak yelek yok ve kimse *Battlestar Galactica*'nın zamansız sonundan yakınmıyor. Hepsi neşeli ve kendinden emin görünüyor. Genç. Zengin. Dünyadaki yerlerinden eminler.

İçlerinden biri Oz'u fark ediyor ve bize yaklaşmak için grubundan ayrılıyor. "İlk yirmiye girdiğin için tebrikler." Bana bakıyor - önce dikkati dağılıyor, sonra değerlendiriyor, sonra da oyalanıyor. Omurgamda nahoş bir ürperti dolaşıyor. "Bir artı bir getirebileceğimizi bilmiyordum."

Evet, bu odadaki insanlar? Yüzde 98'i erkek.

"Bu senin kız kardeşin mi?" Benim yaşlarımda olmalı ve teorik olarak klasik, sağlıklı bir şekilde yakışıklı olmalı, ama onda mumlu bir şey var, mavi bakışlarında tüylerimi diken diken eden rahatsız edici bir şey var.

"Neden benim kız kardeşim olsun ki?" Oz sorar.

"Bilmiyorum dostum." Omuz silkiyor. "O sarışın. Sen de sarışınsın. Ve kız arkadaşın olmak için fazla seksi."

Kaskatı kesildim. Eminim yanlış duymuşumdur.

"Mallory bir satranç oyuncusu, *dostum*." Oz'un ses tonundan küçümseme damlıyor. Bana, yani Ofise İzinsiz Giren'e karşı beslediği antipati, bu adama karşı hissettikleriyle kıyaslanamaz bile.

Ne de olsa benden nefret etmiyor. Onun en iyi arkadaşı bile olabilirim. Ne kadar iç açıcı.

"Sen öyle diyorsan." İngilizcesi biraz aksanlı olsa da mükemmel. Belli belirsiz Kuzey Avrupalı. "Tatlım, bu parti tüm maçlarını kazanan insanlar için, yani ... bekle." Arkasına yaslanıp beni inceliyormuş gibi yapıyor. "Yardım turnuvasında Sawyer'ı dağıtan kız sen misin?"

"I- "

"Evet, öylesiniz. Çocuklar, bu Sawyer'ı küçük düşüren hatun!"

Ne olduğundan ya da neden olduğundan emin değilim, ama Kuzey Avrupa'nın sohbet ettiği bir grup insan (erkekler, hepsi erkek) bize ilgili bakışlar atıyor, sonra bize doğru ilerliyorlar.

"Maçtan önce ne yaptın?" diye soruyor otuzlu yaşlarında uzun boylu bir adam. Aksanı o kadar kalın ki kelimeleri zar zor seçebiliyorum. "Böyle bir şeye ihtiyacım var.

Şans."

"Sawyer gerçekten kötü bir gün mü geçiriyordu?"

"Düşük kesimli bir şey mi giyiyordun? Numara bu mu?"

"Onun burada olduğunu biliyor mu?"

"Şey, o hala hayatta. Yani, açıkça hayır."

Herkes gülüyor ve ben ... felç oluyorum. Utandım. Sanki zar zor hissedilen bir et parçasıymışım gibi bakıyorlar ve ben kendimi dantelli elbisemin içinde sergilenen aptal bir çocuk gibi hissediyorum. Ben solan bir çiçek değilim ve Bob'la geçirdiğim yıllar boyunca yaşlı, cinsiyetçi erkeklerle tartışmalardan payıma düşeni aldım, ama bu insanlar o kadar bariz, *açık* bir şekilde kaba ki, nasıl karşılık vermem gerektiğinden bile emin değilim-

"İzninizle"- Oz dirseğimden tutup beni çekiştiriyor- "Gidip biraz yiyecek ve belki de *tam bir pislik* olmayan insanlar bulacağız."

"Oh, hadi ama, Nothomb!"

"Şaka kaldırmayı öğren."

"Bırakın kalsın, eminim bizi tanımak istiyordur!"

Oz'un peşinden tökezliyorum, ağzım kuru, ellerim titriyor. Beni odanın diğer tarafına, ordövrlerle dolu bir masaya kadar sürüklüyor. Sanırım şoka girmiştim. "*Kimdi* onlar?"

"Malte Koch ve yardakçıları."

Kafamı sallıyorum. Beynimi yokluyorum. Adı tanıdık geliyor, ama tam olarak işaret edemiyorum-

"Son birkaç yıldır dünyanın iki numarası. Ve doğduğundan beri bir pislik, sadece tahmin edilebilir. Sawyer'ın burada olduğunuzu bilip bilmediğini soran biraz daha yaşlı adam Cormenzana, yedi numara, uzun boylu Sırp Dordevic, otuz yaşlarında bir yerlerde, ama diğerleri gözleri oyuk bir beton blok kadar önemliler. Ünleri Koch'un anüsünü yalamak olan küçük pislikler." Gözlerini devirir ve pastırmayla doldurulmuş bir mantara körlemesine uzanır. Oz Nothomb: Beklenmedik bir şekilde duygusal bir yiyici. "Sizi tanıştırmak gibi bir niyetim yoktu. *Kimse* onlarla konuşmamalı. Bana sorarsanız onların yeri Mars'ta çok gizli bir maden kolonisi. Ne yazık ki kimse sormuyor." Mantarını bir süre çiğnedikten sonra yapmacık bir şekilde "Bunun için üzgünüm" diye mırıldandı.

Acaba bu hayatının ilk özrü mü? Kulağa öyle geliyor. "Bu senin hatan değil. Ama bu . . . Sanırım onlardan nefret ediyorum?"

"Evet, sana kulübün laminasyonlu rozetini getireyim." Beni inceliyor. "Ağlayacak mısın?"

"Hayır."

"Gözünden su mu kaçıracaksın?"

"*Hayır*. Ben iyiyim. Ben sadece ..." Arkamdaki duvara yaslanıyorum. "Bütün kadınlara karşı böyle midirler?"

Oz homurdanır. "Etrafına bir bak. Kaç kadın görüyorsun?" Etrafıma bakmama gerek yok. Onun yerine ekmek kabuğu üzerinde eritilmiş bir parça Brie'ye uzanıyorum. "Satrançtaki çoğu kadın bu etkinlikleri atlamaya ve sadece kadınların katıldığı turnuvalarda yarışmaya karar veriyor. Eminim nedenini merak ediyorsunuzdur."

"Tam bir gizem." Peynirimi peçeteye koydum. Hiç iştahım yok. "Hayatta olmamla ilgili o şey ne anlama geliyordu?"

İç çekiyor. "Koch ve çetesi Sawyer'ı aptal yerine koymana *bayıldılar* çünkü ondan nefret ediyorlar. Ama aynı zamanda onu tek seferde yenmenden de nefret ediyorlar çünkü Koch kendini Sawyer'ın hayat boyu rakibi olarak görüyor."

"Ama o değil mi?"

"O rekabet edemez. Kimse Sawyer'la yarışamaz, gerçekten. Neredeyse on yıldır ortalığı domine ediyor. Yani" -ağzına yarım yumurta attı- "Koch tutarsız olsa da mükemmel bir oyuncu. Dahi olduğu anlar var. Sawyer'ı beraberliğe zorladı ve bir keresinde onu yenmeye bile yaklaştı. Ama sonuçta karşılaştırılamazlar."

Maç üstüne maç kaybetmek berbat bir şey olmalı. "Koch'un haberi yok mu?"

"Eminim o da farkındadır, ama nasıl insanlarla bir arada olduğunu gördünüz. Anlattıkları, Sawyer'ın satrancı yenilmez kılarak öngörülebilir hale getiren süper kötü bir adam olduğu yönünde - sanki satrancın son birkaç yılda gençler arasında bu kadar popüler olmasının nedeni o değilmiş gibi. Sanki Sawyer Thanos, Koch da Tony Stark'mış gibi konuşuyorlar." Gözlerini deviriyor. "Belli ki *ikisi* de Thanos."

Oz Nothomb: Beklenmedik bir şekilde, bir Marvel adamı. "Yine mi ortaokuldayız?"

Oz omuz silkiyor. "Yeterince yakın. Koch sadece bir çocuk, FMK'da sonu hep ölümle bittiği için tuzlu. Bu arada Sawyer tüm dikkatleri üzerine çekiyor, ciddi paralar kazanıyor, *Time*'ın En Etkili Listesi'ne giriyor ve Baudelaire'lerle falan yatıyor-"

"Baudelaireler mi?"

"Evet. Bu deneysel rock grubu-"

"Baudelaire kardeşlerin kim olduğunu biliyorum." Sabrina takıntılı. Ben de müziklerini seviyorum. "Sawyer onlarla mı *yatıyor*?"

"Evet. Ve Koch bunu kendisi için istiyor. Sanki."

Kafam patlıyor. "Sawyer hangi Baudelaire'i okudu? ?" "Bilmiyorum

Mallory. Reality televizyon izlemiyorum."

"Doğru." Gözlerimi kaçırdım, azarlandım. Bunu Google'da aramam gerekecek. Şu anda telefonumu çıkarmak için *can* atıyorum. "İlk onda oldukça fazla pislik var gibi görünüyor."

"Çoğunlukla sadece Koch ve Cormenzana. Ve Sawyer, ama o daha iyi bir marka. Onun için bir dostluk bileziği yapmayacağım ama Koch gibi sümüklü böcek höpürdeten, yağmur fırtınasından sonra nemlenen sümüklü bir pislik yerine Sawyer gibi sfinkter sıkan korkunç bir pisliği her zaman tercih ederim."

Bir adam masadan muhallebi dolgulu beignet'leri alıp anüs muhabbetinden etkilenmemiş bir şekilde hızla uzaklaşırken, *her ikisinin* de kulağa *eşsiz derecede korkunç geldiğini* düşünüyorum.

"Her neyse," diye bitiriyor Oz, "ilk ondaki diğer herkes daha az yumruklanabilir."

Hafifçe gülümsüyorum. "'Daha az yumruklanabilir' Oz

dilinde 'hoş' anlamına mı geliyor?" Tek kaşını kaldırıyor.

"Peki *bu* ne anlama geliyor?"

"Sen tanıdığım en iyi adam değilsin."

"Ben lanet olası bir *zevkim*, Greenleaf. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sen ve ben *eşit derecede* ateşliyiz."

Resepsiyonda sadece otuz dakika kadar kalıyorum. Oz haklı, satrançtaki herkes hıyar değil: beni hakaret etmeyen, cinsel tacizde bulunmayan ya da mesihvari bir üstünlük kompleksiyle hareket etmeyen birkaç kişiyle tanıştırıyor. Ama onun arkadaş grubu benden birkaç yaş büyük ve konu eşlerine ve lisansüstü eğitimlerine geldiğinde sohbetin dışına çıkıyorum. I

Koch'un çetesinin ara sıra yan bakışlarını üzerimde hissediyorum ve rahatlayamıyorum, bu yüzden iyi geceler dileyip odama geri dönüyorum, gecenin geri kalanını hatalarım yüzünden kendimi azarlayarak geçirmeye hazırım.

Asansördeki tabelayı görene kadar. Beşinci katın yanındaki üç küçük kelime:

Kapalı Havuz ve Spor Salonu.

Hiç düşünmeden oraya gittim. Havuzun girişi anahtar kartımın altından kayarak açılıyor. İçeri göz attığımda, anında sıcak, klor ve sessizlik tarafından sarılıyorum.

Yüzmeyi seviyorum. Ya da yüzme diye yaptığım şey her neyse.

- saatlerce yüzer, ara sıra boğulan bir köpek yavrusu gibi hareket eder. Ve işte bu harika, ıssız havuz.

Sorun: Mayom yok. Bir beden önce üzerime zar zor oturan yırtık pırtık bikini evdeki dolabımda bir yerlerde duruyor ve Goliath muhtemelen şu anda onu poposunu silmek için kullanıyor. Ancak sahip olduğum şey, *temelde* bikini olan bir iç çamaşırı. Ve yüzmek için duyduğum güçlü bir özlem.

Bu yüzden çok fazla düşünmüyorum: Elbisemi başımın üzerine çekiyorum, sandaletlerimi silkeliyorum ve en yakın banka fırlatıyorum. Sonra gürültülü, dağınık bir sıçramayla suya atlıyorum.

Hatalarımı en aza *indirmeliyim*, diyorum kendime on beş dakika sonra, suyun üzerinde sürüklenirken ve tavana bakarken. Dalgaların tavandaki yansıması parçalanmış, bozulmuş bir satranç tahtası gibi. *Bir yıl içinde çok fazla derinliğe ulaşmam mümkün olmadığından, bilgimin genişliğini hedeflemeliyim. Daha sıra dışı dizeler çalmalıyım.*

Kendimi dışarı attığımda moralim daha iyi oluyor. Bugün işleri batırdım ama kendimi geliştirmeye odaklanacağım. Zayıf yönlerimi bilirsem antrenmanlarımı düzenleyebilirim. Zaten çok fazla antrenman yapıyorum.

Bir ses bana *bu dostlukta numara yaptığını* hatırlatıyor. Ya benim ya da Easton'ın.

Evet, diye savunmaya geçerek cevap veriyorum, elbisemi ve ayakkabılarımı alıp gözlerimdeki kloru siliyorum. *Ama bir yıllık bir kontrat imzaladım.*

-

Olduğum yerde durdum.

Artık yalnız değilim. Tam önümde biri duruyor. Çıplak ayaklı, mayolu biri. Yukarı bakıyorum, yukarı, yukarı, *daha da* yukarı ve-

Midem bulanıyor. Nolan Sawyer bana bakıyor, gözlerinin arasında belli belirsiz bir kaş çatma var. Onun bu kadar fit olması beni şaşkına çeviriyor. Göğsü. Omuzları. Pazuları. Günde saatlerini bir onsluk taşları satranç tahtasının etrafında hareket ettirerek geçiren hiç kimsenin böyle görünmeye hakkı yok.

"Merhaba," diye kekeliyorum. Çünkü tam *orada* duruyordu ve başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

Ama cevap vermiyor. Sadece aşağıya bakıyor, artık görünmeyen sütyenimi ve üzerinde küçük gökkuşakları olan külotumu inceliyor. Havuzun sıcaklığı artıyor. Yerçekimi de. Bacaklarımın beni tutamayacağından endişeleniyorum.

Sonra Koch'un arkadaşlarının ne dediğini hatırladım: *Onun burada olduğunu biliyor mu? Hâlâ hayatta, yani kesinlikle hayır.* İçime korku düştü.

Nolan Sawyer beni küçümsüyor. Nolan Sawyer beni öldürmek istiyor. Nolan Sawyer, kana susamış bir milyon ayının gücüyle nefret ettiği kişilere ayırdığı ruh kesici bir yoğunlukla bana bakıyor.

Bir keresinde başka bir oyuncunun burun septumunu kırmamış mıydı? Bazı hikayeler duyduğumu hatırlıyorum. Bir turnuvadan *sonra* bir şey olmuş ve ...

Beni parçalara mı ayıracak? Yerel morg beni nasıl bir araya getireceğini bilemeyecek mi? Profesyonel bir makyaj sanatçısı çağırmak zorunda kalacaklar mı, şu sürekli birbirleri hakkında tanıtım videoları çeken YouTube güzellik gurularından birini-

"Cooooooming throuuuuuuuugh!!!!"

Biri yanımızdan koşarak geçiyor, koyu tenli ve kırmızı şortlu bir bulanıklık ve tsunami gibi bir sıçramayla havuza gülle atıyor. Sawyer "Kahretsin Emil" gibi bir şeyler mırıldandı ve bu beklediğim kaçış fırsatıydı. Koşarak uzaklaştım, ayaklarım ıslak zemine çarpıyordu. Tam kapıya gelmiştim ki arkama bakma hatasını yaptım: Sawyer bana bakıyor, dudakları ayrık, gözleri karanlıktan daha karanlık.

Ben de mantıklı olan tek şeyi yapıyorum: Kapıyı suratına çarpıyorum ve odama girip yatağıma damlayana kadar koşmayı b ı r a k m ı y o r u m .

Sawyer'la ikinci kez karşılaşıyorum. Ve ikinci kez bir şövalye gibi geri çekiliyorum.

Chapter Eight



Kötü uyuyorum, karanlık, yargılayıcı gözler tarafından incelenen satranç hatalarının rüyalarında sıkışıp kalıyorum ve sol bacağıma giren krampla çok erken uyanıyorum.

"Hayatımdan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum banyoya topallayarak girerken, ayağımı bir satırla kesmeyi düşünüyorum. Sonra regl dönemimin yeni başladığını öğrendim.

Kötü zamanlanmış, işbirliği yapmayan, hain bedenime bakıyorum ve intikam için onu bir daha asla yapraklı sebzelerle beslememeye yemin ediyorum. *Al bakalım, seni küçük sürtük.*

Bugün için mavi, dantel etekli ve kabarık kollu başka bir güneş elbisesi hazırladım, ama onu giydiğim anda Malte Koch'un alaycı bakışlarını hatırladım.

Dekolte bir şey mi giyiyordun?

İkinci sınıftayken, ilkokuldan beri tanıdığım ve görev tanımı hıyarlık yapmak olan Caden Sanfilippo, giyim tarzımla dalga geçmeye başladı. Benim teorime göre Easton'a aşıktı ve onun en yakın arkadaşını kızdırarak dikkatini çekmeye çalışıyordu, çünkü Easton'ın ortaya çıktığı gün tacizler durdu. Her iki durumda da, ne zaman fizik sınıfına girsem, Caden *Hey, granola* veya *Günaydın, indirimli hippi* veya *Burası Whole Foods değil* gibi yaratıcı şeyler söylerdi. Bunu aylarca yaptı. Yine de moda tercihlerimi değiştirmeyi bir kez bile düşünmedim.

Bugün ise aynaya bakıyorum ve hemen elbisemi çıkarıyorum. "Çünkü klimayı bangır bangır açacaklar," diyorum kendime, kot pantolonumu ve flanel gömleğimi ayarlarken, ama aşağı inmeden önce kendi gözlerimle tam olarak buluşamıyorum.

İlk maçımı kolayca kazandım, hatta kendimi su dolu bir ceset gibi hissediyordum. Dün geceki rezil performansımdan sonra her hamlemde çok dikkatli davranıyorum. Bu biraz zamanımı alıyor ama daha az dikkatsiz olmak işe yarıyor.

"Merde," diye mırıldanıyor rakibim, muhtemelen yenilgiyi kabul etmek için elini bana doğru uzatmadan önce. Omuz silkerek alıyorum.

İkinci rakibim gecikti. Bir dakika. İki. Beş. Beyaz oynuyorum ve turnuva direktörü ilk hamleyi yapıp saati başlatmam için beni cesaretlendiriyor, ama bu bana saçma geliyor.

Elemeler gerçekleştikçe, tur başına düşen oyun sayısı azalıyor. Sadece bir avuç kadarını görebiliyorum, hepsi de uzak masalarda ve kalan oyuncuların çoğunun benim yaşlarımda ya da biraz daha yaşlı olduklarını fark ediyorum. Defne'nin geçen gün antrenman programımı artırıp artırmadığımı kontrol ederken söylediği bir şeyi hatırlıyorum (artırmamıştım): satranç gençlerin oyunu, fiziksel, zihinsel ve bilişsel olarak çok yorucu, en iyi GM'lerin çoğu otuzlu yaşlarının başında gerilemeye başlıyor. Ne kadar çok antrenman yaparsam, buna o kadar çok inanıyorum.

Zaman geçirmek için skor kartına çiçekler karalıyorum, Darcy'nin okulunun gönderdiği e-postayı düşünüyorum: sınıfında fındık alerjisi olan iki çocuk var ve PB&J'lere izin verilmeyecek. Ayçiçeği tohumu yağı önerdiler ama Darcy beğenmezse onu zehirlediğime dair CPS'e e-posta göndereceğine inanmak için sıfır olmayan sayıda nedenim var-

"*Çok* özür dilerim," diyor İngiliz aksanıyla konuşan biri. Uzun boylu bir adam benimkinin karşısındaki sandalyeye kıvrılıyor. "Tuvalet için sıra vardı ve ben *üç* fincan kahve içtim. *Açlık Oyunları'nın* bir satranç turnuvasındaki erkekler tuvaletiyle alakası yok. Ben Emil Kareem, tanıştığımıza memnun oldum."

Doğruluyorum. "Mallory Greenleaf."

"Biliyorum." Gülümsemesi açık ve sıcak, temiz traşlı koyu tenine karşı dişleri fildişi beyazı. Film yıldızı yakışıklılığında ve bunun farkında.

"Daha önce tanışmış mıydık?" diye sordum.

"Yapmadık." Tekrar sırıtıyor ve sol yanağındaki gamze derinleşiyor. Onda tanıdık bir şeyler var ve üç hamle gelene kadar bunun ne olduğunu anlamıyorum.

Havuzdaki adam. Koşuyor. Kırmızı mayo giyiyor. Üzerime ve Nolan Sawyer'a su sıçratarak bana bir çıkış yolu veriyor. Muhtemelen bu bilginin sonuçlarını tartmalıyım, ama Emil aklımın kaymasına izin veremeyeceğim kadar iyi bir oyuncu. Tarzı dikkatli, pozisyonel ve agresif ataklarla dolu. Ona alışmam birkaç hamle sürüyor ve mantıklı bir karşı atak yapmam daha da uzun sürüyor.

"Greenleaf," diyor vezirini aldığımda kendini küçümseyen bir gülümsemeyle, "biraz merhamet göster, olur mu?" Maç sırasında benimle konuşan ilk oyuncu ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Belli ki satranç sosyal becerilerimi yok ediyor.

"Vay, vay, vay." Onu köşeye sıkıştırdım ve neredeyse memnun görünüyor. "Neden senden bahsettiğini şimdi anlıyorum," diye mırıldanıyor. Ya da belki de anlamıyor, kelimeleri tam olarak çıkaramıyorum. Bana yine gülümsüyor, hoş ve misafirperver.

Onun arkadaşı olmak istiyorum.

"Profesyonel misin?" diye sordum. "Hayır. *Benim* bir hayatım var."

Gülüyorum. "Ne iş yapıyorsun?"

"New York Üniversitesi'nde son sınıf öğrencisiyim. Ekonomi." Onu incelemek için başımı eğdim. Benim yaşıma daha yakın olduğunu sanıyordum. "On dokuz yaşındayım ama birkaç sınıf atladım," diyor aklımdan geçenleri okuyarak.

"Sen Büyük Usta mısın?"

"Turnuvanın bu aşamasında her oyuncu öyle. Sen hariç" diyor, kötü niyetli olmadan ve büyük bir zevkle. "Birçoğunu ağlayarak erkekler tuvaletine göndereceksin."

"Arabamı anahtarlama olasılıkları daha yüksek gibi görünüyor."

"Sadece serseriler. Dur tahmin edeyim, Koch'la tanıştın mı?" Başımı salladım.

"Onu görmezden gelin. O zavallı küçük bir sümüklüböcek, bir zamanlar ulusal televizyonda ereksiyon olduğu için sonsuza dek acı çekiyor."

"Asla olmaz."

"Oh, evet. Montreal Satranç'ta ödül töreni. Ergenlik bir sürtüktür,

internet de öyle. Sonsuza kadar meme'lediler. Tıpkı o zamanki gibi.

Kasparov'a karşı bütün bir maçı burnundan sarkan kocaman bir sümükle oynadı. Bu bok insanı yaralar."

Ağzımı kapatıyorum. "Bu onun süper kötü köken hikayesi."

"Kameralar önünde bir dahi olarak büyümek kolay değil, gazeteciler *acımasızdır*. Koch on altı yaşındayken keçi sakalı bırakmaya karar verdiğinde? Herkes fotoğrafını çekti. Kimse ona demir eksikliği olan, yetersiz beslenmiş şeytani ikizine benzediğini söylemedi."

Bir kahkaha attım - gerçek bir kahkaha, turnuva başladığından beri, hatta Easton gittiğinden beri ilk kahkaham. Emil nazik ve meraklı bir ifadeyle bakıyor.

"Hiç şansı yok," diyor şifreli bir şekilde.

Boğazımı temizliyorum. "Uzun zamandır mı oynuyorsun?"

"Ezelden beri. Ailem ben küçükken en iyi eğitimi alabilmem için Amerika Birleşik Devletleri'ne taşındı. Ama tüm bu insanların aksine"- odanın etrafını işaret ediyor- "satrancı sadece *makul* bir miktarda seviyorum. Finans sektöründe çalışmayı ve arada sırada eğlenmek için turnuva oynamayı tercih ederim. En yakın arkadaşınızın bu sporun birkaç yüz yıldır gördüğü en iyi oyuncu olması da pek yardımcı olmuyor. Örümcek Adam aksiyon figürlerinizi ona kaptırıp duruyorsunuz. Önceliklerinizi yeniden düşünmenize neden oluyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sen ne-"

Turnuva direktörü sözümüzü keserek, "Beyaz ilerliyor," dedi. "Bir sonraki tur on dakika içinde."

Emil'le sohbetimi kısa kesmekten nefret ediyorum, Defne'yi dışarıda asık suratlı, hüzünlü, kaynayan bir Oz'un yanında otururken bulunca daha da çok nefret ediyorum.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Düğün organizatörümün şakayıkları bitmiş. Ne oldu *sanıyorsun*? Kaybettim." Ters ters bakıyor. "Tüm bu turnuva bir e-postadan ibaret olabilirdi."

Başımı kaşıyorum. Defne'ye hiç Costco Twizzlers'ı kalıp kalmadığını sormak istiyorum ama kötü bir an gibi geliyor. "Eminim gerçekten zor bir maç olmuştur."

"Bana patronluk taslama."

Ağzımı kapatıyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

"Kareem ile eşleştiğini gördüm," diyor Defne. "O mükemmel bir

oyuncu."

"Öyle."

"Nasıl geçti?"

Oz'un bana saldırma ihtimalini düşünerek tedirgin bir şekilde etrafıma bakıyorum. Muhtemelen onu alt edebilirim ama ya cebinden bir orak çıkarırsa? *Kesinlikle* portatif oraklı bir tip. "Gerçekten şanslıydım. Çok iyi durumda değildi, o yüzden-"

"Aman Tanrım." Ayağa fırladı. "Sen mi

kazandın?" "Eminim sadece-"

Boynuma sarılıyor. "Bu *harika,* Mal! Neden burada boş boş oturuyorsun?"

"Sadece bir maçtı. Ben-" "*Çeyrek*

finale yükseldin!"

Bekle. "Bekle." Ne? "Ne? Şimdiden çeyrek finale çıkmış olmamızın imkanı yok."

"Turnuva panosuna bir göz attın mı?" Oz sert bir şekilde sorar. "Nerede

olduğundan emin değilim. Oyun oyun oynuyordum-" "Domuzdan önce

inci," diye mırıldandı Oz.

Kaşlarımı çattım. "Az önce bana domuz mu dedin-"

Defne beni tekrar binanın içine çekiyor, heyecanla FIDE derecemden bahsediyor. Beni büyük turnuva odasına geri götürmesini bekliyorum ama keskin bir dönüşle sola dönüyor.

"Neredeyiz-"

"Odaları burada." Bana uzun, değerlendirici bir bakış attı. "Makyaj yapmak ister misin?"

"Neden makyaj yapmak isteyeyim ki?"

"Oh, zorunda değilsin. Yapman gerektiğini ima etmek istememiştim." Bana özür dileyen bir bakış attı. "Harika görünüyorsun. *Her zaman* da öylesin. Ayrıca, bedenler fani dünyada dolaşırken içinde yaşadığımız etten kabuklardan başka bir şey değil. Kameralar için onları süslemeye gerek yok-"

"*Kameralar* mı?"

"Evet. Bir sürü de yakın çekim. Hadi, geç kaldık."

Yeni yer daha küçük, daha gösterişli ve daha kalabalık. Düzinelerce sandalye hızla doluyor ve insanlar sanki bir sonraki *Hızlı ve Öfkeli* filmi gösterime girmek üzereymiş gibi heyecanla fısıldaşıyor. Tüm koltuklar

Dört tahtadan oluşan bir kürsü. Satranç takımları süslü. Saatler süslü. Su şişeleri bile süslü. Fiji mi? Tanesi üç dolardan mı? *Gerçekten mi?*

"Kameralar her oyuncu grubunu ve yönetim kurulunu çekiyor ve maçlar kürsünün arkasındaki büyük ekranlardan canlı olarak yayınlanıyor. Ve"- yan tarafı işaret ediyor- "yorumcular orada."

"Yorumcular mı?"

"Merak etmeyin. Çeşitli yayın hizmetleri ve TV kanalları için çalışıyorlar. Her gafınızı anlatmalarını dinlemek zorunda kalmayacaksınız." Tanrım. "Turnuva direktörü sizi sahneye çağıracak, ama-"

"İşte buradayız," diye başlıyor bir spiker. "Birinci tahta, Malte Koch ve Ilya Miroslav. İkinci masa, Mallory Greenleaf ve Benul Jackson. Üçüncü masa, Li Wei ve Nolan Sawyer. Tahta dört- "

Endişe içimde düğümleniyor. Defne'ye dönüyorum. "Kazanırsam

ne olacak?" Defne bana şaşkın bir bakış atıyor. "Yarı finale

yükselirsin." "Kime karşı?"

"Maçlarını kim kazandıysa ona karşı. Neden?

Sorun nedir?" Sorun nedir? *Sorun* nedir? "Defne, ben karşı çıkmak istemiyorum-"

"Lütfen oyuncular, sahneye gelin ve birkaç fotoğraf için yan yana durun."

Dizlerimin bağı çözülüyor. Defne bana cesaret verici bir baş selamı veriyor. Sonra cesaretlendirici bir gülümseme. Sonra, bacaklarımın betondan yapıldığını ve hareket etmeye niyetleri olmadığını anlayınca, cesaretlendirici bir itiş. Basamaklarda tökezlemeyi bekleyerek kendi korkumla kürsüye doğru ilerliyorum. Oscar töreninde ben, Jennifer Lawrence. Halk aksiliklerinin tapınak rahibesi. Belki ben de sırf eğlence olsun diye üstüme kusarım.

Kendimi finalistlerin sırasının sonuna, Koch'un yanına (bana *bugünlerde buraya gerçekten herkesi* alıyorlar bakışıyla bakıyor) ve diğer oyuncudan iki kafa aşağıya, diğerlerinden daha uzun olana, derin kaşları çatık ve öfkeli olana götürüyorum.

Onun adını düşünmeyi reddediyorum.

Turnuva direktörü bana "Greenleaf, değil mi?" diye soruyor. İnkâr etmek istiyorum ama başımı sallıyorum. Tahmin etmek zor değil: Noonetown'dan kimse olmadığım için ona yabancı olan tek oyuncu benim. Tek kız olmamdan bahsetmiyorum bile. Seyirciye doğru bakmamaya dikkat ediyorum. Flaş ve fısıltı sesleri yeterince kötü zaten. "İkinci pano. Sağda."

Başımı eğerek oraya doğru sürünüyorum. Karşılaşma riskini almak istemeyeceğim karanlık, düşünceli gözler var.

Benul Jackson benden en az üç yaş küçük ve şimdiye kadar oynadığım en iyi satranç oyunlarından bazılarını çıkarıyor. Hamlelerinde bir zarafet, ataklarında bir güzellik, savunmasında bir klas var ve neredeyse hayatımın en kamusal anında olduğumu unutuyorum. Babam bir keresinde bana "*İki tür oyuncu vardır: Savaşçılar ve sanatçılar*." demişti. Jackson ikincisi.

Ayrıca acı verici derecede yavaş.

Diğer maçlarımda, rakibimin bir hamleye karar vermesi çok uzun sürdüğünde, ayağa kalkar ve etrafta dolaşır, biraz gerinir, hatta belki de yakındaki tahtalarda ilginç pozisyonlara göz atardım. Ancak kürsüde buna cesaret edemiyorum. Ya kayarsam? Ya çok hızlı ayağa kalkarsam ve bayılırsam? Ya tamponum pantolonumdan sızarsa? Malte Koch ve onun zamansız ereksiyonu hepimiz için uyarıcı bir hikaye olmalı. Bu yüzden sadece etrafıma bakıyorum.

- yorumcu masası, Jackson'ın alnındaki dikey çizgi, benim not kağıdım. Hamlelerimi kaydediyorum ve kenar boşluklarını karalıyorum. Çiçekler. Kalpler.

Derin, koyu, yoğun gözler.

Kendimi durduruyorum, kızarıyorum. Neyse ki Jackson kalemi alıp tuzağıma düşmek için o anı seçti. *Çok fazla sanatçı, yeterince savaşçı değil*. Dört hamlede kazanıyorum ve o da şaşkın bir gülümsemeyle elimi sıkıyor.

"Etkileyici," diyor. "Olağanüstü. Tarzınız bana ...'ı hatırlatıyor." Bakışları omzumun ötesinde bir yere kayıyor. Kürsüden ayrılmadan önce başını sallayarak konuşmasını sonlandırıyor. Defne'yi aramak için etrafıma baktığımda birkaç gazeteci merakla beni süzüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve Defne'ye sessiz bir dua fısıldıyorum.

Satranç yarı tanrıları panteonu: *Bir sonraki maçımın Sawyer'a karşı olmasına izin verme. Lütfen. Kaçırılmış bir kobayı sunağında depresyona sokacağım.*

Yarı finaller için masalar kurulana kadar yaptığım hatanın farkına varmadım. Birisi Sawyer'ın bir sonraki maçının Etienne Poisy'ye karşı olacağını anons ediyor. Bunun benim adım olmadığından emin olmak için beynimi kontrol ediyorum - vay canına - ve Darcy'nin evcil hayvanını katlettiğimde çok kızmayacağını umarak neşeyle tahtama doğru ilerliyorum.

İşte o zaman beyaz tarafta oturan Malte Koch'u görüyorum. Aniden durdum.

Hayır. Hayır. Hayır-ity hayır. Cinsiyet anlayışı 1930'larda kalmış bir hıyara karşı oynamayacağım. Asla ben-

Turnuva direktörü tereddütümü fark ederek "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Yabani rakunlar açıkta kalan kemik iliklerimle ziyafet çekerken bir kutu Axe vücut spreyi içmeyi bu dangalağın karşısında oturmaya tercih ederim. "Evet." Yutkunuyorum.

Koch'un sırıtışı muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en tokatlanabilir şey, ancak taşlarını tahta üzerinde tutma şekli bu sırıtışın hakkını veriyor. Ne zaman taşlarını yeni bir kareye taşısa, sanki bir sigara izmaritini söndürüyormuş gibi küçük bir süsleme yapıyor. Bu bende onun derisini yüzüp annemin kanepesini yeniden döşemek için kullanma isteği uyandırıyor.

Sonra konuşmaya başladı. "Demek yarı finale çıktın." "Açıkçası."

"Bir Dilek Tut programı için mi buradasın? Kazanmana izin vermemle ilgili bana ulaşmayan bir not mu vardı?"

Piyonumu onun açtığı Ruy Lopez varyasyonuna karşılık olarak oynuyorum, ki bu varyasyon hakkında son iki haftadır sürekli bir şeyler okuyordum. Sıra bendeyken benimle konuşmasının kurallara aykırı olduğundan eminim. Oldukça eminim ama ne yazık ki emin değilim.

"Tek elemeli turnuvalara ani ölüm de denildiğini biliyor muydunuz? Yani kaybettiğinizde ölmüş sayılırsınız."

Çenemi sıkıyorum. "Bu konuşma gerekli mi?"

"Neden? Rahatsız mı oldun?"

"Evet."

Bir sırıtma daha. "O zaman evet, öyle."

Fren borularını kesmek istiyorum. Sadece birazcık.

"Biliyor musun," diye devam ediyor kayıtsızca, "kadınların kendi turnuvalarına bağlı kalmalarını daha çok seviyorum. Her şeyin doğal bir düzeni olduğunu düşünüyorum."

Yukarı bakıyorum ve tatlı tatlı gülümsüyorum. "Erkeklerin çenelerini kapatıp kalelerini kıçlarına sokmalarını daha çok seviyorum ama belli ki her zaman istediğimizi elde edemiyoruz."

Koch'un gülümsemesi genişler. Turnuva direktörüne yaklaşmasını işaret etmek için elini kaldırır. "Affedersiniz, Bayan Greenleaf'ten küfürlü konuşmaktan kaçınmasını rica edebilir misiniz?"

Müdür bana sert bir bakış attı. "Bayan Greenleaf. Burada yenisiniz ama kurallara uymak zorundasınız. Diğer herkes gibi."

"Ama-" Ağzımı kapatıyorum, yanaklarım ısınıyor.

Onu öldüreceğim. Malte Koch'u öldüreceğim. Ya da bir sonraki en iyi şeyi yapacağım: lanet kralını yok edeceğim.

Muhteme

len.

Belki.

Eğer başarabilirsem.

İşin en kötü tarafı, dünyada iki numara olduğunu duyduğumda hiç şaşırmadım. *Mükemmel* bir oyuncu. Vezirini sıkıştırmaya çalışıyorum, ama o kaçıyor. Merkezin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyorum ama beni geri itiyor. Savunma hattını yıkmaya çalışıyorum, ama sadece girişimlerimi engellemekle kalmıyor, aynı zamanda şahımı neredeyse kontrol altına alan kendi saldırısını da yapıyor.

Bu çok tehlikeli bir oyuncu, diyorum kendi kendime.

Tanıştığın en kötü bok çuvalı olmanın yanı sıra, *diye* ekliyor içimden bir ses. Sessiz bir kahkaha atıyorum ve daha da agresif bir şekilde oynuyorum.

Oyunumuz diğerinden çok daha uzun sürüyor. Yetmiş dakika oldu ve hâlâ mücadele ediyoruz. Onun veziri bende, ama benim kalem ve atım onda ve midemin dibinde beton gibi yoğun bir korku çalkalanmaya başlıyor. Terliyorum. Ensem sıcak, saçlarım tenime yapışıyor.

"Ne yapıyorsun burada? Nasıl yapıldığını görmeye mi geldin?" Koch'un sesi mikrofonların duyamayacağı kadar alçak. Benimle konuşmuyor.

"Beş hamleden kısa bir sürede seni ele geçirecek," diyor arkamdan derin ve kendinden emin bir ses. Onu tanıyorum ama arkamı dönmüyorum, uzaklaşan ayak seslerini duyduğumda bile dönmüyorum.

Sawyer bir sanrının ortasında. Kazanmaya yakın bile değilim. Bu pozisyonda yapabileceğim hemen hemen hiçbir şey yok. Ama Koch da hemen hemen aynı durumda.

Oh.

Oh.

Birden mantıklı gelmeye başladı. *Beş hamleden daha az bir sürede.* Evet. Evet. Evet, tek yapmam gereken

-

Piyonumu oynatıyorum. Sessiz, güvenli bir hamle ama Koch'un gözleri kısıldı. O var Ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yok ve onu arka kapı saldırıları beklemesi için eğittim. Tahtayı bir İkinci Dünya Savaşı şifresiymiş gibi inceliyor ve ben de arkama yaslanıp rahatlıyorum. Kalemimi alıyorum, hamlemi not ediyorum, zaman öldürmek için skor kartına Goliath'ın bir portresini çizmeye çalışıyorum. O aptal canavar gerçekten kalbime sızdı-

Koch atını hareket ettiriyor. Hemen filimle karşılık veriyorum ve kafasını daha da karıştırıyorum. Bunu minimal varyasyonlarla tekrarlayın, tekrar ve tekrar, ta ki ... .

"Süre doldu," der yönetmen. Koch başını kaldırır, iri gözlü, ince dudaklıdır. Niyetimi anladı. "Berabere. Siyah ilerliyor."

Koch'un çenesi sıkıştı. Burun delikleri açılıyor. Sanki öğle yemeği parasını çalmışım ve onunla kendime tüylü bir boa almışım gibi bana bakıyor. Ki gerçekçi olalım, biraz öyle yaptım.

Ani ölüm, ona ağız dolusu

söylüyorum. "Beni kandırdın,"

diye tükürüyor.

"Neden? Bundan rahatsız mı

oldun?" "Evet!"

Gülümsüyorum. "O zaman evet. Seni kandırdım."

Finalden önce kırk beş dakikalık bir ara var, Defne ve Oz'la birlikte ebegümeci çalılarının gölgelediği bir çim alanda geçiriyoruz. Koch'a sahip olmanın verdiği heyecan hızla kayboluyor ve başka bir tür korku yükseliyor.

Bir sonraki maçım Sawyer'a karşı. Ve beynim elma püresinden yapıldığı

için, onun sert ifadesini düşünmeden edemiyorum. Klor-

Kalın hava ensesindeki saçları kıvırıyordu. Dolgun dudakları sanki bir şey söylemeye hazırmış gibi neredeyse kıpırdıyordu-

Oz öfkeyle bir dalı milyonlarca parçaya bölerek, "İlk turnuva ve sen finale kaldın," diye mırıldandı. "Lanet olası harika çocuklar."

"On sekiz yaşındayım," diye belirttim.

"Sen bir satranç *çocuğusun*. Bir bebek. Meme ucumu ağzına soksam bile onu tutamazsın."

Defne'nin kaşı kalkıyor. "Emzirdiğini bilmiyordum Oz."

"Tek söylediğim, o *haksız* yere çok zeki. Dahiler çok sınıf dışı. Ne var biliyor musun? Sıkı çalışma. Sıkıntılar. Sen ve Sawyer gibi üstün zekâlı ve sınırsız yetenekli insanlar gerçek avamlardır."

Defne'yle eğlenen bir bakış alışverişinde bulunuyorum. Belki ben Oz'a ısınamıyorum ama o bana ısınıyor.

"Sawyer'a karşı hiç oynadın mı?" Ona sordum.

"Tabii ki. Çocukluğundan beri."

"Hiç kazandın mı?"

İğneleyici bir şekilde uzaklara bakıyor, çenesi yukarıda. "Öyle değil. Ama bir keresinde ona beraberlik teklif ettim ve o da kabul etmeyi düşündü."

"Peki ya sen?" Defne'ye soruyorum.

"Evet, var" derken biraz gergin olduğundan neredeyse eminim. "Kendimi aptal durumuna düşürmekten nasıl kaçınacağıma dair bir ipucun var mı?"

"Ruy Lopez veya Caro Kann ile açın. Kale erken." Alışılmadık şekilde sohbetsiz görünüyor. Çekingen. "İyi olacaksın. Nolan'la ne yapacağını biliyorsun." Satranç dünyasında soyadları norm haline gelmişken Sawyer'a neden ilk adıyla hitap ettiğini merak ediyorum.

"Kazanmak *istediğini* bile varsayarsak," diye belirtiyor Oz. "Pantolonu berbat derecede korkunç olduğundan, basın toplantılarından kabaca fırladığından, duvarları yumrukladığından ve bir keresinde bir hakeme bok lekesi dediğinden beri. Ayrıca, o ailede ne tür genler olduğunu hepimiz biliyoruz, yani- "

"Oz." Defne'nin sesi hiç duymadığım kadar keskin.

"Ne? Bu doğru. Sawyer'ın büyükbabası *ve* Sawyer'ın asabi bir pislik olması hakkında."

"O bir *çocuktu*. Sadece Koch'a şiddet uyguladı, ki bunun için suçlanamaz ve *yıllardır* böyle bir şey yapmadı," diye karşılık veriyor Defne. "Mallory'ye yenildiğinde orada öylece oturup kızın ardından baktı ve ..." Defne omuz silkiyor ve gözlerimi tutuyor. "Kendini tutmana gerek yok Mal. O büyük bir çocuk. Sen ne verirsen ver, Nolan bunu kaldırabilir." Gülümsemesi zayıf. "Muhtemelen bunu *istiyordur*."

Nolan Duygusal Düzenleme Becerisi Yok Sawyer'ın benden bir şey istediğinden şüpheliyim. Muhtemelen kendimi boş yere yoruyorum ve o benim varlığımdan bile haberdar değil, oynadığımızı bile hatırlamıyor ve dün gece bana sadece havuzda yarı çıplak yüzdüğüm için baktı, elektrik direkleriyle konuşan kaçık bir kız gibi.

Maç iyi geçecek. Olaysız. Büyük bir olay değil. Mikro bir mesele. Nano anlaşma. Muhtemelen kaybedeceğim, çünkü Nolan Sawyer, Nolan Sawyer'dır ve beynimin rekabetçi kısmı (yani tamamı) bu fikirden nefret etse de önemli değil. Bu burs için *numara* yapıyorum-

"Mallory, bir dakikan var mı?"

Turnuva salonuna döner dönmez biri mikrofonu suratıma tutuyor. Basın üç katına çıkmış gibi görünüyor - ya da belki de öyle hissediyor, çünkü daha önce gelen gazeteciler etrafımda toplanıyor, geçmişimin ne olduğunu, Zugzwang'da antrenman yapıp yapmadığımı, final maçı için stratejimin ne olduğunu ve kişisel favorimi soruyorlar: "Satrançta kadın olmak nasıl bir duygu?"

Defne kibarca gülümseyerek "İzninizle," diyor, sonra benimle kameraların arasına giriyor ve bizi kalabalığın arasından geçiriyor. Fotoğraflar çekiliyor, yorum talepleri yapılıyor ve tek bir kaçış yolu var.

Sahneye çıkın.

Sawyer zaten orada. Bekliyor. Black'in üzerinde oturuyor, tüm hareketlerimi izliyor. Üzerimdeki gözleri rahatsız edici. Onlarda çok keskin, çok açgözlü, neredeyse satın alıcı bir şey var. Sanki maç ikinci plandaymış ve *ben* onun buraya gelme *sebebiymişim* gibi.

Tek olası açıklaması benden nefret ediyor olması. Beni kolayca lime lime edebileceği bir yerde olduğu için çok heyecanlı.

onu yendi. Beni parçalara ayıracak, balzamik sirkeye bulayacak ve her ısırığın tadını çıkaracak.

Sakin ol. Bu senin aşırı aktif hayal gücün. Tıpkı gökyüzünde kuşlar gördüğünüzde, başınızın üzerinde dönüp duran bir akbaba ailesi olup olmadıklarını merak etmekten kendinizi alamamanız gibi. İçimde kalın, sıcak bir gerilim var. Sawyer gergin bir adam. Muhtemelen benden hoşlanmıyor, ama sadece birazcık. Yavaşça. Ek iş olarak.

Kendimi ona gitmeye zorluyorum, adım üstüne adım atıyorum. Flaşlar patlıyor, kalabalık uğulduyor ve sonunda masanın Beyaz tarafına geçiyorum.

Sawyer ayağa kalkıyor.

Elimi uzatıyorum.

Hemen alıyor, neredeyse hevesle. Bir dokunuşla çok uzun süre tutuyor. Avuçları sıcak, beklenmedik bir şekilde nasırlı.

"Mallory," diye mırıldanıyor. Sesi derin, kameraların kapanışına karşı kasvetli ve ürperiyorum. Sıcak ve elektrikli bir şey omurgamı yalıyor.

"Merhaba," diyorum. Bakışlarımı onunkilerden ayıramıyorum.

Nefesim mi kesildi? "Merhaba." *Onun* nefesi mi kesildi?

"Merhaba," diye tekrarlıyorum, tam bir aptal gibi. Oturmalıyım,

gerçekten oturmalıyım- "Affedersiniz." Tanıdık olmayan bir ses.

Sawyer'a odaklanmıştım ve

Bir süre nüfuz etmek için. "Bayan Greenleaf, özür dilerim. Konuşmamız gerek."

Döndüm. Turnuva direktörü özür dileyen, telaşlı bir ifadeyle tokalaşmamızı izliyor.

"Bir hata oldu Bayan Greenleaf." Boğazını temizliyor. "Bu maçta oynamayacaksınız."

Chapter Nine

Hayatım olan Fyre Festivali canlandırmasında, muhtemelen bunların hiçbirini şaşırtıcı bulmamalıyım. Ama *ben* bile üç hafta önce satranç oynamaya başladığıma ve şimdiden bir tiyatro oyununa dahil olduğuma *inanamıyorum*.

Dürüstçe: Ne oluyor?

İnsanlar senin hakkında tweet atıyor, diye fısıldadı Defne birkaç dakika önce. *Bu bir düzmece. Herkes senin tarafında.*

Ne annem (çok duyarlı), ne Darcy (çok genç), ne de Sabrina (çok TikTok) Twitter'da olmadığı için şükrederek başımı salladım. Kendime bir satranç takma adı almalıydım. Quinn Von Rook. Horsie McCastle. Knighterella Black.

"O kazandı." Turnuva direktörüne kendisini antrenörüm olarak tanıtan Defne, son on dakikadır beni destekliyor. Onun yanında duruyorum, konuşmayı zar zor takip ediyorum.

"Evet, öyle" diyor yönetmen, "*Biraz fentanil alabilir miyim?*" der gibi bakarak. Görünüşte kameralardan uzak olmak için konuşmayı sahnenin dışına taşıdı ama basın etrafımızda piranalar gibi dönüyor.

Dahil olduğum bu satranç draması mı? Görünüşe göre *televizyonda yayınlanıyor*.

"Ama kurallar var," diye devam ediyor yönetmen, "ve bu kurallardan biri de skor kartına hamleler dışında hiçbir şeyin not edilmemesi. Ve Bayan Greenleaf kendisininkine birkaç şey yazdı ve çizdi ve- "

"Hadi Russel." Belli ki Defne'yle geçmişleri çok eskiye dayanıyor. "Bu onun ilk turnuvası, hiçbir fikri yoktu."

"Yine de, rakibi şikayet etti. Bu onun hakkı."

On çift göz, Sırıtan Kişilik Bozukluğu'nun yüksekliğinden bizi sakin bir şekilde inceleyen Koch'a dönüyor. Üstünlük onda ve ben onu kaynatıp New Jersey ağaç kurbağalarına yedirmek istiyorum.

"Karalama yapmama kuralının amacı ne ki?" Defne'ye nefesimin altında soruyorum.

"Oyuncuların rakiplerine karşı yardımcı olabilecek notları kaçırmalarını önlemek için. Ama"- sesini yükseltiyor- "bu yıllardır uygulanmayan bir kural. Tıpkı *kızarmış tavuğu çatalla yememe* yasası gibi!"

"Ne çiziyordu?" Sawyer soruyor, derin sesi neredeyse tembelce.

Çünkü işleri daha da tatsızlaştırmak için Nolan Sawyer ve menajeri - otuzlu yaşlarında keskin bakışlı bir kızıl saçlı - bu konuşmanın bir parçası. Uzun boylu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yakası açık beyaz bir düğmenin üzerinde siyah blazer ceketiyle duruyor. *Aptalca çekici*, içimden istenmeyen, uygunsuz bir ses bağırıyor.

Sessizce bastırıyorum.

En azından Sawyer'ın Koch'la etkileşime girdiğini görmek, ondan kesinlikle nefret ettiğinin somut bir kanıtı. Benim hakkımda ne hissettiğinden hala emin değilim, ama benden nefret etse bile, hoşnutsuzluklarında uzak bir ikinci sıradayım.

"Al." Defne skor kartımı ona uzatıyor, ben de kızarıyorum.

"Bir kedi karalamanın" -kağıdımın kenarına bakıyor; kaşları kalkıyor- "maçı kazanmasına nasıl yardımcı olduğunu anlayamıyorum."

"Bu bir kobay," diye mırıldanıyorum ve çabamın karşılığında bir düzine kötü bakışla karşılaşıyorum. Russel, "Ne yazık ki kural geniş bir şekilde ifade edilmiş," diye açıklıyor. "I
Bana kalsa bunu uygulamazdım ama Bayan Greenleaf'in rakibi Bay Koch bizden bunu yapmamızı isterse ..."

"Bu saçmalık." Sawyer kağıdı geri verir, etkilenmemiştir.

"Ne var, Sawyer?" Koch diyor. Sırıtması yoğunlaşıyor. "Seni döveceğimden mi korkuyorsun?"

Sawyer'ın bu konuda benim tarafımı tutmasının sebebi bu mu? Beni en az tehlikeli rakip olarak gördüğü için mi? Hayal kırıklığı kıvrımları

ama kendime satrancın ya da onu oynayan erkeklerin umurumda olmadığını hatırlatıyorum. *Numara yapıyorum. Numara yapıyorum*.

"Kapa çeneni Koch," diyor Sawyers, kızmaktan çok sinirlenmiş bir şekilde, sanki Koch bir sivrisinekmiş de onu kovuyormuş gibi. "Mallory'yi ortadan kaldırırsan," diyor, sanki adım üzerinde hakkı varmış gibi, sanki bir kelime söyleyip yüzümü kızartabilirmiş gibi, "oynamayacağım."

Russel sönük kalıyor. En iyi oyuncunun turnuvadan çekilmesi muhtemelen iyi bir görüntü değildir. "Eğer çekilirseniz, Bay Koch otomatik olarak birincilik ödülünü kazanacak."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Koch.

Sawyer bir an sessiz kalır. Sonra acı acı başını sallıyor. Çenesi sıkıştı ve ben de onun bildiği şeyi yapmasını bekledim: Bağırmasını. Olay çıkarmasını. Bir şeyler kırmasını.

Ama yapmıyor. Uzun, okunamayan bir bakışla bana döndü. Sonra "Bu boktan nefret ediyorum" diye mırıldandı ve sahneye çıkıp bir kez daha yerini aldı.

Russel rahatlamıştı. Sawyer'ı sahneye kadar takip ederken Koch'a çelme takma isteğime zorlukla karşı koyuyorum.

"İğrenç," diyor Defne bana. Maç başlarken gözleri canlı yayın monitörlerinde. "Ne dangalak ama."

"Evet. Dürüst olmak gerekirse, gitmeliyiz. Koch'un oyununu izlemek istemiyorum. Bekle. Sawyer ne yapıyor?"

Vezir atını garip bir şekilde hareket ettiriyor. İleri, geri ve sonra tekrar. Koch ciddi bir saldırıya geçerken bir sürü işe yaramaz, sessiz hamle. Beyaz ile.

"O ..." Defne'nin sırıtışı yavaşça açılıyor. "Ah, Nolan. Seni küçük

pislik." "Ne yapıyor o?"

"Koch'a iki hamle şansı vermek." "Neymiş

o?"

Gülüşünü bir eliyle örtüyor. Oda fısıltılardan geçilmiyor. "Koch'a onu yenebileceğini söylüyor, handikaplı olsa bile."

"Bu ..."

"Ciddi bir gölge."

"Ve pervasız. Yani ... ya kaybederse?"

Kaybetmez. Kaybediyor yani. Sadece utanç verici olarak tanımlanabilecek bir dizi hamleyle kazanır - en çok da ödül töreni sırasında, İçki Problemi Yaşamak Üzere Olan Turnuva Direktörü Russel Sawyer'a elli bin dolarlık çeki uzatırken hala öfkeden kızarmış olan Koch için.

Gözlerim öyle bir şişiyor ki, muhtemelen ameliyat olmam gerekecek. "Elli *bin* Dolar?"

"Şey, bu sadece açık bir turnuva," diye açıklıyor Defne. "Küçük olduğunu biliyorum ama-"

"Bu bir kova dolusu para!" Neredeyse tükürüğümle boğuluyordum. Ödüllerin bu kadar yüksek olmasını beklemiyordum. Bu *ne*, OnlyFans mı?

Sahneden inerken Sawyer'ın hareketlerini takip etmekten kendimi alamıyorum. Basın hemen etrafını sarıyor, sorular sormaya başlıyor ama Sawyer'ın kaldırdığı bir el onları anında geri çektiriyor, sanki yirmi yaşındaki bu ne yapacağı belli olmayan, değişken gençten korkmuş gibiler. Ve sonra . . .

Sonra, uzun siyah saçlı güzel bir kız ona doğru koşuyor ve o da kıza sarılıyor. Kızın güldüğünü görüyorum, adamın yarı gülümsediğini görüyorum, adamın bir kolunu kızın omzuna attığını ve çıkışa yöneldiğini görüyorum. Gözlerimi kaçırıyorum çünkü gözleriyle karşılaşıp ruhumu yiyip bitirmesini istemezdim. Öfkesi ve Baudelaire söylentileri yüzünden kız arkadaşının ne kadar mutsuz olabileceğini düşünürken, BBC rozeti takmış siyah saçlı genç bir kadın bana yaklaşıyor. *Hayır,* lütfen *hayır, bana bunu yaptırmayın, röportaj verdirmeyin* demek için ağzımı açıyorum ama önce o konuşuyor. "Mallory? Ben Eleni Gataki. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Ben gerçekten ..."

Bakışlarımı rozetine doğru takip ediyor. "Buraya bunun için gelmedim, ben sadece bir stajyerim."

"Oh." Rahatladım.

"Şey, şimdilik. Umarım bir gün BBC için satranç haberleri yaparım. Her neyse, bilmeni isterim ki bu turnuvadaki oyunun *harikaydı*. Şimdiden hayranınızım! Aramızda kalsın, BBC'nin şu anki satranç muhabiri sadece aynı konular hakkında yazan sıkıcı, eski kafalı bir adam.

ama ilk makalemi sizin hakkınızda yazmaya çalışacağım. Sizin hakkınızda değil ama satranç stiliniz hakkında. Çok ilgi çekici ve eğlenceli!"

Onun coşkusu karşısında şaşkına döndüm. Nasıl cevap vereceğimi bilemezken Russel sözümüzü kesip biraz yalnız kalmak istediğini söyleyince neredeyse rahatlıyordum. "Daha önce olanlar için çok üzgünüm." Bana bir zarf uzattı. "İşte yarı finalist ödülü."

Açıyorum, bekliyorum . . . Emin değilim. Sicilya Savunması'nın nasıl etkili bir şekilde kullanılacağına dair bir broşür. Bir spor psikoloğu ile iki saatlik danışmanlık için bir kupon. *Lilo & Stitch* çıkartmaları.

Çek *değil*. On bin dolarlık.

Bu açıkça bir hata. Yine de ilk açgözlü, çirkin içgüdüm onu cebe indirmek. Gizlemek. Ondan kaçmak.

Bu parayı istiyorum. Oh, onunla yapabileceğim şeyler. İpoteğimizi sıfır ay geride bırakabilirim. Bir tasarruf hesabı açabilirim. Oto tamircisi sertifikalarımın parasını öderim. Darcy ve Sabrina'ya bir dahaki sefere gözlerini diktikleri önemsiz şeyleri istediklerinde evet diyebilirim. Paten. Slime. Piyano dersleri. Pamuklu bir tamarin pelüşü.

Tanrım, bu parayı *nasıl* da istiyorum. O k a d a r çok ki, ondan kurtulmam gerek. Derhal.

"Sana bir şey söylemem lazım," diyorum Defne'ye. Şaşırtıcı bir şekilde terk edilmiş kadınlar tuvaletinde ellerini yıkıyor. "Bana bir çek verdiler. Yanlışlıkla sanırım. On bin dolar."

"Bu yarı finalist ödülü." Sabunluk ile kısa bir süre mücadele eder. "Turnuvanın web sitesindeki bilgileri görmedin mi?"

Bir turnuva web sitesi mi var? "I . . ." Göz kırpıyorum. *On. Bin. Dolar.* Oh Tanrım. Ama yapamam. Ona gitmeli. "İşte." Çeki uzattım. "Bana sponsor oldun. Sende kalsın."

"Hayır. Sen *kazandın*. Gerçi bunun için vergi ödemen gerekebilir. Muhasebecinize danışın."

Muhasebecim. Sağdaki. Şu anda yatırım fonu yöneticimle Seyşeller'de tatilde olan.

"Arabayı getireyim de eve gidelim, ama Mal." Bana dolu dolu bir bakış attı. "Dünya Şampiyonası'nın ödülü iki milyon dolar.

Challengers, yüz bin. Turnuva web sitelerinden nefret ettiğin için bildiğinden emin olmak istedim." Göz kırparak ayrılıyor ve ben uzun bir süre çekime bakıyorum.

Plan Fake Your Way Through Chess'in ciddi bir yeniden çalışmaya ihtiyacı olacak.

Chapter Ten

Defne, "satranç akşamdan kalmalığımı" ve "turnuva pisliğini" atmam için Pazartesi günü evde kalmamı emretti. Kız kardeşlerimin ayak altında olmadığı nadir boş günlerden biriydi ve Pazar gecesi yatağa girdiğimde, kuşluk vaktine kadar yastığımın üzerine salyalarımı akıtmaya, ardından pijamalarımla Krispy Kreme'e gidip kilolarca donut almaya, sonra da YouTube'da *Hoarders*'ı izlerken annemle birlikte bunların yüzde 90'ını yemeye kararlıydım.

Çok başarısızım.

Serseri çantamın iç cebinde saklı çekle ilgili olabilecek nedenlerden dolayı, saat altı buçukta ayaktayım, ChessWorld.com'da geziniyorum, Malte Koch'un şimdiye kadar oynadığı tüm oyunlara göz atıyorum.

Bir sürü var ve o çok iyi bir oyuncu.

Ama aynı zamanda istismar edilebilir zayıflıkları da yok değil. Yarı komadayım, gözlerim uyku sümüğüyle dolu ama yine de oyunlarında hatalar buluyorum.

Ayrıca, ayrıca: Yeni bir baş düşmanım var. *Kadınların kendi turnuvalarına sadık kalmalarını daha çok seviyorum.* Hayatımın görevi, onun işe yaramaz, şişirilmiş şahını mat ederken kelimeleri ona tekrarlamak.

"Lütfen, bizi okula götür!" Darcy bana doğru osurmak için sırtını döndükten sonra soruyor - yeni favori sabah ritüeli. Arabada kulağımı çınlatıyor: erkek denizatları yavruları taşır, denizanaları ölümsüzdür, domuzların orgazmları otuz dakika sürer (zihinsel not: ebeveyn kontrol yazılımı yükleyin).

Sabrina sessizce oturuyor, kulaklarında kulaklıklar, başı telefonuna eğik. Bu sabah bir şey söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalışıyorum. Sonra onunla en son ne zaman sohbet ettiğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Mmm.

"Hey," dedim ona bırakırken, "Darcy'den bir saat önce çıkıyorsun, değil mi?" "Evet." Sesi savunmacı geliyor.

"O zaman seni erkenden almaya gelirim."

"Neden?" Şimdi sesi savunmacı *ve* kuşkulu çıkıyor.

"Birlikte bir şeyler yapabiliriz."

"Ne gibi?" Savunmasızlık hala orada, ama başka bir şeyle bağlanmış. Umut ve belki biraz da heyecan. "Köşedeki yerden kahve alabiliriz."

"Tamam. Kafeinsiz olsun,"

diye ekliyorum. Kaşlarını

çatıyor. "Neden?"

"Kafein için çok gençsin." Kaşları derinleşiyor. Onu kaybediyorum. "Ödevlerinde sana yardım edebilirim," diye teklif ediyorum, hevesini canlandırmaya çalışarak. "Ben her zaman kahve içerim. Ve ödevlerimi yıllardır tek başıma yapıyorum. Eğer fark etmediysen, artık dokuz yaşında değilim Mal." Gözlerini deviriyor ve onu kaybettiğimi anlıyorum. "Ben okulun dışında diğer derbi kızlarıyla takılırım, böylece sen de iki tur atmak zorunda kalmazsın." Hoşça kal bile demeden arabadan iniyor ve ben de krediye ulaşana kadar gençler için hayıflanıyorum Birlik.

Çeki aile hesabına yatırmayı çok isterdim ama satrançtan bahsetmemi gerektirmeyecek inandırıcı bir bahane bulamıyorum. *Anne, Powerball'u kazandım. Darcy'nin yulaf ezmesini çok uzun süre mikrodalgada pişirdim ve elmasa dönüştü. Kürklü erotizm üzerine gizli bir yazarlık kariyerim var.* Evet. Hayır.

Ödenmemiş faturaları ödüyorum, hesabımda kalanları yatırıyorum ve genellikle anneme düşen ayak işlerini yapıyorum. Ve eğer market kuyruğunda, geri dönüşüm merkezinde, kütüphanenin iade masasında, annemin işini bitirmesini beklerken onunla öğle yemeği yiyorsam - kendime ayırdığım her on dakikayı telefonumda Koch'un oyunlarını analiz ederek geçiriyorsam, o zaman . . .

Yapmamalıyım. Sınırlar falan. Satranç sadece bir iş ve ben bugün yokum. Kendime bir söz verdim.

Ama sorun değil, diye karşı çıkıyor bir ses. *Para ödülünü düşünüyorsun. Sen* değilsin *Satranca yeniden aşık olmak. Sen kesinlikle aşık değilsin.*

Evet. Aynen öyle. Kesinlikle. İşte bu.

Öğleden sonra kız kardeşlerimi aldım ve Brezilya pembe dizilerinden daha sürükleyici olan 7. Sınıf Sinematik Evrenine agresif bir şekilde atıldım.

". Jimmy 'Pepto pembesi beni kusturuyor' dedi, Tina 'Benim gömleğim de Pepto pembesi' dedi, Jimmy 'Hayır, senin gömleğin *güzel* bir pembe' dedi, Tina Pepto pembesini Google'da arattı ve gömleğinin rengiyle aynı olduğunu gördü, Jimmy 'Ne dememi istiyorsun' dedi, Tina 'Gömleğimden nefret ettiğini itiraf et' dedi. "

"Peki Jimmy ne dedi?" Garaj yolundan çıkarken gerçekten eğlenmiş bir şekilde soruyorum.

"O, sanki-"

"Verandada bir adam var," diye araya giriyor Sabrina.

"Muhtemelen postacıdır," diyorum dalgınca. "Jimmy ne yaptı?"

"O postacı *değil*," diyor Sabrina. "Yani, *keşke*."

İşaret ettiği yere bakıyorum. Sonra hemen kendimi sürücü koltuğuna olabildiğince gömüyorum. "Kahretsin."

"Bizim önümüzde bir *şeyler* söylemeli misin?" Darcy soruyor.

"Evet- uygun davranışların pedagojik modellemesine ne oldu?"

İmkansız. O burada *değil*. Burada olamaz. Halüsinasyon görüyorum. Paranoid sanrılar. Evet. Twizzlers'daki kimyasallar yüzünden. Tüm o boya.

" Mal. Mal?"

"Onun nesi var?"

"Felç geçirmiş olabilir mi? Belli bir yaşa gelmeye

başladı." "Dokuz-bir-bir'i ara!"

"Hallediyorum."

"Hayır Sabrina, dokuz-bir-bir'i arama. Ben iyiyim. Sadece gördüğümü sandım. ." Tekrar verandaya bakıyorum. O hâlâ orada.

Nolan.

Sawyer.

Evet.

Açık.

Benim

.

Sundu

rma.

Evet. Ya Sawyer ya da onun derisini giyen bir uzaylı. Ben ikinci seçeneği destekliyorum.

"Onu tanıyor musun?" Sabrina sorar.

"Kesinlikle öyle görünüyor," diyor Darcy. "O da seks arkadaşlarından biri mi?"

Sabrina, "Belki de onun sapığıdır," diye

öneriyor. "Mal, senin sapığın mı var?"

Sabrina homurdanıyor. "On dört yaşındayım diye *Seni* izlememe izin vermedin, şimdi de *kendi sapığın* olduğunu mu öğreniyorum?"

"Onu ezmeli miyiz? Kan ahşabı boyar mı?"

"Hayır!" Ellerimi kaldırıyorum. "O benim sapığım *değil*, sadece bir arkadaşım." *Benden nefret edebilir. Eğer boğulmuş olarak bulunursam, kredi kartı alışverişlerini araştırın. İp bulacaksınız. Ya da bir sürü diş ipi.* "Aslında bir meslektaşım."

Darcy ve Sabrina uzun ve tehlikeli bir bakış alışverişinde bulunurlar. Sonra da "Hadi gidip onunla *tanışalım*!" diyerek arabadan atlıyorlar. Bunun gerçek bir rüya olmasını umarak peşlerinden koşuyorum.

Evet. Kabus.

Sawyer verandaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri üçümüzün arasında dolaşıyor, sanki insanları her zaman şaşkınlığa düşüren benzerliği özümsemek *istercesine,* "*Onlar benim kız kardeşlerim, kızlarım değil"* diye gevelememek için kendimi zor tutuyorum - evet, insanlar varsayıyor. Kot pantolon ve koyu renk bir gömlek giyiyor ve belki de görünürde satranç tahtası, hakem ya da basın olmadığı içindir, ama neredeyse kendisi gibi görünmüyor. Bir sporcu olabilir. Futbol bursu alan bir üniversite öğrencisi. (İddialara göre) bir Baudelaire ile çıkmamış, (doğrulandığına göre) oyununun yorgun göründüğünü ima ettiği için bir röportajcıya sik kafalı dememiş, sert, yakışıklı bir genç adam.

"Sen Mal'in arkadaşı mısın?" Darcy ona sorar.

Başını eğiyor. Onu inceliyor. Gülümsemiyor. "Mal'ın arkadaşı *mısın*?"

Eğer dünya adil olsaydı, Darcy ve Sabrina onu kızartır ve mülkümüzden kovarlardı. Yine de Easton'ın yanında her zamanki gibi kıkırdıyorlar. Ne-

"Adın ne senin?"

"Nolan."

"Ben Darcy. Bay Darcy gibi. Ve bu da Sabrina. Sabrina Fair gibi. Mal edebi bir isim almadı çünkü ... emin değiliz ama sanırım ailemiz ona bir göz attı ve beklentilerini azaltmaya karar verdi. Birlikte çalıştığınızı mı söyledi?"

Başını salladı. "Evet."

"Yaşlılar merkezinde

mi?"

Nolan tereddüt etti, şaşkındı. Bana ilk kez bakıyor. Beni panik atağın eşiğinde buldu. Sonra "Başka nerede olacak?" dedi.

"Sincapları hiç besliyor musun?"

"Çocuklar," diye araya giriyorum, "gidip anneme evde

olduğumuzu söyleyin, tamam mı?" "Ama Mal- "

"Şimdi."

Sanki onları Sawyer'a bakarak geçirecekleri harika bir öğleden sonradan mahrum bırakıyormuşum gibi ayaklarını sürüyüp kapıyı çarpıyorlar. Onlar uzaklaşana kadar tekrar ona odaklanmama izin vermiyorum.

Sanırım aramızda biraz soğukluk var. Ben ona bakıyorum, o bana bakıyor ve ikimiz de oldukça hareketsiziz. Değerlendiriyoruz. Birbirimizi hissediyoruz. Benim durumumda, kaçış yollarını izliyoruz. Sonra sordu:

"Kaçacak mısın?" Kaşlarımı

çattım. "Ne?"

"Genelde benden kaçarsın. Kaçacak mısın?"

O haklı. Aynı zamanda *kaba*. "Genelde kralını bana kaptırırsın. *Sen* ne yapacaksın?"

Keskin, şahdamarımı kesen bir yumruk hedefliyordum. Ama Sawyer beklemediğim bir şey yaptı: *Gülümsedi*.

Neden *gülümsüyor*?

"Adresimi nereden buldun?" "Zor

olmadı."

"Evet, bu gerçek bir cevap değil."

"Hayır. Değil." Arkasını dönüp bahçeme bakıyor: atmaya kıyamadığım paslı trambolin, meyve veremeyecek kadar aptal kayısı ağacı, ayda bir tamir ettiğim minibüs. Belli belirsiz utanıyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"O zaman gerçek bir cevap alabilir miyim?"

"Bilgisayarlarla aram iyidir," diyor şifreli bir şekilde. "İç Güvenlik'i hackledin mi?"

Onunkaş asansörler. "Sen düşünmek Vatan Güvenlik mağazalar ev adresleri?"

Bilmiyorum. "Burada olmanın bir sebebi var mı?"

"Gerçekten yaşlılar merkezinde mi çalışıyorsun?" Tekrar bana bakıyor. "Satrancın üstünde mi?"

İç çektim. "Bu seni ilgilendirmez ama hayır." "Kız kardeşlerine yalan söylüyorsun, ha?"

"Ailemin yanında satrançtan bahsetmek iyi bir fikir değil." Ve ben ona bunu söylüyorum. Neden?

"Anlıyorum." Kolunu parmaklığa dayamış, parmaklarını telaşsızca yere vuruyor. "Biliyor musun, bir keresinde babana karşı oynamıştım."

Donuyorum. Kendimi rahatlamaya zorluyorum. "Umarım kazanmışsındır." *Umarım onu küçük düşürmüşsündür. Umarım ağlamıştır. Umarım bu onu incitmiştir. Onu özlüyorum.*

"Yaptım." Tereddüt ediyor. "Onun için üzgünüm-"

"Mallory?" Annem kapı çerçevesinden eğildi. Biz babam hakkında konuşurken. Kahretsin, *kahretsin*- "Arkadaşın kim?"

"Bu ..." Gözlerimi kapatıyorum. Muhtemelen duymamıştır. Sorun değil. "Bu benim iş arkadaşım Nolan. Birlikte çalışıyoruz ve bir şeyler atıştırmak için plan yapmıştık ama unutmuşum, o yüzden ... ... şimdi gidecek."

Nolan ona gülümsüyor, hiç de tanıdığım o asık suratlı çocuk gibi görünmüyor. "Memnun oldum, Bayan Greenleaf."

"Oh, bu çok kötü. Nolan, akşam yemeğine kalmak ister misin? Bir sürü yemeğimiz var."

Nolan'ın ne gördüğünü biliyorum: Annem kırklı yaşlarının sonunda ama daha yaşlı görünüyor. Yorgun. Kırılgan. Ve annemin ne gördüğünü biliyorum: daha uzun boylu genç bir adam

uzun boylu ve yakışıklı olmaktan daha iyi. Kibar da. Bir sürü kızla çıkan ama eve kimseyi getirmeyen kızını ziyarete geldi. Bu durum yanlış anlaşılmaya çok müsait. Bir an önce bitmeli.

Anneme Nolan'ın gerçekten kalamayacağını söylemek için ağzımı açtığımda düşündüğüm şey buydu. Nolan biraz daha hızlı davranıp "Teşekkür ederim Bayan Greenleaf. Çok isterim."



BABAMIN ESKIDEN OTURDUĞU YERDE OTURUYOR.

Yemek masamız yuvarlak olduğu için bu pek bir şey ifade etmiyor. Ve bu mantıklı: o da solak, ben de. Sağ elini kullananlara dirsek atmaktan kaçınmalıyız. Yine de Nolan Sawyer'ın annemin etli ekmeğinden ağzını açık bırakan ısırıklar alması, bir porsiyonu, iki porsiyonu mideye indirmesi, biraz daha yeşil fasulye yemesi, Darcy iştahından büyülenmiş bir şekilde "Tenya var mı sende?" diye sorduğunda ciddi bir şekilde başını sallaması tuhafın da ötesinde bir şey. Belli ki annemin yemeklerinden hoşlanıyor. İlk ısırıktan sonra derin, gırtlaktan gelen bir ses çıkardı, bana ... hatırlatan bir şey.

Kızardım. Başka kimse dikkat etmedi.

"Uzun zamandır mı yaşlılar merkezinde çalışıyorsun, Nolan?" Annem soruyor.

Tek bir taze fasulyeyi mızraklarken kaskatı kesiliyorum. Sessiz olmasını işaret etmek için dizimi masanın altında Nolan'ınkine bastırıyorum. "Konuşmak zorunda değiliz-"

"Bir süre," diyor yumuşak

bir sesle. "Hoşuna gitti mi?"

"İnişleri ve çıkışları var. Eskiden çok severdim, ama biraz ... ... aynılaşma başladı ve aslında bırakmayı düşündüm. Sonra Mallory geldi." Dizini aniden benimkine doğru itiyor. "Şimdi yeniden seviyorum."

Annem başını eğiyor. "İkiniz birlikte çok yakın çalışıyor

olmalısınız." "İstediğim kadar değil."

Aman Tanrım. Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Mallory işte nasıl?" Darcy soruyor. "Yaşlı insanlar onu seviyor mu?"

"Pudingleri cebe indirmesiyle ünlüdür." Herkes bana, temel ilaçların fiyatlarını artıran ilaç firmasından biriymişim gibi bakıyor. "Ve herkesin önünde neredeyse çıplaklıkla."

Annemin gözleri büyüdü. "Mallory, bu endişe verici-"

"Şaka yapıyor." Nolan'ın baldırına sert bir tekme attım. Umursamıyor gibi görünüyor ama ayağımı kendi ayağının arasına sıkıştırıyor. "*Korkunç* espri anlayışıyla tanınır." Bacağım şimdi onunkiyle sarmaş dolaş. Güzel. Güzel.

"Tamam." Sabrina bardağını yere bırakır. "Hepimiz bilmek istediğimiz için ben soracağım: Siz seks yapıyor musunuz?"

"Aman Tanrım." Gözlerimi kapattım. "Aman *Tanrım*."

"Sabrina," diye azarlıyor annem, "bu *gerçekten* uygunsuz." Bana dönüyor. "Ama evet, öyle misin?"

"*Aman Tanrım*," diye inliyorum.

Nolan köfte ısırıkları arasında "Değiliz," diyor. Üçüncü porsiyon. Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

"Belki bu gece seks yaparsınız?" Darcy soruyor. "Bu yüzden mi geldin?"

Doldurulmuş bir tilkiyle uyuyan on iki yaşındaki kız kardeşim, dünyanın bir numaralı satranç oyuncusuna beni becermeye gelip gelmediğini sordu. O da gayet soğukkanlı bir şekilde "Pek olası görünmüyor. Ve hayır, bu yüzden gelmedim."

"Mal'in kızlarla *ve* erkeklerle seks yaptığını biliyor muydun?" Darcy ekliyor. "Onu ifşa etmiyorum- bana herkese söyleyebileceğimi söyledi."

Nolan bana baktı. Yıldırım hızıyla. "Ben yapmadım."

"Umurunda değil, Darcy. Ve bilgin olsun, bu '*lütfen* git herkese söyle' demek değildi. "

"Biraz daha köfte ister misin, Nolan?" Annem araya giriyor ve Nolan minnetle başını sallayınca mutfağa gidiyor.

"Peki, Nolan," diye devam ediyor Sabrina, "sen *de* kızlarla ve erkeklerle seks yapıyor musun?"

"Tanrım." Tüm Baudelaire ailesinin bir görüntüsü kafamda yanıp sönüyor. "Tamam, bu konuşmayı iptal edeceğim ve sana bir daha

Akşam yemeği sırasında neredeyse hiç tanımadığınız insanlara cinsel yönelimlerini sormak. Ya da
hiç."

"Belki de sakıncası yoktur," diyor Sabrina. "Senin için sakıncası var mı Nolan?" "Yok," diyor Nolan, dikkat çekici bir şekilde tedirgin olmadan.

Sabrina bana muzaffer bir gülümseme attı. Kardeş katli. Kardeş katli tek seçenek. Darcy'den cesedi saklamama yardım etmesini isteyeceğim. Ya da annemden. Ya da Goliath. "Evet, kızlar ve erkekler?"

Nolan başını sallar. "Hayır."

"Çoğunlukla kızlar mı?"

"Hayır."

"Çoğunlukla erkekler mi?"

"Hayır."

Sabrina kısa bir süre şaşkın görünüyor, sonra seviniyor. "Nonbinary insanları dışlamak istemezsiniz!"

"Peki," diye araya giriyor Darcy, "*ne zaman* seks yapacaksınız?"

Nolan'ın "Söylemesi zor" sözü benim "Asla!" sözümle örtüşüyor ve onu tamamen yutuyor.

Yüzümü avuçluyorum.

"Eminim Mallory bu işte gerçekten iyidir. Çok pratik yaptığı kesin."

Nolan bana uzun, değerlendirici bir bakış atıyor ve bu bakış annemin biraz daha köfte getirmesiyle merhametli bir şekilde kesiliyor. "Hiç kardeşin var mı, Nolan?" diye soruyor. Konu değişikliği için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"İki üvey kardeş. Baba tarafından." "Kaç yaşındalar?"

Sanki uzak bir bilgiyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Onlu yaşlarının başında bir yerlerde. Belki daha genç."

"Emin değil misin?"

Omuz silkiyor. "Onları hiç görmedim."

Annemin kaşları çatıldı. "Tatillerin çoğunu annenle geçiriyor olmalısın."

Sessiz bir kahkaha atıyor. Belki de bu bir alaydı. "Annemle babamı yıllardır görmedim. Genelde bir arkadaşım beni davet eder."

"Neden aileni görmüyorsun?" Darcy soruyor.

"Bir ... fikir ayrılığı. Kariyerim üzerine."

"Yaşlılar merkezini sevmiyorlar mı?"

Nolan gülümsemesini bastırır ve ciddiyetle başını sallar.

"Bu biraz üzücü," diyor Darcy. "Ailemi her yıl, her hafta, her gün görüyorum."

"Bu *da* biraz üzücü," diye mırıldanıyor Sabrina. "Biraz boşluğa hayır demezdim."

Darcy omuz silkiyor. "Her zaman birlikte olmamız hoşuma gidiyor. Ve birbirimize her şeyi anlatıyoruz."

Nolan'ın bana attığı sivri bakış, onun taşaklarını tekmelemek istememe neden oluyor, ama bacağım hala onunkinin arasında sıkışmış durumda, bu yüzden kendimi et suyunda boğmayı düşünüyorum. Yavaş, besleyici, lezzetli bir ölüm.

Nasıl oluyor ya da geçmiş yaşamlarımda bu rezilliği hak edecek ne gibi iğrenç eylemlerde bulundum bilmiyorum ama yemekten sonra Nolan "biraz daha kal! Lütfen!" diyerek kız kardeşlerimle televizyon izlemeye ikna etti.

"*Riverdale*'i seviyor musun?" Sabrina hevesle soruyor. Darcy'yle birlikte kanepede otururken Goliath da onun kucağındadır. ("Ne tuhaf bir şekilde tanıdık bir canavar," dedi Nolan onu ellerine bırakırken. "Acaba yakın zamanda onun bir portresini mi gördüm?" Neredeyse gözüne çatal batıracaktım). Annem kapının pervazına yaslanmış, benim hiç hoşuma gitmeyen bir keyifle manzarayı seyrediyor. Dondurmalı sandviç almaya gönderildim, sonra çilekli yerine çikolatalısını getirince geri gönderildim.

"*Riverdale*'i hiç izlemedim."

"Aman Tanrım. Tamam, bu Archie ve ana karakter o, ama herkes Jughead'i daha çok seviyor çünkü merhaba, *Cole Sprouse*, ve bir cinayet var ..."

Bulaşık makinesini doldururken annem "Çok tatlı," diye

fısıldıyor. "Cole Sprouse mu?"

"Nolan."

Öfkelendim. İstediğim kadar öfkeli çıkmıyor. "Hayır, değil." "Ve

harika bir zevki var gibi görünüyor."

"Senin köftenin midesini şişirecek kadarını yediği için mi?"

"Çoğunlukla bu. Sadece ikincil olarak, benim en umursamaz kızımdan gözlerini ayıramıyor gibi göründüğü için."

Bodrumumuza napalm bombası yerleştirmek üzere olduğundan yüzde 93 eminim, ona söylemiyorum. *Ya da belki bizi soymak istiyordur. Dikkatimiz dağıldığı anda ailemizin bozuk para kavanozunu alıp kaçacak. Ve köfteden kalanları da.*

Neden burada olduğu hakkında hâlâ bir fikrim yok. Yatıştırıcı NPR sesiyle kız kardeşlerime "*Riverdale* karakterlerinden hangisi?" diye soruyor, onların kıkırdamasına ve kollarını tokatlamasına neden oluyor ve ben onun evimden gitmesini istiyorum. Stat.

Yine de annemin Darcy'ye İngilizce ödevini bitirmesi gerektiğini hatırlatması ve Sabrina'nın derbi arkadaşlarıyla Emmalee'nin nasıl jammer olması gerektiği ve bugünlerde Koç'un nesi olduğu hakkında görüntülü sohbet etmek için kendini odasına kilitlemesi bir saatten fazla sürüyor.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyor annem, biraz fazla sivri bir şekilde. Pencereden dışarı bakıyorum: güneş batmamış.

"Nolan da gidiyor."

"Yapmak zorunda değil." Ona parlak bir gülümseme veriyor ve bastonuna yaslanarak uzaklaşıyor.

"Evet, öyle," diye bağırıyorum arkasından.

Kulak misafiri olmak ailemden beklenmeyecek bir şey değil, bu yüzden Nolan beni dışarıda takip ettiğinde kayısı ağacına kadar yürüyorum. Yılın bu zamanı, her zamanki gibi cılız dallar üzerinde bir avuç yapraktan biraz daha fazlası.

Ellerimi kalçalarıma koyup ona doğru dönüyorum. Alacakaranlıkta her zamankinden daha heybetli, yüzünün açıları ve kıvrımları dramatik bir şekilde birbiriyle çarpışıyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu hiç mantıklı değil. Onu bu kadar yakışıklı bulmamalıyım, çünkü öyle değil. Burnu çok büyük. Çenesi çok belirgin. Dudakları çok dolgun, gözleri çok derin, elmacık kemikleri çok ... çok *şey*. Bunu *düşünmemeliydim* bile.

"Annemin köftesini araç olarak kullanarak yaklaşık on iki domuz yediğinize göre, neden burada olduğunuzu bana söyleyebilir misiniz?"

"Kıyma olduğundan oldukça eminim." En uzun dallardan birine uzanıyor. Kolayca. "Ailen çıktığımızı mı düşünüyor?" Üzgün görünmüyor. Daha çok gururlu görünüyor.

"Kim bilir." *Muhtemelen*. "Bu bir sorun mu?"

Evet demesini ve sonra da habersiz gelmesinin onun suçu olduğunu yüzüne vurmasını istiyorum. Hamlemi engelliyor. "İyi bir sahte buluşma planını kim sevmez ki?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Bu kavrama aşina olmana şaşırdım."

"Bir arkadaşım büyük bir Lara Jean hayranı. Altı filmini falan izledim."

Kız arkadaşını kastediyor. "Sadece üç tane var."

"Daha fazlası gibi hissettim."

Kendinden çok emin. Zahmetsizce rahat. Zamanının yüzde 90'ını zıt renkli fil sonu oyunları üzerinde çalışarak geçiren, öfke problemleri olduğu bilinen bir kaybedenin sosyal ortamlarda başarılı olmamasını beklersiniz. Ama yine de.

Kendi içinde sahip olması gereken özgüven dağlarını düşünüyorum. Nereden gelirse gelsin. *Ona bak*, kafamın içindeki ses tedarik ediyor. *Nereden geldiklerini biliyorsun.*

Oh, kapa çeneni.

"Neden buradasın, Nolan?"

Dalı bırakıyor. Birkaç kez sekmesini, sonra kararan gökyüzüne yerleşmesini izliyor. Bana doğru uzandığında, çenesine bir tekme atmaya hazırım ama saçının gevşek bir telini yüzümden uzaklaştırıyor. "Satranç oynamak istiyorum" dediğinde kısa temastan dolayı hâlâ başım dönüyor.

"New York'ta birini bulamadın mı? New Jersey'e kadar gitmek zorunda mı kaldın?" Abebes'lerin evinin önünde duran Lucid Air'in onun olduğunu varsayıyorum. Çünkü tabii ki hayalimdeki arabanın sahibi o.

"Anladığını sanmıyorum." Gözlerimi tutuyor. Sanırım boğazı hareket ediyor. "*Seninle* satranç oynamak istiyorum, Mallory."

Oh.

Oh? "Neden?"

"Dün sen olmalıydın. O . . . . Orada sen vardın. Önümde, her yerde." Dudakları birbirine yapıştı. "Sen olmalıydın."

"Evet, şey." *Ben olsaydım eğlenceli olurdu.* İçimde bir pişmanlık düğümü sıkışıyor ve bunun para ödülüyle hiçbir ilgisi olmadığından ve her şeyin bu adama karşı maçımın - bu somurtkan, yakışıklı, garip adam - şimdiye kadar oynadığım en eğlenceli satranç olduğu gerçeğiyle ilgili olduğundan şüpheleniyorum. "Malte Koch'un başka fikirleri vardı."

"Koch bir hiçtir."

"O dünyanın en iyi ikinci oyuncusu."

"Dünyadaki en yüksek ikinci *reytinge* sahip" diye düzeltiyor beni.

Nolan'ın dün onu nasıl aşağıladığını hatırlıyorum ve "Haftada birkaç dakikanı onun ezeli rakiplik hayallerini şımartıyormuş gibi yaparak geçirirsen Koch'un hepimiz için daha az pislik olabileceğini hiç düşündün mü?" diyorum.

"Hayır."

"Tamam." Arkamı dönmeye başladım. "Bu eğlenceliydi
ama-" Eli kolumun etrafını sarıyor. "Ben de oynamak
istiyorum."

"Ben oynamıyorum."

Kaşı kalkıyor. "Beni kandırabilirdin."

Kızardım. "İşte olmadığım sürece
oynamam."

"Zugzwang'da olmadığın sürece çalmıyor musun?" Belli ki şüpheci.
Ve hala bileğimi tutuyor.

"Ya da bir turnuvada. Boş zamanlarımda asla. Aslında boş zamanlarımda satrancı hiç düşünmemeye çalışıyorum ve siz bunu imkansız hale getiriyorsunuz, bu yüzden- "

Alay ediyor. "Sürekli satranç düşünüyorsun Mallory, bunu ikimiz de biliyoruz."

Ona güler geçerdim ama bütün gün kafamda Koch'un oyunlarını gözden geçiriyordum ve bu yumruk çok yakınıma geldi. Teninin kalıcı sıcaklığını görmezden gelerek kendimi kurtarıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Belki biliyorsundur. Belki de tam anlamıyla bağımlısındır. Belki de düşünecek başka bir şeyin olmadığı için satranç takımlarını plastik poşetlere sarıp klozetinin içine saklıyorsundur." Baudelaire söylentisini hatırlıyorum ve ikimizden hayatı olmayanın kesinlikle Nolan *olmadığı* aklıma geliyor. Yine de durmak için çok yol kat ettim. "Ama bazılarımız satrancı bir oyun olarak görüyor ve iş-yaşam dengesinin tadını çıkarıyor."

Eğiliyor. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

"Seninle satranç oynamak istiyorum," diye tekrarlıyor. Sesi daha alçak. Daha yakın. Daha derine. "Lütfen, Mallory."

Onda bir açıklık var. Bir kırılganlık. Birdenbire tanıdığımdan daha genç görünüyor, birinden kendisi için çok ama çok önemli bir şey yapmasını isteyen bir çocuk. Hayır demek zor.

Ama imkansız değil.

"Üzgünüm, Nolan. Bir turnuva olmadığı sürece sana karşı oynamayacağım."

"Hayır." Başını sallıyor. "O kadar bekleyemem."

"Pardon?"

"Neredeyse hiç derecen yok. Yıllarca davetlere veya süper turnuvalara katılmana izin verilmeyecek, bir sonraki açık turnuva ilkbaharın sonlarına kadar değil- "

"Bu doğru değil," diye itiraz ediyorum, hiçbir fikrim olmamasına rağmen. İnatçı, hoşnutsuz, neredeyse endişeli ifadesi bana muhtemelen öyle olduğunu söylüyor.

Midemde bir şeyler dönüyor.

"Neden?" diye soruyor. "Neden bu saçma sapan iş dışında oyun yok kuralı?"

"Sana bir açıklama borçlu değilim." *O zaman neden ona bir açıklama yapıyorsun?* "Ama . . . Ben satranç sevmem. Senin sevdiğin gibi değil. Bu sadece bir iş, geriye doğru içine düştüğüm bir şey ve ..." Omuz silkiyorum. Gergin, doğal olmayan bir his. "Ben böyle istiyorum."

Sessizce beni inceliyor. Sonra: "Bunun nedeni baban mı-"

"Hayır." Gözlerimi kapatıyorum. Kulaklarımda yüksek bir uğultu var, davullar şakaklarıma vuruyor. Yavaş, derin nefesler bu uğultunun azalmasını sağlıyor. Birazcık. "Hayır." Bakışlarını tutuyorum. "Ve lütfen, bir daha *asla* babamdan bahsetme."

Kısa bir süreliğine peşini bırakmayacakmış gibi görünüyor. Sonra başını sallıyor. "Sana parayı vereceğim."

"Ne?"

"Sana turnuva ödülünü vereceğim. Uğruna yarışıyor olman gereken ödülü."

"Sen gerçek misin?"

"Evet."

"Eğer seni yenersem, bana 50.000 dolar vereceksin."

"Kazansam bile sana vereceğim."

Gülüyorum. "Saçmalık."

"Yalan söylemiyorum. Elli bin dolar benim için hiçbir şey."

"Evet, şey." Bunu alt-orta sınıf evimin ve kayısı ağacı kombinasyonumun önünde söylemesi acı veriyor. "Canın cehenneme."

Tekrar uzaklaşıyorum ve bu sefer bileğimi tutmuyor. Buna gerek de yok: iki adımda önümde, benimle evin arasında. Güneş yine battı ve bahçe zifiri karanlık. "Para için iyi olduğumu kastetmiştim. Benimle oynaman için sana para ödeyeceğim."

"Neden? Birinin seni yenmesine dayanamadığın için mi? Koch gibi, bir zamanlar bir kadına yenilmiş olmayı kabullenemiyor musun?"

"Ne?" Gerçekten dehşete düşmüş görünüyor. "Hayır. Ben onun gibi değilim." "O zaman *neden*?"

"Çünkü," diye neredeyse hırlıyor. "Çünkü ben- çünkü *sen*- " Aniden duruyor ve birkaç adım uzaklaşıyor. Satrançta nadiren kaybettiği maçlardan hatırladığım, koluyla sinirli ve başarısız bir hareket yapıyor.

Sanırım ben kazandım.

"Dinle, Nolan. Özür dilerim. I . . . Seninle oynamayacağım." Yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade görmeyi bekliyordum. Göğsümdeki ayna hissi o kadar da değil. "Kişisel bir şey değil. Ama satrançla arama mesafe koyacağıma dair kendime söz verdim."

Veda etmeden dönüp evin içine doğru yürüyorum, midemdeki tuhaf kayıp hissi yüzünden odama kadar kendimden nefret ediyorum.

Ben aptalım. Sadece bir kez oynadığımız ve onun kaybettiği fikrinden nefret ediyor. Ben özel biri değilim. Bu benimle ilgili değil, onunla ilgili. Onun statüsü. Onun güvensizliği. Hükmetme ihtiyacı.

Kendimi odama bıraktım. Başım zonkluyor ve yatağa gitmek için sabırsızlanıyorum. Bu günün bitmesini bekleyemiyorum.

"Nolan gitti mi?"

Darcy'nin sesi beni ürküttü. Burada olduğunu, masasında ödev yaptığını unutmuşum.

"Evet. Eve gitmesi gerekiyordu."

"Bu anlaşılabilir bir şey."

Başımı sallayıp pijamalarımı

arıyorum.

"Çok meşgul olmalı. Ne de olsa dünyanın bir numaralı satranç oyuncusu."

Chapter Eleven

Göz kırpıyorum.

Tekrar göz kırpıyorum.

Gözlerimi bir kez daha kırpıştırıyorum ve saniyelik bir karar veriyorum: yalan. "Onu başka biriyle karıştırıyorsun, tatlım." Öksürüyorum. "Ödevinde yardıma mı ihtiyacın vardı?"

"Nolan Sawyer, değil mi?"

"Sadece aynı isme sahip iki kişi." Elimi havalı bir şekilde sallıyorum. "Tıpkı senin anaokulunda olduğun ve okulda dört tane Madison Smith olduğu zamanki gibi.

. . ."

Tabletini çeviriyor. Nolan'ın Wikipedia sayfasında, satranç tahtasına kaşlarını çatarak baktığı yüksek çözünürlüklü bir fotoğrafı var. Her ne kadar *inkar* etmek istesem de, az önce köfte zulamızı yağmalayan adamla aynı kişi olduğu *inkar edilemez*.

Göz kırpıyorum.

Tekrar göz kırpıyorum.

Gözlerimi bir kez daha kırpıyorum ve bir anlık bir karar daha veriyorum: yine yalan söylemek.

Darcy 12 yaşında. Kendimi bundan vazgeçirebilirim.

Dramatik bir şekilde nefesim kesildi. "Yok *artık*! Sen ciddi misin?" Ben berbat bir oyuncuyum. İlkokul oyunu seviyesinden bahsediyorum. "Hiç bahsetmedi. Bir dahaki sefere ona sormam gerekecek."

Darcy yeni bir sayfaya geçtiği için sessizliğe gömülüyorum. İki kişinin resmi var: Nolan, tahtanın bir tarafında karanlık bir şekilde beliriyor ve

tıpkı benimkine benzeyen bir fanila giyen sarışın bir kızın elini tutuyor. İkisi de gülümsemiyor ya da konuşmuyor, ama neredeyse samimi görünen bir şekilde birbirlerinin gözlerini tutuyorlar ve-

Gözlerim sayfanın başlığına takıldı: *Satrancın yeni çıkış yapan oyuncusu Mallory Greenleaf kim?*

"Siktir."

"Senin hakkında koca bir makale var."

"Siktir."

"Ve resimler."

"Siktir."

"Ve hatta bir video, gerçi onu çalıştıramıyorum. Sanırım açılır pencereler engellenmiş?"

"Siktir, siktir*, siktir*." Tabii ki bu bok internette. Basın her yerdeydi.

- Görüntülerle ne yapacaklarını sanıyordum, albüm mü yapacaklardı? "Siktir."

"On iki yaşındaki çocukların önünde küfretmeyi bırakmalısın. Bayan Vitelli beynimin hâlâ yumuşacık olduğunu söylüyor. Bir kez daha küfredersen muhtemelen ıslahevine düşerim."

"Siktir."

"İşte gelecek vaat eden genç bir kadın daha."

Tableti Darcy'nin elinden aldım. Makale ChessWorld.com'da. *Başlık en büyük satranç sitesi, ayda 100 milyondan fazla tekil ziyaretçi ile* övünüyor.

İnledim.

. . turnuvaya derecelendirilmemiş bir oyuncu olarak girdi, ancak hiçbir maç kaybetmeyerek herkesi şaşırttı. Halen Zugzwang'da GM Defne Bubikoğlu ile antrenman yapan Greenleaf, bir yıl önce vefat eden merhum GM Archie Greenleaf'in (en yüksek FIDE sıralaması: 97) kızı. Geçtiğimiz ay NYC Charity Turnuvasında Dünya 1 numarası Nolan Sawyer'ı mağlup etti. Sawyer'ın Philly Open'da rövanş şansı vardı ama-

Tableti yatağın üzerine fırlatıyorum. Ellerim titriyor. "Bunu nasıl buldun?"

Darcy omuz silkti. "Ev ödevimi yapıyordum." "Ev ödevi."

"Soybilim haftasındayız. Baba tarafından büyük dedelerim hakkında yazmam gerekiyor ve ne zaman babamdan bahsetsem ikiniz de gizli operasyon moduna geçtiğiniz için sana ya da anneme soramıyorum, bu yüzden Archie Greenleaf'i Google'da araştırdım ve eğer-" Darcy'nin sesi tizleşiyor ve ağlamak üzere görünüyor. Kalbim sıkışıyor.

"Tamam, sorun yok! Sen yanlış bir şey yapmadın, tatlım. Yemin ederim kızmadım. Ve ..." Babamdan ya da ona ne olduğundan bahsetmediğimiz konusunda haklı. Belki de konuşmalıyız? Belki de babam hakkında onunla konuşmalıyım? Annemle değil. Bu onun için acı verici olur. Bu benim sorumluluğum olurdu.

Artık ortalıkta olmamasının en başta benim hatam olduğunu düşünürsek bu adil.

Önünde diz çöküp elini elime alıyorum. "Babam hakkında konuşmak ister misin?"

"Şimdi olmaz." İçimi kaplayan rahatlama utanç verici. "Yine de Zugzwang'ın ne olduğunu bilmek isterdim."

Tam da buna denk geldim. "Bu bir iş. Satranç öğrenmek için para alıyorum. Bir yıllığına."

"Peki ya yaşlılar merkezi?" Gözleri büyür. "Ya *güvercinler*?"

"Güvercinler yok, çok var, ihtiyacımız olandan daha fazla. Ama yaşlılar merkezi yok."

"Annem ve Sabrina biliyor mu? Sadece bana mı yalan söyledin?" "Hayır." Başımı enerjik bir şekilde sallıyorum. "Kimse bilmiyor."

Rahatlamış görünüyor. Bir anlığına. "Yani satrancı para için mi oynuyorsun?"

"Evet."

"Bu kumar gibi değil mi?" "Ne?"

"Peki kumar yasadışı değil mi?"

"I- "

"Bu yüzden mi yalan söylüyorsun? Kumar mafyası için çalıştığın için mi?"

"Bu kumar *değil*, Darcy. Bu bir spor." Kaşlarını kaldırdığını fark ettim. Atletik yeteneklerimi biliyor. "Sayılır."

"O zaman neden bizim bilmemizi istemiyorsun?"

"Hatırlayamayacağınız şeyler var, çünkü bunlar olduğunda çok küçüktünüz, ama-"

"Çünkü babam eskiden satranç oynardı."

İç çekiyorum. "Evet. Kısmen. Sadece sizi, size zarar verebilecek bir şeyden korumak istiyorum."

"Ben kırılgan değilim ya da-"

"Ama öyleyim. Sabrina da öyle - her ne kadar isyankarlık döneminde olsa ve bunu inkar etse de. Ve annem... Çok acı verici şeyler oldu, Darcy. Ama şimdi mutluyuz."

"Sabrina çoğunlukla somurtkan."

Kıkırdıyorum. "Doğru. Ben sadece hepinizle ilgilenmek

istiyorum." "Ama yine de Kral Katili'ni evimize getirdin."

"Nereden biliyorsun ki-"

"Wikipedia girişi çok kapsamlı. Bir keresinde hayır için Jeff Bezos'la oynadığını biliyor muydunuz? Onu yirmi saniyede yenmiş, sonra da satranç tahtasının yanındaki su şişesinin işemek için olup olmadığını sormuş."

"İşçi sınıfının gerçek bir kahramanı. Darcy-"

"Ayrıca, AO3'te tonlarca fanfiction var, çoğunlukla Emil Kareem diye bir adamla öpüşüyor ama-"

"Ne? Fanfiction'ın ne olduğunu nereden

biliyorsun?" "Her zaman okurum."

"Affedersiniz?"

"Sakin ol. PG-13 şeyler."

"PG ebeveyn rehberliği anlamına gelir, yani bir ebeveynin -benim- yanınızda olması gerekir."

Başını eğiyor. "Benim ebeveynim olmadığınızın farkındasınız, değil mi?"

Derin bir nefes alıyorum. "Dinle Darcy, sır saklamamın nedeni-
"

"Aman Tanrım. Mal, artık bu *bizim* sırrımız!" Birdenbire, o bakar Cidden gaza geldim.

"Hayır, hayır, annemden sır saklamanı istemiyorum- "

"Benim için fark etmez," diyor hemen. "Ben istiyorum!"

"Darcy, yemekte birbirimize her şeyi anlatmamız gerektiğini söylüyordun. Anneme açıklayacağım-"

"Onun için acı verici olabileceğini söylemiştin. Ve seninle bir sırrımız olsun istiyorum. Sadece *bize ait* bir şey!"

Umutla parlayan gözlerini inceliyorum, kendini yalnız hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Ne de olsa sık sık New York'tayım. Sabrina'yı telefonundan uzaklaştırmak mümkün değil ve annem de onunla fazla vakit geçiremeyecek kadar düşük enerjili. Ayrıca gerçeği söylemek bir sürü sorun çıkarabilir. Ve ne annemin ne de Sabrina'nın beni internette aramayacağından oldukça eminim.

"Tamam," diyorum. Berbat bir fikir ama Darcy yumruklarını sıkıyor. Sonra yüzü hesaplanmış bir ifade alıyor.

"Ama bu size pahalıya patlayacak."

Gözlerim kısıldı. "Gerçekten mi? Bana şantaj mı yapacaksın?"

"Sabah yulaf ezmeme bir yemek kaşığı daha Nutella ekleyebilirim diye düşünüyorum. Yarım mı? Bir çay kaşığı? *Lütfen?*"

Başımı salladım ve sarılmak için içeri girdim.



NOLAN'I BIR DAHA GÖRMEYECEĞIM.

Hem de hiç. Ama haftalardır değil ve bir Salı günü öğleden sonra sanal bir turnuvayı unutup beş dakika gecikmeli olarak kameraya çıktıktan sonra göğsüne bir Henley geçirerek satranç Twitter'ında trend olması dışında (#KingkillerSoHot) onun hakkında bir şey duymuyorum.

Onun hayatımdaki yokluğunu fark etmem beni biraz sarstı. *Daha da fazla* sarsılabilirdim, ama bu şimdiye kadar olduğum en yoğun dönem.

Philly Open'dan sonra Defne rutinimi değiştirdi. Oyunumdaki belirli zayıflıklara odaklanmam için GM'lerle (buna *bayılan* Oz da dahil) bana daha fazla zaman ayırıyor. Ayrıca reytingimi artırmak için online satranç oynamamı ve Zugzwang'ın patronlarıyla günlük maçlar yapmamı sağlıyor. "Bu sana daha çok yakışıyor - yaparak öğrenmek" diyor.

O haklı. Oyunum hızla gelişiyor, pozisyonlar ve stratejiler parmaklarımın ucunda. "Doğal bir yeteneği kasıtlı olarak geliştirmenin söz konusu yeteneğin daha iyi hale gelmesine yol açacağını kim tahmin edebilirdi ki?" diyor Oz alaycı bir şekilde. Misilleme olarak masamda bir paket cipsin tamamını çiğniyorum.

Zamanımın büyük bir kısmı eski oyunları tekrar oynamakla geçiyor.

"İstediğim kremayı almadığın için teşekkürler," diye homurdanıyor Sabrina, Salov'un '95'teki şövalyesini çözüp çözemeyeceğini merak ederek market reyonlarında puslu bir saat geçirdikten sonra. O kadar çok çalışıyorum ki, uykumda bile kapatamıyorum. Satranç pozisyonları kafamın arkasını ele geçiriyor ve Karpov'un son oyunlarına dönüp dönüp baktığım gecelerden sonra, hayal kırıklığı içinde bana bakan karanlık, derin gözlerin kısa süreli rüyalarını neredeyse memnuniyetle karşılıyorum. Eylül'ün son haftasında sabah havası serinliyor ve Easton'ın kısa süren örgü örme döneminde benim için yaptığı en sevdiğim mavi atkımı çıkarıyorum. *("Bazı dikişler eksik. Şiirsel lisans ve bu.")* Bir selfie çekip ona gönderiyorum, tek yanıtı tembel bir kalp emojisi olunca kaşlarımı çatıyorum. Bir haftadan uzun süredir konuşmadığımızı fark ediyorum ve "Nasıl gidiyor?" mesajıma cevap vermeyince kaşlarımı daha da çatıyorum. Bir saat sonra telefonum çaldığında bir umut patlaması yaşıyorum ama arayan sadece Hasan. hafta sonu buluşmak isterim.

Neden bilmiyorum ama onu okunmuş olarak bırakıyorum.

İlk kez ofise girdiğimde Öz masasında değildi. "Bir turnuvada," diye açıklıyor Defne.

Neredeyse somurtacaktım. "Neden *ben* gidemedim?"

"Çünkü reytinginiz dünyanın merkezinde yer alıyor. Çoğu turnuva ya sadece davetiyeyle düzenlenir ya da katı erişim kriterlerine sahiptir."

Tamamen somurtuyorum.

"Eşi benzeri görülmemiş bir durumdasın Mal. Çoğu oyuncu oyunda büyür ve reytingleri de onlarla birlikte büyür. Ama satrançta kazanmaktan ve ton balığını konserveden yemekten başka bir şey yapmasan bile, reytinginin gerçek becerilerini temsil ettiği bir noktaya gelmen yine de birkaç yılını alacaktır." Omuzlarımı okşadı. "Seni Ekim ortasındaki Nashville Açık'a yazdırdım. Ödül beş bin dolar, ama kazanacaksın - en iyi oyuncular buna katılmaz." Alt dudağını ısırıyor, tereddüt ediyor. "Bana başka bir fırsat daha sunuldu, ama ..."

"Ne fırsatı?"

Dudağını çiğniyor. "Satranç Olimpiyatlarını biliyor

musun?" Göz kırpıyorum. "Öyle bir şey yok, değil mi?"

"Tabii ki öyle."

"Diyelim ki size inanıyorum. Ne oldu?"

"Sadece bir takım turnuvası. *Gerçek* Olimpiyatlar değil ama benzer bir format: her ülkeden bir takım, takım başına dört oyuncu. Beş gün sürecek. Bu yıl Toronto'da, Kasım ayının ilk haftası - pasaportun var mı?" Başımı salladım. "Emil aradı ve sordu-"

"Emil? Kareem?"

"Evet. Sorun şu ki, Pasternak Invitational hemen ardından Moskova'da ve o çok daha prestijli bir turnuva."

"Olimpiyatlardan daha prestijli." Sahte görünüyor.

"Satrancın ne kadar profesyonel olduğunu biliyorsun." Defne aslında bilmediğimi hatırlıyor olmalı, çünkü devam ediyor: "Sonuçta her şey parayla ilgili. Pasternak'ta Olimpiyatların aksine gülünç ödüller var ve çoğu profesyonel ve Süper GM bir hiç uğruna kendilerini yormak istemez. Şey, *hiçbir şey* için değil. Bir kupa *var*. Güzel görünüyor, kupa gibi bir şey. Sanırım içinde mısır gevreği yiyebilirsin? Çorba? Salatalar, eğer çatalınızın metale çarpmasına aldırmazsanız-"

"ABD takımında Emil'den başka kim var?"

"Emin değilim." Sesi biraz ketum çıkıyor. "Belki Tanu

Goel?" "Gitmemi ister misin?"

"I . . ." Başının arkasını kaşıyor ve kolu geriye doğru kayarak satranç tahtası dövmesini ortaya çıkarıyor. Ben pozisyonları incelerken o

bir karara varmış gibi görünüyor. Beyaz kale ile saldırıyor ve Siyah iki piyon geride. "Derecenizi yükseltmeniz, uzmanlık kazanmanız ve ağ kurmanız için harika bir fırsat olur." Gülümsüyor. Bu konuşmada ilk kez. "Seni göndermeyi çok isterim, eğer zaman açısından uygunsan."

Birkaç saat sonra ailemle birlikte yemek masasına oturdum, bir tyrannosaurus tavuk nugget'ının kuyruğunu kemirdim ve elimden geldiğince rahat bir şekilde "Yaşlılar merkezi benden sakinlere bir gezide eşlik etmemi istedi" dedim.

"Oh." Annem tabağından başını kaldırdı. "Nereye?"

"Toronto. Beş gün, Kasım'da." Darcy'nin gözlerinin içimi yaktığını hissedebiliyorum. Doğuştan konuşkan on iki yaşındaki bir çocukla çok önemli bir sırrı paylaşmak hiç de sanıldığı gibi bir şey değil. "Bana bir buçuk saat ödeyecekler. Kanada'yı görmek de harika olur. Yarına kadar onlara haber vermeliyim-"

"Bekle." Sabrina telefonunu masaya koydu. Zorla. "Toronto'da parti yapıp bizi yalnız mı bırakacaksın? Gerçekten mi?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, sesindeki panik ve öfke karışımı beni şaşırtıyor. "Ben sadece-"

"Ya Goliath'ın acil bir veterineri olursa? Ya Darcy burnuna bir Monopoly jetonu sokarsa ve acil bakıma götürülmesi gerekirse? Ya derbiye gitmek için bir araca ihtiyacım olursa - otostop mu çekmem gerekiyor?"

"Her şeyi önceden ayarlardım," diye söze başlıyorum ki Darcy, "Beş yaşımdan beri burnuma bir şey sokmadım!" diyor ve annem, "*Ben* hâlâ buralarda olacağım Sabrina," diye işaret ediyor.

"Darcy bir aptal ve aptalların ne yapacağı belli olmaz, Mal. Acil durumların amacı da bu zaten, onlara hazırlık *yapamazsın*. Ya annemin hastalığı alevlenirse? Onunla kim ilgilenecek? Ne kadar *egoist* olabilirsin-"

"Sabrina." Annemin genellikle nazik olan sesi bir kırbaç gibi kesiyor. "Kız kardeşlerinden özür dile."

"Ben doğru olmayan hiçbir şey söylemedim-"

"Sabrina."

Gıcırdayan sandalyeler ve tepinen ayakların telaşı içinde gitti. Oda sessizliğe gömülür ve saniyeler sonra koridorun sonundaki kapı çerçevesine çarparak açılır.

Annem tam üç nefes boyunca gözlerini kapatır. Sonra, "Mallory, tabii ki gitmelisin. Biz iyi olacağız."

Başımı sallıyorum. İçten içe Sabrina'nın haklı olduğunu biliyorum. Ne de olsa ona annemin sağlığının ne kadar hassas olduğunu hatırlatıp duran bendim. Benim gitme fikrimden korkmasına şaşırmamalıyım. "Hayır. Gerçekten-"

"Mallory." Annem elimi kendi eliyle kapatıyor. Elim hâlâ çatalı tutuyor, ucunda yarısı yenmiş bir nugget var. "Senden patronuna gideceğini söylemeni rica ediyorum, tamam mı?"

Başımı salladım. Sonra bütün gece uykusuz, acı içinde, Sabrina'nın sözleri kulaklarımda nefret dolu bir çınlamayla çalkalanıyor. Öfkeliyim. Suçluyum. Öfkeliyim. Üzgünüm.

Egoist. Ailem için yaptığım fedakarlıkları anlamıyor mu? Okula gitmeyi bırakmak *istediğimi* mi sanıyor? Dört yıl içinde Easton'ın bir diploma ve kariyer sahibi olacağını ve benim asgari ücretli çıkmaz bir işte sıkışıp kalacağımı bilerek bundan *zevk* aldığımı mı düşünüyor? Zaman geçtikçe, ben geride kaldıkça, unutuldukça birbirimizden daha da uzaklaşacağımızı mı? Sabrina'nın canı cehenneme.

Ama ailen bu durumdaysa bu senin hatan, diye hatırlatıyor o iğrenç küçük ses bana. *Sana kızmakta sonuna kadar haklı. Hem sen sadece para ödüllü turnuvalarda yarışmayacak mıydın? Neden Toronto'ya gitmek istiyorsun ki?*

Reyting oluşturmak için! Gelecekteki turnuvalara erişmek için!

Rekabetçi satranç heyecanını çok sevdiğiniz için değil, Philly'den beri bunun için can attığınız için mi? Güzel. Sadece emin olmak istedim.

Oh, kapa çeneni.

Az önce kendi kendine sus dedin, ama git sanırım.

Sabah uyandığımda Sabrina'dan özür dilemeye hevesliydim. özür dilemek için. Dört yıl önce hayatını mahvettiğim için belki? Ama odası boştu.

Darcy, "McKenzie'nin annesi onu okula bırakıyor," diye açıklıyor. "En büyük korkusu acil servise gidecek bir aracının olmaması olan biri için, Sabrina the Teenage Bitch kısa sürede bir araç bulma konusunda oldukça becerikli."

"Öncelikle, biz o kelimeyi kullanmayız." Gülümsüyorum ve perçemlerini geriye iterek yaklaşıyorum. Çilli, gençleştirici bir Snapchat'e

bakmak gibi

Filtre. "İkincisi, Sabrina'nın seni sevdiğini biliyorsun, değil mi? Senin gerçekten bir aptal olduğunu düşünmüyor."

"Beni sevdiğine *ve* benim bir aptal olduğumu düşündüğüne inanıyorum. Çünkü *o* bir aptal." Bana değerlendirici bir bakış attı. "Bu arada, senin egoist olduğunu düşünmüyorum, Mal. Yani, Nutella'yı az koyuyorsun ve Timothée Chalamet'ye hak ettiği hayranlığı göstermiyorsun ve nesnel olarak bir yalancısın. Ama egoist olduğunu düşünmüyorum." Boğazımda bir yumrunun şiştiğini hissediyorum. Darcy kaşlarını çatana kadar. "Yine de *egoistliğin* doğru tanımını yaptığımdan yüzde yüz emin değilim."

Birkaç saat sonra Defne'nin ofisindeyim, burası biraz sahibi gibi: renkli, mutlu ve birbirine yakışmaması gereken ama bir şekilde yakışan ıvır zıvırlarla dolu.

"Günaydın!" Masasından sırıtıyor. "Delroy'un gökkuşağı simidini mi çaldın? *Çok* üzgün."

"Hayır. Daha yeni geldim."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Boğazımı temizliyorum. İşte başlıyoruz. "Emil'e olimpiyatlara katılmayı çok istediğimi söyler misin?"

Chapter Twelve

Nolan'ı görmeden önce hissediyorum.

Bir an spor çantamı LaGuardia bavul konveyörüne sürüklemek için uğraşıyorum ve Greenleaf klanının neden tekerlekli bir şeye (veya üst vücut gücü için bir dizi dambıla) yatırım yapmadığını merak ediyorum; sonra, biri çantamı benden alıyor, zahmetsizce kaldırıyor ve banda bırakıyor.

Arkamı dönüyorum ama vücudum zaten *biliyor*, sanki o yakınımdayken atomlarım farklı titreşiyormuş gibi. Bu da muhtemelen onun varlığının bana radyasyon zehirlenmesi yaşattığı anlamına geliyor.

"Merhaba Mallory," diyor. Güneş gözlüğü ve koyu renk bir gömlek giyiyor ama sesi aynı. *Görünüşü* de aynı: Uzun boylu. Gülümsemiyor.

Güzel.

Birkaç sivilce, ihtiyacı olan şey bu. Yüzünün mükemmel kusurunu bozacak bir siğil.

"Merhaba," diye seslendim.

Onun huzuruna çıkmayalı iki aydan fazla oldu. İki ay boyunca satranç, satranç, satranç. Kız kardeşlerimle uğraşmak, annemi doktora götürmek, sonra daha fazla satranç. Oz tarafından terslenmek, Tinder'a bakmayı ertelemek, sonra satranç. Nashville Açık'ı ve başka bir online turnuvayı kazandım. Henüz bir maç kaybetmedim ama puanım on dokuz yüzlerde bile değil. Kafamın bir köşesinde küçük bir motor var, sürekli pozisyonlar, piyon yapısı, kare teorisi üzerinde çalışıyor.

"Bir yere mi uçuyorsun? . . bir yere mi uçuyorsun?" Biraz uzun süre sessiz kaldıktan sonra soruyorum. Sesim nefes nefese geliyor. Umarım Olimpiyatlardan hemen önce hastalanmıyorumdur.

Dudaklarının kenarları seğiriyor. "Havaalanları bunun için var."

Nefesim kesildiği için kıllanıyorum. "Uçakla geliyor olabilirsin. Ya da birini alıyor olabilirsin. Ya da o filmdeki Tom Hanks gibi göçmenlik evrakları yüzünden bir terminalde yaşıyor olabilirsin." Boğazımı temizliyorum. "Nereye uçuyorsun?"

Başını eğiyor. "Gerçekten mi?"

Gerçekten mi, ne? "Rusya'daki turnuvaya gidiyor musun?"

"Hala anlamadın mı?"

"Ne yapmam gerekiyor-"

"Greenleaf." Emil Kareem ortaya çıktı ve uzun zamandır kayıp olan kız kardeşiymişim gibi bana sarıldı. Yanında bir kız var, moda haftası için LaGuardia'ya gelen bir süper model. Bekle, kız tanıdık geliyor. Philly Open'dan Nolan'ın kız arkadaşı, hani şu sarıldığı? Bilmiyorum ama *bana* sanki uzun zamandır kayıp olan kız kardeşiymişim gibi sarılıyor.

"Mallory, takımda olduğun için çok mutluyum. Fantezi futbol etrafında dönmeyen anlamlı bir konuşma yapacağıma *inanamıyorum*. Bekle, fantezi futbolla ilgileniyor musun?"

Harika kokuyor. Lavanta sanırım. "Bunun ne olduğundan emin değilim." "Phew."

"Greenleaf, bu Tanu Goel. Onun *da* fantezi futbolun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok," diyor Emil. "Ve tabii ki Nolan'ı tanıyorsun. Yazın onu yerden yere vurduğundan beri."

Nolan'a bakıyorum. Hatırlatılmayı umursuyor gibi görünmüyor - aslında tam tersi. Bu da başlı başına can sıkıcı bir durum. Onun benim için olduğu gibi ben de onun için bir diken olmak istiyorum. Aptal gözlerimi hayal etmesini istiyorum.

"Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" Nolan ve Emil'e bakarak söylüyorum.

"Maalesef," diyorlar aynı anda, uzun uzun bakışmadan önce, kardeşçe bir bakış, ve işte o zaman aklıma geldi.

Nolan takımda.

Nolan Toronto'ya geliyor.

Bizimle birlikte.

Satranç

oynamak için.

Olimpiyatlarda.

Emil bana hiç söylemedi. Çünkü ben hiç sormadım. Uçuş ve konaklama ayarlamak için irtibat halindeydik ama dördüncü üye kim olursa olsun adını duymayacağımı düşünmüştüm.

Çünkü Defne bana tüm Süper Büyükustaların Olimpiyatları es geçip Pasternak'a gideceğini söyledi.

Çünkü ben bir aptalım.

Güvenlik ve uçağa biniş boyunca kendi telaşıyla uğraşmak zorunda kalan çok telaşlı bir aptal. Kendine güvenen bir tip değilim ama bu üçünün yanında kendimi garip hissediyorum. Sıcakkanlılar (her zamanki esrarengiz kişiliğiyle Nolan hariç) ve beni sohbete dahil etmeye çalışıyorlar (her zamanki sessiz kişiliğiyle Nolan hariç) ama birbirlerini ezberlemek için yıllarını harcadıkları çok açık. Aralarındaki espriler anlaşılmaz, kalın bir referanslar yumağının ardına gizlenmiş. Dinamikleri de, değişen ittifaklar ve sağlıklı bir dozda kızartmadan oluşan *birkaç* yoldan oluşan, iyi dövülmüş bir yol gibi görünüyor.

"Cidden bunu alıyor mu?" Tanu bir paket Werther's Original aldığında Emil soruyor. "Kaç *yaşındasın* sen?"

"Onu rahat bırakın," diye mırıldanıyor Nolan, Werther's ve fıstıklı M&M'lerin parasını siyah bir kredi kartıyla öderken. "Jöle salataları bitmiş."

Beş dakika geçmeden iki ayrı grup Nolan'ı "TikTok'lardaki satranççı adam" olarak tanıdı. Bunun üzerine selfie'ler, imzalar ve iki güzel kadın sanki Justin Bieber'mış gibi Sbarro peçetelerine aceleyle telefon numaralarını yazarlar. Tanu ve Emil sıradaymış gibi davranarak sesli bir şekilde "Efendim, en büyük hayranınızım. Her zaman dördüncü hamlenizde kale yapmanıza bayılıyorum. Lütfen iç çamaşırımı imzalar mısınız?" (Nolan tüm bunlar boyunca şaşırtıcı derecede iyi huyludur; ayrıca peçeteleri hemen atar).

Sonra, kalkışı beklerken, Emil telefonunda Candy Crush oynamaya başlar. "Sen gerçek misin?" Tanu sorar. Yarı sırtını Nolan'ın göğsüne yaslamış, Nolan'ın kolunu rahatça beline dolamış. Bir süredir

Onlara bakmaktan kaçınarak, kendime onların gizli ve samimi ses tonlarıyla ne mırıldandıklarını umursamadığımı söylüyorum. "Biz dünyanın en sofistike oyununun âlimleriyiz ve sen *Candy Crush* mı oynuyorsun? Nolan, bir şey söyle."

Omuz silkiyor. "Bu kadar kötü durumdayken onu tekmelemek haksızlık gibi görünüyor." "Candy Crush aslında son derece zekice bir oyun," diye ısrar ediyor Emil.

"İşin içinde *strateji* var."

Tanu inliyor. "Aman Tanrım. Affedersin Mallory, yer değiştirebilir miyiz? Emil'e ne kadar hatalı olduğunu söylemem gerek. Buna hemen ihtiyacım var."

Böylece kendimi Nolan'ın yanındaki cam kenarı koltukta buluyorum, Tanu ve Emil koridorun diğer tarafında yüksek sesle jelibon renkleri üzerine tartışıyorlar. Profilini inceliyorum, birden gözüm korkuyor. Sonra bir keresinde annemin köftesini damarlarına çekmek için yanıma geldiğini ve Sabrina'ya Jughead'in "adı mı soyadı mı" olduğunu sorduğunu hatırlıyorum.

"Peki, buradaki olay nedir?" Şaşkın bir şekilde bana döndü.

"Üçünüz çok eşli bir ilişki mi yaşıyorsunuz?"

"Az önce *iki* takım arkadaşımızla da yatıp yatmadığımı mı sordun?" Tek kaşını kaldırdı. "FIDE'nin insan kaynaklarına gidiyorum."

"Ne? Hayır, İK'ya gitme."

"Haddini aşıyorsun, Mal."

"Evime geldin ve dondurmalı sandviçlerimin çoğunu yedin." "Doğru."

Dilini şaklatıyor. "Affedilemez. Beni rapor et."

Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse. Peki, kim kiminle çıkıyor?" "Kimse kimseyle çıkmıyor. En azından artık değil."

Tanu ve Emil'e bakıyorum. Tanu Emil'in telefonunu çalmış, kaşlarını çatmış, dili dişlerinin arasından fırlamış, İsveç balıklarıyla eşleşiyor. Emil ona bakıyor, şaşırtıcı derecede kasvetli.

"Onlar mıydı?"

Nolan sessizce başını sallıyor. "Sonra farklı okullara gittiler - Tanu bu hafta izinli ama Stanford'da. Emil NYU'da."

"Anlıyorum. Onları uzun zamandır mı tanıyorsunuz?"

"Sonsuza kadar. Birlikte eğitim aldık ... . " Durdu. "Profesyonel satrancın onlara göre olmadığına karar verene kadar."

"Ne zaman oldu bu?"

"Emil için üç yıl önce. Tanu, ondan önce."

Acaba onun Easton'ı mı? Ve Easton'dan giderek daha az haber aldığım için, giderek daha önemsiz görünen şeyler hakkında, soru ağzımdan kaçıyor:

"Garip hissettiriyor mu? Onların üniversiteye gitmesi ve senin gitmemen?"

Bir an için düşünceli görünüyor. "Bazen. Bazen asla anlayamayacağım hayatlara doğru yol alıyorlarmış gibi geliyor. Bazen *Büyük Umutlar*'ı okumak ya da trigonometri finaline çalışmak zorunda olmadığım için seviniyorum."

Gülümsüyorum. "Trig'in lisede olduğuna
eminim." "Öyle mi?"

"Evet. Sen almadın mı?"

M&M'lerini açıp bana ikram etti. "Evde eğitim aldım." "Satranç
yüzünden mi?"

"Birçok nedenden dolayı. Ve kosinüsün ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Ağzına sarı bir M&M attı. Yutkunurken boğazı sallanıyor, güçlü, büyüleyici bir hareket, fark ediyorum çünkü ... Bananapants'a mı gidiyorum?

"Yaşayacaksın. Yani Emil ve Tanu mesafe yüzünden ayrıldılar ama hala birbirlerinden hoşlanıyorlar mı?"

"Ve bu konuda bir şey yapmayı
reddediyor." "Bahse girerim bir sürü
özlem."

"Tanu'nun Instagram'da Stanford'lu bir yüzücünün üstsüz fotoğrafını neden beğendiğini ya da TikTok'ta Emil'le düet yapan kevaşenin kim olduğunu soran birkaç endişeli gece yarısı telefonu alıyorum."

"Eminim insanları ikna etmekte çok iyisindir."

"TikTok düetinin ne olduğunu bilseydim bu işte daha iyi olurdum."

Ben gülüyorum. Emil ve Tanu bana bakıyor, sonra da anlam veremediğim bir bakış atıyorlar. "İlk birlikte olduklarında kıskandın mı?"

"Kıskanç mı?" Bu soruyu şaşırtıcı bulmuşa benziyor.

"Evet. Yani, siz ikiniz yakın görünüyorsunuz. Ve ikisi de çok çekici. . ." Yanaklarım kızarıyor. Sanırım fark ediyor çünkü ağzının kenarı seğiriyor.

"Kıskanmıyordum. Satranç tahtası olmadan bir odada başka biriyle yalnız kalma fikrinin bir insanı nasıl bu kadar büyüleyebildiğini anlayamıyordum."

"Ama şimdi yapabiliyorsun?"

Güneş gözlüklerinin ardından bana uzun uzun bakıyor. "Şimdi yapabilirim." Arkasını dönüyor. "Ama eğer ikisinden biriyle ilgileniyorsan-"

"Bu yüzden sormadım," diye ağzımdan kaçırdım. "Ayrıca, ben birlikte çalıştığım insanlarla takılmam. Bu işleri karıştırır." Aslında son zamanlarda hiç takılmıyorum. Şaşırtıcı derecede kurak birkaç ay oldu. Belki satranç libidomu öldürüyordur?

"Dağınık mı?"

"Evet."

"Nasıl yani?"

"Çok fazla yakınlık. İnsanlar fikir sahibi oluyor. Onlara zamanımı ayırmakla ilgilendiğimi düşünüyorlar. Zihinsel enerjimi."

Beni inceliyor. "Ve sen ailenle ilgilenmekle çok meşgulsün."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Cevap vermiyor, sadece birkaç saniye boyunca o karanlık lenslerin ardından beni inceliyor, ta ki ben daha fazla uzayan sessizliğe dayanamayıp "Neden buradasın ki? Gelecek haftaki davete gitmiyor musun?"

"Planlarımı mı merak ediyorsun?"

Açık cevap: evet. "Seni davet etmediler, değil mi? Hakeme satranç tahtası fırlatacağınızı ve hiçbir sigorta acentesinin sizi almasına izin vermeyeceğini biliyorlar."

"Toronto'dan Moskova'ya gidiyorum. Cuma günü." "*İki* turnuvaya da mı katılacaksın?"

Bana en iyi "*Ne, sanki zor mu?"* omuz silkmesini gösteriyor.

"Defne, birbirine bu kadar yakın iki büyük turnuva yapmanın herkesin beynini öldüreceğini söyledi. Ve çoğu büyük oyuncunun

Olimpiyatlar . . ." Aklıma bir fikir geldi. "Burada değilsin çünkü ben ...
?"

Ben *buradayım diye burada değilsin, değil mi?*

Hadi ama, Mal. Hala sana karşı oynama fikrine kapıldığı için burada değil. Yok artık. Arkadaşlarıyla takılmak istiyor. Belki yalan söylemiştir ve Tanu'dan hoşlanıyordur. Ya da Emil'den. Ya da ikisinden de. Beni ilgilendirmez. Kimin umurunda?

"Evet," diyor.

İç monoloğum durdu. "Ne?"

"Düşünme sebebin." Onun aptal, derin sesi. Ahh. "İşte bu yüzden buradayım."

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun."

Gülümsüyor. "Doğru."

"Hayır, gerçekten.

Yapamazsın." "Tamam."

"Şunu söylemeyi kes. Aklımı okuyabiliyormuş gibi davranmayı bırak ve-"

Uçuş görevlisi arabasını döndürerek içecek isteyip istemediğimizi soruyor. Ondan sonra sessizleştik - Nolan önüne bakıyordu, ben de somurtkan bir şekilde Sunkist'imi yudumluyordum, hayır diye düşünüyordum.

O bilemez.

Chapter Thirteen

Olimpiyatlar ile normal bir turnuva arasında iki temel fark vardır: doping testi yaptırırız (evet: bir kaba işemeyi içerir) ve bir takım olarak yarışırız. Tüm maçlarımızı hala bireysel olarak oynuyoruz, ancak puanlarımız toplanacak. Aramızdaki en güçlü oyuncu olarak Nolan ilk sırada. Ama sonra *ben*, en az tecrübeli oyuncu, ikinciliğe seçiliyorum. (Emil'e defalarca bunun iyi bir fikir olup olmadığını soruyorum. Bana geniş gözlerle bakıyor ve "Hadi ama Greenleaf" diyor.)

Ne kadar geçici ve soyut olursa olsun, eve getirmeyi başardığım zaferin *bizim* için olacağını bilmek farklı hissettiriyor. Estonyalı oyuncuya karşı zamanında kazandıktan sonra Emil'in bana beşlik çakması ya da Singapur'la berabere kalmaktan kıl payı kurtulduğum için Tanu'nun alnımdan öpmesi çok hoş. Nolan'ın uzun, düşünceli bakışlarını bile umursamıyorum. Rakibini her zaman çabucak yener. Sonra takımın geri kalanı için içecek sıcak bir şeyler buluyor, tahtalarımızın yanına koyuyor ve rakibimin arkasında bir yerde durmaya geliyor. Gözleri ben ve oyunum arasında gidip geliyor, karanlık, odaklanmış ve tam olarak anlayamadığım bir şekilde açgözlü.

Kazandığımda yumruk atmıyor. Bana iyi iş çıkardığımı bile söylemiyor. Sadece bir kez başını sallıyor, sanki her zaferim bekleniyormuş ve bana olan inancı bir kaya kadar sağlammış gibi. Sanki benim iyi oynamama, gece güneşin batışından daha fazla hayret edemezmiş gibi.

Bununla birlikte gelen baskı rahatsız edici olmalı. Ama onun kalibresindeki bir oyuncunun sarsılmaz güvenini gurur verici buluyorum, bu da beni daha çok rahatsız ediyor. Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: Bunu düşünmekten kaçınıyorum.

Ve hiç de zor değil. Toronto güzel ve turnuva atmosferi eğlenceli: sırt çantaları, yerde oturup ev yapımı sandviçlerini açan oyuncular, yıllardır birbirini görmemiş insanların turlar arasında kucaklaşması. Genç ve düşük baskılı, müzeler yerine mükemmel satrancın olduğu bir okul gezisi gibi. Kot pantolon ve büyük boy bir süveter giyiyorum ama kendimi yetersiz hissetmiyorum.

"Yine de kendini beğenmişlik yapma. Şimdiye kadar şansımız yaver gitti," diyor Emil ilk günün sonunda otele dönerken. Nolan Tanu'yu sırtında gezdiriyor, çünkü *ben de bir tane istiyorum Nolan.* "En güçlü takımlardan hiçbiriyle karşılaşmadık."

"Hangileri?"

"Çin, Hindistan, Rusya. Ve on iki tane daha."

"Bu arada şu anki şampiyon kim?"

"Almanya. Ancak Koch Moskova'da olduğu için bu yıl güçlü olmayacaklar."

"*Bu* yüzden Kuzey Amerika kıtası her zamankinden çok daha keyifli geldi," diye mırıldandı Nolan.

"Menajerin Olimpiyatlara gelmene hâlâ kızgın mı?" Emil soruyor.

"Telefonlarına çıkmayı bıraktığımdan beri bir şey diyemem." Omuz silkiyor.

Tanu'nun omuzlarında kıkırdaması ve "Yıllar önce Koch'u itip biraz hırpaladığın ve annesini çağırmaya başladığı zamanı hatırlıyor musun?" diye sorması.

"En değerli anılarımdan biri."

"Gözyaşları. Panik. FIDE'nin seni tokatlamasına kesinlikle değdi." "Ona neden yumruk attın?" "Neden ona yumruk attın?" diye sordum. nedenler.

"Tam olarak hatırlayamıyorum," diye mırıldanıyor Nolan, neredeyse fazla rahat bir şekilde.

"Büyükbaban hakkında konuşuyordu," diyor Tanu. "Her zamanki gibi."

"Ah, evet." Çenesi gerildi. "Bilmediği şeyler hakkında çene çalmaktan hoşlanıyor."

Bir hostelde kalıyoruz, dört ayrı yatak odası ortak bir yaşam alanı ve banyoya dönüşüyor. Dün gece Nolan'ın nasıl olduğunu merak ettim.

Fifty Thousand Dollars Is Nothing to Me (Elli Bin Dolar Benim İçin Hiçbir Şey), bu konuda hissetti, ancak konaklamayı vasatın altında bulduysa da bundan bahsetmedi. Erken yattım ve sonra saatlerce diğerlerinin sohbetlerinin yumuşak, samimi tonlarını dinledim, belli belirsiz bir kıskançlık hissettim. Easton'a mesaj attım (Hayat nasıl? Kalbini bir klozete mi kusuyorsun?) ve TikTok'unda gezinerek hiç gelmeyen bir cevap bekledim.

Meşgul. Sorun değil.

İlk günden sonra akşam yemeğinden önce, daha evi bile arayamadan kanepede sızıp kalıyorum. Rüyasız, bitkin, mutlu bir uyku, büyük bir tahtada usulca süzülen fillerin ve kalelerin belirsiz izlenimleri. Yatağıma sıkışmış bir şekilde uyanıyorum, üzerimde hala dünkü kıyafetlerim var. Biri ayakkabılarımı çıkarmış, telefonumu şarja takmış, başucuma bir bardak su koymuş. Biri benimle ilgilenmiş.

Kim olduğunu sormuyorum.

İkinci gün de aynısı oldu. Sabah tüm maçlarımızı kazandık.

- Sierra Leone'ye karşı kaybeden Emil hariç.

Nolan, Emil'in kendisine fırlattığı kızartmadan kaçınmak için eğilerek, öğle yemeğinde poutine yerken ona hafifçe "Serimizi öldürmenin yolu, pislik," der.

Tanu başını sallar. "Sana kale yapmayı bilen birini getirmemiz gerektiğini söylemiştim." *Ne* yazık ki çok yavaş eğiliyor.

Nolan çenesiyle bana işaret ediyor. "Sıra sende Mallory."

"Benim sıram mı?"

"Emil'i parçalamak için. Bu bir gelenek."

"Doğru." Bir lor peyniri yuttum. Burnumu kaşıdım. "Emil, bu, um . . . kötü mü yapıldı?"

Nolan başını sallar. "Acınası."

"Gerçekten mi, Mal?" Tanu azarlar. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

"Belli ki Mal da benim Sierra Leone'ye karşı oynarken olduğum gibi boş konuşmada iyi."

"Başka yetenekleri de var," diyor Nolan, gözlerimi g ö z l e r i m e kilitleyerek. "Gine domuzu çizmek gibi."

Gülümsememi elime saklıyorum ama bu üçünün yanında kendimi daha rahat hissediyorum. Nolan, Brita filtresiyle tüketildiğinde daha ulaşılabilir

arkadaşlarının gözünü korkutsa da, onun göze çarpmayan, genellikle sessiz varlığında hala korkutucu bir şey var. Beni diken üstünde tutan bir şey.

Rakiplerimiz güçlendikçe, çoğunlukla Tanu ve Emil'den olmak üzere daha fazla mağlubiyet ve beraberlik alıyoruz. Kazanmayı seviyorum - kazanmayı *seviyorum* - ama takım arkadaşlarımın yenilgileri beni o kadar rahatsız etmiyor ve Nolan da aynı görünüyor. Üçüncü günün ikinci maçında, Polonya'dan Jakub Szymański on hamlede hata yapıyor ve ben rekor sürede zafere ulaşıyorum. Bir oyundan çıkmanın verdiği çorba hissini göz kırparak atıyorum, biraz geriniyorum, sonra Nolan'ın hemen arkasında duruyorum.

İlk kez ondan önce bitiriyorum - ilk kez onun oyununu izleyebiliyorum. Hamle sırası onda ve sandalyede arkasına yaslanıyor, boynu hafifçe bükülmüş, kolları göğsünde. Sonra kalesini hareket ettiriyor, büyük elleri uyumsuz bir şekilde zarif ve saate basıyor.

Henüz onun oyunlarını incelemedim. Hangi oyunları analiz edeceğimi Defne seçiyor ve listemde Nolan'ın hiçbir oyununa rastlamadım. Yine de, bir oyuncu olarak onun hakkında bazı teorik fikirlere sahip olmadan satranç hakkında bir şey bilmek imkansız: ünlü kurnaz, agresif, çok yönlü. Aktif. Baskıyı artırmak için her zaman riskli bir şeyler yapar. Stratejileri dürtüsel, spontane görünebilir, ancak uzun görüşlü ve karmaşıktır, engellenmesi neredeyse imkansızdır. Her avantajı, pozisyonu, dikkat dağınıklığını acımasızca kullanıyor. Satranç oyuncularının *nettlesomeness* adı verilen bir niteliği hakkında okuduğumu hatırlıyorum: sadece iyi oynamak değil, aynı zamanda başkalarını kötü oynamaları için *kandırma* yeteneği. Nolan'da bu özellik yığınla var. Ve rakibi oyunun ortasına geldiğinde, dişlerini ona geçiriyor ve kanını akıtıyor.

Kral Katili, gerçekten.

Onu ilerlerken, merkezi kuşatırken, atını ve filini birlikte hareket ettirirken, yoluna çıkan her şeyi alırken ve ... iş başında izliyorum.

Nefesim kesiliyor. Başım dönüyor. Kafam karıştı. İşte hareketleri bu kadar güzel. Zalim ve durdurulamaz. Ona karşı bir kez kazandım ama bir daha kazanamayacağımı da biliyorum. O *kadar* iyi. Dahası da var: Ben pratik bir oyuncuyum, oyunun sanatı ve zarafetinden ziyade her zaman rakibimin işini olabildiğince çabuk bitirmeye odaklanırım. Ama Nolan'ın oyunu

Çarpıcı. Beş bin yıl sonra arkeologlar onun zarafeti karşısında ağlayacaklar. Gerçi karbon salınımını durdurmazsak dünya sadece bir kül yığını olacak, o yüzden belki de onu bir zaman kapsülüne koymalıyız. Uzaylı bir sonda ile uzaya gönderelim. Evrenin geri kalanıyla paylaş-

"İyi misin?" Tanu soruyor.

"Evet." Onu fark etmemiştim. Hemen yanımda olmasına rağmen.

"Büyülenmiş gibiydin."

"Hayır. Ben sadece ..."

"Evet, Nolan'ın oyunu bunu yapacak. Genel olarak Nolan." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Eskiden ona o kadar aşıktım ki, evlenmezsek öleceğimi ve artık kimsenin kullanmadığı açılış kumarlarının adını taşıyan dört tombul çocuğum olacağını düşünürdüm." Gözlerim büyüdü. "Merak etme. On iki yaşında falan mıydım? Ve o bu tür şeyleri daha az önemseyemezdi." Omuz silkiyor. "Daha önce hiç umursamadığını sanıyordum... şey. Kâğıt üzerinde bir *sürü* oyunu olmalı ama gerçekte çok azı var." Güven verici bir şekilde gülümsüyor. Ona neden endişeleneceğimi varsaydığını ya da *daha önce* ne demek istediğini sormak istiyorum ama Nolan dişlerini Polonya kralına gömüyor ve Tanu da tezahürat yapmakla meşgul.

Günün son maçı olan Sırbistan maçına kadar keyfim yerindeydi. Bazı satranç ilahları benden nefret ettiği için, ikinci tahtaları Philly Open'da Koch'un ekibinden hatırladığım biri - Dordevic, isim etiketi bana bilgi veriyor ve aniden o gece bana ne sorduğunu hatırlıyorum.

Maçtan önce ne yaptın? Böyle bir şansa ihtiyacım var.

"Greenleaf," diyor, küçümsemesi Koch'a bağlılığının açık bir işareti.

Onu yok etmek için kendime söz verdim. Ve ilk kırk dakika boyunca sözüme sadık kaldım, saldırılarını kolayca engelledim ve merkezin kontrolünü ele geçirdim. Ta ki Koch'un Küçük Kaltak El Kitabı'ndan bir sayfa alıp beni yasadışı bir hareket yapmakla suçlayana kadar.

"Değil," diyorum ona.

"Eğer daha önce kaleyi oynattıysanız- "

"Ama oynatmadım."

"Arbiter!"

Gözlerimi deviriyorum ama en yakındaki görevliyi işaret etmesine izin veriyorum - sarışın bir kadın başını sallayarak bize doğru yürüyor.

Onu hemen tanıdım. Midem dönüyor, sonra beni yere sürüklemesi gereken bir beton blok halinde donuyor. Onun yerine, dört yaşındaki bir çocuğun konuşmalarından parçalar kafama üşüşüyor.

Kimdi o? Hiç

kimse.

Ama sen- Hiç

kimse, Mal.

"Evet?" diye soruyor Dordevic ve kulaklarımda bir uğultu kopuyor. Onun hakkında her şeyi biliyorum; adını, yaşını, hatta adresini bile. Ya da en azından birkaç yıl önceki adresini. Taşınmış olması mümkün. Artık bankada çalışmıyor, Pure Barre'da egzersiz yapmıyor, o-

"Bu yasadışı değil," diyor Dordevic'e. O da aynı fikirde olmadığını el kol hareketleriyle göstermeye başlıyor. Tüm vücudum titriyor ve sesleri duyamıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor kulağıma bir ses. Nolan. Oyununu yeni bitirdi. "Mal?"

Dordevic'e titreyen bir el uzattım. "Çekelim mi?" Teklif ediyorum. Bu ilk kez oluyor.

Yüz ifadesi şaşkınlıktan, güvensizliğe ve kabul ettiğinde rahatlamaya doğru değişiyor. İkimiz de biliyoruz ki devam etseydik ben kazanacaktım ama yapamam. Şimdi olmaz.

"O kadar da iyi bir yetenek değil, değil mi?" Kıs kıs gülüyor. Nolan'ın ona bok kafalı dediğini duyduğumda zaten tuvalete koşuyordum.

Yüzümü yıkıyorum, titriyorum. Kendime her şeyin yolunda olduğunu, çünkü hiçbir şey olmadığını hatırlatıyorum. Yıllar önceydi. *Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey-*

"Sorun nedir?" Nolan banyodan çıktığım anda soruyor. Beni bekliyordu ve neredeyse yüzümü göğsüne gömecektim.

"I . . . Beraberlik için üzgünüm."

"Umurumda değil. Kimdi o hakem?"

Kahretsin. Fark etti. "Hiç kimse. Ben sadece ..." Etrafından dolanıyorum ama bir eli üst koluma dolanıyor.

"Mallory. İyi değilsin. Az önce ne oldu?" Sesi sertti. Ama benimki de öyle. "Bir dakikaya ihtiyacım var, Nolan. Lütfen-"

"Bay Sawyer?" Bir grup oyuncu bize yaklaşıyor. "Biz büyük hayranlarınız. Bir imza alma şansımız var mı-"

Bu fırsatı değerlendirip Nolan'dan, Heather Turcotte'tan ve satrançtan uzaklaşıyorum. Pansiyonda kendimi odama kilitliyorum, uzanıyorum, zihnimi boşaltmak için derin nefesler alıyorum.

Belki de kendi işinize baksaydınız, bunların hiçbiri olmazdı-

Hayır.

Zihnimi tekrar boşaltıyorum, bu sefer temelli olarak ve yavaşça rüyasız, kutsanmış bir uykuya dalıyorum.

Gecenin bir yarısı uyandığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Tuvaleti kullanmak için gizlice dışarı çıktığımda, kapının önünde kahverengi bir çanta buluyorum. İçinde bir sandviç, bir Fanta ve bir paket Twizzlers var.

Chapter Fourteen

Son gün zorlu satranç, yüksek bahisler ve takım çalışmasının mükemmel bir kombinasyonu. Altın madalya için yeterli puanımız olmadığını zaten biliyoruz, ancak kartlarımızı doğru oynarsak yine de podyuma çıkabiliriz.

Ve yapıyoruz. Bir önceki günün olaylarını aklımdan çıkarmaya ve oyuna odaklanmaya karar verdim. Rakibim Muzio Gambitini deniyor. Kısa bir süre kafam karışıyor, sonra Defne ile bunun üzerinden geçtiğimizi hatırlıyorum ve tam olarak ne yapacağımı biliyorum. Rusya'nın kıçını tam olarak tekmelemiyoruz ama biraz şaplak atıyoruz. Madalya töreninde hepimiz podyumun en alt basamağına sıkışıyoruz, milli marş kulaklarımda kamera tıkırtılarına karışıyor. Tanu beni kendine çekiyor, Emil "*Bizim işimiz* bu!" diye bağırıyor ve Nolan bize yarı memnun, yarı sitemkar bir bakış atıyor. Kendimi bir şeyin parçası gibi hissediyorum. Uzun, çok uzun zamandır hissetmediğim gibi.

Aptal bir satranç turnuvası. Umursamayacağıma yemin etmiştim ama yine de mutlu hissediyorum. Kalabalığın arasında BBC'den Eleni Gataki'nin bana başparmağıyla selam verdiğini görüyorum ve şaşkınlıkla ona el sallıyorum. Sanırım satranç dünyasındaki insanları tanımaya başlıyorum.

Tanu daha sonra, "Gel Mal, basın bizimle röportaj yapmak istiyor,"

diye seslenir. "Oh . . . Aslında, yapmamayı tercih ederim."

"Neden? Bu *CNN*! Anderson Cooper böyle kankam oluyor!"

"Sanırım zaten Andy Cohen var. "

"Gelmek zorundasın," diye ısrar ediyor. "Kazanmamızın sebebi sensin. O kaşını indir Emil, doğru olduğunu biliyorsun!"

"Gerçekten, ben iyiyim."

"Ama-"

"İstemiyor," diyor Nolan, sesi sakin ama kesin. Ona minnettar bir bakış gönderiyorum. O da ya fark etmemiş ya da minnettarlığımı umursamıyormuş gibi bakıyor. Biri omzuma dokunduğunda, onu okuyamamaktan kaynaklanan sinir bozucu beceriksizliğimi düşünüyordum.

"Bayan Greenleaf." Gri takım elbiseli yaşlı bir adam. Sakalı bahçe cücesi uzunluğunda, aksanı ise nereden geldiğini çıkaramadığım bir aksan. "Zaferiniz için sizi tebrik edebilir miyim?"

"Oh . . . tabii." Ona kim olduğunu sormak için kaba olmayan bir yol arıyorum ama bulamıyorum. "Bu bir takım çalışmasıydı."

Başını salladı. "Ama takımdaki en etkileyici oyuncu açık ara sendin."

"Nolan'dan daha fazla değil."

Adam gülüyor. Ancak bakışları keskindir. "Bugünlerde Sawyer'dan etkilenmek çok zor. Bizi belli bir performans seviyesine alıştırdı. Bazıları onun satrancı *mahvettiğini* bile söylüyor."

Son birkaç gün içinde onu tanıyan ve satranç oynadığını gördükten sonra satranca başladıklarını söyleyen insanları düşünerek kaşlarımı çatıyorum. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Nolan Sawyer adına savunmaya mı geçiyorum? Her an kurbağa yağmaya başlayabilir. "Satrancı görünür ve popüler hale getirdi."

"Kesinlikle. Ama o her zaman kazanır. Yıllardır rakibi olmadı ve insanlar sonucu önceden belli olan bir spora nadiren yatırım yapar. Ben bilirim. Challengers turnuvasını ben düzenliyorum."

"Oh." Tanıdık geliyor ama nedenini bilmiyorum ve umurumda da değil. Bu adam, şahin bakışları ve Nolan hakkında söylediği tuhaf şeyler beni rahatsız ediyor.

"Özür dilerim." Arkamda bir yeri işaret ediyorum. "Takım arkadaşlarımla buluşmam gerekiyor."

"Hakkınızda çok şey duydum Bayan Greenleaf. Söylentilerin abartılı olduğuna inanıyordum ama ..." Bakışları uzun ve değerlendirici. Kendime sarılmak istiyorum. "Git buradan. Arkadaşlarınız sizi bekliyor olacak. Her kimlerse."

Vay be.

Meşgul görünmek için telefonumu kontrol ederek uzaklaşıyorum. Defne'den bir mesaj (İyi iş çıkardın evlat.) ve Darcy'den milyonlar buluyorum - görünüşe göre ikisi de son dört günü ChessWorld.com'u yenileyerek geçirmişler.

DARCYBUTT: BRONZE!!!!!!!!

Sen ve Nolan tüm olimpiyatlarda en çok puanı aldınız. Siz ikiniz evlenip çocuk yapmalısınız.
Satrançta çok iyi olurdu.

Ya da berbat olurdu. Hayal kırıklığı içinde hayatını sürdürürdü. Yaşlılığınıza kadar size kızar. Arabanın anahtarlarını alır ve gardını düşürdüğün anda seni bir eve kapatır. Tamam, planı iptal et.

Yarın gece evde olacaksın, değil mi? Seni özledim. Sabrina benimle sadece "Ew" demek için konuşuyor.

Tabii ki. "Iyy" derken aslında "seni seviyorum" demek istiyor. Ya da öyle bir şey.

kanada'dan ne hediye istiyorsunuz?

Goliath için bir eş.

İç çekiyorum. Sonra ciğerlerimdeki hava boşalıyor, çünkü Tanu bana tekrar sarılıyor; etrafımı bir lavanta bulutu sarıyor. "Toronto'da dün gece! Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Şehir merkezinde yürüyüşe çıkmayı düşünüyordum-"

"Oh, hayır. Asla olmaz." Geri çekiliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Gözleri gece yıldızları gibi heyecanla parlıyor. "Bu gece, Mallory, biz

Skittles oynayın!"



SKITTLES SATRANÇ GIBIDIR.

Aslında: skittles, Belçika'dan bir kızın "otel odası ısınma hediyesi" olarak getirdiği yıldızlı bir LED projektörün ışığı altında, yarısı boş bira kutuları ve bizden daha eski Salt-N-Pepa şarkılarıyla çevrili, saati veya skor kartı olmayan bir satrançtır.

Şişe çevirme yerine satranç oynanan çok kültürlü bir kardeşlik partisi. Tanu ve Emil'in etkinlik planlama becerilerine ve Nolan'ın ününe atfetmem gereken nedenlerden dolayı, tam da ortak alanımızda gerçekleşiyor. İnsanlar saatlerdir düzenli bir akış halinde gelip gidiyor, setlerini getiriyor ve blitz, rapid, Fischer Random oynuyorlar.

Striptiz satrancı.

"İçki içme yaşı on dokuz, Mal," diyor Tanu, meyveli bir içkiyi ikinci kez reddettiğimde. Yaklaşık on dakika önce bir filini ve çoraplarını kaybetti. "Bu yasal! En passant capture gibi! Ya da queening! Ya da rok atmak gibi. Kahretsin, çok *özür dilerim*!" Bardağını Nolan'ın dün yendiği İtalyan adamın üzerine döktü ve hemen sevimli bir Japon'a bıyık çizmeye koyuldu, on sekiz yaşındaki beni tamamen unuttu.

Dragon Age Solas iğnesini fark ettikten sonra bağ kurduğum Sri Lankalı bir kıza karşı hızlı oyunuma odaklanmaya geri dönüyorum. Çok güzel ve harika bir oyuncuydu ve birkaç ay sonra Mallory ona a s ı l a c a k t ı . Eğlence için oynamayacağıma dair Satürn'e yemin ettim. Evet, tam olarak yaptığım şey bu. Hayır, bu konuda konuşmak istemiyorum. "-Nolan'ın GE'nin turnuvasında Kaporani'nin tahtasından siyah bir at çaldığı ve tüm maçların bu at yüzünden yirmi dakika ertelendiği zaman arama?"

"Bu Cebelitarık'tan sonraydı, Kaporani suyumu damıtılmış sirke ile değiştirdiğinde."

"Bunun intikamını zaten parıltı bombasıyla almıştık. *Aylarca* parladı."

İnsanlar gülüyor. Emil ve Nolan kanepede taktik oynuyorlar, etraflarında eski arkadaşları ve hayranları var. Nolan'ın yanına kıvrılmış, neredeyse benim kadar sarışın bir kız var mesela. Oyununa çok odaklandığı için bu konuda ne hissettiğini söylemek zor. Elini saçlarında gezdirmiş olmalı, çünkü belli belirsiz dağılmış, dayanılmaz derecede çekici.

Konuşmak istemediğim başka bir şey daha var.

Sri Lankalı kız bakışlarımı takip ederek, "Onunla oynamak havalı olmalı," diyor.

Başka tarafa bakıyorum. "Biraz hıyar olabiliyor," diyorum, gerçi bana karşı öyle biri olmadı ama.

Kıkırdıyor, alçak sesle ve dumanlı. Tam benim tipim. "Bütün dahiler öyledir. IQ'sunun 190 olduğunu duydum. Belki daha yüksektir ama testler bunu ölçemez."

"190 IQ'ya sahip biri gibi köfte yemiyor," diye mırıldanıyorum, kızgınlıkla.

"Pardon?"

"Hiçbir şey. Bu arada, şah mat." Ayağa kalkıyorum, avuç içlerimi tozluklarıma siliyorum ve yarım yamalak baştan çıkarma planlarımdan vazgeçiyorum. Kalbim gerçekten bu işte değil ya da belki de sevişmek için çok yorgunum. "Seninle tanışmak harikaydı. Sabah erken kalkacağım ve-"

"Nereye gidiyorsun, Mal?" Tanu bir anda ortaya çıktı. "Daha gece yarısı bile olmadı!"

"Oh, benim için sessiz olmana gerek yok. Yarın sabah kız kardeşlerime hediye almam gerekiyor, o yüzden-"

"Ama *şimdi* gitme! Pizza istemiyor musun?"

"Pizza mı?"

"Evet, hadi pizza almaya

gidelim!" "Biraz

yorgunum ve-"

"O zaman onu alıp geri getiriyoruz!" Arkasını döner ve sarhoş bir şekilde "Kim gece yarısı pizzası almak ister?" diye bağırır.

Tanu'nun partinin neşesi olmasından ya da pizzanın dünyanın en iyi yemeği olmasından kaynaklanıyor olabilir ama yarım dakika içinde müzik kapanıyor

ve ortak alanımız benden başka herkesten boşalıyor.

Belki içimde seksen yaşındayım ama: Kutsanmış. Sessiz.

"Gelmiyor musun?" diye soruyor daha önce Nolan'ın yanında olan sarışın kadın kapıdan. Aksanı çok güzel. Ama gerçekten hiç konuşmadık, bu yüzden neden benim-

"Hayır."

İrkildim ve arkamı döndüm. Nolan- Nolan'la konuşuyordu. Hala kanepede olan.

"Emin misin?"

Ona bir bakış bile atmıyor. "Çok." Muhtemelen pizzadan nefret ediyordur. Sadece Etna Yanardağı'nın ağzında yetişen domateslerle yapılan otantik Sicilya calzone'sini yer.

Her neyse. Ben yatmaya gidiyorum. "Nolan, Tanu döndüğünde ona uyumaya gittiğimi söyler misin?" Sandalyelerin, satranç takımlarının, kanepenin yanından el sallıyorum. "İyi-"

Eli bileğimi yakaladı. Kıpırdayamayacak kadar şaşırdım. "Hadi biraz oynayalım, Mallory."

Donuyorum. Sertleşiyorum. Ve bu sefer kıpırdanıyorum. "Sana söyledim, ben-" "- antrenman ve turnuvalar dışında oynamıyorum. Evet, öyle. Ama sen

antrenman ve turnuvalar dışında bütün gece oynuyorum. Beş farklı kişiyle."

Alay ettim. "Saydın mı?"

"Evet." Bana bakıyor. Yıldızlar çenesinde, elmacık kemiklerinde ara sıra dans ediyor. "Geceyi Bandara'nın odasında bitireceğinden emindim."

"Bandara?"

"Ruhi Bandara. Siz ikiniz sadece oynuyordunuz."

Bir adım geri çekildim ve aynı düşünceye sahip olduğumu kabul etmeyi reddettim. Onun yerine, "Sana karşı oynamak istemiyorum." diyorum.

"Sana karşı oynamayı *çok* istediğim için bu bir sorun."

Ürperiyorum, çünkü sanki başka bir şey söylüyormuş gibi geliyor. Sanki . . . Bilmiyorum.

"Zaten yaptın." "Bir kere."

"Bir kez yeterliydi."

"Bir kereden bir *şey* olmaz. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Eminim oynamak isteyecek pek çok insan vardır. Muhtemelen sadece senin karşında oturmak için *para ödüyorum*." "Ama ben seni istiyorum Mallory."

Ağır ağır yutkunuyorum, sonra başka tarafa bakıyorum. Haklı, satranç oynamama kurallarımı çoktan çiğnedim. Peki buna neden bu kadar direniyorum?

Belki de onu oynarken gördüğüm içindir. Zeki olduğunu, pozisyonları bir bakışta okuduğunu, benim bile anlayamadığım şeyler yaptığını gördüm. Eğer oynasaydık, kaybederdim. Ve evet, kaybetmekten nefret ederim ama bu adil bir maç değil. Yani dünyanın bir numaralı oyuncusu bu yılın isteksiz Zugzwang'ından daha iyi. Çok önemli. Michael Phelps'ten 200m kelebekte daha yavaş olmak kadar haber değeri var.

Belki de beni rahatsız eden başka bir şey vardır. Kaybedeceğimden değil, onun Kaybettiğimi *biliyorum*.

Evet. Bana olan bu ilgisi, saplantısı, hayranlığı onu yendiğim için. *Bir kere*. Satrançta doğuştan iyiyim, ama doğuştan iyi olan *ve* onlarca yıllık profesyonel eğitim almış birinden daha iyi değilim. Oynardık, o kazanırdı ve sonra ben de herkes gibi olurdum: Nolan Sawyer'ın yendiği biri.

Bana olan tutkusu anında azalırdı ve-

Bu iyi bir şey olurdu, değil mi? Nolan Sawyer'ın evime gelip kız kardeşlerimle *Riverdale* hakkında konuşması hoşuma gitmiyor, değil mi? Oynamayı kabul etmeli ve *bu* her neyse bitirmeliyim.

Ve yine de.

"Hayır," dediğimi duyuyorum.

Çenesi çalışıyor. "Tamam o zaman." Rahatlıyor ve cam şişelere, satranç taşlarına, yarısı yenmiş cips paketlerine uzanıp bir kalem ve Alman Satranç Federasyonu broşürü alıyor. "Otur."

"Sana söyledim, ben-"

"Lütfen," diyor ve ses tonundaki bir şey beni durduruyor. Bunu en son ne zaman söylediğini hatırlamaya çalışıyorum. Basit bir kelime, *lütfen*. Öyle değil mi?

"Tamam." Mümkün olduğunca mesafeli bir şekilde karşısına oturdum. Pizzayı reddedersem olacağı buydu. "Ama ben oynamayacağım, o yüzden-"

"Satranç."

"Ne?"

"Satranç oynamayacağını söylemiştin. Başka bir şeyden bahsetmedin. . . ." El ilanını bana doğru çeviriyor. Üçe üç bir ızgara çizmiş, bir boşluğa X işareti koymuş ve ... .

Gülüyorum. "Tic- tac- toe? *Gerçekten mi?*"

"Uno'nuz yoksa tabii? Dama? Operasyon?" "Bu Candy

Crush'tan daha kötü."

Gülümsüyor. Orantısız. "Tanu'ya söyleme yoksa yastığımın altına bir raptiye daha koyar."

"Bir tane daha mı?" Eğlenerek başımı sallıyorum. "Gerçekten tic-tac-toe oynamak istiyor olamazsın."

Omuz silkiyor ve IPA'sından uzun bir yudum alıyor. "Bahisleri yükseltebiliriz. Eğlenceli hale getirin."

"Para için oynamayacağım."

"Paranı istemiyorum. Peki ya sorular?" "Sorular

mı?"

"Eğer kazanırsam, sana bir soru soracağım, *herhangi bir* soru, ve sen cevaplayacaksın. Ve tam tersi."

"Bana ne sormak istiyor olabilirsin ki-" "Anlaştık

mı?"

Kötü bir fikir gibi görünüyor ama nedenini tam olarak kestiremiyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. "Anlaştık. Beş dakika. Sonra yatıyorum." Parmaklarının arasından kalemi çekip alıyorum ve O harfimi yazıyorum.

İlk üç oyun berabere bitti. Dördüncüyü ben kazandım ve acımasızca gülümsedim. Kazanmayı seviyorum. "Yani bir sorum var?"

"Eğer istersen."

Ne soracağımdan emin değilim ama ödülümü de kaybetmek istemiyorum. Bir süre beynimi yokladıktan sonra "Challengers turnuvası nedir?" sorusunda karar kılıyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Bana soracağın soru Google'da kolayca bulabileceğin bir şey mi?" Biraz utanıyorum ama o devam ediyor. "Bu bir

hangi oyuncunun şu anki dünya satranç şampiyonuyla karşılaşacağını belirleyen turnuva."

"Hangisi sen oluyorsun?"

"Şu anda."

Yumuşakça homurdanıyorum. "Ve son altı yıldır."

"Ve son altı yıldır." Sesinde övünme yok. Gurur yok. Ama ilk kez onun, benim satrancı temelli bıraktığım yaşta dünya şampiyonu olduğunu fark ediyorum. Ve eğer birkaç yıl daha kalsaydım, çok daha önce tanışmış olacaktık. Tamamen farklı koşullarda. "Challengers'da diğer süper turnuvaları kazanarak hak kazanan ya da yüksek FIDE reytingleri nedeniyle seçilen on oyuncu var. Birbirlerine karşı yarışırlar. Birkaç ay sonra da kazanan Dünya Şampiyonası unvanı için yarışıyor."

"Ödülü iki milyon dolar olan mı?" "Üç, bu yıl."

Kalbim küt küt atıyor. O paranın ailem için ne yapacağını hayal bile edemiyorum. Çok günlü bir maçta Nolan'a karşı kazanacağımdan değil. Ya da süper turnuvalara davet edilmediğim ve reytingim şu anda ayakkabımın tabanında bir sakız parçasıyla takıldığı için Challengers'a gideceğimden değil.

Kalemi biraz fazla kuvvetle kavrıyorum ve bir tablo daha çiziyorum. Aklım hâlâ parada olmalı çünkü Nolan bir sonraki oyunu kazanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Dikkatim dağılmıştı. Gerçekten hak etmiyorsun- " "Satrancı neden bıraktın?"

Gerginim. "Affedersiniz."

"Eylül ayında, Philly'den sonra, satrancı bırakmanızın nedeninin babanızın ölümü olmadığını söylediniz. Ne o zaman?"

"Soruların şu konuda olacağı konusunda hiç anlaşmamıştık-"

"*Her türlü* soruyu kabul ettik." Gözlerimi tutuyor, ses tonunda bir meydan okuma belirtisi var. "Tabii ki, her zaman oyundan çekilebilirsin."

Tam da yapmam gereken şey. Dışarı çıkmalı ve Nolan'ı aptalca, istilacı sorusuyla baş başa bırakmalıydım. Ama kendimi tutamıyorum ve birkaç saniye dudaklarımı ısırdıktan ve bir sonraki O'mu tenine kazımak için yanıp tutuştuktan sonra şöyle diyorum,

"Babamla aramız ölmeden önce *bir* süre"- *üç yıl, bir hafta ve iki gün*- açıldı. O zaman çalmayı bıraktım."

"Neden birbirinizden uzaklaştınız?"

"Bu iki soru eder. Eğer tekrar kazanırsanız, başka soru sormanıza izin verilmeyecek."

Kaşlarını çatıyor. "Neden olmasınlar ki?"

"Çünkü ben *öyle diyorum*," diye ısırıyorum. Bir an sessiz kaldı ama ses tonumu iyi okumuş olacak ki başını salladı.

Ondan sonra birkaç maç çekeceğiz. Yani: yirmi üç oyun. Yirmi dördüncü oyunu kazandığımda ikimizin de bir sonraki sorunun sorulduğu pozisyonda olmak istemediği anlaşılıyor ve Nolan avucunu masaya vurarak en geleneksel halini sergiliyor. Dürüst olmak gerekirse, iyi hissettiriyor.

Challengers sorumu boşa harcadım, bu yüzden onun hakkında ne bilmek istediğimi çok düşündüm. Koch ile ilişkisi hakkında bir şeyler belki? Baudelaire hikâyesi? Büyükbabası? Haftalardır merak ettiğim bir şey var ama çok fazla gibi görünüyor.

Öte yandan, babamı sordu ve kendimi intikamcı hissediyorum.
Belki hırçın bile olabilir.

"Benim evimde Sabrina sana kiminle seks yaptığını sorduğunda
. . . *çelişkili* şeyler ve . . ." Sözümü kesiyorum.

"Soru ne? Kiminle seks yapacağım?"

Çabucak başımı sallıyorum. Yanaklarım yanıyor. Şimdiden
pişmanlık duymaya başladım. "Hiç kimse."

Uh? "Afedersiniz?"

"Ben seks yapmam. Ya da en azından hiç yapmadım."

Kelimelerin nüfuz etmesi birkaç dakika alır. Gerçekten batması için: Kral Katili Nolan Sawyer, yirmi yaşında bakire olduğunu pervasızca itiraf ediyor. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil. Ama.

Hayır. Yanlış anlamışım. Baudelaire meselesi ne
olacak? "Hiç seks yapmadın," diye tekrarladım.

"Hayır," diyor, kendinden emin, sakin, kimseye kanıtlayacak bir şeyi yokmuş gibi, kendinden başka biri olmayı umursamıyormuş gibi, tamamen kendisi. En azından burada, bu gece, benimle.

"Oh." Dikkatli davranmam gerektiğini hissediyorum. "Yani sen. . . ? Yani, bu durumdan memnun musun, yoksa keşke ... ?" Daha da kızardım. Bana acıyor.

"Keşke seks yapıyor olsaydım mı?"

Tekrar başımı sallıyorum. Tanrım, konuşabiliyorum. Ben bundan daha *iyiyim*.

"Hayır." Bunu düşünmedi bile. "Yakın zamana kadar

değil." "Son zamanlarda ne değişti?"

Uzun bir süre öylece bakıyor. "Soru sormak yok, bana öyle söylendi." Dudağının kenarı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ayrıca, duyduğuma göre ikimize de yetecek kadar seks yapıyormuşsun."

İnledim. "Daha yeni- Darcy'nin söylediği hiçbir şeye inanmamalısın. "

"Bu kötü bir şey değil." Başka bir tablo çiziyor. Ben hâlâ telaşlıyım ve o hemen kazanıyor. "Bursun sonunda ne yapacaksın?"

"Benim bursum hakkında ne biliyorsun?"

"Sorulara başka sorularla cevap vermek yok."

Gözlerimi deviriyorum. "Oto mekanik işlerine bakacağım. İpucu var

mı?" "Peki ya satranç? Oynamayı bırakacak mısın?"

"Evet." Kalemi elinden alıyorum. "Satrançta benim için bir gelecek yok."

Homurdanıyor. "Öylece yapamazsın-"

"Soru cevaplandı. Sonraki tur." Sinirli ve inatçı bir bakış atar ve hemen kazanır. Nasıl kazanıyor? O içiyor, ben içmiyorum ama kayan ben oluyorum. "Her neyse." Gözlerimi deviriyorum. "Devam soruları yok."

Masanın üzerinden bana doğru eğiliyor, koyu renk gözleri ciddi, yıldızlar teninde geziniyor. "Ne kadar inanılmaz olduğunu biliyor musun?"

Nefes alamıyorum. Geçici olarak. Kendimi gülmeye zorladım. "Gerçekten mi? Sorunuzu bunun için mi harcıyorsunuz?"

"Ben ciddiyim. Ne kadar istisnai olduğunun farkında mısın

Mallory?" "Sen ne-"

"Satrançta yaptığın gibi bir şeyi daha önce hiç görmedim. *Asla*."

"Ben- Sen benden on kat daha iyisin. Beyaz oynarken seni *bir kez* yendim ve sen muhtemelen kolay bir oyun bekliyordun."

"Soruma cevap vermedin." Daha da uzağa eğiliyor. Sabun ve bira gibi güzel ve karanlık bir şey kokuyor. "Ne kadar *iyi* olduğunu biliyor musun?"

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Evet, *biliyorum*." Bunu itiraf etmek neredeyse acı veriyor. Peşinden gitmeyeceğime dair kendime yemin ettiğim bir şey için sahip olduğum bu sınırsız yeteneğe - tamamen tutmaya niyetli olduğum bir söz. "Bu kadar iyi olmam seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır." Yalan söylemiyor. Hiç yalan söyler mi? "Belki de söylemeli. Ama." *Ama* gizemli bir şekilde sallanmasına izin veriyor.

"Neden?"

Dilini şaklatıyor. "Bir soruyu hak etmedin." Yeni ızgara. Yeni oyun. Nolan için yeni zafer. Yumruğumu masaya vurma sırası bende. Nolan'ın artık boş olan şişesi ucuz plastiğe çarpıyor ve sinirim boğazımda düğümleniyor. Bu oyunun canı cehenneme.

"Hile mi yapıyorsun?" Asitle soruyorum. Kızgın.

"Hayır. Ama soğukkanlılığınızı kaybettiğinizde performansınızın nasıl düştüğü büyüleyici. Bunun üzerinde çalışmak isteyebilirsin."

"Soğukkanlılığımı kaybetmiyorum ve tic- tac- toe performansım da pek-
"

"Soru," diye araya giriyor, sesinde yeni bir keskinlik var. "Neden bunu istemiyormuş gibi davranıyorsun?"

"Bu mu?"

Etrafına işaretler yapıyor. Ama sonra dedi ki, "Satranç. Neden oynamak *istemiyormuş* gibi davranıyorsun?"

"Beni *tanımıyorsun*," diye kıllandım. "Satrancı o kadar da sevmiyorum."

Küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor ve başka bir tablo çiziyor - sonra ben beceremeyince kolayca kazanıyor. Ellerim titriyor ve ben-

"Sen de hissediyorsun, değil mi Mallory?" Sesi baskılıydı. Alçak. "Oynarken, benim hissettiklerimin aynısını hissediyorsun."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ne hissettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Satranç aptal bir masa oyunu ve-"

"Bu aptal bir masa oyunu ama *senin*. Taşlara nasıl baktığını görüyorum. Bu senin dünyan, değil mi? Kendin için seçtiğin dünya.

kendi sınırlarınız içinde. İçinde kraliçe olabilirsin. Kral. Şövalye. Ne isterseniz olabilirsiniz. Kurallar vardır ve onları yeterince iyi öğrenirseniz, kontrol edebilirsiniz. Değer verdiğin parçaları kurtarabilirsin. Gerçek hayattan çok farklı, değil mi?"

Ne cüretle beni *tanıyormuş* gibi davranır?

Ondan nefret ediyorum.

En son ne zaman bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum. Midemde safra çalkalanıyor. Elindeki broşürü yırtıp atıyorum ve neredeyse kâğıdı yırtarak başka bir tablo oluşturuyorum. Yedi kez denedim ama sonunda kazandım.

"Benden ne *istiyorsun*?" Ters ters bakarak yaklaştım.

Tek kaşını kaldırıyor.

"Çünkü anlamıyorum," diye neredeyse bağıracaktım. "Gelecek hafta turnuvan varken *neden* buradasın? Neden benim hakkımda bir şeyler bildiğini sanıyorsun? Satranç hakkındaki düşüncelerimi neden umursuyorsun ki-" Öfkeli, canavarca bir sesle bitiriyorum.

Nolan etkilendiyse bile bunu belli etmez. "Bir fikir edinmeye başladığını sanıyordum."

"Söylemeyeceğim. Sadece bana ne istediğini

söyle ve-" Yüksek bir ses.

Kapıya doğru döndüm. Tanu ve diğerleri ellerinde bir yığın paket pizza, biberli ve ançüezli indirimlerle ilgili bir şeyler bağırarak içeri giriyorlar. Nolan'a ne kadar yakın olduğumu fark edip geri çekiliyorum. Bana bakmaya devam ediyor, dudaklarında hüzünlü bir gülümsemenin hayaleti.

"Sanırım oyun bitti," diyor Tanu'ya yardım etmek için ayağa kalkarken. "İyi geceler Mallory. Ve iyi şanslar."

Chapter Fifteen

Darcy ona aldığım kobay kapüşonlu sweatshirt'e bayıldı ("gerçi Goliath 2D bir domuzcukla çiftleşmek istemeyeceği için bu bir kaçamak") ve Sabrina bile satın almak için neredeyse uçağımı kaçırdığım ve neredeyse valizime sığdıramadığım yeni akçaağaç yaprağı patenlerinden etkilendi.

Ama bana olan aşkı gelip geçici. Çarşamba günü onu McKenzie'lere bıraktıktan sonra bana "Sen en iyisisin!" diyor. Ama Perşembe günü, McKenzie'nin sosyal medyada paylaştığı bir şey yüzünden onu oturma odasında ağlarken bulduğumda, "Neden bu kadar *meraklı* olmak zorundasın? Neden *hiç* kendi işine bakmıyorsun?"

"Eğer cesedimi bir çukurda bulurlarsa," diyorum anneme, "polise söyle onu araştırmasınlar. Muhtemelen o yaptı ama hayatını hapiste geçirmesini istemiyorum."

"Sadece sana değil. O tüm dünyaya kızgın."

"14 yaşındayken de bu kadar gergin miydim?" Bu çok saçma bir soru. Hâlâ on sekiz yaşındayım ama kendimi *Titanic*'teki kadın kadar yaşlı hissediyorum. Kendimi Easton'la kıyasladığım ve ergenlik çağında sıkışıp kaldığımı hissettiğim zamanlar hariç.

"Bir keresinde senden fıstık ezmesi kavanozunu açık bırakmamanı istemiştim ve sen bana diktatör demiştin."

İnledim. "Darcy de böyle mi olacak?"

"Evet." Omzuma vuruyor. "Gerçi Nutella'yı açık bırakacak."

Sonuç olarak, seyahatimden döndüğümde hayati tehlike arz eden acil bir durumla karşılaşmadığımı ve bensiz

Aile . . . iyi iş çıkardı. Yarı şok oldum, yarı rahatladım.

Öz ve Defne Pasternak'ta, bu da benim çoğunlukla gözetimsiz olduğum anlamına geliyor. Bu fazladan zamanı Goodreads'te kaydolduğum García Márquez okuma yarışmasına yetişmek, dünya başkentlerini ezberlemek, saçımı kusmuk yeşiline boyamak için kullanmalıyım. Herhangi bir şey, gerçekten. Onun yerine Nolan'ın oyunlarına çalışıyorum.

Toronto'daki son gecemizin öfkesi yerini soğuk bir kızgınlığa bıraktı. Nolan benim hakkımda bir sürü şey söyledi, bazıları tamamen tesadüf eseri doğruydu. Bozuk saat, günde iki kez. Yine de buna hakkı yoktu. Soru oyunu aptalcaydı. Umarım onu bir daha görmem. Muhtemelen görmeyeceğim.

Ama onun oyunları olan sinir bozucu şaheserleri incelemek istiyorum ve ellerim satranç motorunda onları açmak için kaşınıyor. Rakiplerini yıpratma, onları aktif oyundan mahrum bırakma ve sonra bir kaplan gibi saldırma konusundaki lezzetli yeteneğinden zevk alıyorum. Hafiften de öte bir saplantı geliştiriyorum ve muhtemelen Pazar gecesi bir uygulamada Alex adında biriyle eşleştiğimde onu düşünmemin nedeni de bu.

Hey!

MAL: Profil resminizdeki köpeğe bayıldım, pitbull mu?

Telefonuma hemen bir cevap mesajı geliyor ama birkaç dakika boyunca kanepeye uzanıp Berlin Savunması için Sawyer varyasyonunu analiz etmekten dikkatim dağılıyor ve telefonuma bakamıyorum.

Evet. Sen nasılsın?

Nasıldım? Bu biraz garip bir soru. Biraz tanıdık geldiğini düşünerek profil fotoğrafına geri dönüyorum. Sevimli biri. Koyu renk saçlı. Koyu renk gözler. O kadar da koyu değil. . . . kadar koyu değil.

Daha önce tanışmış mıydık?

Şaka mı yapıyorsun?

Hayır. Şaka yapmıyorum. Neyse ki ben itiraf etmeden önce bana hatırlatıyor.

Okula beraber gittik. Senden bir yıl öndeydim. Seni mezuniyet balosuna davet etmiştim.

Oh. *Şu* Alex. Ama şimdi sakalı var. Hatırlıyorum. Çok mülayim biriydi. Muhtemelen bu yüzden o zamandan beri onu hiç düşünmedim.

MAL: Üzgünüm, resmini tanıyamadım. Nasılsın?

Güzel! Ben Rutgers'tayım. Peki ya sen?

Ben okulda değilim.

Bir yıl ara mı veriyorsun? Profil resmine bakılırsa sana yakışmış. Her zaman çok seksiydin, ama şimdi . . .

Bir sonraki mesajda üç ateş emojisi var. Bu uygulamada bulunma sebebim göz önüne alındığında, muhtemelen bunu ... yerine gurur verici bulmalıyım.

Bunun yerine, Nolan'ın bunu nasıl yapacağını merak ediyorum. Çevrimiçi ol. Takılmak. Muhtemelen kötü bir şekilde. O bakire değil mi? Yatakta işe yaramaz.

Ama onu kötü bir şey yaparken hayal etmek çok zor. Koyu, dikkatli gözleri; iri ellerinin satranç taşlarının etrafındaki hassas, amaçlı kapanışı; her zaman çok dikkatli olan sesi; güzel, parlak stratejileri. Olimpiyatlarda bir hata yaptığında ya da bir hamlesinden pişmanlık duyduğunda nefesinin altından anlaşılmaz kelimeler mırıldanırdı. Bazen ensemdeki tüyler diken diken olurdu ve bu hoş olmamalıydı, ama ben-

Telefonum tekrar çaldı ve irkilerek ona baktım. Elimde olduğunu unutmuşum.

Yakın bir zamanda buluşup hasret gidermek ister misin?

Takılmak demek istiyor. Yine de bu konuda uygun bir şekilde kurnaz davranıyor. Bahse girerim Nolan bu kadar alçakgönüllü olmazdı. Bahse girerim "cinsel ilişkiye girmek" gibi bir şey söylerdi ve-

Aman
Tanrım.
Aman
Tanrım.

> **MAL:** aslında, muhtemelen yapmasam daha iyi. işle çok meşgulüm, çevrimiçi bile olmamalıyım. zamanınızı boşa harcadığım için üzgünüm.

Telefonumu sessize alıyorum ve Alex'in cevabıyla titreştiğinde kontrol etme zahmetine girmiyorum. Başka biriyle buluşma ayarlarken neden şu anda Nolan'ı düşünüyorum ki? Neden aklımda o var?

Bu kadar. Benden bu kadar. Bu çok üzücü. Kafa karıştırıcı. Aptalca. Eşi benzeri görülmemiş. Artık Nolan oyunu yok. Artık Nolan yok. Onu düşünmeye devam edemem.

Duş fıskiyesinin yeterince ısınmasını beklerken kendime *yarından itibaren* diyorum. *Artık onun oyunlarına bakmayacağım. Onu temizleyeceğim. Yarından itibaren*.

Buna gerçekten inanıyorum. Yarın olana kadar.

PARÇA *MAKYAJ FUARINDA.*

Bu da başlı başına bir sorun, çünkü bu ayki boş makalelerim bitti. Yani Easton bana mesaj attığında (Onunla takılıyor musun? En iyi arkadaşımın hayatını Vanity Fair'den öğrenmem gerektiğini bilmek güzel!!!), başlığı görebiliyorum (Sawyer Pasternak davetinde ikinci oldu, uçucu final maçında Koch ile berabere kaldı) ve başka hiçbir şey göremiyorum.

Bütün gece dönüp durduktan sonra yeni uyandım. Dışarısı hala karanlık, Telefonumun ışıltısı gözlerimi kamaştırıyor ve Goliath sol kulağımın yanında bir yerde gururla kıç deliğini yalıyor.

Hayatımdan gerçekten nefret ediyorum.

MALLORY: makaleye erişimim yok. tl;dr?

Bu arada nasılsın? Bir kocaayak seni yakalayıp gelini mi yaptı?

Bunu okumak istiyorsunuz.

Fakirim ve Jeff Bezos'tan nefret ediyorum.

Bu *Washington Post* ve INCOGNITO MODUNU KULLAN Tanrım, senin neyin var? Boomer.

Gizli mod çalışıyor ve ben bunu nasıl bilmiyordum? Bu yeni öğrendiğim bilgiyi nasıl kullanacağımı düşünürken makalenin ilk paragrafı gözüme çarpıyor.

. . . Sawyer'ın alışılmadık bir şekilde formsuz görünmesi. Elbette, dünyanın 1 numarası için formsuz olmak yine de çoğu Süper GM'den daha iyidir, ancak yılın en önemli turnuvalarından birinde ikinci olması ve ödül törenine katılmaması pek çok kişiyi şaşırttı.

Gürcü GM Andreas Antonov bir röportajında "Yorgun görünüyordu," dedi. "Toronto'dan direkt kırmızı uçakla geldiğini ve ilk maçını indikten bir saat sonra oynadığını düşünürsek bu şaşırtıcı değil." Sawyer'ın Olimpiyatlara katılma kararı satranç camiasında çok tartışılan bir konu oldu. Bunu yapmayı seçen tek ilk 20 oyuncusuydu.

Pasternak'ın galibi Koch, ChessWorld.com'a yaptığı açıklamada, "Satrancı kız arkadaşınızın arkasına koyarsanız böyle olur," dedi. "Satrançta Sawyer dönemi sona erdi. Gelecek ay Challengers'da zafer kazanacağım ve ardından Dünya Şampiyonluğunu alacağım."

Sawyer özel hayatı hakkında kamuoyu önünde konuşmamış olsa da, Koch'un yetenekli bir oyuncu olan Mallory Greenleaf'ten bahsediyor olması muhtemel görünüyor.

Philadelphia Açık'tan bu yana dikkatleri üzerine çekti. Greenleaf şu anda 1,892 puana sahip ancak sıralamada hızla yükseliyor. Olimpiyatlarda Greenleaf ve Sawyer, Tanu Goel (sıralama: #295) ve Emil Kareem (sıralama: #84) ile birlikte ABD takımının bir parçasıydı ve üçüncü oldular. Ayrıca turnuva dışında da birlikte görüldüler (bu resme bakın) ...

Linke tıklıyorum, bu da beni lanet olası 6. sayfaya getiriyor. Nolan ve benim Toronto'daki son gecemizde yarı karanlık bir odada taktik oynarken çekilmiş bir fotoğrafımız. Başım eğik, elimde kalem var. Bana bakıyor, genelde okunamayan yüzünde garip bir şekilde yumuşak bir ifade var.

Bunu kim aldı? Ne zaman? *Neden?*

. . . Gerçek bir rock yıldızı olan Sawyer'ın satranç oyuncusu arkadaşı Mallory Greenleaf ile çıktığı söyleniyor. İkili geç saatlerde samimi bir an yaşarken yakalandı.

Oh, lanet olsun. Hayır, hayır*, hayır*. Oh, lanet olsun, lanet olsun.

Yataktan fırladım. Bu çok kötü. Kötüden de kötü. *En kötüsü.* Ne yapacağım? *Vanity Fair*'den nasıl tekzip isteyebilirim? Karen'a ulaşabileceğim bir müdürleri var mı?

Nolan. Nolan bilecektir. O da bunu düzeltmek isteyecektir. Onunla temasa geçmeliyim, ama nasıl? Numarası bende yok. Onu kalelerden yapılmış bir pentagramla mı çağırayım, yoksa- Emil!

Ona mesaj atıyorum, sonra Toronto'daki programını hatırlıyorum: sabah insanı *değil*. Ne zaman uyanacağını kim bilebilir ve internette hakkımda yanılan biri varken o kadar bekleyemem. Elimi saçlarımda gezdirdim ve herkesin yapacağını yaptım: Google'da Nolan'ı aradım. Neredeyse yirmi yaşında olan birinin sahip olması gerekenden daha fazla sonucu taramam gerekiyor; kedi olarak resmedildiği bir Tumblr ve Percy Jackson'la birlikte bir hipokampüs üzerinde altmış dokuz yaptıkları açık erotik fanfiction da buna dahil. Sonra işe yarar bir şey buluyorum: Nolan'ın ailesinden ayrılıp Tribeca'da bir çatı katına taşınmasıyla ilgili bir makale.

Ve internet sınırlara inanmayan korkutucu bir yer olduğu için, bir adres var.

Görünüşe göre ben de sınırlara inanmıyorum: Oraya Nolan'la konuşmaya gidiyorum. Bir saatten fazla sürer. O zamana kadar Emil cevap vermiş olacak ve ben de Nolan'a bölgede olduğumu mesaj atacağım. Starbucks'a gidip satranç ve büyük bir haber kuruluşuna açılacak olası bir hakaret davası hakkında konuşalım! Kahve benden! Mükemmel plan.

Kendimi Nolan'ın binasının lobisinde bulmam ve Emil'in hâlâ cevap vermemesi ya da telefonlarıma çıkmaması bu mükemmelliği biraz daha azaltıyor. Çünkü hâlâ uyuyor. Kapıcı en boho elbisemin üzerine attığım büyük boy kazağa şöyle bir bakıyor ve beni binadan atmaya hazırlanıyor.

Titrek bir şekilde gülümsedim. "Bay Sawyer'ı görmeye geldim."

Kapıcının ifadesi açıkça şunu söylüyor: *Siz satranç hayranlarını tanıyorum ve bu konuda polisi rahatsız etmekten çekinmeyeceğim*. Bu bende biraz ölme isteği uyandırdı.

"Lütfen?"

"Beklenmedik ziyaretçilere izin vermemem konusunda talimat aldım."

"Ama ben ..." Aklıma bir fikir geldi. Ölmeyi çok istememe neden oluyor. "Rusya'dan yeni döndü ve ona sürpriz yapmak istedim, çünkü ben onun ..." *Şaka yapma. Kapıcıya Page Six makalesini göster*. "Kız arkadaşı. Gördün mü?" *İnternette olan ve bu yüzden doğru olması gereken şu fotoğrafı görüyor musun?*

İki dakika sonra dördüncü kattayım, Nolan'ın çok daha iyi bir güvenliğe ihtiyacı olduğunu düşünüyordum ki kapıyı açtı.

Ona kelime kusacağımı ve halkla ilişkiler uzmanına sormasını isteyeceğimi düşünmüştüm. Basın ekibine mi? Masözüne? *Birinden* bu saçmalığı düzeltmesini isteyecektim. Ama karşımda durduğunda, saçları dağınık, teni bembeyaz, beyaz tişörtü ve ekose pijama pantolonu yataktan buruşmuş halde, elimde olmadan şöyle dedim.

"Ölü gibi görünüyorsun."

"Mallory?" Avucunun içini gözüne sürtüyor. Sesi uykudan ve başka bir şeyden dolayı boğuk çıkıyor. "Başka bir rüya, ha?"

"Nolan- iyi misin?"

"Yatağa gelmelisin. Bu aptalca bir düzen. Biz-"

"Nolan, *hasta* mısın?"

Göz kırpıyor. Yüz ifadesi netleşiyor. "*Gerçekten* burada mısın?"

"*Evet*. Neyin var senin?"

Ensesini kaşıyor ve kapı pervazına gömülüyor, sanki ortostatik denge tam olarak ustalaştığı bir şey değilmiş gibi. "Emin değilim," diye mırıldanıyor. "Ya her şey ya da hiçbir şey."

Nolan'ın dairesi benim evimden üç kat daha büyük bir dubleks, düzenli alanlar, geniş pencereler, parke zeminler ve kitap raflarından oluşan devasa bir alan. Koridorun ortasında terk edilmiş, açık bir bavul var; yakındaki bir masanın üzerinde Emily Dickinson, Donna Tartt ve Makedon falanksı üzerine bir monografi içeren bir kitap yığını; her yerde Nolan'la ilişkilendirmeye başladığım derin, karmaşık koku - ama daha iyisi. Daha güçlü. Ayrı katmanlarında yapısöküme uğramış.

Söylemeyi unuttuğu bir yere doğru giderken onu takip ediyorum, alanına burnumu sokmamaya, geniş omuzlarına yapışan pamuğa bakmamaya çalışıyorum. Burada olmak çok garip. Sanki Nolan Sawyers girer girmez her odaya yayılan tuhaf atmosfer damıtılmış, yoğunlaştırılmış, duvarlara ve yerlere dökülmüş gibi.

Bu hazırlıksız yolculuk pek de akıllıca bir karar olmayabilirdi. "Ateşin var mı?" Mutfakta sordum.

"Bunu söylemek imkansız."

Kaşımı kaldırıyorum. "Size termometre teknolojisinden bahsedeyim."

"Ah, evet. Unutmuşum." İşin aslı, ukalalık yaptığını bile düşünmüyorum.

Elinde neredeyse komik derecede küçük görünen iki normal boy kupa (birinde *Emil'in 1 Numaralı Küçük Kaltağı* yazıyor), bir kutu Froot Loops, gözle görülür şekilde kesilmiş yarım içilmiş bir galon süt almasını izliyorum. Emil olmayan kupayı viski shot'ı gibi bana uzatıyor.

"Nolan, sen-" Alnına ulaşmak için ayak parmaklarımı yukarı itiyorum. *Yanıyor*. Bu kadar yakından, uyku ve taze ter gibi kokuyor. Nahoş değil.

"Elin çok serin," diyor ve rahatlayarak gözlerini kapatıyor.

Elimden almak için hamle yapıyorum ama elini elinin altına sıkıştırıyor. "Kal." Bana doğru eğiliyor, sıcak nefesi, çatlamış dudakları şakağıma değiyor. "Asla kalmıyorsun."

"Nolan, sen hastasın. Bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

"Doğru. Evet." Benden uzaklaşıyor. "Kahvaltı. Sonra yeni gibi olacak."

"*Bundan* sonra mı? Besinlere ihtiyacın var, mikro çörek şeklinde gıda boyasına değil." "Sahip olduğum tek şey bu."

"Ciddi misin?"

Omuz silkiyor. "Bir yere gitmiştim. Kanada'ya mı?"

"Rusya'daydın. Ayrıca, o çekmecede bir yığın kase var - kim fincanda mısır gevreği yer ki?"

"Oh." Başını sallıyor. Sonra alnı mutfak adasına dayanana kadar yavaşça çöküyor. "Credence kim?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Ben iyi bir insanım. Abebe Hanım'ın çöp tenekesini rüzgâr devirdiğinde toplarım, parktaki köpeklere gülümserim, *umursamaz* diyen insanlarla asla dalga *geçmem*. Bunu *hak* etmiyorum. Ve yine de. "Dinle, burada kal. Onu yeme. Hemen döneceğim."

Onu yarı yarıya kanepeye taşıyorum, sert kasları ağır ve bana karşı kavurucu sıcak. On dakikadan kısa bir süre içinde aşağıya koşuyorum, köşedeki bakkalda küçük bir Avrupa ülkesinin GSYİH'sını harcıyorum ve onu uyurken bulmak için geri dönüyorum.

Ben Rahibe Teresa'yım. Reenkarne oldum. Zahmetim için bir haleye ihtiyacım var.

"Bunu al." Nolan'ın kanepesi dev bir seksiyonel ama yine de onun için çok kısa. Çok saçma.

"Zehir mi bu?"

"Hızlı salınımlı ibuprofen." "Bu koku da ne?"

"Koltuk altların."

"Hayır, iyi olan."

"Yemek yapıyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tavuk çorbası yapıyorsun."

"Bunu hak etmiyorsun."

"Sıfırdan mı?"

"Gerçekten çok kolay ve konserve şeylerin tadı kurşun zehirlenmesi ve umutsuzluk gibi. Bu arada bana kırk üç dolar borçlusun. Evet, kendime aldığım duygusal destek Snickers çikolatası için senden para alıyorum - Venmo ile gönderebilirsin, ama lütfen not satırına *Uyuşturucu İçin* yazma. Sadece biraz kestir. Geri geleceğim."

Ama yapmıyor. Kestiriyor. Mutfak adasında oturuyor ve ben sessizce etrafta dolaşırken sırıtarak, memnun bir şekilde beni izliyor. Bu beni rahatsız etmiyor, gerçekten. Bana bakması genelde garip, rahatsız edici şeyler yapar ama bugün ... belki de bu mutfağı seviyorum. Büyük, rahat ve modern ve her gün kullanmak istiyorum. Onunla evlenmek ve onunla birlikte bir sürü idrarını tutamayan shar- pei evlat edinmek istiyorum.

"Neden buradasın?" diye soruyor yirmi dakika sonra. İlaçlar etkisini göstermeye başlayınca biraz daha az kendinden geçmiş görünüyor.

Havuç doğrarken dalgın bir şekilde "*Vanity Fair*'de bir makale var," diye açıklıyorum. Şimdi buradayım, Nolan'ın kendisi ve rahat yemek kokan sıcak dairesinde onunla ilgileniyorum, bir saat önce hissettiğim öfke seviyesini toparlamak zor. "Koch'a yenilmen hakkında."

"Koch ile *berabere* kaldım. Ama Liu'ya yenildim, o da Oblonsky'yi yendi ve Antonov ile berabere kaldım, böylece turnuvada ikinci oldum-"

"Evet, eminim senin sikin Koch'unkinden daha uzundur ama biz asıl konuya odaklanalım, Koch *Vanity Fair*'e ikimizin çıktığını söyledi ve Page Six Toronto'da fotoğraflarımızı yayınladı ve şimdi dünyanın satrançla ilgilenen küçük inek yüzdesi aramızda bir şey olduğunu düşünüyor."

"Peki ya biz?"

Ona ters ters bakıyorum. "Senin hiçbir *şeyin* yok. Bana öyle

söyledin." "Ayrıca 'yakın zamana kadar' dedim. "

Kalbim küt küt atıyor. "Bu konuda çok daha üzgün olmalısın. Ölüm döşeğinde olduğun için bunu görmezden geleceğim ama kayıtları düzeltmemiz gerekecek."

"Tabii, çekinme."

"Bu ne anlama geliyor? Birlikte. Birlikte yapacağız. Bir basın açıklaması yayınlayabiliriz. Gökyüzü yazılarına yatırım yaparız. *Bir şeyler yaparız*."

"Ben yapmayacağım. Ama sen yapabilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek okumayacaksın? Kız kardeşim, arkadaşlarım, makaleyi okuyacaklar ve doğru olduğunu düşünecekler."

"Durumu açıklamak için arkadaşlarınıza mesaj atmaktan, FaceTime'dan ya da gökyüzünden mesaj atmaktan mutluluk duyarım. Ama özel hayatım hakkında

basın."

"Neden?"

"Mal, bunun üzücü olduğunu anlıyorum ama bu başıma ilk kez gelmiyor. Yanıldıklarında basınla mücadele etmenin bir yolu yok. Sadece görmezden gelebilirsiniz. Satranç Kulübü'nün ilk kuralı: asla kendini google'lama."

Çorbayı bir kapakla kapatıyorum ve kollarımı kavuşturarak tezgâha yaslanıyorum. "Satranç Kulübü'nün ilk kuralının önce Beyaz'ın hamle yapması olduğuna eminim. Baudelaire dedikodusundan etkilendiğinizi de anlıyorum ama-"

"Büyükbabam hakkında yazdıkları saçmalıklardan bahsediyordum." Bana boş bir bakış attı. "Baudelaire söylentisi nedir?"

Başka tarafa bakıyorum. Benim bilip onun bilmemesi utanç verici. Sanki onun aşk hayatını ondan daha çok önemsiyormuşum gibi geliyor. "İnsanlar senin bir Baudelaire ile çıktığını mı söyledi?"

"Oh, evet. Kız kardeşler, değil mi? Emil bana bundan
bahsetti." "Bu doğru mu?"

Kaşı kalkıyor. "Öyle olmadığını biliyorsun."

Doğru. Biliyorum. "Söylenti nasıl başladı o
zaman?"

"Bir tanesi, hala onu dinlediğim zamanlarda menajerimin beni götürdüğü bir partideydi. Muhtemelen bu kadarı yeterliydi."

Dirseklerimi adaya yaslıyorum, bu kadar ilgili olmamdan nefret ediyorum. "Hangi Baudelaire?"

"İsmi *J* ile başlıyordu sanırım?"

İç çekiyorum. Hepsinin *J* ismi var. "Ee, ne oldu? Konuşuyordunuz ve konuşmak istemediniz... bilirsiniz."

"Sen yapar mıydın?"

"Ben olsaydım mı? Kesinlikle evet."

Başını öne eğiyor. "Neden yapasın
ki?" "Ne demek istiyorsun?"

"Senin bundan çıkarın ne olacak?"

Omuz silkiyorum. "Seksi seviyorum. Eğlenceli bir şey. İyi hissettiriyor - bazen *gerçekten* iyi. Özellikle de havanda olduğunda ve bunu çekici ya da ilginç insanlarla yaptığında. Bundan utanmıyorum."

"Olmamalısın," diyor ama tam olarak anlamadığını söyleyebilirim. Seks, arzu, hâlâ kafasını toparlamaya çalıştığı bir şey. "Peki ya birine daha yakın hissetmek? Bir bağ kurmak?"

"Olabilir. Eminim seks farklı insanlar için farklı şeyler ifade ediyordur ve hepsi de geçerlidir." Dün gecenin ve Alex'in anısını bir meyve sineği gibi uzaklaştırıyorum. "Ama insani bağlantı kısmı... bunu yapmamın nedeni bu değil. Bu riskli."

"Riskli mi? Nasıl riskli?"

Omuz silkiyorum, açıklama yapmayacağım. "Bu tür şeylere ihtiyacım yok. Yeterince meşgulüm." Biliyormuş gibi başını sallıyor. "Ailenle ilgileniyorsun, değil mi?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Senin Baudelaire ilişkinden bahsetmiyor muyduk?" "Ne olduğunu gerçekten hatırlamıyorum. Biz- Bekle."

"Ne?" Gözlerimi kocaman açarak yaklaştım. "Kasparov oradaydı."

"Eski dünya şampiyonu mu?"

"Evet. Benimle oynamak istedi." "Ve?"

"Ne demek ve? Oynamaya gittim."

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Yaşlı bir adamla satranç oynamayı sevişmeye tercih mi ettin?"

Bana sanki manastıra kapanmış bir rahibeymiş de ben ona Bitcoin'i açıklıyormuşum gibi bakıyor. "*Kasparov* olduğunu anladın mı?"

Gülüyorum. Sonra tekrar güldüm. Sonra alnımı avuçlarıma dayayarak biraz daha gülüyorum ve Nolan'ın tam bir pislik olmadığında aslında sevimli biri olduğunu düşünüyorum. Kafamı kaldırdığımda saçımdan bir tutam almış ve dut ipeği gibi parmaklarının arasında ovuşturuyor. Gözleri hâlâ biraz cam gibiydi, ben de izin verdim.

"En azından hayatının en iyi oyunu muydu?" diye sordum. Gözlerimin içine bakıyor. "Hayır. Değildi."

"Hangisiydi o zaman?"

Daha çok bakıyor. Kim bilir nereden gelen bir ürperti omurgamda geziniyor. Sonra mutfak saati çalıyor ve ikimiz de bakışlarımızı kaçırıyoruz.

Çorbayı Emil'in Küçük Kaltağı kupasına koydum çünkü bu zihnimde hak ettiğim bir imge.

"Bu güzelmiş," diyor ilk kaşık dolusundan sonra, sesi rahatsız edici bir şekilde şaşırmış gibi çıkıyor. "Annenin köftesi kadar iyi değil ama-"

Kasları tişörtünün kollarını zorladığı için neredeyse hiç verim alamadığı pazularını çimdikliyorum ve orantısız gülümsemesi ortaya çıkıyor. Dört porsiyon yiyor ve ben Snickers'ımı mideye indirip gururum okşanmamış gibi yaparken o çocuksu bir tavırla yiyor. Adrenalinim düşüyor ve vücudum ona beş saatten az uyku verdiğimi ve hiç kafein almadığımı hatırlamaya başlıyor.

"Yemek yapar mısın?" Dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum.

"Nadiren. Ve vasat."

"Yine de gördüğüm en iyi mutfağa sahipsin." Başımı sallıyorum. "Turnuvalardan kazanılabilecek para biraz müstehcen."

"Öyle, ama ben bir vakıf fonu bebeğiydim. Bunun ahlaken daha az mı yoksa daha çok mu aşağılık olduğuna siz karar verin."

"Ailen çok iyi."

"Büyükbabam," diye düzeltiyor. "Eskiden bu dairenin sahibiydi."

"Ah." Sormak isteyip istemediğimi düşünerek dudağımı ısırıyorum. "O senin büyükbaban mıydı ..."

"Evet. On üç yaşımdayken satranç oynayıp deliren ve neredeyse beni öldürtecek olan kişi." Gülümsemesi küçük, beklediğim kadar acı değil. Yine de irkildim.

"Akıl sağlığı hakkında konuşmanın en iyi yolu bu değil," diyorum tarafsızca.

"Doğru. Büyükbabama rapiddecline davranışsal varyant frontotemporal demans teşhisi kondu. Kulağa daha mı iyi geliyor?" Cevap vermedim. Sonra ekliyor, "Frontotemporal demansın ailesel bir varyantı var, biliyor muydun?"

Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum. Onda, ateşiyle pek ilgisi yokmuş gibi görünen uzak bir his var. Dikkatli davranmalıyım.

Nolan Sawyer, bakıma muhtaç. Kulağa sahte geliyor. Ama. "Sana da olmasından mı korkuyorsun?"

Esprisiz bir kahkaha attı. "Komik olan ne biliyor musun? Eskiden bundan çok korkardım ama artık korkmayacağımı biliyorum. Çünkü ben özgür kalır kalmaz genetik test yaptırdım. Ama babam, bildiğim *kadarıyla*, test yaptırmadı ve telefonlarına çıkmayı bırakana kadar bana her gün, her gün, satranç oynamaya devam edersem sonumun büyükbabam gibi olacağını söyledi. Sanki onun sorunu buymuş gibi: çok fazla satranç oynuyordu."

"Bu aptalca görünüyor."

"Evet, şey. Aptal insanlar aptalca şeyler söylerler."

Gözlerime cevap vermiyor. Dirseklerini mermer tezgâha dayamış, boş bardağına bakıyor ve ben kendimi daha da yaklaşmış hissediyorum. Nolan ham görünüyor ve ona dokunma riskini almak istemiyorum ama *burada* olmak istiyorum. Onunla birlikte.

Kendini kötü hissettiğinde Easton'a yaptığım bir şey. Darcy ile. Sabrina, bana izin verdiğinde. Kibarlıktan biraz daha yaklaşıyorum. Aynı havayı paylaşalım. Kokularımız birbirine karışsın. Bunu kız kardeşlerim ve arkadaşım için yapıyorum ve şimdi de görünüşe göre sağlığına kavuşturduğum bu aptal, aşırı büyümüş dünya satranç şampiyonu için yapıyorum.

İkimiz de tuhaf tipleriz.

"Sana bıraktığı bu daire. . . Tek kişi için büyük," diye mırıldandım. "Taşınmak ister misin?" Ses tonu benimkine uyuyor, samimi.

"Tabii. Pankreasımı satarım. İlk üç aylık kirayı karşılar."

"Kira ödemek zorunda değilsin. Sadece bir oda seç."

"Ve ben de sana arkadaş olarak geri ödeyeceğim? Seni Bruce Wayne gibi şamdanla aydınlatılmış elli ayaklı kiraz ağacından masanda tek başına yemek yemekten kurtarayım mı?"

"Akşam yemeğini genellikle şuradaki satranç tahtasının önünde ayakta yerim."

"Akşam yemeği yemenize bile şaşırdım. Ve sadece rakiplerinizin gözyaşlarıyla beslenmeyin."

Tekrar gülümsüyor ve Tanrım.

Saldırgan, benzersiz, yıkıcı derecede yakışıklı.

Bir adım geri çekilip çantama uzanıyorum ve Snickers paketini atıyorum. "Artan çorba buzdolabında. Beş saat sonra tekrar ibuprofen al.

Biri gelsin ki bayılırsan fareler bağırsaklarını yemeden fark etsinler."

"Buradasın."

"Buradaydım. Şimdi gidiyorum."

Nolan gözle görülür bir şekilde sönüyor ve içimi merhamet gibi bir şey kemiriyor. "Emil nerede?" diye sordum.

"Burnum akıyor diye Emil'i aramayacağım. Vizelerle meşgul ve günde üç saatini Tanu'nun hasretiyle geçiriyor."

"Başka biri o zaman."

Başını sallar. "İyi olacağım."

"Ölmeyeceksin. Buraya geldiğimde yarı ölüydün."

"O zaman kal."

"Zugzwang'a çoktan geç kaldım. I . . ."

O karanlık, berrak gözleriyle bana bakıyor ve ben gidemiyorum. Onu bırakamam. Ya susuz kalıp ölürse? O zaman bunun sorumlusu ben mi olacağım? Onun hayaletine birkaç nesil Greenleaf kadınına musallat olma zevkini tattırmayacağım. Bu pisliği hayatta tutacağım.

"İkimizin de işi satranç oynamak olduğuna göre, bir oyun oynamalıyız," diyor ben Defne'ye acil bir işim çıktı diye mesaj atarken. "Sadece bu kapitalist toplumun üretken üyeleri olmak için."

"İyi denemeydi."

"İşe yaradı mı?"

"Hayır. Nolan, hâlâ ölü gibi görünüyorsun. Ben günümü senin Wi-Fi'ında *Dragon Age* oyunlarını izleyerek geçirirken sen git uyu."

"Ejderha *ne*?"

İşte bu şekilde kendimi Nolan'ın deri koltuğunda, ona elflerden, yumurta kafalılardan ve dünyanın sonundan bahsederken buluyorum, video ve Nolan'ın varlığı beni rahatlatıyor.

"Bunu Jughead şovundan daha çok seviyorum," diyor on dakika sonra. Esniyorum, oldukça memnunum.

Bir on dakika sonra da derin bir uykuya dalıyorum.

ÖĞLEDEN SONRA ERKEN GÜNEŞ IŞIĞI PARLAK, AMA UMURUMDA DEĞİL. Görmezden geliyorum

çünkü en lezzetli battaniye beni sarıyor. Kusursuz, A+, 12/10, beş yıldızlı Amazon yorumu. Beni sıcak tutuyor ve kanepenin arkasına bastırıyor, katı ve ağır, sert ve yumuşaklığın mükemmel karışımı. Çoğunlukla sert ama iyi anlamda. Hatta bir bacağını benimkinin arasına soktu ve kolları göğüs kafesimin etrafına dolandı. Hareket etmemi neredeyse imkânsız kılıyor ama umurumda değil çünkü kendimi her taraftan gelen saldırılara karşı korunmuş hissediyorum. İyi bir satrançta şah gibi.

Burayı asla terk etmeyeceğim. Artık burada, cennette yaşıyorum. Yeni krallığımı incelemek için gözlerimi açıyorum ve-

Nolan tam burada. Bana bakıyor. İçimden bir ses paniklemem gerektiğini söylüyor ama tek yapabildiğim şöyle demek:

"Hey."

"Hey," diye karşılık veriyor ve sesinin çakıllarını neredeyse dudaklarımda hissediyorum. Tarif edilemez derecede zengin ve güzel bir şey kokuyor.

"Hey," diyorum aptalca, ikimiz de gülümsüyoruz ve aramızdaki hava tatlı ve gözleri, burnu, dudakları aniden daha yakın ve-

Bir şey vızıldıyor ve gerçekliğe geri sıçrıyorum. Nolan'ın tutuşunun içinde kıpırdanarak oturma pozisyonuna geçiyorum.

"Görmezden gel," diye emrediyor ama ben *onu* görmezden geliyorum.

Az önce ne oldu? Oh Tanrım. Daha önce hiç başkasıyla yatmamıştım. *Asla*. Böyle olmaz. Ne oluyor?

Ve vızıltı, hala devam ediyor. "Sanırım- telefonum-" İşte burada. Nasıl alıyorsun? Kırmızı mı? Hayır, yeşil.

"Merhaba." "Mal? İyi misin?" Defne.

"Evet. İçeri gelemediğim için üzgünüm,

ben-" "Gazeteyi gördün mü?"

Oh, kahretsin. Makale. "I . . . Merak etme. Bu bir yalan, Nolan'la yatmıyorum." Nolan'ın kaşı kalkıyor. Kolları hâlâ belime dolanmış durumda ve içim içimi yiyor. "Yani, biz-"

"Bunun Nolan'la bir ilgisi yok."

"Oh." Phew. "Ne o zaman?"

"Bunlar Meydan Okuyanlar, Mal. Seni bu yılın katılımcılarından biri olarak seçtiler."

Chapter Sixteen

"- Satranç dramaları genellikle sıkıcıdır, ama bu seferki gerçekten ilgi çekici olabilir. İzleyicilerimize Dünya Şampiyonası'nda neler olup bittiğini açıklayabilir misiniz?"

"Anlaşma şu Mark: Challengers turnuvasına katılan on kişiden dokuzu reytingleri nedeniyle ya da eleme turnuvalarını kazandıkları için seçiliyor. Onuncusu - joker - FIDE tarafından seçilir. Bu genellikle herhangi bir nedenle turnuvaya katılamayan ilk on oyuncuyu turnuvaya dahil etmenin bir yoludur. Bu yıl herkes jokerin Antonov olacağını düşünüyordu. Ya da Zemaitis. Ya da Panya'nın... Gerçi Panya'nın şampiyonanın başlayacağı Şubat ayında bir bebeği olacak ve muhtemelen katılmayı reddedecekti. Bunun yerine, geçen hafta komite düşük puanlı, deneyimsiz bir oyuncu seçti. Şimdi, adil olmak gerekirse, Greenleaf büyük umut vaat eden yetenekli bir oyuncu. Ancak profesyonel olarak sadece birkaç aydır oynuyor ve hala kendini kanıtlamış değil. Olimpiyatlardaki performansı dikkate değerdi, ancak onu Challengers için seçmek, üçüncü sınıf öğrencisinden NFL maçı oynamasını istemeye benziyor. Turnuva Şükran Günü'nden sonraki hafta Las Vegas'ta yapılacak ve pek çok kişi onun diğer stratosferik oyuncular karşısında tutunabileceğinden şüphe duyuyor."

"Bazıları onun kadın olduğu için seçildiğini söylüyor?"

"Profesyonel satrançta kadın temsilinin eksikliği üzerine çok konuşuldu ve Greenleaf'in daveti buna bir yanıt olabilir. Ancak daha yüksek sıralamalara sahip ve daha fazla sayıda kadın var.

bu yeri hak eden *bir deneyim. Bu da bazı insanların bunun kadın olduğu için değil, belirli bir satranç oyuncusunun* kadını *olduğu için olduğunu düşünmesine neden oldu."*

"Sulu!"

"Evet. Nolan Sawyer- Sawyer'ı duydun, değil mi?" "Tabii ki duydum."

"O satranç kraliyet ailesinden, gerçek bir rock yıldızı. Sporda o kadar etkili ki, Challengers için belirli bir oyuncuyu seçmesi konusunda FIDE'ye baskı yapmış olabilir. Ve Greenleaf'le birlikte öyle pozisyonlarda fotoğraflandı ki..."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Eminim öyledir! Yani insanlar merak ediyor-"

"Kendine işkence etmeyi bırakmalısın, Mal."

iMac'imden başımı kaldırdığımda Defne'yi kapının pervazına yaslanmış, gümüş septum yüzüğü parıldarken bana endişeli bir bakış atarken buluyorum.

"Ve eğer kendine işkence *etmeye devam etmeye* karar verirsen, kulaklığını kullanabilir misin?" Oz masasından bana ters ters bakıyor. "Bazılarımız yanlışlıkla Nolan Sawyer'ın yeni cariyesi olduğu sanılan cahil dahiler değiliz. Bazılarımız gerçekten satranç *çalışmak* zorunda."

"Ben sadece ..." Şakağıma masaj yapıyorum. "*Today* Show neden satrançtan bahsediyor? Önemli konulara yer vermeleri gerekmez mi? Fracking, Mars'ın sürdürülebilir dünyalaştırılması ya da Malala'nın kitap kulübü?"

Oz göz kırpıyor. "Gerçekten *hiç* kablolu televizyon izledin mi?" İnliyorum ve başımı masaya koyuyorum.

Sabrina seviyesinde somurtkan olduğumun farkındayım ama bu hakkı kazandım çünkü Kasım ayı *berbat* geçiyor: herkes benim satrançta uyuyarak ilerleyen bir Nolan hayranı olduğumu düşünüyor. Easton Colorado'yu Şükran Günü'nde eve gelemeyecek kadar çok seviyor - arkadaşlığımız olan sarkan cümlenin sonunda korkutucu bir üç nokta. Ve ortaokula birlikte gittiğim biri mesaj atarak "gerçekten profesyonel bir softbol oyuncusu olup olmadığımı, Hollandalı bir iç çamaşırı modelinin üçüzlerine hamile olup olmadığımı" sordu. Bir telefon oyunu, ama yine de adımın çok fazla dolaştığının ve annemin ya da Sabrina'nın gizli kariyerimle her an karşılaşabileceğinin açık bir işareti.

Yani, evet. Somurtkanlık artık benim tanımlayıcı kişilik özelliğim. Kadından çok somurtkanım, her an umursamaz bir şekilde kara kara düşünmeye hazırım.

"Daveti reddetmeliydim," diye mırıldanıyorum cilalı ahşaba karşı.

"Ödül yüz bin dolar," diye hatırlatıyor Oz bana sert bir şekilde. "Vergi kesintilerini, net kazancını ve geçen hafta üzüldüğün sırada ödeyebileceğin ipotek taksitlerini konuşmuştuk. Şimdi geri adım atman için hesap makinesi uygulamasını çıkartmadım."

"Bu sadece ... ... utanç verici. İnsanlar ulusal televizyonda kışı atlatamayacak kadar zayıf olduğumu söylüyorlar."

"İnsanlar aynı ulusal televizyonda Kaliforniya'daki orman yangınlarının uzay lazerleri tarafından başlatıldığını söylediler." Oz gözlerini deviriyor. "Dinle, hassas sinirlerin için iskele sağlamak istemediğimden değil, ama daha önce de belirttiğim gibi, insan duygularının mantarıyla uğraşmaktansa pancar yetiştirirken zıpkınla kazığa oturtulmuş olarak ölmeyi tercih ederim-
"

"Oz," diye araya giriyor Defne, "bizi birkaç dakika yalnız bırakabilir misin?" "Ne?"

"Mallory ve benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var. Mantarlar ve benzeri şeyler hakkında konuşmak için." "Ama tüm eşyalarım burada. Ne yapmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum. Pancar tarlasına mı gidelim? Zıpkın mı bulayım? Yarım saat içinde geri gel. Çabuk çabuk."

Defne benim patronum, ama hiçbir zaman şu anda olduğu kadar patronum gibi *hissetmemişti*, ciddi bir ifadeyle masamın etrafında dönüyor, çevik bir sıçrayışla üzerine oturuyor, neşeyle şıngırdayan küpeler, narenciye ve tütün bulutu. Ciddi bir konuşma yapacakmışız gibi bakıyor ve aklıma kovulursam son birkaç gündür yaşadığım sefaletin katlanarak daha kusulası bir hal alabileceği geliyor.

Saçmalık.

"Sızlandığımı biliyorum, ama söz veriyorum-"

"Haklılar, Mal."

"Kim haklı?"

"FIDE seni seçti çünkü sen bir kadınsın." Duraksıyor, sözlerinin yerine oturmasına izin veriyor. "Nolan meselesi saçmalık tabii ki. FIDE üzerinde onun kadar etkisi yok ve FIDE bu kararı o resimler ortaya çıkmadan önce vermiş olmalı. İkinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum-"

"Hiçbir şey!"

Bu yeterince doğru. Üç hafta önce internet kaynaklı bir panikle dairesinden kaçtığımdan beri Nolan'ı görmedim, ancak numaramı aldı (Emil'den sanırım) çünkü bana mesaj atıyordu. Başlangıçta yine kaçtın, değil mi? ve Mallory gibi şeyler. İyi misin? Ve seninle konuşmak istiyorum. Birkaç gün sonra, Darcy'nin chia kirpisini sularken, Cormenzana her zaman Ruy Lopez ile açılır. Bunu küçük (Kotov vs. Pachman, 1950) ve büyük (Su içtiğinizden emin olun) tavsiyeler içeren birçok benzer mesaj izledi.

Cevap vermiyorum. Hiç cevap vermiyorum, çünkü . . . Çünkü cevap vermek istemiyorum.

Çünkü biz arkadaş değiliz.

Çünkü onun kanepesinde uyandım ve ilk içgüdüm ona sokulmak oldu. On beş kelimelik bir korku hikayesi.

Cevap vermiyorum ama okuyorum. Ve somurtma nöbetleri arasında onun önerdiklerini yapıyorum, çünkü bunlar rahatsız edici derecede iyi tavsiyeler. Kendime onun bana sadece Koch'tan nefret ettiği için yardım ettiğini söylüyorum ama buna inanmaya çalışmıyorum.

Zaten Meydan Okuyanlar'ı kazanacak değilim. Sonuçta, beni seçmelerinin tek sebebi . . .

"FIDE'nin beni kadın olduğum için mi seçtiğini söylediniz?"

Defne başını sallıyor. Sonra düzeltiyor, "Sadece değil. Ama büyük bir rol oynadı." "Neden? Bir sürü kadın oynuyor."

"Satrançtaki kadınlar hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla değil." Koch'un Philly'deki alayını hatırlıyorum. *Kadınların kendi turnuvalarına bağlı kalmaları daha çok hoşuma gidiyor.* "Sadece kadınlar için ayrı turnuvalar var."

"Bundan daha da önemlisi, ayrı ligler, ayrı sıralamalar var. Bu tartışmalı bir konu: bazıları bu liglerin var olmaması gerektiğini söylüyor, çünkü kadınları geride tutuyor ve erkek oyunculara karşı koyamayacaklarını ima ediyor. Diğerleri ise buna katılmıyor ve taciz edilmediğimiz ya da daha az olduğumuzu hissettirilmediğimiz bir alanı korumak istiyor."

"Ne düşünüyorsun?"

İç çekiyor. "Bence yaparsan da yapmazsan da lanetlenirsin. Burada kazanmak yok ve rekabetçi bir şekilde oynamayı bırakıp ... hala satranca odaklanmayı seçmemin bir nedeni de bu, ama bunun bende çatal bıçakla bir yastığı bıçaklamak istememe neden olmayan kısmı. O şey çok *pahalı*."

Açık ve gizli cinsiyetçiliğe yabancı değilim - eskiden bir garajda çalışırdım, Bob için - ve moronik yaklaşımları olan adamlar hayatımda sürekli olmuştur, bu yüzden

-

Bunun dışında, hayır. *Yapmadılar*.

"Çocukken oynadığımda böyle olduğunu hatırlamıyorum," diyorum Defne'ye. "Belki derecelendirilmemiş olduğum için ya da babam beni bundan koruduğu için, ama satranç *her zaman* erkek egemen bir spor değildi."

Başını sallıyor. "Sen gençken herkes satranca hayrandı ve kimse cinsiyet hakkında yorum yapmazdı, değil mi?"

"Evet."

"Muhtemelen ilginç kısmı kıl payı kaçırdınız. Çocuklar büyüdüklerinde, büyükleri örnek almaya başladıklarında ve *en sevdikleri* Kasparov'un bir zamanlar hiçbir kadının uzun süreli bir savaşı sürdüremeyeceğini söylediğini öğrendiklerinde."

Sertleştim. "Ciddi misin sen?"

"Bir keresinde, bir turnuvadan sonra diğer oyuncularla yemeğe gitmiştim. Birisi bir YouTube videosu açtı - Fischer'ın kadınların aptal ve satrançta kötü olduğunu söylediği eski bir röportaj. Herkes bunun çok komik olduğunu düşündü." Defne ayakkabılarına bakıyor, alışılmadık bir şekilde durgun. "On yedi yaşındaydım. Ve bir GM. Ve masadaki tek kadındım."

"Siktir et Defne." Ayağa kalktım, öfkeliydim. Şu an olduğumdan daha gençti. Sik kafalılarla yalnız. "Fischer zaten öfkeli bir antisemitti. O-"

"İncitici olan Fischer değil, benim yaş grubumdaki erkeklerin *Kadın satranç oyuncusu bir oksimorondur* tişörtü giymenin eğlenceli bir şaka olabileceğini düşünmeleriydi. Asıl incitici olan FIDE'nin bu konuda hiçbir şey yapmamasıydı. Ve ben oradaydım, turnuvalara gidiyordum, gittikçe daha fazla kaybediyordum, genellikle kadın beyinlerinin şah güvenliğini gerçekten anlamak için çok katlanmış olduğu hakkında şaka yapan bu satranç kardeşlerine ve haklı olup olmadıklarını merak etmeye başladım. Kadın GM'ler ne kadar, yüzde bir mi? Bu hiçbir şey. Belki de gerçekten daha azızdır. Belki de özel bir lige ihtiyacımız vardır."

"Sen . . ." Ona göz kırpıyorum, ihanete uğramış gibi. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Yaptım. Bir süre için. Ve ne kadar çok yaparsam, o kadar çok kaybettim. Satranca ara verdim aslında. Üniversiteye gittim, MBA yaptım - MBA yaptığımı biliyor muydun? Artık biliyorsun, lütfen kimseye söyleme, bu benim en utanç verici sırrım. Her neyse, satrançla işimin bittiğini sanıyordum. Sonra bir gün bir araştırma okudum.

"Avrupa'da bir grup bilim insanı, bir grup kadını alıp aynı reyting dilimindeki erkek rakiplerine karşı online satranç oynattı. Kadın oyuncular rakiplerinin cinsiyetini bilmediklerinde, oyunların yüzde ellisini kazandılar. Kadın oyuncular rakiplerinin kadın olduğuna inandırıldıklarında, oyunların yüzde ellisini kazandılar. Erkeklere karşı oynadıkları *söylendiğinde* ise performansları düştü. Ama gerçekte rakipleri hep aynıydı." Omuz silkiyor. Küpeleri yine umutsuzca şıngırdıyor. "Eğer bir kadınsanız, bu sistem sizi yıkıyor. Kendinizden şüphe etmenize ve gerçekten yetenekli olanlara yer açmak için satranç kulübünden ayrılmanıza neden oluyor. Oz, Emil, Nolan . . . iyi olanlar bile, bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorlar. Doğuştan ikinci en iyi olmaya mahkum olduğunuzun söylenmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar." Defne'nin yüz ifadesi aniden muzip bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama bu doğru değil. Ve bunu bir kez öğrendiğimizde, bunu bizden alamazlar. Araştırmayı okuduğum günün ertesinde bunu almaya gittim." Kolunu hırkasının kolundan çıkarıyor. Satranç tahtası dövmesi pazılarına doğru kıvrılıyor.

"Ne oldu?"

"Moskova, 2002. Judith Polgar'ın Garry Kasparov'a karşı kazandığı oyunun son pozisyonu. Kasparov'un bir zamanlar "kadın" dediği o sinir bozucu şeye rağmen.

"kusurlu dişil ruh. "

Gülüyorum. Gülüyorum ve bir dakika boyunca hiç durmuyorum. "Bu- bu *inanılmaz*."

"Biliyorum." Defne de gülüyor. Sonra yüzü ciddileşiyor ve elimi tutuyor. "Mallory, ben bu dünyada büyüdüm ve bu pisliklerin nasıl düşündüğünü biliyorum. Bir hesaplaşma oldu. FIDE'deki yaşlı bunaklar kadınları satrançtan uzak tutamayacaklarını anladılar ve seni bir fırsat olarak gördüler. Yüksek profilli etkinliklerde büyük bir sıçrama yapan bir yabancı. Yıllardır buralarda olan diğer kadınlardan farklı olarak, puanınızın sadece yeni olduğunuz için düşük olduğunu söyleyerek seçimlerini haklı çıkarabilirler - ama aynı zamanda davet edilecek kadar umut vaat ediyorsunuz. Sizi sanal olarak kullanabilirler. Ama onları *tanıyorum*. *O kadar* iyi olamayacağınızı düşündüklerini de biliyorum. Zaferlerinin muhtemelen şans eseri olduğunu ve Meydan Okuyanlar'ı kazanamayacağını düşünüyorlar."

İçimde bir şeyler sıkılaşıyor. Haftalardır kendime söylediğim aynı şey değil mi? Rekabet edemeyeceğimi. Hazırlıksız olduğumu. O kadar iyi olmadığımı. *Kazanamayacağım* beynimdeki varsayılan durum oldu. Çünkü . . . Deneyimsizim. Çünkü bunu istemiyorum ya da hak etmiyorum. Kadın olduğum için mi?

Ne kadar inanılmaz olduğunu biliyor musun? Nolan bana Toronto'da sordu. Ona evet dedim, ama yine de içten içe özel bir şey olmadığıma inanıyordum. Hangisi o zaman?

Defne'nin gözlerinin içine bakıyorum. Beni hep cesaretlendirdi. Her zaman dürüst oldu. Onunla acımasız, zehirli bir pozitiflik yok.

"Meydan Okuyanlar'ı kazanabileceğimi düşünüyor musun?" Ona soruyorum, alacağım cevap karşısında biraz titriyorum.

Diğer elimi tutuyor ve *sarıldığımı* hissediyorum. *Rahatlamış* hissediyorum. Hissediyorum

Daha güçlü. "Mallory. Bence Dünya Şampiyonasını kazanabilirsin."

Chapter Seventeen

Bir sedan bizi Las Vegas havaalanından aldı ve Westgate'e getirdi. Asansörde, işkolik bir FIDE çalışanı bana basın toplantısı odasından, VIP salonlarından ve Greenleaf'in aylık market bütçesini iyice küçük düşüren günlük yemek masrafı ödeneğinden bahsediyor. Yastığımın üzerinde siyah kabartmalı bir mektup var: Nevada valisinin de katılacağı bir açılış galası için davetiye. ABD'nin Azerbaycan Büyükelçisi de katılacak, zira törensel açılış hamlesini onun yapması planlanıyor.

İşte Challengers bu kadar büyük bir olay. O kadar büyük ki, şu anki dünya şampiyonunun orada olup olmadığını merak ediyorum. Sonra da bunun için kendimi tokatlıyorum.

Nolan'ı düşünmek sadece bir sorun kaynağı olduğundan beri.

"Kıyafet yönetmeliği olmadığına *emin* misin?" Komşu balkonlarımızdan Defne'ye soruyorum. Keşke Darcy ve Sabrina da burada olsaydı. Annem de bu saçma savurganlıkla dalga geçmeye bayılırdı. Ama onlar evlerine dönmüş, onlara bıraktığım yalanı ("Easton'ı Boulder'da ziyaret etmek") sürdürüyorlar. Annem onunla tekrar takılabileceğim için rahatladı. Sabrina benden nefret ediyor çünkü "bir dart tahtasından bile daha bencilim." Darcy beni Silikon Vadisi hisselerini 200 puan yükseltecek kadar sıkı araştırıyor.

Ve ben burada yalnızım. Neredeyse.

"Kıyafet zorunluluğu yok," diyor Defne. "Yine de muhtemelen blazer ceket üstü düğmeli bir geçit töreni olacak. Bolca gri."

"Siyah bir kalem etek almalı mıyım?"

"Eğer istersen. Ama seni sahnede ana renkler giymiş olarak görmeyi özleyeceğim."

Ani bir şefkat dalgası hissederek sırıtıyorum. "Şanslısın ki paketlemiştim."

Gala için Easton'ın Goodwill'den yedi dolara aldığı kılıf elbiseyi giydim. Hayatım boktan bir McMuffin olduğu ve onu yememek için her türlü çabadan vazgeçtiğim için, tanıştığım ilk kişi Koch olduğunda şaşırmıyorum.

"Vay, vay, vay," diyor, kötü yazılmış bir Austin Powers kötü adamı gibi. "Sawyer'ın sikinin ve FIDE'nin daha az şanslı olanlara duyduğu merhametin nelere yol açtığına bakın."

"Çok mu pahalı, Malte?" Tepsiden çikolata kaplı bir çilek koparak soruyorum.

"Ne?"

"Her zaman giydiğin klasik cinsiyetçilik."

Gözleri kısılır ve bir adım daha yaklaşır. "Sen buraya ait değilsin Greenleaf. Meydan Okuyanlar'daki yerini hak etmeyen tek oyuncu sensin. Sen *bir hiçsin*."

Onu itmek istiyorum. Onu yumruklamak istiyorum. Çileği burnuna sokmak istiyorum. Ama oda basınla dolu. PBS kameralarını, kablolu TV mikrofonlarını görüyorum. ChessWorld.com bu etkinliğin suyunu çıkaracak, muhtemelen oyuncuların kaşlarını almalarını canlı yayınlayacak. Hata payı yok.

Ben de tatlı tatlı gülümsedim. "Ve yine de, sen ve bu hiç kimse en son oynadığınızda, bu hiç kimse kazandı. Düşünmek için yiyecek, ha?"

Etrafımda dönüp alkolsüz bir içki arıyorum, Koch'un kaşının seğirdiği görüntüye değer veriyorum. Defne'yi ya da tanıdığım başka birini bulamıyorum, ama yakında diğer oyuncularla tanışacağım: turnuva her gün bir oyun olmak üzere yuvarlak robin şeklinde. Canlı bir piyano şarkısı çalıyor ve yüzümü doldurmaya hevesli bir şekilde masaya doğru sürükleniyorum, biri arkamdan bana sarılıyor.

"Hiiiii!"

"Tanu!"

"Bu *elbise*," diyor bana, parlak yeşil işlemelere bakarak. "Babam çok sever."

"Tanu, bunu aşmıştık." Onun arkasında Emil başını sallıyor ve bana sarılmak için eğiliyor. "Onu hiçbir yere götüremem Greenleaf. Neden ısrar ettiğimi bilmiyorum."

"Çocuklar, burada ne yapıyorsunuz? Okulda olmanız gerekmiyor mu?"

"Okul, shmool." Tanu elini sallıyor. "Biz özgürce yaşıyoruz. Modern sıradanlığın zorunluluklarıyla zincirlenmiş değiliz."

"Kış tatili," diye açıklıyor

Emil. "Ah."

"Çalışmak için buradayız. Nolan'ın Dünya Şampiyonası'na hazırlandığı zaman için."

"Oh. Nolan burada mı?"

"Mal, biz de *sana* yardım etmek isteriz," diyor Tanu. Bana

cevap ver*miyor*. "Bana yardım etmek mi?"

"Çoğu oyuncu ikinci bir ekiple burada. Sizde sadece Defne var, değil mi?"

İkinciler, oyuncuların antrenman yapmalarına ve bilgi almalarına, eski maçları analiz etmelerine, yeni hücum ve savunma stratejileri geliştirmelerine yardımcı olan asistanlarıdır. "Defne, evet. Ve . . ." Ve Nolan. Nolan'ın mesajları. Ben daha sormadan sorularıma cevap veriyor gibi. İtiraf edeceğimden değil. "Oz Nothomb strateji konuşmak için müsait olduğunu söyledi."

"O zaman yardım edelim. Sabahları buluşabiliriz. Rakibinizin zayıf ve güçlü yönlerini gözden geçirin. Bazı açıklar. Mal, sen çok yeteneklisin ve bu şeyler bir fark yaratabilir."

"Bunu sana Nolan mı yaptırdı?"

Kısa bir bakış alışverişinde bulunurlar. "Dinle," diyor Emil, "Nolan senin kazanmanı istiyor olabilir ama biz de istiyoruz." Bir çocuk gibi somurtuyor. "Toronto'da yediğimiz poutine senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

Ertesi sabah saat yedide kendimi Defne'yle birlikte IHOP'a girerken buluyorum. Tanu ve Emil çoktan muhallebi dolgulu Fransız tostunu paylaşıyorlar ve Defne'nin bir tanıtıma ihtiyacı varsa da yok. Onlara sıkıca sarılıyor ve Tanu'ya Stanford'un ona nasıl davrandığını, ne zaman kakül yaptırdığını ve kedisine ne olduğunu soruyor. Tam herkesin birbirini nasıl tanıdığına dair çizilmiş bir şema talep etmeyi düşünüyordum ki Emil bir tahta çıkarıp şöyle diyor,

NFL koçunun gözleri keskin: "Thagard- Vork. Danimarkalı. Otuz altı yaşında. Mükemmel bir pozisyon oyuncusu ama yaşı ilerlemiş. d4 ve c4 ile açılışı seviyor."

"Ama bazen garip vezir hareketleri yapıyor, e4, c5, qh5. *Yapmalısın* Bunu gör Mal. Bu delilik."

Bu delilik. Ve üç saat sonra, o garip kraliçe şeyleri yaptığında ve ben tam olarak nasıl cevap vereceğimi bildiğimde, bu daha da çılgınca.

Adım ve yanındaki ABD bayrağı her yerde. Bantlanmış kâğıt parçaları değil, masanın kenarına, panellere, sandalyeye kabartılmış, sanki biri Kinko's'ta çok para harcamış gibi. Sahnede beş masa ve seyirciler arasında beş yüz ölümcül sessizlikte insan var. Canlı yayın ekranları her yerde ve boş anlarda uğursuz grafikler çalışıyor.

10 oyuncu.

9 gün.

45 maç.

1 kazanan.

Zum zum zuuuum.

Basın her köşeyi dolduruyor ama saygılı ve mesafeli bir şekilde, sanki oyuncular rahatsız edilmeyecekmiş gibi. Thagard- Vork şövalyeme bakarken ben de monitöre bakıyorum. Tüm oyuncular aynı görünüyor, nötr renklerdeki küçük tahtalara kaşlarını çatmış nötr renklerde küçük askerler. Dördüncü masadaki beyaz-sarı saçları ve deniz mavisi kazağıyla dikkat çeken kız hariç.

Gülümsüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve hiç tehlikeye girmeden kazanıyorum. On sekiz hamle sürer.

Thagard- Vork maç sonrası analiz basın toplantısında "Benden milyonlarca kilometre öndeydi," diyor. İlk röportajımdı. Atlamaya çalıştım ama yöneticilerden biri bana süslü rozetini gösterdi ve *"Bu zorunlu"* dedi. "Şövalyesini feda ettiğinde ..." Başını salladı, tekrar ekranına baktı. Alnımda garip bir tüylenme olduğunu fark ettim. "Bir milyon mil ilerideydi," diye tekrarlıyor.

"Zorlu bir oyundu," diye yalan söyledim ev sahibine.

Tüm kameralardan uzakta, asansörde yalnız kalana kadar tam olarak rahatlamıyorum.

Satranç bilgisayarları bugünlerde o kadar güçlü ve mükemmel hamleyi o kadar hızlı buluyor ki, hile yapılmasını önlemek için elektronik cihazların ve hatta saatlerin - hatta *dudak kreminin* bile - turnuvaya girmesine izin verilmiyor. Bu da telefonumun yatağımın başucunda şarjda olduğu ve bildirimlerle dolu olduğu anlamına geliyor. Odama döndüğümde ilk olarak Darcy'ninkini açıyorum.

> **DARCYBUTT:** Alnınızın ortasındaki tek bir kıvrım dışında saçınızın tamamı nasıl gevşek bir erişte kadar düz olabilir?

Gülüyorum.

Sekiz maç kaldı.



AŞAĞIDAKİ OYUNU (KAWAMURA; ABD; #8) YARISI AÇIK BİR DOSYA **SAYESİNDE KAZANDIM,**

ve bir sonraki (Davies; UK; #13), her ne kadar beş saatimi alsa da.

Üçüncü günün sonunda Koch ve Sabir ile berabere kalarak turnuvada bir numara oldum. Diğer tüm oyuncular ya mağlubiyet aldı ya da berabere kaldı. İşte o zaman basın, saygılı mesafenin yetmeyeceğine karar veriyor ve Defne'yle birlikte oturup fıstıklı Oreo yediğim salonun etrafında dolaşmaya başlıyor.

Susamış görünüyorlar. Sharky.

"Belki de bir röportaj vermelisin. Seni Tanıl'la birlikte IHOP'ta köşeye sıkıştırmadan önce," diye düşünüyor.

"Tanıl?"

"Tanu ve Emil. Bu onların gemi adı. Her neyse, diğer oyuncular röportaj veriyor. Siz de aynısını yapmalısınız."

"Maç sonrası analizleri zaten yapıyorum."

"Anlamıyorsun. Satrancını bilmek istemiyorlar. *Seni* bilmek istiyorlar."

İşte bu yüzden kendimi ağzımdan bir santim ötede duran CNN mikrofonuyla buluyorum. Yanık plastik ve kolonya gibi kokuyor. Ya da belki gazetecidir.

"Meydan Okuyanlar'ın karanlık atı olmak nasıl bir şey?"

Karanlık at da neydi? "Harika."

"Tek kadın olmak tuhaf mı?"

"Satrançta bu kadar az kadın olması garip. Ama ben garip hissetmiyorum." "Sen bir GM'nin kızısın. Burada olsaydı ne derdi?"

Flaş haber: Röportaj vermekten resmen nefret ediyorum. "Bilmiyorum, çünkü o burada değil." Darcy bunu görmese iyi olur.

"Peki ya Nolan Sawyer? İlişkiniz göz önüne alındığında, Challenger olursanız o ne hisseder?"

Bir *ilişki yok*. "Güzel soru. Ona sormalısın."

"Pek çok insan bu işin sen ve Koch arasında geçeceğini düşünüyor. Bu konuda ne diyorsunuz?"

Kameraya bakmak için neden o anı seçtiğimden emin değilim. Ve gerçekten kötü kokan mikrofona neden biraz eğildiğimden de emin değilim. "Koch'tan korkmuyorum," diyorum. "Ne de olsa onu bir kez yendim."

Ertesi sabah Tanıl'la IHOP'a gittiğimizde Defne bana "Mülakat becerilerin üzerinde çalışmamız gerekebilir," diyor. Bana göstermek istedikleri açık pozisyonların bir listesini getirmeye başladılar. Listenin üzerinde üç farklı el yazısı var ama fark etmemiş gibi yapıyorum. Analizleri keskin, yerinde, parlak, asla zirveye ulaşamamış iki yetenekli oyuncudan bekleyebileceğimden çok daha parlak. Bunu da fark etmemiş gibi yapıyorum.

İlk beraberliğimi dördüncü gün Petek'e (Macaristan; #4) karşı aldım. Oyun, oynayacağını bildiğim Najdorf Sicilya'sı, zihin uyuşturan uzun can sıkıntısı cepleri ve bir zamanlar Paco Vallejo'nun oyunlarını incelerken Defne'nin bana öğrettiği bir geri çekilme ile onu şaşırtmaya çalışmamdan oluşan bir karmaşa. Kazanmaya bu kadar yaklaştım - *bu kadar* yaklaştım - ama altı saat sonra elini bana uzatıp beraberlik teklif ettiğinde kabul ettim.

"En iyisi bu," diyor Defne ertesi gün bana. "Yoksa yarın çok yorulacaktın." Ama beşinci oyunumda da berabere kaldım, sonra altıncı ve yedinci oyunlarımda da... Endişelenmekten, kendimi ikinci plana atmaktan ve kaçırdığım fırsatlardan nefret etmekten zaten bitkin düşmüştüm. Sonuçta iyi değilim. Vasat bir oyuncuyum. Defne hatalıydı. Nolan yanıldı. Babam yanıldı. CNN birdenbire benimle röportaj yapmaktan vazgeçti. Maç sonrası analizden başım eğik ayrılıyorum ve BBC'den Eleni gülümseyip beni desteklediğini söylediğinde zar zor teşekkür edebiliyorum. Belki Lindsay Lohan gibi davranıp odamı çöpe atarsam kendimi daha iyi hissederim?

> Koch'un bir galibiyeti daha var ama Sabir'e karşı da bir mağlubiyeti var. Yarış dışı değilsin. Hem de hiç.
>
> Gerçi yarın Sabir'i yenersen yardımı olur.
>
> Satranç oynamayı biliyor musun?
>
> **DARCYBUTT:** Bir skor sistemini anlamak için küçük rahibin nasıl hareket ettiğini bilmeme gerek yok.

Bir saattir yatağımda pinekliyor ve üzülüyordum ki biri odama bir kase şehriye çorbası ve üç Snickers bar gönderdi. Hepsini mideye indirirken kökenlerini düşünmeyi reddediyorum ve sonra midem dolu, tenim sıcak ve ağzımda kalan çikolatanın tatlı tadıyla derin, rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Ertesi gün dinlenmiş olarak uyanıyorum ve Sabir'e karşı Trompowsky ile kazanıyorum.



Sabir bir puan geriden takip ediyor ama sadece bir maç kala Jüpiter'de fracking yapıyor olabilir. Bilgi işlem departmanından fazla çalışan bir stajyer yeni grafikler hazırlıyor: monitörlerde artık Koch ve benim önceki oyunlardan resimlerimiz var. Dudağımı ısırıyorum; Koch tavana bakıyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor; ben küçük tırnağımı kemiriyorum.

Bunu yaptığımı bile bilmiyordum. Ama son bir hafta içinde kamerada kendime son on yıldan daha fazla baktım. Kendimi saçlarımın uçlarıyla oynarken her gördüğümde, kendimi şişlemek ve monitör masasını ters çevirmek istiyorum. Bunun yerine kibarca gülümsüyorum ve oyun sonrası analiz sunucusuna "İşte, at e5'i düşünüyordum. Ama sonra d4'ü tercih ettim. Daha fazla baskı olur diye düşündüm."

Defne, *Good Morning America*'nın benimle ilgili kısa bir haber yaptığını söyledi. NPR röportaj istedi, Terry Gross. Benden en az yirmi imza istendi - ki yedincisinde fark ettim ki bunlar bankada kullandığım imzalar ve beni kimlik hırsızlığı için önemli bir risk altına sokuyor. Bir Etsy mağazası üzerinde stilize edilmiş yüzümün olduğu tişörtler, kazaklar, tulumlar satıyor. BBC'den Eleni bir tane giyiyor.

İnsanların akli dengesi bozulmuş olmalı. Bunu gerçekten anlayamıyorum. Dissosiyasyon yaşıyor olabilirim ama Koch'un eski oyunlarına odaklanmak daha iyi hissettiriyor. Annem geceleri arıyor, dağları nasıl bulduğumu soruyor ve ona anlatmak istiyorum, o kadar çok anlatmak istiyorum ki içim içimi yiyor, ağlamak ve tüm oteli parçalamak istiyorum ve insanlar durmalı, durmalı, bana bakmayı ve formumun nasıl olduğunu sormayı bırakmalı ve keşke o da burada olsaydı, keşke babam da burada olsaydı, keşke kendimi bu kadar yalnız hissetmeseydim.

Bunun yerine Sabrina'nın gelecek haftaki doğum gününden, onun için sipariş ettiğim sırt çantasının her an gelebileceğinden ve annemin paketi durdurması gerektiğinden bahsediyoruz.

"Korkarım sana söylemeyi hep unutuyorum," diyor annem sonunda, "ama seni seviyorum. Ve seninle daha fazla gurur duyamazdım." Ben de onu ne kadar sevdiğimi ve özlediğimi söylemek istiyorum, sadece onun yanımda olmasını değil, birinin kızı olmayı, bakılmayı, korunmayı. Benimle dünya arasında duran biri. Ama tüm bu gerçeklere bir parça gerçek eklemek yanlış görünüyor.

Söylediğim yalanlar yüzünden telefonu kapatıp yatağın kenarına oturdum, doksanlı yıllardan bir filmin işkence görmüş aksiyon kahramanı gibi başımı avuçlarımın arasına aldım ve ona anlatmak zorunda kalacağımı düşündüm. Satranç hakkında. Eve döner dönmez söyleyeceğim. Tabii beni *Good Morning Fucking America*'da görmezse.

Gözlerimi kuruluyorum ve salondan bir sandviç çalmak için alt kata iniyorum. Diğer yarışmacılardan bazıları orada oturmuş, yiyip içiyor ve gülüyorlar. Hepsi yarın oynayacak ama onlar için bahisler düşük. Turnuvaları sona erdi.

İkinci gün yendiğim İngiliz Davies beni fark etti ve yaklaşmam için işaret etti. Diğer satranç oyuncularıyla daha önceki gayrı resmi etkileşimlerim bana sadece ... *yapmamayı* öğretmişti, ama onu görmemiş gibi davranamam. Caprese paninimi tutarak ona doğru gidiyorum, tamamen "*O buraya bile gelmiyor*" gibi bir şey bekliyorum. Grup sessizleşti. "Greenleaf, sana bir şey sormamız gerekiyor."

Kendimi destekliyorum. "Öyle mi?"

"Bir iyilik. Soru değil."

Güçlendirme yoğunlaşıyor. "Bu da ne?"

"Lütfen yarın Koch'u katleder misiniz?" Herkes

gülüyor. Bana mı? *Ne ile?* "Pardon?"

"Onu rezil ederseniz gerçekten minnettar oluruz" diye ekliyor birisi.

"Her kaybettiğinde bir ejderha altın tuğla sıçıyor."

"Seks iyidir, ama Koch'un yenildiği zaman çıkardığı küçük sızlanmayı hiç duydunuz mu?"

"Kısacası," diye araya giriyor Davies, "onu bir insan olarak küçümsüyoruz ve ona sağlayabileceğiniz her türlü mutsuzluktan zevk alırız."

"Lütfen Greenleaf, skor kağıdına bir şeyler karalama."

Bu sefer herkes güldüğünde ben de katılıyorum. "Vay be. Ben de tiksintimde yalnız olduğumu düşünüyordum."

"Asla olmaz. Her birimize karşı tam bir hıyar gibi davrandı."

"Ve onun aptalca numaraları. Siz odaklanmaya çalışırken oyun sırasında saçma sapan konuşması."

"Ya da satranç tahtasının etrafında daireler çizerek yürümeye başladığında. Ben bir sonraki hamleyi düşünürken o başımı döndürüyor!"

"Onunla sadece birkaç aydır uğraşıyorsunuz - kolonya dönemine k a t l a n m a k zorunda kaldık."

"Christian Dior'dan Sauvage.

Tanrım." "Onunla *yıkandı*."

"İçtiğinden oldukça eminim."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Kazanmayı çok isterim. Sadece kazanabilir miyim bilmiyorum."

"Sen bir simyacısın," diyor Thagard- Vork nazikçe. "İstediğin her şeyi yapabilirsin, Greenleaf." Yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Hey, Greenleaf." Kawamura. "Discord'da mısın?"

"Discord mu?"

"Mesajlaşma uygulaması. En iyi yirmi oyuncunun çoğunun bulunduğu bir sunucumuz var. Satranç konuşuyoruz, FIDE hakkında dedikodu yapıyoruz, her zamanki şeyler. Sana bir davetiye göndermeyi çok isterim."

"Ah." Boynumu kaşıyıp etrafa bakıyorum. Bu adamlar benim yaşımdan otuzlu yaşların sonuna kadar değişiyor. Aralarına girebilir miyim? "İlk yirmide değilim."

Gülüyorlar. Biri "Henüz" der ve daha çok gülerler.

"Bu arada Koch filmde yok. Bu harika, çünkü ona adanmış koca bir kanalımız var."

"Ve onunla gönüllü olarak etkileşime geçmektense günde iki kez bardak sıçmayı tercih ederiz."

"Bizim aşk dilimiz Koch karşıtı memler." Daha fazla kahkaha. "Nolan da bu işin içinde değil."

"Ama onu davet ettik. Reddetti."

"Evet, Sawyer'dan nefret etmiyoruz. Gerçi eskiden biraz boktan biriydi," diyor Petek.

Kawamura, "Eskiden sadece bir gençti," diyor. Daha fazla kahkaha. Aksanların ve tonlamaların karışımı neredeyse müzikal ve bu bana kendimi biraz kültürsüz hissettiriyor. İngilizceyi zar zor konuşuyorum. *Lay* ve *lie* arasındaki farkı gerçekten bilmiyorum ve *your'*a ne zaman kesme işareti koyacağımı unutup duruyorum.

"Ama Sawyer önemli değil, görüyorsunuz," diye açıklıyor Davies. "Onu yenemeyiz, senden başka kimse yenemez. Bu yüzden o yokmuş gibi davranmayı seviyoruz."

Petek boğazını temizliyor ve komplocu bir tavırla bana dönüyor, sesi alçak çıkıyor. "Lütfen Sawyer'a eskiden küçük bir pislik olduğunu söylediğimi söyleme. O gerçekten formda ve evde beni gerçekten özleyecek bir karım ve iki güzel kızım var. Onlara satranç oynamayı öğretiyorum ve maçımız sırasında seni destekliyorlardı. Aslında bir imzaya hayır demezlerdi."

"Neden söyleyeyim ki . . . Oh. *Oh*. Hayır, Nolan ve ben ... biz gerçekten çıkmıyoruz. Sadece arkadaşız. Basına inanmayın."

"Genelde yapmam. Ama Challengers'a geldiğinden beri bunun doğru olabileceğini düşündüm. Genelde gelmez. Özür dilerim. Ailemin bir fotoğrafını görmek ister misiniz?"

Alışkanlık haline geldiği üzere, resmi görmek için öne doğru eğiliyor ve gerisini duymamış gibi yapıyorum.

Chapter Eighteen

Koch ve benim aramdaki maç ertelendi, çünkü canlı yayın talepleri rekor düzeyde yüksek ve FIDE'nin web sitesinin kapasitesini ayarlamak için bir şeyler yapılması gerekiyor. Bunu düzeltmek yaklaşık yirmi dakika sürüyor ve ben de bu süreyi salonda gözlerimi kapatarak geçiriyorum. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum ama göz kapaklarımın ardında kritik pozisyonlar beliriyor, bir türlü temizleyemediğim kulak kurtları.

Koch ve ben sahnede yalnızız. Darcy ve Sabrina'nın sırf annemin favorisi olduğu için "*Ceset Gelin* kıyafetim" dedikleri uzun kollu beyaz maksi elbiseyi giyiyorum.

Sanırım sarılmaya ihtiyacım var.

Ama aynı zamanda bunu kazanabileceğimi de düşünüyorum, eğer skor kağıdıma Bob Ross gibi davranmazsam.

Tanil'in (Tanrım, akılda kalıcı) önerdiği şeyi yaptım ve Ruy Lopez ile açtım. Koch'un en kötü geçmişe sahip olduğu açılış bu ve Beyaz oynadığım için mutluyum. O Berlin varyasyonu ile cevap veriyor ve ben de anti-Berlin ile cevap veriyorum. Birkaç hamle daha ve Koch kısa bir kale alıyor.

İşte o zaman sorunlar başlıyor.

"Dokun- hamle yap. Fil," diyor ben atımı hareket ettirme aşamasındayken.

Yukarı baktım. Oyun başladığından beri ona ilk kez baktığımı fark ettim. Onu küçümsemem neredeyse fizikseldi. "Affedersiniz?"

"Dokun- hareket et. Eğer bir taşa dokunursan, onu hareket ettirmek zorundasın. Satranç kurallarına aşina olmadığını biliyorum ama-"

"Piskoposa parmağımın tersiyle zar zor dokundum."

"Çok dokunaklı, değil mi?"

Seyirciler bizi duyamıyor ama konuştuğumuzu görebiliyorlar ve sahneye doğru meraklı mırıltılar yükseliyor. Koch bunun touch- take demek için aptalca bir an olduğunun farkında ama benden tam olarak ne yapmamı istediğini görebiliyorum: turnuva direktörüne dönüp yaygara koparmak. Kendimi savunmak zorunda olan ben olacağım için, bundan sonra olacakların beni oyunumun geri kalanının dengesini bozacak kadar üzeceğini umuyor.

Onun dünyadaki en kötü insan olduğunu söylemiyorum. Eminim 8chan'de ya da British Petroleum'un yönetim kurulunda daha kötüleri de vardır. Ama Malte Koch, açıkçası, tanıdığım en boktan insan.

Nefes veriyorum ve filime bakıyorum. Onu hareket ettirmeyi

planlamamıştım, ama . . . Ama.

Defne fil çifti ile şaha saldırmanın hayranıdır. Bu tür oyunlara bayılıyor, öyle ki bu tür oyunların birçoğunu inceledim. Bu da demek oluyor ki . . .

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve filimi ilerletiyorum.

"İşte," diye tatlı tatlı gülümseyerek saatini çalıştırıyorum. Gözleri şok içinde açılıyor ve bu iyi hissettiriyor.

Çabucak üstünlüğü ele geçirdim. Oyunu sonuçlandırma şansım yok ama dakikalar, sonra saatler geçiyor ve en fazla inisiyatif alan, merkeze hakim olan, yanlara ataklar yapan ben oluyorum. Koch, bunu itiraf etmek beynimi ve kalbimi acıtıyor, mükemmel bir pozisyon oyuncusu, ortaya koyduğum küçük kilitleri, hazırladığım tehditleri, düzenlediğim kombinasyonları savuşturabiliyor. Ancak o benim kadar ileriyi düşünemiyor ve onu ele geçirmem an meselesi.

O da bunu biliyor olabilir. Etrafta ne kadar çok volta attığına bakılırsa gerginleşmeye başlıyor. Kıpır kıpır bir oyuncu ama bu onun için bile fazla.

İçimde iyimser, doymak bilmez bir umudun yeşerdiğini hissediyorum. Bunu yapacağım. Bunu *başarabilirim*. Dünya Şampiyonası'na gidiyorum. . . .karşı oynayacağım.

Nolan.

Beni ele geçiren neşe ve heyecanın karışımı *akkor* gibi. Son derece yeni ve pervasız bir şey nihayet taşkın kapılarından içeri girebildi. Kulağa ne kadar imkansız gelse de, bunu düşünmeme ya da hayal etmeme izin vermedim. Şimdiye kadar kendime itiraf etmedim, Nolan'ın karşısında oturmayı, aramızda bir satranç tahtası olmasını ne kadar çok istediğimi. Sadece onun yapabildiği şaşırtıcı, büyülü şeyleri yaparken gözlerinin içine bakmayı ne kadar çok istiyorum. Onun rakibi olmak istiyorum. Stratejisini paramparça etmek istiyorum, saldırılarına karşı koymak ve kendi saldırılarımla onu dehşete düşürmek istiyorum, bana bakıp tekrar "Ne kadar inanılmaz olduğunu biliyor musun?" diyene kadar her küçük taktik seçimini kırmak istiyorum. Kanepesinde olduğu gibi kokacak, sabun, deri, uyku ve onun o eşsiz kokusu. O gülümseyecek, küçük, orantısız, ben de ona gülümseyeceğim, ikimiz de kendimizi tutmayacağız ve bu mükemmel bir oyun olacak-

Koch sandalyesine geri oturdu, vezirini hareket ettirdi, saatimi çalıştırdı. Her ne *olduysa* beynime geri döndüm.

Kaşlarımı çattım. Kaleme saldıracağını ya da bir file kıracağını düşünmüştüm. Ama vezirini beklemediğim bir konuma getirdi, ben de tahtayı inceledim. Yapabilirdim, hayır. Beni iki hamlede mat ederdi. Ama hala atımı desteklemem gerekiyor. Eğer yapmazsam.

. . bir karmaşa. Bir felaket. Hayır. Diğer filimle karşı hamle yapabilirim ama o diyagonali kolayca bloke edebilir. Bir de üç hamle sonra vezir olacağı gerçeği var. Önceden sorun değildi ama şimdi vezirinin *orada* olması her şeyi değiştiriyor. Orada gerçekten karşılık veremem.

Ama başka bir yerde yapabilirim, eminim.

Tahtayı tekrar taramaya başlıyorum, her pozisyonu, her hamleyi, her kombinasyonu çözümlüyorum, uzun menzilli tehditleri listeliyorum, olasılıkları analiz ediyorum, işe yaramaz şahımı kurtaracak tek seçeneği arıyorum, her an ortaya çıkacağından eminim.

Her an olabilir.

Hava almak için yukarı çıktığımda, elli yedi dakika geçmişti ve ben bu iğneden kurtulmanın bir yolunu bulamamıştım.

Çünkü öyle bir şey yok.

Ağzım kurudu. Boğazım yanıyor. Bir parçayı oynatacak olsam elim titrer.

Çünkü bir taşı oynatırsam, kendimi yenilgiye mahkum etmiş olurum.

Koch'a bakıyorum ve bunu gözlerinde, o bilmiş, zalim gülümsemesinde görüyorum: her şeyin bittiğini anlamamı bekliyordu. Başından beri daireler çiziyordum ve o da kenardan izliyordu. Muzaffer. Eğleniyordu.

Taşan seyirciye dönüyorum. Asla tanımayacağım bir yüzler denizi ve gözlerim Defne'nin tanıdık saçlarına takılıyor. Pembeye boyamış, çok güzel. Tüm bunlar bittiğinde bana ne söyleyeceğini merak ediyorum. Eminim doğru kelimeleri biliyordur. Sadece onları kullanmak zorunda kalacağı için üzgünüm.

Uzun, derin bir nefes alıyorum. Sonra kendimi Koch'a bakmaya ve söylemem gerekeni söylemeye zorluyorum.

"İstifa ediyorum."

Chapter Nineteen

Acaba IHOP'taki garson kız her zamanki saatimizden on iki saat sonra gelmemizi garip buluyor mu? Kahve fincanlarımızı masaya bırakıyor ve hepimizin ne kadar açık bir şekilde şokta olduğumuza ya da kabinde Defne ve Tanu'nun arasına sıkışmış olmama gözünü bile kırpmıyor. Sonra da bir daha görülmemek üzere mutfağın derinliklerinde kayboluyor.

Ona yüzde bin bahşiş vermeliyiz.

"İmkansız." Karşımdaki Emil başını sallıyor. Tahtası dışarıda, benim maçımın son pozisyonuna göre ayarlanmış. *Çok naziksin, Emil. Ne büyük bir empati zaferisin sen.* Tanu ona *danışmanlık alanında bir kariyer düşünmesini* söyledi*,* ama ben başımı salladım ve o da sustu. Görüntü yine de beynime kazındı.

"Mükemmel bir hamleydi." Emil'in sesinin yarısı saygılı, üçte ikisi dehşet içinde. "Taşlarınızı bağladı. Uzun menzilli şaşırtıcı etkileri vardı. Aktif *ve* pasif taşlarınızı sabitledi. Bu ... ... Daha önce hiç böyle *bir şey* görmemiştim. Kesinlikle Koch'tan değil."

Adından nefret ediyorum. İstifa ettiğim zamanki ruhsuz sırıtışını, bitmek bilmeyen zorunlu basın toplantısı sırasındaki böbürlenmesini, diğer adayların, izleyiciler arasındaki kadınların ve hatta bazı muhabirlerin yüzlerindeki hayal kırıklığı ifadesini hatırlatmasından nefret ediyorum. *Göbeğini göstereceğini biliyordum*, *diye* fısıldadı kulağıma. *Sawyer'a sıradakinin o olduğunu söyle.*

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diyor Defne bana. "Hiç hata yapmadın. Ta ki . . . Çok güzel oynadın, Mal."

"Yine de fark eder mi?" Ben soruyorum. Acı çekmiyorum. Sadece merak ediyorum.

İç çekiyor. Net cevap *pek değil*. "İkincilik ödülü hâlâ elli bin dolar. Ve *sizindir*."

Başımı sallıyorum. Ailem için para kazanmak her zaman amacımdı. Finansal güvenlik hedefti - satranç, sadece oraya ulaşmak için bir araçtı, tıpkı hiçbir şey yapmak istemediğim ama sarı tuğlalı maceramda binmek zorunda olduğum eski, külüstür bir araba gibi. Son yarım saat içinde tüm finansal sorunlarımızı çözmeye yetecek kadar para kazandım. Kutlama yapıyor olmalıydım, bir IHOP'ta oturup aptal hurda yığınım nalları diktiği için gözyaşlarına boğulmamaya çalışıyor değil.

Ve yine de.

Düşüyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bir daha asla yerle buluşamayacakmışım gibi.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, istifa ettiğinde tüm VIP salonunun nefesi kesildi." Tanu'nun sesi endişeli geliyor. Ona iyi olduğuma dair güvence vermeliyim ama gözlerimi siyah kraliçeden ayıramıyorum. "Kimse Koch'tan bunu beklemiyordu. Yemin ederim, hepsi ..." Sözünü kesiyor. Tahtada uzun bir gölge beliriyor ve biri kabine, Emil'in yanına kayıyor.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve titrek bir kahkaha atıyorum. Nolan her zamanki kot pantolon ve tişört kombinasyonunu giyiyor. Saçları uzamaya başlamış ve onu bir süre ayrı kaldıktan sonra her gördüğümde olduğu gibi, masada ve kafamın içinde ne kadar çok yer kapladığına şaşırıyorum.

"Seni aşağılık herif," diyorum kızmadan.

Tek kaşını kaldırıyor. "Hiç gerek yoktu." "Sonunda kendini ortaya çıkarıyorsun."

"Burada olduğumu biliyordun."

On dakika öncesine kadar inkar ederdim ama evet. Fikir hoşuma gitti ama bunu ne ona ne de kendime itiraf edeceğim. Bugünlük bu kadar vicdan muhasebesi yeter. Biraz ruhu terk etme zamanı.

Tanu aceleyle, "Ona söylemedik," der.

"Zaten biliyordu." Nolan ona bakmıyor. Benden başka kimseye bakmıyor ve yanaklarımda kan hissediyorum.

"Ben yaptım. O balık kokusuydu."

Alçak sesle ve derinden gülüyor ve bir saniye sonra ben de gülüyorum ve diğerleri bize muzmuşuz gibi bakıyor. Ki öyle de olabiliriz.

"Koch hakkındaki düşünceleriniz?" İşimiz bittiğinde Defne ona soruyor. O da onun varlığına şaşırmamış görünüyor.

"Umarım taşaklarının üzerine oturur," diyor. "Bunun dışında, hiç."

"Gerçekten mi? Sürünmek için ülkenin öbür ucuna uçtuğun bu adam hakkında hiç düşünmedin mi?"

"Vegas'a gelme sebebim bu *değil*." Omuz silkiyor. "Koch kirli bir tuvalet fırçasına eşdeğer bir insan ve onu tanıdığım on yıl boyunca hiç değişmedi. Daha fazla sıcak çekim ister misin?"

Bir yanım Nolan ve Defne'nin sanki hayatları boyunca tanışmışlar gibi didiştiklerini duyunca şaşırıyor. Ama *diğer* parçam çok meşgul olduğu için devam soruları soramıyor.

"Peki oyun hakkında ne düşünüyorsun?" Defne ısrar ediyor ve Nolan'ın gözlerinde bir şey değişiyor, hayal kırıklığı, hoşnutsuzluk, hayal kırıklığı olabilecek bir şey. Düşme duygusu daha çirkin, daha soğuk bir duyguya dönüşüyor.

"Bu konuyu Mallory ile yalnız konuşmak istiyorum. Biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Defne homurdanıyor. "Seni onunla yalnız

bırakmayacağım." "Neden?"

"Çünkü."

"Cevap değil."

"O benim sorumluluğumda."

"Kendi adına konuşabilir. Daha önce de yalnız kaldığımızın farkındasın, değil mi? Birçok kez."

"Öyle değil," demek için acele ediyorum. "Yalnız *böyle* değil." Herkes bana tuhaf tuhaf bakıyor ve ben neden kızardığımı bilmiyorum. Telaşlı olan Nolan olmalıydı. Bu *onun* işi.

Defne bana bakıyor. "Nolan'la konuşmak ister misin Mal? Sadece ikiniz mi?"

Hayır. Evet. Hayır. "Evet."

"Onu otele kadar götüreceğim," diyor. "Etrafta dolaşmaya gerek yok."

Biraz karıştırmak gerekiyor ama sonunda kulübede yalnız kalıyoruz - biz, Emil'in tahtası ve altı farklı çeşit waffle şurubu. Tekrar siyah vezire bakıyorum ve onun konuşmasını bekliyorum.

Belki de benim hakkımda yanıldığını, asla *inanılmaz* olmadığımı, artık bana tavsiye mesajı atmayacağını söyleyecek. Kendimi haklı çıkarmaya, özür dilemeye, elimden gelenin en iyisini yaptığımı söylemeye ve eğer yeterli değilse, iyi. Bu yeterli olmadığım ilk sefer olmayabilir ama bu da diğerleri gibi acı veriyor.

Ama o hiçbir şey söylemiyor. Eli masanın üzerinde geziniyor ve avucuyla benimkinin arkasını kapatacağını düşünüyorum. Onun yerine parmaklarımızı birleştiriyor.

Basit, gevşek bir dokunuş. Neredeyse bir dokunuş, gerçekten, ama beni ısıtıyor ve topraklıyor, sadece "İkincim ol" dediğinde ona bakacak kadar.

"Ben ... ne?"

"İkincim ol."

"Nolan." Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Bir milyon saniyen var, benden bunu isteyemezsin-"

"Beş tane var. Ve *seni*

istiyorum." Şakaklarım

zonkluyor. "Neden?"

"Dünya Şampiyonası Şubat ayında. Koch'u yenmek için antrenman yapmalıyım. *Sana* ihtiyacım var."

"Hayır." Koch, Nolan'ın rakibi değil, düşmanı. Kaybederek ikimizi de hayal kırıklığına uğrattım. "Bana ihtiyacın yok. Muhtemelen Koch'a karşı hazırlanmana bile gerek yok. Ona daha yeni *yenildim*, bu yüzden hazırlaman gereken son kişi benim-"

"Ben de görmedim."

Nefesim kesildi.

"Kraliçe. Oyunu izledim ve ben de senin kadar savunmasızdım Mallory. I . . ." Yutkunuyor. "Bunun olacağını göremedim ve sonra da bir çıkış yolu göremedim. Ben de istifa ederdim."

Nefes veriyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir? Onu birkaç ay önce yendin."

"Bilemiyorum. Oyuncuların antrenmanlarında yıllar içinde gelişmeleri ve büyük sıçramalar yapmaları duyulmamış bir şey değil. Ama bu ... bu satranç motoru seviyesinde bir hamleydi. Her bir hareketinizi, her bir girişiminizi bozmak için mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı ve siz de harika bir satranç oynuyordunuz. Bu bir bilgisayarın bulabileceği bir şeydi." Nolan sıkıntılı. Onu her zaman asabi biri olarak düşünmüştüm ama

Tanıştığımızda bir şeylerden dolayı gerçekten üzgün görünüyordu. Gerçekten güvensiz. "Mallory, eğer bu seviyede oynarsa, Dünya Şampiyonasını kazanacak."

Parmakları hâlâ sağlam, hâlâ benimkilere karşı sıcak. "Ama ben de başaramadım."

"Biliyorum. Ama bunu birlikte çözelim." Öne doğru eğildi, gözleri benimkileri yakıyordu. "Benim yardımcım ol. O pisliği indirmeme yardım et."

"Eğer ikinciniz olursam, *sürekli* sizinle antrenman yapmayacak mıyım? Her şeyi bilirim. Tarzına o kadar aşina olacağım ki, beni bir daha şaşırtmakta zorlanacaksın. Eğer ikincin olursam, seni *tanıyacağım*."

Dudaklarında güzel, anlaşılmaz bir yarım gülümseme var. "Beni tanımanı istemediğimi mi sanıyorsun?"

"Nolan. . ."

Ellerimizi ters çevirip avucuna bakıyorum. Benimkinden çok daha büyük. Çizgiler ve oluklar çok derin. Parmak uçlarımla izini sürmek, kaynağına kadar takip etmek çok kolay.

I . . . Bilmiyorum. Kötü bir fikir mi? Yeterince iyi miyim? Nedir bu, beni her zaman Nolan'a yaklaştıran bu ışıklı, bağlayıcı şey. Onun yanında olmaya dayanabilir miyim bilmiyorum, ama *olmamaya* da dayanabilir miyim bilmiyorum.

Hiçbir şey bilmiyorum ama sormam gereken bir şey var.

"Nolan?"

"Hmm?"

"Vegas'a neden geldin?"

Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Mallory. Sen geldiğin için ben de geldim."

Chapter Twenty

"- eğer kale g5'e giderse- "

"- o zaman fil- " "- ama

piyon- " "- g7'de- "

"- Hayır, kralınızı güvende tutmak istiyorsanız-"

"- *kale* yapmak diye bir şey var-" "Um . . . hey,

çocuklar?"

Nolan ve ben aynı anda iki agresif, sinirli, "*Ne*?" diyerek Tanu'ya döndük.

Ellerini kapının pervazına dayamış, korkmuş olmaktan çok şüpheci bir tavırla içeri eğiliyor. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve uzun bedeninden büyük bir koala tulumu sarkıyor. Gözlük takıyor, yani bugün lenslerini çıkarmış, bu da demek oluyor ki ...

"Saat on bir kırk. Saat ikiden beri aynı pozisyondasın ve çok iyi görünüyorsun, ancak orta yüzyılda yaşamış Ukraynalı bir büyük ustanın kahramanlıklarının yeterince besleyici olmadığına karar verirsen diye buzdolabında tavuklu börek var."

Nolan kaşlarını çatıyor. "Neden bizi yemeğe çağırmadınız?"

"Yaptık. Üç kere. Her seferinde ikiniz de homurdandınız. Kaydettim ve Dragostea ile TikTok için miksledim. Görmek ister misin?"

"İyi geceler Tanu," diyor. Onu ayağa kalktığında kaçacak kadar iyi tanıyor. "Hadi yemek yiyelim."

"Bekle." Gömleğini çekiştirerek onu durdurdum. "Bunu bitirmeliyiz-" "*Yemek yemelisin*. Gel hadi."

Darcy'ye Aralık ve Ocak aylarının bir kısmını Nolan'ın New York'un kuzeyindeki evinde geçireceğimi söylediğimde (evet, bir evi var; evet, bana haber verdiğinde "Zenginleri ye" diye mırıldandım) bana şüpheci bir bakış attı ve "Kingkiller ile ormanda bir kulübeye gitmek akıllıca mı?" diye sordu. Aradan haftalar geçti ve ben hala cevabın ne olduğundan emin değilim. Mutfak tezgahının üzerine oturup Nolan'ı ayakta yemek yerken izliyorum, sanki bir fırına kömür atıyormuş gibi iştahlı ve hızlı, aklı hala analiz ettiğimiz oyunda.

Onun disiplini hayranlık uyandırıcı.

Daha erken kalkıyor, daha geç uyuyor, şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha çok çalışıyor. Motorlara bakarken, parçalara ayırırken, geri çekilirken, birleştirirken, yansıtırken kendini zorluyor, tek fikirli, yorulmak bilmez bir inatçılık sergiliyor. Yorulmak bilmez, sarsılmaz. Yılmaz, neredeyse saplantılı bir şekilde hareket ediyor. Bu demir gibi sert azmi tuhaf bir şekilde çekici bir nitelik.

Daha fazlasına ihtiyacı olduğundan değil.

Beş saniyesi daha var: Evde kalan Tanu ve Emil ile haftada birkaç kez gelip giden, açılışlar ve piyon yapısı konusunda uzman, otuzlu yaşlarında üç erkek GM daha. Nolan hepimizle antrenman yapıyor

- çözmesi gereken problemler, analiz etmesi gereken Koch oyunları, yazılımdan geçirip zayıflıklarını bulması gereken kendi eski oyunları- ama diğerleriyle geçirdiği zaman neredeyse sonradan düşünülmüş gibi görünüyor. Benimle geçirdiği günler denizinde kısa aralar.

Çünkü göremedikleri şeyler var. Onlardan kaçan ve sadece benim ve Nolan'ın kafasında tıklayan kombinasyonlar ve taktikler. Kimsenin bize ayak uyduramayacağı belli olduktan sonra Emil bir gece, "Büyükler çalışırken biz de *Doom Patrol* izlemeye gidelim," dedi.

Ama başka bir şey daha var. Sabahları ilk iş olarak yalınayak parke zeminde ilerliyorum, onu kahvaltı köşesinde bulacağımı biliyorum, uykum sırasında yaşadığım vahyi ona anlatmaya hazırım; gözleri girdiği her odayı tarıyor, sadece bana yerleştiklerinde sessizleşiyor ve

Bazen öne doğru eğilip ensesinde büyüyen bukleleri düzleştirmek istiyorum.

Hâlâ birbirimize karşı oynamıyoruz. Başkalarının satrancını çalışıyor, analiz ediyor, inceliyor, yeniden canlandırıyoruz ama asla kendimize ait bir maç yapmıyoruz. Ve yine de . . . Bir şeyler oluyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Aramızdaki bu şey daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor, katmanlı, karmaşık ve parçalı. Bir arkadaşlığın rahatlığından, bir ilişkinin kolaylığından, diğer her şeyin mesafesinden yoksun.

Belki de Nolan sadece bir adam olmalı: rakip değil, arkadaş değil, arkadaştan fazlası değil, sadece iyi satranç oynayan bir adam. Kafamın içinde olan ve sanki ben onun kafasının içinde yaşıyormuşum gibi davranan biri.

"Yarın arabanı ödünç alabilir miyim?" diye sordum. Paterson'a yaklaşık bir saat uzaklıktayız. Evimi haftada bir ziyaret ediyorum. Noel'de, Yeni Yıl'da. Annem bana ne zaman ihtiyaç duyarsa - ki yeni ilaçlarla bu çok fazla olmuyor. Yaşlılar merkezinde gece vardiyası alarak iyi para kazandığımı ve işe gidip gelmekten kurtulduğumu düşünüyor. En azından para kısmı doğru. Nolan saniyelerine iyi para ödüyor.

"Tabii. Nereye gidiyorsun?"

"Bugünlük evdeyim. Darcy'nin doğum günü."

Yemek ekmeğine uzanıyor. "Ben de gelebilir miyim?"

"Capablanca'nın birinci sınıf makarna sanatını analiz etmen gerekmiyor mu?"

Omuz silkiyor. "Bugün benim boş günüm."

"Ve sen bunu on üç yaşındaki bir çocuğun doğum günü yemeğinde harcamak istiyorsun." "Köfte de olacak mı?"

"Eminim annem biraz bulabilir." Yüzünü taradım. Yakışıklı, her zamanki tanıdık yüzünü. "Boş gününü Tanıl'la geçirmek istemiyor musun?"

Acı çekmiş görünüyor. "Gemi ismiyle sen de mi? Ayrıca benim odam onlarınkinin yanında. Beni hiç özlemeyecekler."

Emil ve Tanu yine sahnede - Doğu Yakası'ndaki işitme engelli olmayan herkesin artık bildiği gibi. "Çok gürültü *yapıyorlar*."

"Öyle ya da balina sesleri eşliğinde seks yapıyorlar."

Gülüyorum. "Yine de. Kayağa gidebilirsin? Kol düğmesi takabilirsin? Pozitif ol *Aghast*? Siz tatil evi olan zenginler her ne yapıyorsanız."

Bana kötü kötü bakıyor ama yanıma geliyor ve kız kardeşlerim onu gördükleri için Jungkook kadar mutlu oluyorlar. Yıllar önce gördüğüm röportajı düşünüyorum, ne kadar sert ve temkinli görünüyordu ve Darcy'ye PetSmart hediye kartı veren, Sabrina'nın ona iki saatlik roller derby videoları göstermesine izin veren, masamızdaki Mayochup'a tek kaşını kaldıran açık gülümseyen çocuğu zar zor tanıyabiliyorum.

"Easton nasıl?" Ben mutfağı temizlerken annem soruyor.

"Harika," diye yalan söylüyorum. Kalbim biraz kendi içine kıvrılıyor. Gerçek şu ki, hiçbir fikrim yok. Tatilini Delaware'de büyükanne ve büyükbabasıyla geçirdi ve dört aydan fazla bir süredir onu ne gördüm ne de sesini duydum. Instagram'daki takiplerime dayanarak Kim-ly adında biriyle çıktığından şüpheleniyorum. Sorabilirim ama bu ne kadar ayrı düştüğümüzü itiraf etmek gibi geliyor, çünkü bir zamanlar bana tüm yemeklerinin fotoğraflarını gönderirdi.

Oturma odasında Sabrina'nın kırık Polaroid'ini tamir eden Nolan'a bakarak, "Onlarla arası iyi," diyor. "Yaşlılar merkezindeki bakıcılık deneyiminden olmalı. Eminim o sesle yaşlılara aşk romanları okumakta harikadır."

Tabii ki ona gerçeği söylemekten korktum. Dünya Şampiyonası'na gitmiyorum, bu da medyanın bana olan ilgisinin sıcak sudaki şeker gibi eridiği anlamına geliyor. Ben önemsiz biriyim. Hiç kimsenin rahatsız edici gerçeklerle insanları incitmeye ihtiyacı yoktur.

"Evet. Gerçekten de kaskatı erkekliklere hayat veriyor." Annem hafifçe gülüyor. "Siz hâlâ birlikte değil misiniz?" "Hayır."

"Emin misin?"

Yüzümü ona dönüyorum. "Elbette." Kararlı bir ilişki deneyimim yok ama bunun bir süreklilik olmadığını biliyorum. Ya içindesindir ya da değilsindir. Ve eğer öyleyseniz, olduğunuzu *bilirsiniz*. Nasıl olur da bir-

"İzninizle." Sıcak eller belime dolanıyor ve mutfak kapısında yer açmak için beni bir santim kaydırıyor. "Darcy bana nasıl kek yapılacağını öğretecek."

Darcy sabırlı bir iç çekişle "*Kupa* kek," diye düzeltiyor onu. "Anne, hiç şekerimiz var mı?"

Annemin gözleri Nolan'ın hâlâ belime bastırdığı eline kayıyor, sonra yukarı kalkıp benimkilerle buluşuyor. Darcy'ye, "Buzdolabının yanındaki dolapta," diyor, gülümsemesi bilmiş ve *çok* ama *çok* sinir bozucu.

Sabrina benimle bir kez bile konuşmuyor ama ayrılmadan hemen önce onu odasında köşeye sıkıştırmayı başarıyorum. "Her şey yolunda mı?" diye sordum. Daha haftalar önce, komodininin üzerindeki fotoğrafta onu balkabağı tarlasında sırtıma almıştım. Şimdi ise bir kolaj: derbi takımı, bazı okul arkadaşları, hatta annem ve Darcy'nin surat asarken çekilmiş bir fotoğrafı.

Silindim.

"Buralarda olamadığım için üzgünüm. Ama bu geceleme işinden gerçekten iyi para kazanıyorum."

"Aferin sana," diyor dalgınca, çekmecesini karıştırıyor, Nolan'a söz verdiği derbi tişörtünü arıyor, çünkü *zaten bana büyük geliyor.*

"Annem nasıl?" "İyi."

"Doğru. Peki ya Darcy?"

"Güzel. Sen etrafta olmadığında neredeyse katlanılabilir biri oluyor. Kötü bir etki bırakmış olmalısın."

Gözlerimi deviriyorum. "Peki ya

sen?" "İyiyim."

İç çekiyorum. "Sabrina, altmış saniye beni dinler misin?"

Sonunda kafasını kaldırdı. Sinirli. "Annem iyi. Darcy iyi. Ben de iyiyim. Tüm lanet dünya iyi."

"Ben ciddiyim. Kaleyi koruman ve bana ihtiyaç olduğunda haber vermen konusunda sana güveniyorum.

- "

"*Şimdi* mi umursuyorsun?" Mavi gözleri yaşlarla parlıyor. Bir an için gözlerinde gerçek bir acı görüyorum ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Ama göz açıp kapayıncaya kadar hepsi kayboluyor ve yüz ifadesi birden yarı umursamaz, yarı sert bir hal alıyor. Belki de geri kalan her şeyi ben hayal ettim.

"Affedersiniz?" Ben soruyorum.

Bana doğru yürüyor. Hâlâ birkaç santim uzamış durumda. Daha da uzayacak mı? Tanrım, *on beş* yaşında. "Biz iyiyiz, Mal. Sensiz de idare edebiliriz."

"Şey, son ayrıldığımda oldukça üzgün görünüyordun, yani-"

"Biz iyiyiz. Güç triplerini bir kenara bırakabilirsin. Kimsenin 'kaleyi korumasına' gerek yok. Annem, Darcy ve ben *insanız* ve kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Beslemen ve gezdirmen gereken evcil hayvanlar değiliz." Elinde tişörtüyle yanımdan geçip gitti. İçimden bir öfke dalgası geçiyor- cidden mi? *Cidden mi?* Bunu *hak* ediyor muyum?" ve kapı çerçevesini tokatlıyorum. Bu sadece avucuma bir kıymık batmasına neden oldu.

Ayrıldığımızda verandadan bize el sallıyorlar. "Yakında geri dön, Nolan," diye bağırıyor Darcy.

"Mallory'yi de yanında getirmen gerekiyormuş gibi hissetme," diye ekliyor Sabrina küstahça.

"Bu da ne böyle?" Yola çıktığımızda Nolan soruyor.

"Kız kardeşimin beni bir fıçı bal liköründe boğmak istemesinden mi bahsediyorsun?"

Ağzı seğiriyor. "Biraz düşmanlık sezdim."

"Emin değilim." İç çekiyorum. "Onun için elimden geleni yapıyorum. İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan ve endişelenecek hiçbir şeyi olmadığından emin oluyorum."

"Belki de sorun budur." "Ne

demek istiyorsun?"

"Kız kardeşlerinizle birlikteyken, onlar sizin sorumluluğunuzdaymış gibi davranırsınız. Neredeyse onların ebeveyniymişsin gibi. Darcy'de işe yarıyor ama Sabrina bunu çocuklaştırıcı bulabilir." Omuz silkiyor. "Belki de sadece kız kardeşi olmanı istiyordur."

"Kız kardeşler hakkında ne biliyorsun *ki*?"

"Hiçbir şey. Savunmasızlık hakkında ne biliyorsun?"

Gülmekten kendimi alamıyorum ve sonra bir süre sessizliğe gömülüyoruz. Nolan oyun oynar gibi, sabit ve odaklanmış bir şekilde sürüyor ve ilk kez direksiyonda olmadığım için huzursuz hissetmiyorum. Gözlerimin sokak lambalarının halesinde, çam ağaçlarını ağırlaştıran karda, vites değiştirirken sanki bir fili tahtada hareket ettiriyormuş gibi sert ellerinde dolaşmasına izin veriyorum.

Satranç hakkında düşünüyor. Bu sabah analiz ettiğimiz Koch oyununu, üç yıl önce Davies'e kaybettiği Vezir Gambiti'ni düşünüyor. Biliyorum. Nolan'ın aklından geçenleri *nasıl* bildiğimden ya da ne zaman başladığından emin değilim ama işte buradayım. Biliyorum.

"At e5 aptalca bir hamleydi," diyorum.

Hiç duraksamıyor. "Koch'un saldırıları çok fazla geri tepiyor. Şey." Omuz silkiyor. "Geri tepti. Ispanak yiyip bir üst modele geçmeden önce."

"Onu agresif olmaya ikna etmek iyi bir strateji olabilir." "Evet."

Rakip ben olsaydım Nolan'a karşı nasıl bir taktik kullanırdım diye hüzünle düşünüyorum. O tahmin edilemez bir oyuncu, her zaman uzun vadeli avantajlar düşünüyor, daha sonra beklenmedik bir şekilde faydalanmak için görünüşte sessiz hamleler yapıyor. Yorumcuların stillerimizin benzer olduğunu söylediklerini duydum ama bence aramızda okyanuslar var. Ben rakibimi boğmayı, yavaşça yıpratmayı, aktif oyununu tüketmeyi ve sadece ben ve şahı kalana kadar olasılıklara teker teker saldırmayı severim.

Ama Nolan benimle nasıl başa çıkacağını bilirdi. Neye dikkat etmesi gerektiğini. Onu yenmek için küçük pozisyon avantajlarını bırakmayı ve daha açık riskler almayı daha erken öğrenmem gerekecekti. Boynunu germesini, derisinin altındaki güçlü kasların gerilmesini izliyorum ve belki de işe yarayacağını düşünüyorum, onu bir hataya sürüklemek. Belki de işe yaramazdı ama onu tetikte tutardı. Bana o uzun, bilmiş bakışlarından birini atardı. Hatta gülümserdi. O bana gülümserdi, ben de ona gülümseyerek karşılık verirdim.

Kulağa bir rüya gibi geliyor. Hayal edilen bir şey.

"Darcy beni odana çekti," diyor, "ve komplocu bir şekilde 'bildiğini' fısıldadı. "

"Annem ve Sabrina'nın aksine o Google'a giriyor. Muhtemelen karanlık internette takılıyor. Piggie Tinder için Goliath'ı kaydeder."

"Benden ona satranç oynamayı öğretmemi istedi." "Darcy mi?"

Canlandım. "Gerçekten mi?"

"Ateşli bir kız olduğunu mu söyledi?"

Gülüyorum. "Ateşli kız boku. Gerçekten biraz çevrimiçi olmaya çalışmalısın." Diğer ilk on oyuncunun çoğunun Twitch ve You-Tube kanalları var. Nolan:

Twitter ve Instagram - her ikisinin de biyografisinde büyük harflerle *NOT DIRECTLY MANAGED BY NOLAN SAWYER* yazıyor. Eminim sosyal medyadaki adamı insanların ona çıplak fotoğraflarını mesaj atmasından bıkmıştır. "Neden çevrimiçi değilsin ki?"

"Çok fazla çevrimiçi oluyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Nakamura oynarken burnunda sümük arayan yedi yaşındaki halimin resimleri var. On dört yaşında bir mağlubiyetten sonra mızmız bir velet gibi öfke nöbeti geçirirken."

"Oh."

"Biz hepsi var utanç verici aşamaları büyüyor Yukarı, ama benim ölümsüzleştirildi. *İnternette* beni arayanların zaten bulacakları çok şey var."

Emil'in sözlerini hatırlıyorum: *Kameralar önünde bir dahi olarak büyümek kolay değil*. "Sakıncası var mı? Senin ... baş belası şöhretin."

"Yani, tam bir bok parçası mı?" Yumuşakça gülüyor. "Hak ettim. Ben de öyleydim. Gelecekte sadece farklı olmaya çalışabilirim."

O da başarılı oluyor. Son olayları hatırlamaya çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum. "Seni döven insanlara hâlâ kızıyorsun."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Başını sallıyor. "*Kendime* kızıyorum. Hata yaptığım için. Olabileceğimin en iyisi olamadığım için. Ve *sen* de her hata yaptığında aynı şeyi hissediyorsun."

"Doğru değil. I- "

Bana yan gözle baktı, ben de sustum. Her neyse.

"Darcy'ye taşların nasıl hareket ettiğini gösterdim," diyor sessizce. "Nasıl?"

"Yatağının altında bir takım vardı. Pembe ve mor."

Gözlerimi kapatıyorum. Karnımda bir düğüm sıkılaşıyor. "Ondan kurtulduğumu sanmıştım."

"Ona kendin öğretmelisin." "Ne için öğrenmesi gerekiyor?" "Öğrenmek istiyor. Seni idol olarak görüyor."

Homurdanıyorum. "Bana Mallopee diyor ve Photoshop'ta sürekli 'Lamest Greenleaf' grafikleri yapıyor - bu arada onun için yasadışı olarak indirdim. Nankör."

"Senin gibi olmak istiyor."

"Ona asla öğretmeyeceğim."

"Neden?"

Geri dönüyorum. Yol ıssızlaşıyor ve çam ağaçları sıklaşıyor. "Satranç kötü bir fikir."

"Neden?"

"Bak beni nereye

getirdi." "Seni buraya

getirdi. *Bana*."

Kan yanaklarıma hücum ediyor, ama ses tonu gerçekçi, imalı değil. Öyle demek istemedi. Demek istiyor ki. . . Ben bile bilmiyorum.

"Onu gören sendin, değil mi?" Nolan soruyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Ne?"

"Baban. Olimpiyatlardaki hakem kadınla aralarında bir şey oldu. Sen öğrendin. Annen onu evden kovdu. Sanırım birkaç yıl ayrı kaldınız. Sonra da kaza geçirdi."

Doğruluyorum. Emniyet kemeri kazağımı sıkıyor. "Nereden biliyorsun? Ne zaman-?"

"Bilmiyordum. Ama o zamanlar turnuva çevrelerinde dolaşan bazı söylentileri hatırladım. Archie Greenleaf hakkında. Geri kalanı . . . Sadece tahmin ettim."

"*Tahmin* mi ettin? Nasıl?"

"Küçük şeyler. Olimpiyatlardaki tepkiniz. Belli ki satrancı seviyorsun ama kendini onun iğrenç bir şey olduğuna inandırıyorsun. Kendini ailene karşı sorumlu hissediyorsun, sadece kız kardeşlerine değil annene karşı da." Sesi, sınıfın geri kalanına sıkıcı bir ders kitabı okuyormuş gibi eşit, boş. "Sürekli kötü bir şeyden suçluymuşsun gibi davranıyorsun. Sanki kendin için kırıntılardan başka bir şeyi hak etmiyormuşsun gibi."

Ben. Sıkıcı ders kitabı, o *benim*.

"Çünkü ben suçluyum," diye ağzımdan kaçırdım. Kendimi şaşırttım. Bu daha önce kimseye yüksek sesle söylediğim bir şey değildi. Ama anneme Heather Turcotte'tan bahsetmemiş olsaydım, babam evi terk etmemiş olsaydı, gecenin üçünde sarhoş araba kullanmak için bir nedeni olmasaydı. Eğer.

Eğer.

"Büyükbabamın akıl hastanesine yatırılma sebebinin ben olduğumu biliyor muydun?" dedi.

"Bu ne .. . . Hayır. Ben yapmadım."

"Bir süredir garip davranıyordu. Bazen toplum içinde gerçekten uygunsuz şeyler söylüyor ve yapıyordu. Ailemin bundan haberi vardı ama sanırım bunu büyükbabamın yaşlı olmasına bağlıyorlardı. O zamanlar sık sık onunla kalıyordum, bu yüzden fırsat buldukça onun yerine bakıyordum. Açıkçası daha fazla uyumaya ihtiyacı olduğunu falan düşünmüştüm. Ama sonra doğum günüydü. Senin de gittiğin dairesine gittim. Merdivenlerden çıktım - şimdiki kapıcı da aynıydı, umurunda bile değildi - ve kendimi içeri attım. Ona bir hediyem vardı, yaptığım bir satranç takımı. Dokuz aylık ahşap işçiliği."

Sağa sinyal verip çıkışa yöneliyor. Eve varmış olmalıyız. Neredeyse. "Bir gün önce tanışmıştık. Her gün karşılaşıyorduk ama bu sefer beni tanımadı. Ya da tanıdı ama kötü niyetli olduğumu düşündü. Asla bilemeyeceğim, sanırım. Saldırgan bir adam değildi ama bıçağı vardı. Onu bloktan çıkardığını gördüm ve kereviz doğramak istediğini düşündüm. Hatırlayamıyorum. Ama onun yerine gözlerimin içine baktı, bana doğru koştu ve kesik derindi. Dikiş atılması gerekiyordu, bu da hastaneye gitmek demekti, bu da tutanak tutulması demekti, hepsi bu. Babam onu hapse atmak için gereken cephaneye sahipti. Bunun en iyisi olduğunu söyledi, belki de öyleydi, ama bunu yapmasının nedeni bu değildi. Satrancı kendisinden daha çok önemsediği için babasından hep nefret etmişti."

Sesi klinik gibi. Sanki bu hikayeyi zihninde o kadar çok evirip çevirmiş, kendi kendine o kadar sık anlatmış ki artık ezberlemiş. Her gün bunu düşünüyor. Her saat. Bunu biliyorum, çünkü onun kafasının içindeyim. "Babama o gücü veren benim. Ve büyükbabam o enstitüde gözlerine kadar ilaçla öldü. Bu onun istediği son şeydi ve her gün her saniye bununla yaşamak zorundayım. Yani suçluluktan bahsettiğinizde-"

"Ne- hayır. Hayır." Ona doğru döndüm. Emniyet kemeri göğsüme batıyor. "Bu senin hatan *değil*. Elinden geleni yaptın.

Kaç yaşındaydın?"

"On dört yaşındaydım. Babanı gördüğünde kaç yaşındaydın?"

Gözlerimi kapatıyorum. Çünkü aynı şey değil. Hem de hiç. Ama öyle *olabilirmiş* gibi konuşuyor ve ben bu işten sıyrılmayı hak etmiyorum ve-

Birdenbire öfkelendim. Patlarcasına, akkor halinde öfkeliyim.

Beni manipüle etti. Kendini ifşa ediyormuş gibi yaptı ve bunun yerine beni ... bu her ne haltsa ona dönüştürdü. Beni mat etmek için vezirini feda etti ve bu ne *cüret*? Evime gelip ailemi bir *Morphy* oyunuymuşuz gibi analiz etmeye nasıl cüret eder?

"Siktir git, Nolan."

Yüz ifadesi anlaşılmaz ve şaşırmamış. "Doğru olmayan bir şey mi söyledim?"

"Siktir git. Sen aileler hakkında ne bilirsin ki?"

"Sorun bu mu? Söylediklerimin doğru olması mı?"

"Beni *tuzağa* düşürmeye çalışmayı bırak. Beni *mat* etmeye. Bana karşı satranç oynamayı her şeyden çok istiyor olabilirsin ama bu sana şu hakkı vermez-"

"Her şeyden çok değil," diye mırıldanıyor uzun uzun bakarak. Onu görmezden geliyorum, öfkeyle.

"Olan bu mu? Bana karşı kazanmayı o kadar çok istiyorsun ki ne yaparsan yap puan mı toplayacaksın? Tic- tac- toe? Aileme ucuz atışlar yaparak mı?"

"Bu değil-"

"Ailemde kimse bıçaklanmadı. Çenemi kapalı tutabilirdim ve her şey yolunda giderdi. Bu *benim* sırrım, *benim* yüküm olabilirdi ve kimse bunu bilmez ya da bunun için acı çekmezdi. Annemin sağlık sigortası olurdu, kız kardeşlerim hak ettikleri aileye sahip olurlardı ve babam hayatta olurdu- " Duruyorum. Derin, ürpertici bir nefes aldım. "Beni, kız kardeşlerimi ya da annemi *tanımıyorsun* ve kesinlikle babamı da tanımıyorsun. *O* yüzden ikimiz herhangi bir şekilde birbirimize benziyormuşuz ya da *benim* yaptıklarım senin başına gelenlerle kıyaslanabilirmiş gibi davranmaya çalışma."

"İkimize de adil davranmıyorsun," diyor sakince. Belki de haklıdır, ama umursamayı geçtim.

"Biliyor musun?" Emniyet kemeri boğazımı kesiyor. Artık öfkeyle dolup taşıyorum, Nolan'a olan öfkemle. Nolan diyelim. "Boş ver bu saçmalığı. Oynayacağız. Bu gece. Bu aptal satranç oyununu oynayacağız ve sen de koltuk psikolojisini bırakacaksın."

"Ben-" Durdu, ne dediğimi anladı. Boğazı çalışıyor. "Ciddi olamazsın."

"Eğer ilgilenmiyorsan-"

"Öyleyim." Sesi hevesli geliyor. Genç. "Evet." Sonra sustu, sanki beni ürkütmekten, fikrimi değiştirmemden korkuyormuş gibi. Araba park edildikten, yolcu kapısı kapandıktan, paltolarımız oturma odasının bir köşesine atıldıktan sonraya kadar bana neredeyse hiç bakmıyor. Genelde karşılıklı çalışırız ama o tahtayı sehpanın üzerine koyuyor ve kanepede yan yana oturuyoruz. Çünkü bu bir başkasının oyununun analizi *değil* ve açık olması gerekiyor.

Gece yarısı oldu. Isı saatlerdir kapalı ama üşümüyorum. "Tamam mı?" diye soruyor, ciddi bir şekilde, bu oyunun rızaya dayalı olduğundan emin olarak.

Neyin rızaya dayalı olmadığını *biliyor musun? Babam hakkında söylediğin şeyler.*

"Beyaz olabilirsin," diyorum, keserek, kırılmasını bekleyerek - *isteyerek*.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor ironiden eser kalmadan. "Buna ihtiyacım olacak."

Bu ondan daha da nefret etmeme neden oluyor ve aptalca e4'e piyon açışı da öyle. Sicilya ile cevap veriyorum. Gözlerimi deviriyorum ve atımı c6'ya koyuyorum, sadece onu raydan çıkarmak için, Defne- Rossolimo Varyasyonu ile çalıştığımı hayal meyal hatırladığım niş bir hat.

Çok fazla baskı, çok hızlı ve umursamıyor, tereddüt etmiyor, loş ışıkta gözünü bile kırpmıyor. Alnı pürüzsüz. Elleri sabit. Dizleri benimkilere sürtünüyor, her hareketinde değil ama bazen. Fark etmemiş gibi görünüyor ve ben ondan nefret ediyorum. Onun yanında kendimi beceriksiz, hantal, kırık bir canavar gibi hissediyorum. Sanki kafatasımın içine uzanıp geçmişimin keskin, acı dolu parçalarını koparabilir ve onlarla kanımı akıtabilirmiş gibi kendimi ham, içi boş, kırık dökük hissediyorum.

Sonra bir piyon kaybettim ve ben de kendimi aptal gibi hissettim. "Siktir," diye mırıldandım.

"O sadece bir piyon," diye mırıldanıyor başını kaldırmadan.

"Kapa çeneni." Atımı titrek parmaklarımla ilerletiyorum ve sonra sadece bir piyon değil. Filimi açıkta bıraktım, rok yapma fırsatlarımı berbat ettim. Nolan'ın telaşsızca taşımı almasını izliyorum ve hemen kalemle ona yandan saldırıyorum - *canını* yakacağım. Ancak, iki taşı deviriyorum ve vezirinin şahıma doğru yaklaşmasını tamamen görmezden geliyorum ve siktir, siktir, *siktir-*

"Mallory." Elini benimkinin üzerine kapatıp dizime sıkıştırıyor. Yakışıklı, nefret dolu yüzüne bakıyorum. "Söylediklerim için özür dilerim. Haddimi aştım."

Bunu duymak istemiyorum. "Hadi bitirelim."

"Babanla işler nasıl gitti bilmiyorum-" "Hadi.

Bitirelim."

Başını sallıyor.

Gülüyorum, acı acı. "Güya aylardır bu oyun için yanıp tutuşuyormuşsun. - "

"Özlemini çektiğim şey bu değil ve bu konuda kendine yalan söylemeyi bırakabilirsin. Seninle bu şekilde oynamak istemiyorum."

"Yani şimdi oynamak için mükemmel koşullara mı ihtiyacınız var? Mobilyaları yeniden düzenleyeyim mi? Odayı düzenleyeyim mi? *Saygıdeğer gereksinimlerinizi*, ne istediğinizi bana bildirin ve-"

"Ne istediğimi biliyor musun Mallory?" Öne doğru eğildi, aniden öfkelendi. "Burada olmamanı istiyorum."

Öfkeyle soluk soluğa kaldım. "Canın cehenneme! Benden ikincin olmamı istedin-"

"Başka bir yerde olmanı istiyorum. *Bana* hazırlanmak için *kendi* saniyelerinizle antrenman yapın. Böylece İtalya'da gerçek bir maç yapabiliriz. Gerçek bir şey." Gözleri parlıyor. Eli hâlâ benimkinin üzerinde. Bastırıyor. Sıcak. "Bu evdeki varlığın sabahları beni kaldırıyor olabilir ama bu durum ikimizin de istediği ya da ihtiyaç duyduğu bir şeymiş gibi davranmayı bırakabiliriz."

Gözlerimi kapatıyorum. O haklı. Bu . . . Bu yanlış. Tamamen yanlış.

"Bu bizim tek şansımızdı," diye fısıldadım. "Ve ben onu mahvettim." Tıpkı her şeyin içine ettiğim gibi. Arkadaşlıkları. Aileleri.

"Başka turnuvalar da olacak." Nolan derin ve sakinleştirici bir nefes alır. "İki yıl içinde başka bir Dünya Şampiyonası olacak-"

"Bu işi yazdan sonra yapmayacağım."

Yutkunuyor. "Tamam. Şey . . . Neyse o." Bakışlarını başka yöne çevirdi. Sonra bana döndü, ifadesi daha yumuşaktı. "Özür dilerim. Haklısın, aileler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen özrümü kabul et ki hayatının en kötü oyununu oynamayı bırakabilesin. Hadi uyuyalım. Yorulduk."

Tahtaya bakıyorum. Siyahın konumu amatörce, umursamaz bir karmaşa. "Tanrım, neyim var benim?"

"Geçici global amnezi, sadece hayal edilebilir."

Bir kahkaha atıyorum ve öfkem güneşteki kar gibi eriyor. O da gülüyor ve nefesinin sıcaklığını yanağımda hissedebiliyorum. O kadar yakınız.

"Özür dilerim. Bu oyun için."

Gözlerinde küçük altın lekeleri var. Çilleri var, hafif ve dağınık, sadece bir avuç ve güzel görünüyorlar. Nefis. "Üzgün olmalısın."

Kıkırdıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Uzaklaşmak isteyebilirsin. Çünkü bu evde başka insanlar da var."

Kafası karışmış görünüyor. "Ve?"

"İçeri gelebilirler. Seviştiğimizi falan düşünürler."

Gülümsüyor. "Bir en passant yüzünden birbirimizi öldürdüğümüzü düşünmeleri daha olası-"

Beynim kısa devre yapıyor. Belki saatin geç olmasındandır, belki de on hamleden daha kısa bir süre önce atımı düşürmüş olmamdandır. Belki de Nolan'ın temiz, tanıdık kokusudur. Tek bildiğim, bir an ona baktığım, bir an bakmadığım - çünkü öne doğru eğilip ağzımı onunkine bastırmıştım.

Bir öpücük.

Başka yolu yok. İşte buna denir, bu beceriksiz, çocukça gagalama. Nolan Sawyer'ı öpüyorum ve-

Dehşete kapılarak geri çekildim. "Özür dilerim. Çok özür dilerim, ben-" Ayağa fırladım. Dizim tahtaya çarpıyor, taşlar dağılıyor. Parmaklarımı ağzıma götürüyorum ve- garip geliyor.

Farklı. Değişmiş.

"Mallory."

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Sadece çok çok üzgünüm." Nolan sanki odanın ağırlık merkezi benmişim gibi, uzay ve zaman içinde benden başka hiçbir şey yokmuş gibi bakıyor. Kalbimin boğazımda atmasına neden oluyor, onu tekrar öpmek istememe neden oluyor, kaçıp gitmek istememe neden oluyor. "Özür dilerim, ben
- "

"Dokunma-alma kuralı," diye mırıldanıyor. O da ayağa kalkıyor. Attığım her geri adım, onun için bir ileri adım demek.

"Ben- Ne?"

"Bana dokundun. Şimdi duramazsın. Dokun- kuralı al."

"I . . . Bu satranç değil." Sırtım bir engele çarptı. "Her zaman durabilirim." "O zaman durma." Elleri yüzümü kavrayacak şekilde yukarı kalkıyor. Üstümde yükseliyor

Beni duvara kafesledi ve ben ... Aldırmıyorum. Bu da beni korkutuyor. "Lütfen, Mallory."

"Bu . . . Oyunu bitirmeliyiz. Oynamak istediğini söylemiştin." "Daha çok istediğim şeyler olduğunu söyledim."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama Nolan o kadar *burada* ki kokusunu alabiliyorum, varlığımın her zerresinde hissedebiliyorum. "Sevişmek yerine Kasparov'u seçen sen değil miydin?" Huysuz ve mızmız bir şekilde söylüyorum. Gözlerimi açtığımda gülümsemesi soluktu.

"Ve bunun seninle Kasparov'la oynadığımdan daha az oynamak istediğim için olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki. Başka neden- Oh." Gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Oh." "Seni öpebilir miyim?"

"Ama oyunumuz-"

"İstifa ediyorum. Sen kazandın. Seni
öpebilir miyim?" "Hayır! Yani ...
neden?"

"Çünkü istiyorum." Sabırlı davranıyor. *O* sabırlı davranırken *ben* neden tam bir enkaz oluyorum? "İstemiyor musun?"

"I . . ."

Öyle mi? Büyütülecek bir şey değil. Nolan şimdiye kadar tanıştığım en çekici adam ve ben *öpüşmek çok samimi, hadi arkadan yapalım* Tinder gariplerinden değilim. Bir sürü şey yaptım ve hiçbirinden pişman değilim. Peki beni durduran ne?

Belki de çok fazla istediğim içindir diye düşünüyorum. Sonra ayak parmaklarım havaya kalkarken bunu yüksek sesle söylediğimi duyuyorum ve yine o tuhaf şeyi yapıyorum - on üç yaşındaymışım ve spor salonunun arkasına gizlice kaçıyormuşum gibi hissettiren dudaklarını hafifçe gagalıyorum. Ama bu sefer tam bir ucube olduğum için kendimi tokatlamam gerekmiyor, çünkü Nolan da beni öpüyor.

Bu işte iyi değil. Hemen değil. Fena değil, ama öpücüğün işe yaramayacağını düşündüğümde havadar bir tereddüt, askıya alınmış kopukluk anı var. Olmaması gerekiyordu. Geceleyin iki gemi geçiyor, ayrı yollara g i d i y o r l a r, kıl payı kaçırıyorlar.

Ama sonra bir şey yapıyor. Başını eğiyor, belki. Tutuşunu ayarlıyor. Bana daha sıkı bastırıyor ve her şey değişiyor. Gemisi benimkine çarpıyor ve sırtım duvara yaslanıyor ve *oh*, bunu istiyor. Bunu çok ama çok istiyor. En az benim kadar istiyor. Bacağının benimkinin arasından kayarak beni duvara sabitlemesinden, elinin bir satranç tahtasındaki gibi iddialı bir şekilde kalçama kaymasından anlayabiliyorum. Boğazının arkasından gelen gırtlak sesinden.

Bu işte iyi. Sıcak ve güçlü ve *kapsamlı* ve tadı güzel ve-

Evin içinde bir yerde bir kapı açılır. Kahkahalar. Ayak sesleri. Koridorun ışığı yanıyor. Nolan'ın omuzlarını itiyorum ve tam zamanında ayrılıyoruz.

"Oh, geri dönmüşsünüz." Emil. Girişte durmuş, bornozunu hızla bağlıyordu. "Ne yapıyorsunuz?"

Emil'*in onun* arkadaşı olduğunu düşünerek Nolan'a bakıyorum. Makul bir mazeret bulma yükü ona düşmeliydi. Sorun şu ki, Nolan bana bakıyor, göz bebekleri kocaman, dudakları dolu ve ... öpüşmüş?

"Um, biz sadece ..." Boğazımı temizliyorum. Emil'e belli belirsiz gülümsedim. "Şu Koch oyunu hakkında konuşuyorduk-"

"Başka bir şey söyleme, Greenleaf." Buzdolabına doğru ilerliyor. "Yoldan sapamam yoksa Tanu beni öldürür. Beni yiyecek aramam için gönderdi." Artan pizzayı ve üç keki kucağına yığıyor, sonra bornozunu sallayarak ve umursamaz bir "İyi geceler" diyerek ortadan kayboluyor.

Yine Nolan'la yalnızım. Nolan,

bakmayı bırakmayan.

"Geç oluyor," diyorum gözlerine bakmadan. Kendimi telaşlı hissediyorum. Bir öpücük yüzünden. On üç yaşıma geri dönüyorum. "Yoruldum. I . . ."

Başını sallıyor ve garip bir şey yapıyor: elini bana uzatıyor. Sakince. Sessizce. Sanki onu tutmamı bekliyormuş gibi. Ve ben de aynen öyle yapıyorum: Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve beni koridora götürüp ışığı söndürmek için durduğunda, uysalca onu takip ediyorum. İçeriden gelen boğuk kahkahalara tepki vermeden Tanu'nun kapısının önünden geçiyoruz, Emil'in boş kapısının önünden geçiyoruz, benimki de dahil olmak üzere diğerlerinin önünden geçiyoruz, ta ki onun temiz ten, akıllara durgunluk verecek kadar iyi satranç ve şehirdeki kanepesi gibi kokan odasına girene kadar.

Uzun, kaslı bacaklarıyla kot pantolonunu umursamazca çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ağzımdan kaçırdım. Bana bakmıyor, sadece gömleğini kokluyor ve onun çamaşır sepetine ait olduğuna karar veriyor.

"Yatmaya hazırlanıyorum."

"I . . ." Neler oluyor? *Neden seni takip ettim? Ne. Ne. Oluyor?*

"Neden gergin değilsin?"

"Ne hakkında?"

"*Tüm bunlar* hakkında" -aramızda belli belirsiz bir işaret yapıyorum- "*tüm bunlar*".

Bana baktı. "Bilmiyorum. Doğru gibi geliyor. Ayrıca, pek gergin değilimdir."

Darcy bir keresinde bana, önemli oyunlar sırasında en iyi satranç oyuncularının kalp atış hızlarını izledikleri bir çalışmadan bahsetmişti. Nolan'ınki her zaman en yavaşıydı. En istikrarlısı. Bu yüzden mi o karşımda boxer külotu ve Coimbra Chess 2019 tişörtüyle duruyor ve ben yaprak gibi titriyorum?

"Bunu istemiyor musun?" diye soruyor.

"Hayır. Yani, evet. Yani, bunu istemiyor *değilim*. Ama ... durup dururken öpüştük ve sen bunu sorun etmiyor gibisin ve ..."

Omuz silkiyor. "Bu benim için birdenbire olan bir şey değil."

"Öyle değil mi?"

"Bunu aylar önce kabullenmiştim Mallory. Belki de ilk kez oynadığımızda."

Yutkunuyorum. "Anlamıyorum."

Yaklaşıyor. İki adımda önümde duruyor ve anlaşılmaz bir nedenden ötürü titriyorum. İçimde küçük çaplı bir deprem oluyor, yirmi kral devriliyor ve Nolan yine yüzümü avuçluyor.

"Yanındayım Mallory. Kötü bir şey olmayacak. Bunu istemene izin verebilirsin, çünkü buna zaten sahipsin. Bana sahipsin."

Oh Tanrım. Oh Tanrım, *Tanrım*, *Tanrım*. Daha

çok titriyorum. "I . . . Biz . . . Sevişecek miyiz?"

Bilerek onu sinirlendirmeye çalışıyorum. Ve işe

yaramıyor. "Hayır. Uyuyacağız."

Uzanıyoruz ve her nasılsa bu çok yumuşak bir şey. Tayt ve yumuşak bir gömlek giyiyorum ve takı takmıyorum ve bu yüzden bu kadar rahatım. Başımı göğsüne yasladığı, bacaklarını benimkilere doladığı ve yavaş, sabit kalbini kulağımın altında sıcak bir saat gibi hissettiğim için değil.

"Yüzümü bile yıkamadım," diyorum ona. Daha sessiz de olsa hâlâ titriyorum. Berbat haldeyim.

"Sorun değil. Antonov Coimbra 2019'u kazandı."

Titrek bir şekilde gülüyorum. "Uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Masal ister misin?" Eli ensemdeki saçları hafifçe tarıyor. "Adı 'Polgar Anand'a Karşı, 1999'. "e4. c5 ile başlıyor."

İnledim. Ama "Ya sonra?" diye sorduğumda

gülümsüyorum. "At f3. d6. d3."

"Mmm."

"Evet."

"Peki

sonra?"

"At xd4. At f6. At c3 . . ."

Hayatımda ikinci kez biri tarafından, hayatımda ikinci kez Nolan Sawyer tarafından tutulmuş olarak oyunun ortasında uyuyakalıyorum.

Chapter Twenty-One

Ertesi gün öğleden sonra saat 15:00'e kadar Nolan benimle on beş kelimeden daha az konuştu.

Neden at a5?

Veziri feda edebilir.

Ve benim kişisel favorim: *Kek almak- ister misin?*

Belki de önceki gece halüsinasyon gördüm. Belki öpüşmemiz bir rüyaydı. Belki de onun boş odasında, komodinin üzerinde bir fincan sıcak kahveyle uyandım - belki de bir check-up'a ihtiyacım var-

"Ne düşünüyorsun, Mal?" Tanu soruyor. Ses tonuna bakılırsa, bu ilk kez olmuyor.

"Ne hakkında?"

"Bu pozisyon. Siz ne yapardınız?" Tahtaya bir göz attım. Geçen seneden bir Koch oyununu analiz ediyoruz. *Onlar* analiz ediyor. Düşünüyorum.

"Zayıf. Sol taraf istismar edilebilir." "Evet,

Nolan da öyle dedi."

Ona bakıyorum ve anında kızarıyorum. Çünkü görünüşe göre şu anda yaptığım şey bu - yatmadığım bir adamın artık benimle ilgilenip ilgilenmediği konusunda stres yapıyorum çünkü tam bir karmaşayım, çünkü geceleri dönüp duruyorum, çünkü sabah nefesim bir balık restoranının arkasındaki çöplük gibi kokuyor.

Burası keşfedilmemiş bir bölge. Yepyeni bir galaksi. Annemin, Darcy'nin, Sabrina'nın, Easton'ın hakkımda ne düşündüğünü önemsemeye alışkınım. Başka kimseye yerim yok ve-

"Aynı fikirde misin, Greenleaf?" Emil sorar.

Kahretsin. "Pardon, ne

için?" "Nolan'ın

söyledikleri için."

Nolan'ın gözleri okunmuyor. "Çok geç rok attı," diye tekrarlıyor.

Tahtaya bir göz attım. "Ya da hiç rok atmamalıydı," diyorum, telaşlanmamış gibi davranarak.

"Koch çok dengesiz." Emil şakaklarını ovuşturuyor. "Biri nasıl olur da feci hatalardan Greenleaf'e karşı yaptığı gibi neredeyse dahiyane hamlelere geçebilir? Tamamen farklı iki oyuncu gibi."

"Peki İtalya'da hangisi olacak?" Tanu soruyor.

Kimse cevap vermiyor. Nolan uzaklara bakıyor ve ben de ona aptal gibi bakıyorum.

Geç saatlere kadar Koch'un son oyunlarını analiz ediyoruz. Nolan ve Emil yemek hazırlamak için ayağa kalktıklarında güneş batalı saatler olmuştu. "Ocak sonuna kadar kalıyorsun, değil mi?" Tanu kısık bir sesle soruyor. Diğerleri makarnayı kaynatmadan suya atıp atmamak konusunda tartışıyor. (Nolan: "Kimin umurunda? Daha hızlı olur." Emil: "Sen -ve bunu ne kadar vurgulasam azdır- *tatsız* bir *köylüsün.*")

"Plan bu. Sen değil misin?"

"Sadece sömestr başlayana

kadar."

"Oh." Nolan ve benim bu evde yalnız olduğumuzu

düşünüyorum. "Ah." "Defne gelip yardım edecek tabii,"

diye devam ediyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Defne, Nolan'ın yardımcısı olmamı onayladı çünkü bunun benim için harika bir eğitim olacağını söyledi ama ... . "Bu kadar yakın olduklarını düşünmemiştim."

"*Çok* yakınlar. İkisi de daha önce Nolan'ın büyükbabasıyla eğitim görmüş. Ama Nolan'ın hâlâ *sana* ihtiyacı var. Belli etmiyor ama Koch'un öngörülemezliği onu sarstı. *Kendisini* de önemseyen, değer *verdiği* birine ihtiyacı var. Senin gibi, anlıyor musun?"

Aman Tanrım. "Tanu, Nolan ve ben ..." Başımı sallıyorum ve sandalyemin kenarına tüneyerek yaklaşıyorum. "Sanırım bazı açılardan yakınız ama birlikte değiliz."

"İlişkilerin tuhaf olduğunu biliyorum." Gülümsemesi güven verici. "Yani, Emil ve ben de teknik olarak birlikte değiliz, çünkü ... şey. Beni hak ettiğinden değil, ama çoğunlukla mesafe berbat. Ama Nolan senden çok hoşlanıyor."

"Bu ... .." Başımı sallıyorum. "Karmaşık bir durum."

Şaşkınlık ve eğlence karışımı bir kahkaha atıyor. "Neler olduğunu bilmiyorum ama onu hiç senin etrafta olduğun zamanlardaki kadar sakin ve mutlu görmemiştim."

"Hey, ikiye karşı iki oynamak ister misiniz?" Emil sözümü kesti. "Biz dört kişiyiz, yani iki takım."

Hızlıca olası permütasyonları düşündüm. Ya Nolan'a karşı olurdum, ya da-

"Ben Mallory ile takım olacağım," diye sesleniyor mutfaktan.

Tanu kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum. Birkaç saniye sonra Nolan mutfaktan dönüp boş bir koltuğa oturmak yerine bir bacağını kaldırıp benimle sandalyemin arkalığı arasına girdiğinde hala kapalıydılar.

Neredeyse nefesim kesilecek. Her zaman çok yer kaplıyor ve bu işe yaramayacak. Düşeceğim.

Ya da burada, onun kucağında iyi olacağım. Siyah taşları karelerinin ortasına yerleştirmekle meşgul olmayan eli gelişigüzel bir şekilde karnıma yaslanıyor ve genişliğini yayıyor. Dün geceki elin aynısı; kendinden emin, yatıştırıcı. Bu güzel bir his. Daha da güzel kokuyor. Tanu'nun kaşı bir milimetre daha yukarı kalkıyor ve Emil piyonunu d4'e taşıyor, en yakın arkadaşının kalçaları arasında oturmamdan rahatsız olmuyor.

"İlk sen gitmek ister misin?" Nolan mırıldanıyor, dudakları kulağımın kabuğuna değiyor.

Titriyorum. Sonra başımı sallıyorum ve saçlarım çenesine değiyor. Tenim ısınıyor ve düşünemeyecek kadar telaşlıyım, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi yapıyorum.

At f6'ya.

Nolan'ın Grünfeld'den ne kadar nefret ettiğini ancak inleyip dişlerini kulak mememe g e ç i r d i k t e n sonra hatırlıyorum.



BEŞ OYUN OYNADIK. NOLAN VE BEN BİRİ HARİÇ HEPSİNİ KAZANDIK ve o da benim Gafın hatası. Asılı kraliçe.

"Bu ... bir hamleydi," diyor Tanu, atını ilerleterek ve Nolan boğazının arkasından boğuk bir ses çıkarıyor ve yüzünü boynumun kıvrımına saklıyor, sanki yaptığım karmaşaya tanık olamıyormuş gibi. Elini karnıma koyarak beni kendine doğru çekmeseydi, belki de beynim bulamaç olmazdı diye tıslamak istiyorum. Ama nefesi ensemi gıdıklıyor ve herkes bir sonraki hamleyi düşünürken ve oda sessizken, kalp atışlarını sırtımda sıcak hissedebiliyorum.

Seks yapmadığım birine en çok yaklaştığım andı.

Seks *yapan* birine en yakın olduğum an.

Ve bir satranç oyununda, hayatımda hissettiğim en dikkat dağınıklığı ve en kötüsü de Nolan'ın benimle oynadığına inanmıyorum. Bazen çenesi omzuma dayanıyor, çocuksu, sanatsız ve biliyorum ki sadece iyi hissettiren şeyi yapıyor. Sadece dikkatimi dağıtıyor.

Tanu film koymayı teklif ettiğinde "Ben yatmaya gidiyorum" diyen ilk kişi o oluyor. Bulaşık makinesini dolduruyor, dalgın bir el hareketiyle odasına gidiyor ve ben orada, onun yokluğu ile Emil'in Aronofsky'nin filmografisini yerden yere vurması arasında sıkışıp kalıyorum. Her saniye daha da şişen, daha da daralan, daha da dolan ve patlamaya hazır bir balon gibiyim.

Ben de kaçtım. Aronofsky muhabbetini arkamda bırakıp koridorda ilerledim. Kapıyı çalma zahmetine girmeden kapıyı açtım ve kendimi Nolan'ın odasına attım. En iyi fikrim bu değildi, çünkü az önce tişörtünü çıkarmış ve üzerinde sadece kot pantolon vardı.

Kapıya yaslandım. *Kahretsin. Ne yapıyorum ben?*

"Şu asılı kraliçe," diyor küçük bir gülümsemeyle, sanki içeri dalmam gün batımı kadar doğalmış gibi. Formda ve kaslı. Böyle görünmek için spor yapmaya ne zaman vakit bulduğunu merak ediyorum. "Gerçi eminim Tanu ve Emil galibiyeti takdir etmişlerdir-"

"Lütfen açıklayabilir misiniz?"

"Açıklamak mı?"

"Dün gece"- şaşkın bir şekilde işaret ediyorum- "ve sonra bu sabah, ve sonra bugün, bu gece, *şimdi*."

Başını öne eğdi. "Evet. Zaman böyle işliyor."

"Hayır, ben-" Gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Bundan nefret ediyorum." "Neyden nefret ediyorsun?"

"Burada sana sorduğumu. . kafamın içinde olduğunu ve ben-" Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Hayır. Dinle. Umurumda değil. Seninle ilgilenmemem *gerekiyor*. . . Seni hiç düşünmemem gerekiyor. Bakmam gereken bir *ailem* var. Yapmam gereken işler var. Ama sen beni *öpüyorsun*, sonra da hiçbir şey olmamış gibi beni görmezden geliyorsun-"

"Doğru." Kollarını kavuşturuyor. "Bu *senin* hamlen, değil mi?" "Ne?"

"İnsanları görmezden gelen sensin. Onlar seni terk etmeden sen onları geride bırak, tamam mı? Tanınmanın utanç verici çilesinden kendini kurtar."

"Bu haksızlık." Kapıyı itiyorum. Odanın içinde volta atmaya başladım. "Bu farklı. Genelde yapmam- *Sorumluluklarım* var. *Ay'*a ayıracak vaktim yok, Nolan. Bana ihtiyacı olmayan insanlar tarafından dikkatim dağıtılamaz, ama sonra *sen- sen-*"

Gözlerim masasındaki bir şeye takılıyor, satranç kitapları yığınının altına gömülmüş, babamın kanepede bana yer açmak için kenara koyacağı bir şeye benzemiyor.

Alman satranç broşürü. Toronto'dan. Bizim gecemizden. "Tic-tac- toe sayfası."

"Ne?" Arkamda durmak için geldi. "Ah, evet."

Komodininin üzerinde, bir kupa gibi korunuyor. Onu Toronto'dan Moskova'ya, New York'taki dairesine ve *buraya* getirmiş. Mideme bir sıcaklık yayıldı.

Direniyorum. Yanağımın içini ısırıyorum. Sonra pes edip soruyorum. "Neden sakladın?"

"Bana seni düşündürdü."

Kolları göğüs kafesime, göğüslerimin hemen altına dolanıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Sana beni düşündüren bir şeyi neden saklıyorsun?"

Omuz silktiğini hissediyorum. "Çünkü ben zaten seni düşünüyorum Mallory."

Arkamı dönüyorum. Teması kes. Bu dayanılmaz. Onunla olan bu yakınlık. Karnımın derinliklerinde ona doğru bu çekişler. Kaçındığım şey buydu - sadece yalan ve ihanetle sonuçlanacağını bildiğim bir şey. Bunun olduğunu daha önce de gördüm.

"Benden ne istiyorsun, Nolan, ve- lütfen durur musun

gülümsüyor."

"Ben değilim." Daha geniş sırıtıyor.

"Gülümsemeyi bırakmazsan ciddiyim."

"Bu bir tehdit değil. Gramer olarak doğru bir cümle bile değil." "Benden ne istiyorsun? Biz neyiz ..." Yüzümü elime gömdüm.

Eller. Bu çok ham. Çok gezilmemiş. Çok riskli ve kafa karıştırıcı. "Neden kafamın içinde olduğunu anlamıyorum."

"Sen de benimkindesin. Ama nedenini biliyorum."

İnliyorum ve kendimi ona bakmaya zorluyorum. Artık gülümsemiyordu. "Sadece . . . benden ne istiyorsun?"

"Her şeyi istiyorum." Sesi sakin. Gerçekçi. Çıplak, kıyafetleriyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde. "Ben varım." Alnını yavaşça benimkine değene kadar indiriyor. Gözleri tam burnunun üzerinde birleşiyor. Tek duyabildiğim nefes alış verişimizin sesi ve içimde bir şey yerine oturuyor. "Peki ya sen Mallory?"

Cevap vermeyeceğim. Onun yerine bildiğim şeyi yapıyorum: Onu öpmek için çenemi yukarı itiyorum ve bu da işe yarıyor.

Dünden bile daha iyi. Kolları beni şifonyere yaslıyor, benimkiler de boynuna dolanıyor. Üzerimde bir tişört var ve ellerim sırtının pürüzsüz ve güneş ışığı kadar sıcak genişliğiyle temas ediyor. Ağzımı açıyorum ve dili benimkine doğru kaymadan önce alt dudağımı yalıyor, beceriksiz, sıcak, ısrarcı ve lezzetli. İkimizin de çıkardığı çaresiz, hevesli, gırtlaktan gelen sesler belki utanç verici ama sorun değil.

Bir daha nefes alamayacak olsam bile.

"Yavaşla," diyorum ona. "Sadece ..."

"Her gün her saniye bunu düşünüyorum." Avuçları sırtımdan yukarı kayıyor ve bedenim onun ellerinde bir piyon gibi. Bizi döndürüyor ve sonra

Hazırlanmamış yatağın üzerindeyiz, bükülmüş çarşaflar omurgama batıyor. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel satrancı oynuyorsun ve ben seni altımda hayal ediyorum. Bu çok *kafa karıştırıcı*."

İkimiz de çok fazla kıyafet giyiyoruz ve birden sabırsızlandım. Çıplak istiyorum. Ten istiyorum, *daha fazla* ten. Onu daha yakın istiyorum, kesintisiz, yapışkan bir şekilde. Karnıma sertçe yaslanıyor ve ikimiz hem tanıdık hem de daha önce hiç olmadığı kadar samimi hissediyoruz.

"Sen . . ." Elim karın kaslarından aşağı kayıyor, kot pantolonunun bel bandıyla buluşuyor ve sonunda ondan beklediğim o tereddüt, o yalpalama beliriyor. "Hayır mı?" diye soruyorum.

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. Dolgun dudakları bir anlığına titriyor. "Sen gerçek misin?" Aramızdaki hava kabarıyor, taşıyor. "Bazen seni hayal ettiğimden korkuyorum. Bazen sadece kafamın içinde olduğunu düşünüyorum."

"Buradayım," diye nefes veriyorum. Sıvı bir ısı havuzuyum.

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," diyor kulağımın altındaki çukuru usulca ısırarak.

Titriyorum. "Yardım edebilirim," diyorum ona, nöronlarım lapa gibi kaynıyor olsa da. "Öyle mi?"

"Satranç gibi bir şey. Bir şey yapıyorum ..." Pantolonunun ilk düğmesini yavaşça açıyorum. Nefesinin kesildiğini duymaktan çok hissediyorum. "Ve sen başka bir şey yapıyorsun."

Kendini kollarının üzerinde tutuyor ve bana bakıyor, sanki envanter çıkarıyor, nereden başlayacağına karar veriyor. İşaret parmağı gömleğimin etek ucuna takılıyor ve yukarı doğru sürükleyerek sütyenimin hemen altında duruyor. Dakikalarca göbeğime bakıyor ve sonra şöyle diyor: "Oran istiyorum. İlk seferim olduğu için."

"Handikap mı istiyorsun?" "*İki* hamle istiyorum."

Gülüyorum. Ve sonra ellerimi başımın üstünde tuttuğunda ayılıyorum, ne yaptığını bilmiyor olabilir ama planları, fantezileri, stratejileri, kullanılacak zengin bir iç dünyası olduğunu düşündüren bir şekilde ve ... .

"Umarım," diyorum ciddi bir ifadeyle, "sen de bunu satranç kadar seversin." "Sanırım," diyor bana küçük bir gülümsemeyle, "zaten seviyorum."

Chapter Twenty-Two

Sabah erkenden uyanırız. Ellerimizle gerçekten iyi hissettiren ve aynı zamanda prezervatif gerektirmeyen bir sürü yavaş, uykulu şey yapıyoruz. Kim bilir ne zamandan kalma sırt çantamda sadece bir tane vardı; Nolan'da ise hiç yoktu. Anlaşılan bunun olmayacağını düşünerek kendimizi gerçekten kandırmışız. Göğsünde uyuyakalıyorum, kolları bana dolanıyor, hızlı nefes alışının daha sakin bir şeye dönüştüğünü hissediyorum, sonra uykuya dalıyor ve beni altına çekiyor.

Güneş yükseldiğinde Nolan'ın komodinin üzerindeki telefonunun sesi bizi uyandırıyor. Kocaman bir esnemeyle cevap veriyor. "Evet?" Sesi çok yüksek. Ya da belki de değil. Belki de ten tene, bacak bacak üstüne atmışızdır, boştaki eli saçlarıma dolanmıştır ve beni omzunun kıvrımında tutuyordur. "Çünkü uyuyordum. Evet. Evet, uyuyordum. Tabii." Sesi etkilenmemiş gibi. Gecenin üçünde kıpırdanmayı bırakmamı emredip duran Nolan'ın lezzetli, sıcak versiyonu gibi... Bu gerçek hayat değil. "Uh-uh." Yarık, yorgun gözlerini ve şişmiş dudaklarını izlemek için geri çekiliyorum. Harika kokuyor. Teninin altına gömülmek istiyorum. Bacaklarının arasında gezinmek ve göğsünün genişliğinde durmak istiyorum. I-

"Tabii. O burada. Ona sorayım."

Nolan telefonunu omuzlarına bastırıyor. Gözlerim açıldı. "Ne?" Fısıldıyorum. "Onlara burada olduğumu söyleme! Benim ... olduğumu düşünecekler."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Burada olduğunu

mu?" İnliyorum ve boynuna saklanıyorum.

"Bir hayır etkinliği var. Birisi birlikte oynamamızı istiyor.

." Telefonunu tekrar eline alıyor. "Kime karşı oynayacağız?" Duyuyorum

Diğer tarafta canlı bir kadın sesi. "Teknoloji sektöründen biri," diyor bana ve sonra tekrar hoparlöre dönüyor, "Yine mi Bill Gates? Elle, o satrançta *kötü*. Ona karşı oyunu bir dakikadan fazla sürdüremiyorum. Evet. Seni sonra ararım." Telefonu kenara fırlatıp beni kendine çekti ve başımızı battaniyeyle örttü.

Dış dünya kaybolur. "Elle kim?" Ben soruyorum.

"Menajerim." Saçımı kulağımın arkasına itiyor. "Ona ne söyleyeyim?"

"Bu ne zaman olacak?"

"İlkbahara kadar değil."

"Neden teknoloji endüstrisi?"

"Görünüşe göre satrançtan hoşlanan insanlarla dolu."

Şaşırtıcı derecede mantıklı. "Neden bir menajerin var?" "Tüm profesyonel oyuncuların vardır. Senin de bir menajere ihtiyacın olacak."

Profesyonel olamayacağım, Nolan. Bunu biliyorsun. "Elle'i tavsiye eder misin?" "Kesinlikle hayır. Kendini kurtar."

Gülüyorum. "Bunu düşünebilir miyim? Hayırseverlik meselesini." "Elbette."

Sessizliğe gömüldük, çarşafların yumuşak pamuğuyla kozalandık, inanılmaz derecede yakındık. *Dün gece gerçekten oldu mu?* Merak ediyorum, bir rüyanın içinde sıkışmış gibi hissediyorum. *Bana olduğu gibi sana da oldu mu?*

Sonra alnıma bir öpücük kondururken "Günaydın" diye mırıldanıyor ve her şey sıcak, tehlikeli bir şekilde iyi ve doğru görünmeye başlıyor.

NOLAN'IN POKER YÜZÜ YOK. Yalan söyleme**, hile yapma ya da** saklanma **yeteneği yok**. YOK niyetim de yok.

Ne zaman bir bardak su almak için satranç tahtasından uzaklaşsam küçük bir gülümsemeyle hareketlerimi takip ediyor. Üç GM bizden bir metre ötede Fransız Savunması hakkında konuşurken beni buzdolabının karşısında öpüyor.

Elimi tutuyor ve güneş batmak üzereyken beni karda yürüyüşe çıkarıyor, sanki sağlıklı alışkanlıklar aniden önemsediği bir şeymiş gibi.

Keşke umursadığımı söyleyebilseydim, ama her saniyesini seviyorum.

Onda tuhaf, acı verici derecede dürüst bir güven var. Dün gece iyiydi, *gerçekten* iyiydi, ama aynı zamanda onun ilk seferiydi, *bizim* ilk seferimizdi: dağınık ve kusurlu, gizli sorular, denemeler ve hatalarla dolu. Üzerimdeki elleri cesurdu ama deneyimsiz ve çekingendi. Diğer erkekler bugün kırılgan erkekliklerinde boğuluyor olabilirler, ama Nolan sadece derinden, gerçekten mutlu görünüyor.

Sonra tekrar, çıkardığım sesleri, nefes alışlarımı hatırlıyorum. Sanırım parlak bir geri bildirim aldı.

Az önce analiz ettiğimiz Koch oyunu hakkında "Üç yıl önce Evans Gambiti kullandığına inanamıyorum" diyor. Karda bıraktığı ayak izleri benimkilerin neredeyse iki katı.

"Evet, şey. Thagard- Vork onu yok ettiği için kötü bir seçimdi." "Yine de. Evans'ı oynamayı öğrendiğim haftadan beri görmedim." Gülümsüyorum. "Ne zamandı bu arada?"

"Ne?" Bana meraklı bir bakış attı. "Satranç oynamayı ne zaman öğrendin?"

"Hatırlamıyorum. Wikipedia'da olduğuna eminim."

"Evet. Ama kız kardeşimin aksine ben okumayı reddediyorum. Sınırlar falan." Ceketini çekiştirerek onu durduruyorum. Onun eldivenlerini giyiyorum çünkü hava buz gibi ve kendiminkileri getirmeyi unutmuşum. Ellerimi gölgede bırakıyorlar ve Nolan bu manzara karşısında gülümsüyor. "Ama yine de bilmek istiyorum."

"Ben ... beş yaşında mıydım? Ama *gerçekten* anlamamıştım. Ta ki altı yaşımı geçene kadar."

"Büyükbabanız mı öğretti?"

"Sayılır. O sırada pek çok kişiyi eğitiyordu ve ben sadece ... . Olayların ortasında olmak istedim. Tanıdığım en havalı insandı ve bana ilgi göstermesini istedim."

"Ve ailen bunu yapmanı istemedi mi?"

Omuz silkiyor. "Babam pisliğin teki. Öyle olmasaydı bile, satranç oynayacak kadar yetenekli değil. Ben küçükken, saatlerce satranç hakkında düşünürdüm.

Yapbozlar, Legolar ya da oyuncaklar, onlar üzerinde akıl yürütüyor, analiz ediyor ve nedenini anlayamıyordu. Bende bir sorun olduğunu düşünüyordu. Beni her türlü spora soktu. Onlarda yeterince iyiydim, çünkü uzun boylu ve hızlıydım, ama asla ..."

"Satranç değiller miydi?" Başını sallıyor.

Babamı düşünüyorum. Onun tam tersi olduğunu, beni sürekli satranca ittiğini. Eğer hala hayatta olsaydı, muhtemelen Nolan ve babası gibi birbirimizden uzaklaşmış olurduk. Çok farklı yollar, aynı sonuçlar. "Ailenizden nefret ediyor musunuz?"

Küçük bir kahkaha attı. "Hiç sanmıyorum. Onlar hakkında pek düşünmüyorum. Bir süredir de düşünmüyorum." Yutkunuyor. "Bir şekilde, daha da kötü acıtıyor."

Elimi uzatıp ceketinin cebine sokuyorum. Nefes veriyor, akşamüstü havasında beyaz bir nefes. "Büyükbabamın etrafta olması önemli değildi, çünkü beni anlıyordu. Çocukken benim gibiydi, ya da yeterince benzerdi. Annemle babam boşandığında, benimle ilgilenmek zorunda olduklarını hissetmeyi bıraktılar. Annem yeniden evlendi. Sonra babam. Sonra yeni karısı hamile kaldı ve bu neredeyse bir rahatlamaydı. Ben artık ikinci plandaydım ve haftalarca büyükbabamla kalabiliyordum. Sadece ben ve o. Oynamak, tekrar o y n a m a k . Biraz daha oynardık."

"Hiç kazandın mı?"

"Oh, hayır. Uzun bir süre değil. Dokuz ya da on yaşıma kadar. Sonra öğrendim ve neredeyse korkuyordum. O da benim kadar kaybetmekten nefret ederdi. Kızacağını düşündüm. Ama ..." Başını sallıyor. "Sanırım onu gördüğüm en mutlu andı."

"Belki de kaybetmekten senin kadar nefret etmiyordu."

"Sanırım ..." O durdu, ben de durdum. Gözlerimi tuttum. "Bir keresinde bana, bazen bazı insanlar için önemli olanın kazanmak ya da kaybetmek olmadığını söylemişti. Bazıları için önemli olan sadece oynamaktır. Gerçi uzun süre ona gerçekten inanmadım."

"Öyle mi?" Uzaklara, batan güneşe doğru bakıyorum. "Hâlâ Koch'a kaybettiğimi düşünüyorum. Her gün. Her saat."

"Biliyorum."

"Aklımı okumayı bırak." Karnını dürtüyorum. Elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Kayıplarla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Yani kendini bok gibi mi hissediyorsun? Her seferinde?"

"Üst düzey bir oyuncu olmak için kaybetmekten nefret etmeniz gerekir. Genlerin aynı kromozomda olduğuna eminim."

"Bu yüzden mi berbat bir eziksin?"

"Evet. Ve *sen* de bu yüzden öylesin."

Gülümsüyorum. "Yalan söylemeyeceğim, bu doğrulayıcı. Büyürken Easton'ın tüm o maçları kaybederken neden bu kadar rahat olduğunu anlayamazdım. Bu arada beraberlikler bile beni derin bir korkuya sürüklüyordu."

"Easton?"

"Oh. O benim en iyi arkadaşım." Yutkunuyorum. "Peki.

Eski mi?" Başını eğdi. "Kraliçeni aldı mı?"

"Hayır. O ... gitti. Üniversite için.

Colorado'ya." "Ah."

"Evet. O zamandan beri ondan pek haber almadım." İçimi çektim. "Tanu ve Emil ile nasıl iletişim kuruyorsun?"

"Aynı şey değil. Emil hala New York'ta ve yurtlardan nefret ediyor, bu da her zaman benim evimde olduğu anlamına geliyor. Tanu'nun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Onu başından savmak için çok çalışmam gerekecek."

"Evet." Çok kıskanç görünmemeye çalışıyorum. "Easton artık beni sıkıcı ve ilgi çekici bulmuyor, çünkü ben ... . Bilmiyorum. Onunla bira pong mu oynuyorsun?"

"Bunu sana o mu

söyledi?" "Hayır.

Ama biliyorum."

"Varsayıyor olabilir

misiniz?" "Hayır."

Başını sallıyor ve bana yalan söylemeye çalışmaması hoşuma gidiyor. Beni tüm bunları hayal ettiğime ikna etmeye çalışmıyor. "Onunla yüzleşmeyi düşündün mü?"

"Hayır. Ben . . . Ona acımak istemiyorum. Benimle birlikte olmasını istiyorum çünkü bunu istiyor."

"Ah, evet." Bilerek başını sallıyor. Çenesi paltosunun kalkık boynuna doğru eğiliyor. "Sorumluluk sahibi olmayı seviyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Üstünlüğü elinde tutmayı seviyorsun. Başkaları için bir şey yapıyormuş gibi hissetmek. Kontrol sizdeymiş gibi."

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Hiç de öyle değil."

"Bence ihtiyaç duyduğunuzda insanlarla birlikte olmak, onlara ihtiyaç duyduğunuzda birlikte olmaktan daha kolay. Daha az riskli. Daha az dağınık, değil mi?"

"Ama bu doğru değil. Sabrina'ya göre ailemin artık paradan başka bir şey için bana ihtiyacı yok. Ve ortadan kaybolan Easton'mış. *Senin* de bana ihtiyacın olmadığı kesin."

"Ama ben biliyorum."

Homurdanıyorum. "Hadi ama. Bir milyon saniyen var, sana hayran hayran bakan lejyonların var, Tanu ve Emil, korkunç menajer Elle, basın, tüm *dünya*-"

"Mallory." Beni durdurdu. Yüzünde ciddi bir ifade var. "Satranç yalnızlıktır. Etrafında bir takımın olabilir ama iş başa düştüğünde tek başınasın. Tek başınıza oynarsınız. Kendi başınıza kaybedersiniz ve kazanırsınız. Eve gidersiniz ve tek başınasınızdır." Gözleri her zamankinden daha koyu, kaybolan ışığı içine çekiyor. Sonra bana dönüyor, solgun bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve beklemediğim bir şey soruyor. "Benimle İtalya'ya gelir misin?"

"İtalya'ya mı?"

Başını sallıyor. "Dünya Şampiyonası

için." "I . . . Neden?"

Boğazı çalışıyor. "İlkinde büyükbabam yanımdaydı, altı yıl önce. Ama ondan sonra hep tek başımaydım."

"Ama Tanu ve Emil de orada olacaklar ve-"

"Öyleler. Ama ..." Kafasının içindeki dişlileri görebiliyorum, sanki bulanık, kavranamaz bir duyguyu ifade etmeye çalışıyor. "Önce birbirlerinin *yanına* gidecekler."

Bir şekilde, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. *Ben de hissediyorum*, söylemek istiyorum. *Ben de aynı şeyi hissediyorum. Sanki etrafımızdaki herkes aynı bağ dokusunun bir parçasıymış ve sen de öylece süzülüyormuşsun gibi. Unbound.*

Kalbim daha hızlı atıyor, çünkü bu bir eşik gibi hissettiriyor. Asla geri alamayacağım bir karar. Eğer evet dersem, Nolan ve ben farklı bir şey olacağız. *Birlikte* bir şey. Parçalarımızın toplamından daha fazlası.

O zaman, hayır. Mümkün olan tek cevap hayır olmalı. Kimsenin yanında olacağıma dair söz veremem. Önceliklerim var. Görevlerim. Ama.

"Orada olmamı istiyor musun?" diye

sordum. Hemen başını sallıyor.

Soğuk avucunu tutup iki elimle kaldırıyorum ve ortasına, kader çizgisinin baş ile kalp arasında kesiştiği yere yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Orada olacağım o zaman." Güneşin son ışıkları da karda kaybolurken ona gülümsüyorum. "Senin için."



O GECE, Koch'un son dönemdeki bazı haberlerini kontrol ettikten sonra aklıma geldi. Challenger'lar motorlara karşı oynuyor ve geç saatlere kadar oturup sonuçları incelemek yerine sekizde yatmaya karar veriyoruz, belki de bu işin zamanlaması biraz yanlış.

Sıkı antrenman yapmalıyız. Stratejiye, taktiklere ve hazırlıklara odaklanmalıyız.

Masanın karşısında birbirimize bakmamalıyız.

Tanu'nun Velveeta'nın neden yasal olarak peynir olmadığına dair tutkulu konuşması sırasında, belli belirsiz, sebepsiz gülümsemelerle kendimizden geçmemeliyiz.

Bulaşık makinesi için tabağını bana uzatırken gereksiz yere eklemlerimizi fırçalamamalıyız.

Ve kesinlikle, onun odasına girdiğimiz anda birbirimizin üzerine düşmemeliyiz, kapısının ahşabı sırtımın altında pürüzsüz, derin öpüşürken onun önü benimkine bastırılmış. Bunun mekaniği tanıdık, ama içimde kaynayan sabırsızlık yeni. Bir dakika daha ayrı kalmanın çok fazla olacağı hissi. Aynı hevesi Nolan'da da görmek.

"Hâlâ prezervatifimiz yok," diyorum ve boğazıma doğru homurdanıyor. Sonra bir santim geri çekildi.

"Emil'den bir tane alacağım-" "Hayır.

Hayır."

"Neden?"

"Bilmemelerini tercih ederim."

"Mallory." Elmacık kemiğime bir öpücük kondurdu. Burnuma.

"Biliyorlar." "Evet, ama bilmiyorlar ve ..." Şimdi inleyen ben oluyorum. "Yarın CVS'e gidelim."

"Yarın mı?" Geri çekiliyor ve o kadar korkunç, teatral bir şekilde dehşete düşmüş görünüyor ki gülmek ve yüzündeki ifadeyi öpmek zorunda kalıyorum.

"Bu arada *başka* şeyler de yapabiliriz."

Parmakları omurgamdan aşağı kayıyor, her bir topuza yavaşça masaj yapıyor. "Ne gibi? Kar küremek gibi mi? Numaraya göre boyamak gibi mi?"

Ağzına karşı gülüyorum. "Çok fazla seçenek var."

"Lütfen bunları benim için listeleyin. Bu işte *çok* yeniyim." Eli kot pantolonumun belinden içeri kayıyor ve sertçe nefes veriyorum.

"Yasadışı hareket."

"Hakemi çağıralım mı?"

"Sadece eğer-" Telefonum çalıyor ve o inliyor. İnliyorum, elimi cebimden çıkarmak için aramıza sokuyorum.

"Ben Defne," diyorum. Bir dejavu yaşıyorum - aylar önce, Nolan'ın kanepesinde. *İğrenç*, engelleyici bir zamanlaması var.

"Boş ver onu," diye emrediyor ve ben de seve seve yapıyorum. Onu Nolan'ın şifonyerinin üzerine fırlatıyorum ve o önümde diz çöküp pantolonumun düğmelerini açmaya başlayana kadar birbirimize geri dönüyoruz, hünersiz, koordinasyonsuz, doymak bilmez. "Ee." Kalça kemiğime karşı konuşuyor. "Yapacağımız şu *şeyler*. Beni de kapsıyor olabilirler mi-"

Yine benim telefonum. Hayır, Nolan'ın- şimdi *onun* telefonu çalıyor. "Siktir," diye homurdanıyor, cebinden çıkarıp benimkinin yanına atıyor.

Ama gözlerim arayanın kimliğine takılıyor ve kaskatı kesiliyorum. "Bekle. Ben Defne."

Buraya geldiğimizden beri bir kez bile aramadı, sadece ara sıra mesaj

attı. Ve şimdi . . .

Duruyoruz.

Nolan'ın telefonu susuyor. Bir saniye sonra benimki tekrar çalmaya başlıyor. Uzun uzun bakıştık, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Derin bir nefes verdi,

Sinirli bir şekilde inliyor ve yüzünü karnıma saklıyor. Elleri belime dolanıyor, hafifçe titriyor. Bunu elimi kaldırmam için zımni bir izin olarak kabul ediyorum.

"Hey, D-" Gömleğimi yukarı kaldırıyor ve göbek deliğimi ısırıyor. Nefesim kesiliyor. Kıkırdıyorum, iç çekiyorum, onu itmeye çalışıyorum. Sonra döngü baştan başlıyor. "Hey, Defne," diyorum sonunda. Nolan göbeğimin altındaki bir şeridi yalıyor. "Nasılsın-"

"Mallory, seni almaya geliyorum. Derhal New York'a dönmen gerekiyor."

Chapter Twenty-Three

"Koch hile yaptı da ne demek? Onun için çok fazla kamera vardı-"

"Birisi görüntüleri tarıyormuş."

Defne'nin sesi hoparlörden grenli geliyor, arabayı eyaletler arası yolda sürerken arka plandaki gürültü azalıp çoğalıyor. Nolan ve ben yatakta oturuyoruz, gözlerimiz kilitli, ama ifadesi ayırt edilemiyor. Saçları hala parmaklarımın arasında.

"Adım atmak için nasıl ayakta durduğunu hatırlıyor musunuz? Dirseğinin etrafına bir akıllı saat saklamıştı. Tahtadan ayrılır, kamerasız bir yer bulur ve onu kullanarak ... şey, bilmiyoruz. Muhtemelen satranç motoruna erişimi olan biriyle. Ama yanlış hesapladı, çünkü videoda bunun *iki* örneği var. Biri de size karşı son hamlesinden hemen önce."

"O bok parçası," diye mırıldanıyor Nolan. Çenesi gergin, iri bir eli çarşafı yumrukluyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Defne'ye soruyorum. "Dünya Şampiyonası için mi?" "FIDE henüz resmi bir açıklama yapmadı. Ve Koch hala inkar ediyor ve davalarla tehdit ediyor. Ama Mal, kanıtlar çok *ağır*. Onu diskalifiye etmek zorunda kalacaklar."

"Yani, eğer Koch diskalifiye edilirse ..." Çıkarımları düşünüyorum. Göğsümde bir hayal kırıklığı düğümü sıkılaşıyor. "Bu Nolan'ın varsayılan olarak kazanacağı anlamına mı geliyor? Ve biz de antrenmanları bırakmalı mıyız?" Bu ihtimal olması gerekenden daha yıkıcı. Nolan'ın bana yine o esrarengiz bakışını attığı ve Defne'nin sesli bir şekilde nefes aldığı uzun, sessiz bir an boyunca bununla yüzleşiyorum.

"Mal," diye başladı, "sen-"

"Bu o anlama gelmiyor," diye sözünü kesiyor.

"Ne o zaman?" Nolan'a kaşlarımı çatarak baktım, kafam karışmıştı. "Challenger'ları yeniden yapamazlar."

"Buna gerek yok," diyor sakince.

Aramızdaki boşluk elektrikleniyor, ani bir manyetik alan oluşuyor ve sonra aklıma bir şey geliyor.

Buna gerek yok, çünkü zaten bir ikincileri var. Koch'a kaybedene kadar kazanmaya hazır olan biri.

Ben.

"Ama biz ... ... Nolan ve ben ..." Başımı salladım, telaşlıydım. "Nolan ve ben birlikte antrenman yapıyorduk."

"Bu yüzden seni almaya geliyorum, Mal. Birkaç dakika içinde orada olacağım-"

Nolan telefonu yüzüne kapattı. Telefon hemen tekrar çalmaya başlıyor ama biz duymazdan geliyoruz. Gözleri bir saniyeliğine, on yıl boyunca gözlerimi tutuyor ve nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Ne düşüneceğimi.

"Özür dilerim, ben ..." Yataktan kalkıp şifonyerin üzerine yığılmış kitaplara bakıyorum, aklım başımdan gidiyor.

Eğer Defne haklıysa, eğer FIDE benden rakip olmamı isterse... üç milyon dolar. Bu ipoteğin ödenmesi, annemin ilaçları, kız kardeşlerimin üniversite harcı demek. Hatta *benim* üniversite harçlarım. Ömür boyu hazır oluruz.

Ama anneme ve Sabrina'ya itiraf etmek zorundaydım. Benden nefret edebilirler. Ve işte en önemlisi: Nolan. Üç dakika önce onun derisinin içine girmeye çalışıyordum. Haftalardır onun yardımcısıyım. Zayıflıklarını, stratejilerini, taktiklerini inceliyordum. Şimdi ona meydan okumak, bana saklamam için verdiği ev anahtarıyla onu soymak gibi olurdu. Tamamen etik dışı.

Aman *Tanrım*.

Ne kadar yıkılmış hissettiğini hayal bile edemiyorum. Ne kadar korkmuş. Onun oyunu hakkında öğrendiklerimden faydalanma fikrine nasıl ihanet ettiğini.

Dönüp ona bakıyorum, yapmayacağıma dair güvence vermek, yapmayacağıma söz vermek ve onu ... bulmak istiyorum.

Gülümsüyor musun?

"Ne ... neden bu kadar mutlu görünüyorsun?"

"Çünkü mükemmel. Çünkü o sensin." Yaklaşıyor, sırıtıyor. Çok sert, nadir bir gamze görüyorum. "Bunu yapacağım. Seninle."

"Ben ... hayır. Yapamayız."

"Sanırım yapabiliriz." Bana doğru uzandı, ben de ona

izin verdim. "Düşünmem gerek."

"Elbette. Düşün. Yüksek sesle düşün." Kıvrımlı dudakları boğazıma bastırıyor. "Ben seni öperken düşün. Her yerini." Gülüyorum. Sonra parmakları tekrar kotumun düğmesine iniyor. Bunu ne kadar çok istediğimden nefesim kesiliyor. Onunla birlikte. "Ben ... ... Bana izin verdiğin bir rüya görüyorum-"

"Eğer ben ..." Onun hevesli ve mutlu yüzüne bakmak için geri çekiliyorum. Birden ben de en az onun kadar mutlu oldum. Bu gerçekleşecek. İkimiz. Ben, o ve bir satranç tahtası. "Gitmem gerekir mi?"

"Hayır."

"Ama birlikte antrenman yapamayız..."

"O zaman yapmayız. Ben bu odada antrenman yapacağım. Sen evin geri

kalanını al." "Ama yine de stratejilerini biliyorum Nolan. Hazırlığını

biliyorum. Ve ..." I

Yakışıklı, inatçı, mutlu yüzünü ellerimin arasında tutmak için uzanıyorum. Alt dudağını ısırıyorum çünkü kendime engel olamıyorum. "Bu tam bir karmaşa. Neden bu kadar mutlusun?"

Gülümsemesi hiç değişmiyor. "Bilmiyor musun?"

Kalbim bir milyona kadar hızlanıyor. Onun için hissettiğim her şey neredeyse göğsümden fırlayacak. Gitmek istemiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum. Onunla bu yatakta uyumak istiyorum. Beni kendine çekerken uyanmak istiyorum. Yaptığı fazla pişmiş makarnayı yemek, diş macununu paylaşmak ve ruh halini ezbere bilmek istiyorum.

"Nolan," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Mallory."

"Telaşlanmayın," diyorum, çoğunlukla kendime. "Ama sanırım ben

- "

Kapı çarparak açıldı.

"Aman Tanrım, küçük İsa bebeğim, çocuklar, gördünüz mü- Ah, pardon."

Nolan hayal kırıklığı içinde inliyor. Çözülmemiz ve Tanu'ya

dönmemiz bir dakika sürdü. Kapıyı çalmadan içeri dalan Tanu'ya.

"Koch?" Nolan sorar. Sesi hırıltılı. Eli belime dokunmak için uzanıyor, sanki ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi. Ona doğru eğiliyorum, çünkü yapabiliyorum.

"Hile yaptı! Kuş beyinli kaltak! Motor kullandığını bilmeliydik!"

Sırıtıyorum. "Gerçekten yapmalıydık."

"Ya şu TikTok? Siklerin siki, çok mu?"

Nolan göz kırpıyor. "Ne TikTok'u?"

On saniye sonra Koch (@bigKoch; kendisinden nefret ediyorum), kendisinin ironik olmayan yağlı boya portresinin bulunduğu bir duvarın önünde konuşuyor. Alman aksanı her zamankinden daha kalın.

"Ben hile yapmadım. Görüntülerle oynanmış ve avukatlarım çoktan FIDE ile temasa geçti. Sawyer'a haddini bildirmek için Venedik'e gideceğim."

Arkamda, Nolan usulca homurdanıyor.

Tanu, "Yeni bir tane göndermiş," diyor. "Bakalım ne kadar alçalabilecek."

"*Bu işin arkasında Sawyer'ın ekibi varsa hiç şaşırmam. Benimle karşılaşmaktan çok korkuyor çünkü büyük ihtimalle kaybedeceğini biliyor. Bunun olmasını engellemeye çalışıyor. Örneğin, kız arkadaşının Challengers'da yer almasını sağlamakla kalmadı, aynı zamanda Greenleaf'in Zugzwang'daki bursunu da ödedi. Bu, rakibinin kim olacağını manipüle etmek ve Dünya Şampiyonluğu unvanını korumak için en güçlü oyuncu olan benden kaçınmak için açık bir girişimdir."*

Alay ettim, öfkelendim. "Oraya çıkıp gerçekte yanlış olan şeyler söyleyebilir mi? Yasal olarak yani?"

Hukuk öncesi Tanu'ya bakıyorum, "Hayır" demesini umuyorum. Ama bulduğum tek şey, içimdeki son sıcaklık kırıntısının da donmasına neden olan geniş gözlü, suçlu bir bakış.

"O yanılıyor," diyorum, yarı ifade, yarı soru. "Bu doğru değil. Nolan'ın benim bursumla hiçbir ilgisi yok. Beni Meydan Okuyanlar'a o sokmadı. O ..."

Arkamı döndüm. Nolan sessiz, koyu renk gözleri her zamankinden daha da koyu. Başımı salladım. "Hayır." Yutkunuyorum ve boğazımdan aşağı bir bardak iniyor. "Hayır."

"Mal. Nolan, *çok* üzgünüm," diye ağzından kaçırır Tanu.

"Bir dakikalığına gider misin?" Nolan ona sorar.

"Bundan bahsedeceğini hiç düşünmemiştim - bildiğini bile sanmıyordum-"

"Tanu," diye tekrarlıyor Nolan ve bir kalp atışı kadar kısa bir süre sonra o da gidiyor, kapı kapanıyor ve beynim allak bullak oluyor. Bu ... hayır. Hayır. Sikerim böyle işi.

"Defne biliyor muydu?" Ben sordum. "Ödeme yaptığınızı? Çünkü bana belli belirsiz birden fazla bağışçıdan bahsetti."

"Biliyordu," diyor sakince.

Dişlerimi sıkıyorum. "Doğru ya. Tanu da yaptı, bu yüzden Emil'in de işin içinde olduğunu tahmin ediyorum ve Koch'a ulaştığına göre-"

"Zugzwang'a yaptığım bağışı FIDE'ye açıklamak zorundaydım. Sanırım bu şekilde öğrendi. Ama bunun bizimle bir ilgisi yok, biz-"

"Bunun bizimle ilgisi var." Son altı ay bir partiydi ve ben buraya en son gelen kişiyim. Ya da belki de başından beri buradaydım, gözlerim bağlıydı ve bir dolaba kilitlenmiştim. "Işıkları açık tuttuğunu bilerek evimize gelmek eğlenceli miydi?"

Belki de minnettar olmalıyım ama tek hissettiğim kandırılmış olmak. Manipüle edilmiş. Babamın Hoboken'deki bir turnuvanın hakem salonunda bir kadını öpmesi ve bana bunun önemsiz olduğunu söylemesi gibi.

Bana yalan söyledin. Bunu nasıl yaparsın?

"Bunu bu şekilde düşüneceğime gerçekten inanıyor musun Mallory?" Yumruğu sıkılır ve bırakılır. Bir elini saçlarında gezdirdi. "Hayatımda gördüğüm en güzel satrancı oynadın. Sana bir fırsat vermek istedim.
- "

"Bunu kabul edeceğimi nereden biliyordun?"

"Yapmadım. Sadece umut ettim. Boktan bir garajda çalışıyordun ve *dışarı çıkman* gerekiyordu." "Boktan garajım hakkında ne biliyorsun ki?

Aman Tanrım." Aldım

sanki solar pleksusuma yumruk atmış gibi bir adım geri çekildim. "Bob'a bir şekilde beni kovdurdun mu?"

Kolları sinirlenerek genişliyor. "Bob da kim?"

Ona inanmıyorum. Artık ona inan*amıyorum*. "Yazın işimi kaybetmemle bir ilgin var mı?"

"Yapmadım, ama keşke *yapsaydım*, Mallory." Sabırsızca ofluyor. "Keşke seni alıştığın hayattan kurtardığım için övgü alabilseydim."

Nefesim kesildi. "Ailemi geçindiriyorum, Nolan! *Yerleşmedim*, onlar için istikrara ihtiyacım vardı." Ses tonum nezaketi çoktan aştı. Bir adım daha yaklaştı, burun delikleri alevlendi, yüzü benimkinden bir santim aşağı indi.

"Böylesi daha kolay, değil mi? Onların arkasına saklanmak," diyor bana. "Ailenizi kendinizle gerçek hayat arasında küçük bir yastık olarak kullanın."

Çenemi kaldırıyorum. "Bu ne *cüret*? Annem hasta ve kız kardeşlerim- "

"Şu andan itibaren ilgileniliyor. Bir süreliğine. Ama sen yine de bunları hayatınızla, yeteneğinizle, aramızdaki bu şeyle ilgili hiçbir şey yapmamak için bir bahane olarak kullanın- "

"Aramızdaki bu *şey*" mi? Seviştiğimiz gerçeğini mi kastediyorsun? Çünkü bunun hiçbir anlamı yok. Yoksa aylardır bana yalan söylediğin gerçeği mi? Satranca geri dönmem, Challengers'a katılmam ve Dünya Şampiyonası'nda rakibin olmam için beni manipüle ettiğin gerçeği mi? Çünkü başka neyi kastetmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum-"

"Seni seviyorum," diyor açıkça. Çaresiz bir yalvarış değil, sakince ifade edilmiş bir gerçek. Gözleri o kadar yakın ki, içlerindeki karanlığın farklı tonlarını sayabiliyorum ve bu beni kırmızı görmeme neden oluyor.

Bu, bir yalanlar okyanusunun ardından birinin beni sevdiğini itiraf ettiği ilk sefer değil.

"Hayır," diyorum sertçe, "bilmiyorsun. Bilseydin bana gerçeği söylerdin. Eğer söyleseydin, ailemin her zaman önce geleceğini anlardın. Bilseydin, sırf bir sonraki Dünya Şampiyonası rakibini seçmek için benim hayatımla oynamazdın-"

"Tanrım, Mallory, ben-" Derin bir nefes aldı, gerilimi düşürmeye çalışıyordu. "Dinle, bundan hoşlanmadığını biliyorum ve buna saygı duyuyorum ama delirmiş gibi konuşmaya başladın."

"Ve *sen* deliliği bilirsin." Sakince söyledim. Soğukkanlılıkla. Gözlerinde bir şeylerin kırıldığını görsem bile, güçlüyüm. "Sen kimseyi sevmiyorsun

Kendin hariç. Çıkarcısın, bencilsin. Yalnızsın, çünkü ailen senden nefret ediyor. Ve şimdi *ben* de senden nefret ediyorum."

Kapı aniden açılıyor ama kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Bakışlarımı Nolan'ın güzel, incinmiş, aldatıcı ifadesinde tutuyorum ve tam da şu anda hissettiğim acıyı beynime kazımaya çalışıyorum. İşte buradalar. Yalanlar, ihanet, beklediğim hayal kırıklığı.

Asla sapma, Mallory. Asla inanma. Asla kimseye güvenme.

Kalbim titriyor ve onu boğacak kadar sıkı tutuyorum.

"Merhaba Defne," diyorum sesimin sertliğinden gurur duyarak. "Mükemmel zamanlama.

Gitmeye hazırım."

Chapter Twenty-Four

Donmuş parmaklarımı cebime sokuyorum, derin bir nefes alıyorum ve çok sabırsız görünmemek için başarısız oluyorum, "Saçının mükemmel göründüğüne ve tokanın bluzuna uyduğuna söz veriyorum. Artık gidebilir miyiz?"

Sabrina saçını kabartmak, rujunu düzeltmek ve sırt çantasını almak için tatlı bir zaman ayırıyor ve kapıya doğru giderken önümde duraklıyor. "İnanılmaz, nasıl oldu da" - takmadığı saatine bakıyor - "h*aftalarca* yoktun ve biz mükemmel bir şekilde çalışmayı ve okula geç kalmayı başardık" - bir başka sahte kontrol - "toplamda *sıfır* kez." Çenesine vuruyor. "Sanki bize patronluk taslamana ihtiyacımız yokmuş gibi. Düşünmek için yiyecek, hmm?"

Beni geçip gitti. İçimi çekiyorum ve arabaya giderken çıtır çıtır yağan karın üzerinden geçerek onu takip ediyorum.

Sanki benden memnun değilmiş gibi.

Yine de *kimse* benden memnun değil. Darcy, Defne beni bıraktıktan sonraki üç geceyi Sabrina'nın odasında uyuyarak geçirdi - anlaşılan Dünya Şampiyonası'na gitmemeye karar verdiğim için bana duyduğu öfke yıllardır süren aralarındaki uçurumu iyileştirmiş. Annem yorgun, endişeli ve "yaşlılar merkezindeki çift maaşlı gece vardiyalarımın" bitmesi gereken zamandan haftalar önce döndüğüm için benden şüphelenen bir karışım. Bayan Abebe bile ortak garaj yolumuzu çok erken küreyip yürümeye başlayan çocuğunu uyandırdığım için bana ters ters baktı.

Ama sorun yok. Aslında oldukça uygun, çünkü ben de kimseyle mutlu değilim. Ona gönderdiğim Adam Driver Wall Punch meme'ini okunmuş olarak bıraktığı ve yeniden bağlantı kurma girişimlerimi reddettiği için Easton'ın canı cehenneme. Sabrina ve Darcy'nin de canı cehenneme, bana evde istenmediğimi hissettirdikleri için.

Ödediğim ipotek. Tanu'nun, Emil'in ve Defne'nin canı cehenneme hayatımı kukla gibi oynattıkları için, Nolan'ın da canı cehenneme.

Onu düşünmeye bile değmez. Artık sadece ben varım. Ve benden nefret eden insanlar, benim nefret ettiğim insanlar ve tabii ki sonunda kaydolduğum oto-teknisyenlik sertifika sınavları. Bursum sırasında yapacağıma dair kendime söz verdiğim tek şey - Stafford Gambiti'ni öğrenmek değil, kendimi çıkarcı bir yalancıya yarı aşık olarak hayal etmek değil, ailemin geleceğini güvence altına almak.

Yoluma geri döndüm. Satranç bitti. Dikkat dağıtıcı şeylerden arınmış. Kontrol bende.

Sabahlarım test merkezinde, ısıtma ve iklimlendirme ile ilgili çoktan seçmeli seçeneklere gömülerek geçiyor. Otomatik şanzıman. Motor onarımı ve performansı. Frenler, süspansiyon ve direksiyon. Elektronik sistemler.

Sonra gidip boba alıyorum ve kütüphaneye kaçırıyorum. Şimdi de aileme sahte işime gittiğim yalanını söylüyorum, bu da akşam 5'e kadar zaman öldürmek zorunda kalacağım anlamına geliyor. Çevrimiçi grubun geri kalanı Aralık ayında Haruki Murakami'ye geçti, ama ben pes etmiyorum.

En azından ben öyle düşünmüyorum.

DARCY VE BEN YİRMİ DAKİKADIR ARABADA BEKLİYORDUK

Yeterince içtiğime karar verdim.

Başka bir zaman olsa, Darcy'yle ben KIIS FM şarkıları söyleyip her *aşk* örneğini *osuruğa* çevirirken Sabrina'nın on beş derece havada derbi arkadaşlarıyla takılmasına izin vermekten mutlu olurdum. Ama Darcy ya onunla satranç konusunu konuşmayı reddettiğim için bana çok kızgın (sessizlik tedavisinin dördüncü günü - gerçekten olgunlaşıyor) ya da *Beni Bir Taç İçinde Görmelisin* kitabını okumaya daldığı için benimle ilgilenemiyor. Telefonda biraz zaman geçirebilirdim ama dersimi aldım: Medyanın size olan ilgisi arttığında, sosyal medyadan uzak durmak muhtemelen akıllıca olacaktır.

Arabadan indim ve yarı boş spor salonunun otoparkında bağırdım: "Sabrina. Gitme zamanı."

"Evet." Kıkırdıyor ve arkadaşı McKenzie'nin telefonuna bakıyor. "Bana bir saniye ver-"

"On dakika önce sana bir saniye verdim. Kaldır kıçını da arabaya bin."

Gözlerini devirmesi, omuzlarını kaldırıp iç çekmesi... Bunları pek fark etmiyorum. Ama McKenzie'nin öne eğilip Sabrina'nın kulağına bir şeyler fısıldaması, Sabrina'nın mırıldanarak karşılık vermesi, ikisinin de bana bakarken kıkırdamaları... bunları görmezden gelmek zor. İçimde öfke olabilecek bir şeyin midemi doldurduğunu hissediyorum ve kendime onun on beş yaşında olduğunu hatırlatıyorum. Ön lobu mu? Sadece bir kurabiye hamuru kütlesi. Darcy'yle yolculuk boyunca *Riverdale* hakkında sohbet etseler de beni konuşmaya dahil etmeseler de sorun değil.

Direksiyonu yumruklamakla meşgulüm.

"Cumartesi günü bir buluşma için Totowa'ya gitmem gerekiyor," diyor Sabrina eve geldiğimizde, ben de dondurucuda tavuk artıkları ararken.

"Bir *lütfen*'e ne dersin?"

Mırıldandım. "Seninle konuşmuyordum."

"Şey, annem hazır değil-"

"Yeni ilaçlarla aram çok iyi, Mal." Annem gülümsüyor. Sabrina'ya. "Seni ben bırakırım."

"Harika." Annemi yanağından öpüyor ve ikisi de koridorda gözden kayboluyor. Ben mutfakta, tencere için sebzeleri doğrarken, ben yokken ailemin bana olan ihtiyacını *ve* isteğini aşıp aşmadığını merak ediyorum.

Satrancın benden başka neler götürdüğünü merak ediyorum.

Annem, Darcy ve Sabrina oturma odasında sohbet ederken -görünüşe göre okul sonrası yeni bir ritüel- biri kapıyı çalıyor. Parmaklarımdaki taze soğanları siliyorum ve Bayan Abebe'nin arabayı çekmemi istemesini bekleyerek kapıya yöneliyorum.

Bu daha kötü. Çok daha kötüsü, dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Üzerimde sadece bir tişört var ve hava dondurucu soğuk, ama umutsuz zamanlar, hipotermik önlemler. "Burada ne yapıyorsun?"

Oz verandama bakıyor, ellerini Burberry ceplerine sokmuş, üst dudağı tiksintiye benzer bir şekilde kıvrılmış. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Nerede yaşıyorsun? Hudson Yards'da yüksek bir binada mı?" "Evet."

Ne beklediğimi bilmiyorum. "Tamam, tebrikler. Burada olmanın bir sebebi var mı, Oz?"

"Sadece merhaba demek için uğradım. Biraz sohbet etmek için." Omuz silkiyor, gözlerini kırık tramboline dikiyor. "Bakalım kafanı kıçından çıkarmaya hazır mısın?"

Göz kırpıyorum. "Affedersiniz?"

"Dünyaya karşı tek başına kalmış, mızmız bir pislik gibi davranmayı bıraktıysan bir kontrol edeyim dedim. Gelişme var mı?"

Tekrar göz kırpıyorum. "Dinle, kötü olmanın senin tüm huyun olduğunu biliyorum, ama-" "Aslında *senin* huyun olduğunu düşünüyorum."

"Affedersiniz?"

Yeşil gözleri sertleşiyor. "Geçen haftanın herhangi bir noktasında, FIDE'nin son otuz yılda gördüğü en büyük skandalda devekuşu gibi davranmaya karar vermenin sizin *dışınızdaki* insanları etkileyebileceğini düşündünüz mü?"

"Olanların benimle hiçbir ilgisi yok. Koch aldattı. Aferin ona." Nefesim havayı beyaza boyuyor. "Satrançla işim bitti."

"Ah, evet. Öylesiniz. Çünkü erkek arkadaşın karşılığında hiçbir şey istemeden maaşını ödedi ve sana söylemedi. Ağla lan Nil."

Sertleştim. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok-"

"Ve umurumda değil. Açıklamadığı için Sawyer'a kızmak mı istiyorsun? Hadi kız. PS5'ini camdan aşağı at, umurumda değil." Yaklaşıyor. "Defne ve senin için yaptığı *onca şeyden* sonra onun hayatını mahvettiğin gerçeğini konuşmak için buradayım."

"Ben mahvetmiyorum..." Kendime sarılıyorum. Tüylerim diken diken oluyor, kollarımda küçük tepecikler oluşuyor. "Mahvetmiyorum."

"Eğitmeniniz ve menajeriniz olarak görev yapıyor. Bu da FIDE'nin sizin katılacağınızı teyit etmek için onun peşinde olduğu anlamına geliyor."

"Satrançla ve ona dahil olan herkesle işim bitti. Onlara benim yapmayacağımı söyleyebilir."

"Oh, evet, elbette. Onlara bunu söyleyecektir. 'Üzgünüm çocuklar, Mal erkek arkadaşıyla kavga etti ve buradan gitti. Kefil olduğu oyuncunun yeryüzünden kaybolmuş olması onun güvenilirliğini ya da satranç camiasındaki konumunu hiçbir şekilde etkilemeyecek. Turnuvalara katılması için elinden geleni ardına koymadığı oyuncunun bencil, pul pul dökülen biri olduğu ortaya çıktı- "

"Bekle, ne? O yapmadı. Ben sadece açık turnuvalara katıldım."

Alay ediyor. "*Açık* olması, her gelenin kabul edileceği anlamına gelmez. Hâlâ bir seçme süreci var ve insanların kimliklerini kanıtlamaları gerekiyor - ki sende bunlardan *hiçbiri* yok. Defne senin Philadelphia ve Nashville'de çalabilmeni sağladı. Oraya gitmen için para ödedi ve kazancının yüzde yüzünün sende kalmasına izin verdi. Ve şimdi FIDE Zugzwang'ın akreditasyonunu kaldırmayı düşünüyor, çünkü Defne'nin yıldız oyuncusu Dünya Şampiyonasına katılmayı reddediyor, çünkü ...

." Bana alaycı bir bakış attı. "Neden?"

Öfke kabarıyor. "Defne bana *yalan* söyledi."

"Ah, evet." Gözlerini deviriyor. "Tam olarak nasıl?" "Bana parayı Nolan'ın verdiğini söylemedi." "Sormana rağmen. Çok alçakça."

"Sormadım ama-"

"Tabii ki sormadınız. Size paranın bağışçılardan geldiği söylendi, takip eden soruları sormadınız ve şimdi de onu yerden yere vuruyorsunuz."

Ters ters bakıyorum. "Oz, sen neden buradasın ki? Bütün bunları nereden biliyorsun? Defne sana neden söylesin ki? . ." Bana kurabiye kavanozundaki en sönük ampulmüşüm gibi bakıyor. Ve öyleyim. "Bekle. Sen ve Defne ... değil misiniz? ?"

Beni görmezden geliyor. "Satranç kulüplerinin kârlı bir girişim olduğunu mu düşünüyorsun? Defne'nin para kazandığını mı? Bunu tekrar düşün. Zugzwang'ı satın aldı çünkü satrançta *herkesin* kendini iyi hissedeceği bir ortam yaratmak istiyordu. Başkalarının onun gibi hissetmesini engellemek için. Ve bağışçılara güvenmek zorunda. Sawyer yıllardır bu bağışçılardan biriydi ve olan şu: evet, sizi bulması ve size iş teklif etmesi için ona fon sağladı. Ama sen bursu reddedince Defne *başka* işlere bakmaya başladı.

olası oyunculara sponsor olmak için. Çünkü Sawyer'ın bağışı sadece bir hediyeydi; hiçbir şarta bağlı olmayan bir hediye."

Yutkunuyorum. "İşimi kaybetmemde onun parmağı var. Bundan eminim." Neredeyse.

"Belki." Oz omuz silkiyor. "Bunu ona hiç yakıştıramadım. Ama Defne? Senin başarılı olduğunu görmek dışında senden hiçbir şey istemedi. Bu yüzden burada senin ne kadar mızmız bir sürtük olduğunu söylemiyor ya da sözleşmeyi ihlal ettiğin için sana dava açmıyor. Ama benim böyle bir kaygım yok, Mal. *Modern Satranç Açılışları* çalışman gerekirken geri dönüp *Kolera Zamanında Aşk*'ı okuman umurumda değil. Bu yılı bitirmeyi Defne'ye *borçlusun*. Ve onunla Dünya Şampiyonası hakkında konuşmak. FIDE'yle yüzünü kaybetmeden anlaşmasına yardım etmek için."

Bir adım geri çekiliyor. Her zamanki kavgacı havası biraz azalıyor ve ilk kez sinirli olmaktan çok açık görünüyor. "Dinleyin. Etrafımdaki insanlar hakkında bir şeyler öğrenmemek için kendimi zor tutuyorum ama . . . Baban hakkında bir şeyler duydum. Ailenle ilgilendiğini biliyorum. Şu paslı trambolin gibi şeylerle uğraştığını biliyorum" - çenesi bahçemi işaret ediyor - "o paslı trambolin. Ama eğer kıçının fermuarını açıp kafanı oradan çıkarırsan, hayatta kendine acımaktan daha fazlası olduğunu fark edebilirsin." Bir kez başını salladı ve sonra arkasını dönüp kaygan sundurma basamaklarından aşağı zarifçe zıpladı.

Onun uzaklaşmasını izliyorum, içimde suçluluk duygusuyla karışık bir öfke dolaşıyor. Defne'den beni eğitmesini ben istemedim. Nolan'dan bana sponsor olmasını *istemedim*. Tek istediğim babamın annemi benim önümde aldatmaması, ölmemesi, annemin hastalanmaması ve hayatımın *normal* olmasıydı. Oz, ayrıcalıklı Alpler'inden bana şımarık küçük kızmışım gibi davranmaya nasıl cüret eder?

"Beni tanımıyorsun," diye bağırıyorum arkasından. Bir klişe - ben buyum işte. "Ve özellikle de umurumda değil." Arabasının sürücü kapısını açtı.

Mini. "Eğer bu sen değilsen."

Kapının iç tarafına doğru yığıldığımda, ev inanılmaz derecede sıcak geliyor. Derin bir nefes alıyorum ve kendime sakinleşmemi emrediyorum.

Öz'ün benim hakkımda ne düşündüğünün bir önemi yok, çünkü o ve satranç hayatımdan çıktı. Belki bir a r a Defne'yi ararım. Ona dışarıda olduğumu söylerim.

Güzel. Ama iki gece önce rüyamda son altı ay içinde tanıştığım herkesin beni işaret edip güldüğünü gördüm: Kaleyi fil sanarak diyagonaller boyunca hareket ettiriyordum. Kimse beni düzeltmedi, Defne bile. İlk sıradaydı ve Nolan'la birlikte kıs kıs gülüyordu.

Yani, evet. Ulaşmaya hazır değilim.

Avuçlarımı gözlerime bastırıyorum ve yemek yapmayı bitirmek için mutfağa geri dönüyorum. Girişte duruyorum ve kimse beni fark etmiyor.

"Biraz iğrenç," diyor Darcy, güveç kabına bakarak. "İğrenç gibi mi?"

Sabrina, "O kadar yağla çok sağlıksız," diye belirtiyor. "Belki de doğum günü için bir yemek kursuna gitmesi gerekiyordur anne."

"Bu çok güzel bir fikir Sabrina. Buna
bayılacak." "Ona hediye almayacağım," diye
homurdanıyor Darcy.

"Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Ama bu tarifte but yok, biliyorsun," diye düşünüyor annem. "Belki göğüs. Ya da domuz eti."

"Bunu yemek istemiyorum," diye mırıldanıyor Sabrina ve işte o an gerçekleştiğini hissediyorum: sert, küçük bir baloncuk gibi, kanlı ve kırmızı, kafamın içinde en ufak bir patlama sesi çıkarıyor.

"O zaman *yapma*," diyorum. Üçü de aynı anda dönüp bakıyorlar, gözleri kocaman. "Aslına bakarsanız, neden akşam yemeğini *siz* hazırlamıyorsunuz?"

Sabrina tereddüt eder. Sonra gözlerini devirir. "Tanrım. Sakin ol, Mal."

"Evet." Başımı salladım. "Sakinleşeceğim. Bulaşık yıkamayı bırakacağım. Market alışverişini bırakacağım. Yemek için para kazanmayı bırakacağım. Bakalım hoşuna gidecek mi?"

"Hiç sorun değil." Elleri kalçalarına geldi. "Bir süreliğine gitmiştin. *haftalar* geçti ve *harika* gidiyorduk."

"Oh, gerçekten mi?" Sanki göğüs kafesime bir bıçak saplanmış gibi. "Sen yapıyordun *şaşırtıcı* mı?"

"Akşam yemeği hakkında yorum bile yapamadığımız bu garip diktatörlükten kurtulduk," diyor Sabrina ve annemin onu azarlamak için ağzını açtığını görüyorum ama ben daha hızlı davranıyorum.

"Sen tam bir *kaltaksın*," dediğimi duyuyorum.

Mutfağın sessizliğinde korkunç bir ses. Bu ses annemi şoke eder ve Darcy fiziksel olarak geri adım atar. Ama Sabrina gözlerini kısıyor ve yerinde duruyor. Ben de devam ediyorum.

"Sen nankör bir kaltaksın. Tek yaptığım sana şoförlük yapmak ve ücretinin ödendiğinden emin olmak."

"Bunların hiçbirini ben istemedim!"

"O zaman *kabul etme*, Sabrina. Git ve *benim* yaptığım şeyi yap. Okula gitme, kıymetli paten derbini bırak - bakalım küçük dostun McKenzie üniversiteye gittiğinde seni ne kadar sevecek! Şımarık, nankör küçük kız kardeşinle ilgilenebilmek için sevdiğin her şeyden tamamen vazgeç" - Darcy'yi gösteriyorum - "bu arada o da yüksek fonksiyonlu bir sürtük."

"*Mallory*," diye sertçe araya giriyor annem. "Bu kadar yeter."

"Öyle mi?" Ona bakıyorum. Gözlerim bulanık, midemdeki aynı sıcaklıkla yanıyor. "Çok daha iyi olduğundan değil, çünkü şu anda *da* bir kaltak oluyorsun- "

"Yeter."

Annemin sert sesini kalın, korkunç bir sessizlik izliyor.

Bu benim felaketim: aniden tekrar bedenime giriyorum. Ve bununla birlikte, az önce söylediğim her iğrenç şeyi oynatılmış bir kaset gibi duyabiliyorum ve bu dayanılmaz. Bir saniye daha kalamayacak kadar dehşete düşmüş, öfkeli ve çaresizim.

"Aman Tanrım. BEN-BEN ..."

Başımı salladım ve arkamı döndüm. Odama doğru sendeledim, görüşüm bulanıktı.

Az önce anneme, hayatlarını mahvettiğim on üç ve on beş yaşındaki kız kardeşlerime *orospu* dedim. Onlar için yaptıklarımı yüzlerine vurdum - *ben* olmasaydım yapmama gerek kalmayacak olmasına rağmen.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum, yatağımın üzerine katlanıyorum ve utanç içinde yüzümü ellerimin arasına saklıyorum.

Ben hiç ağlamam. Anneme babamın yaptıklarını anlattığımda ağlamadım. Bavullarını toplayıp gittiğinde ağlamadım. Sabahın beş buçuğunda otoyol devriyesinden telefon aldığımızda ağlamadım. Burs tekliflerimi reddettiğimde, Bob beni kovduğunda, Defne'nin arabasında

Nolan'ın evinden dönerken. İstesem bile hiç ağlamadım, çünkü kendime bu gözyaşlarına hakkım olup olmadığını sorduğumda, cevap her zaman hayırdı ve kendimi durdurmak kolaydı.

Ama şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Yüzümü ellerimin arasına saklıyorum ve yüksek sesle, dağınık bir şekilde ağlıyorum, yağ damlaları yüzümden aşağı kayıyor, avuçlarımda birikiyor. Bir anda, son birkaç yıl çok *gerçekmiş* gibi geliyor. Tüm başarısızlıklarım, hatalarım, kötü seçimlerim. Tüm kayıplar, dakikalar ve hayatın ters yönüne doğru giden saatler, babamın artık *burada* olmadığı gerçeği ... Hepsi boğazıma takılıyor, kirli paçavralar ve kırık camlar, boğucu, iç burkucu ve aniden *ben* olmanın verdiği acıya yarım saniye bile daha nasıl dayanacağımı bilmiyorum.

Sonra şilte hemen yanıma düştü.

Sıcak, ince bir el omzuma yerleşiyor. "Mallory," diyor annem. Sesi sabırlı ama kararlı. "Sana ihtiyacın olduğu kadar zaman tanımaya çalıştım. Ama sanırım Dünya Şampiyonası hakkında konuşmamızın zamanı geldi."

Chapter Twenty-Five

Anneme söyleyecek birkaç şey düşünebiliyorum.

Ne yazık ki, hepsi hıçkırıklarım tarafından yutuldu.

Neyse ki annem aklımı okuyabiliyor.

"Evet," diyor sakince, ıslak saçlarımı gözlerimden geriye doğru iterek. "Biliyorum."

"Nasıl?"

Gülümsüyor. "Darcy öğrendiği anda bana söyledi. Ama ben o zamandan çok önce bir şeyler olduğunu biliyordum." Omuz silkiyor. "Çalışma saatlerin hiç mantıklı gelmiyordu, anlattıkların hiç yaşlılar merkezine gitmemiş birinin broşürleri okuyarak uyduracağı şeyler gibiydi. Ve ... satranç aklındayken sende bir şeyler var. Başka biri gibi hissediyorsun. Çok *daha mutlu* bir insan." Gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor. "Mal. *Good Morning America*'da senden bahsettiler. Uzak kuzenlerimden saçlarına perma yaptırman gerektiğine dair telefonlar almayacağımı mı sanıyordun?"

İnliyorum. Hıçkırıkların arasında. Annem yumuşak bir kahkaha atıyor ve sanki doğurduğu insanların yüzde 67'sine orospu dediğim için benden nefret etmiyormuş gibi kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor.

"Sanırım bunu yanlış yapıyorum," diyor nazikçe. "Belki de Dünya Şampiyonası hakkında konuşmadan önce baban hakkında konuşmalıyız."

Hemen başımı salladım. "Hayır, özür dilerim. Haddimi aştım. Yapmak zorunda değiliz-"

"Ama biz biliyoruz." Dudakları birbirine yapışıyor ve ifadesi üzgün bir şeye dönüşüyor. "Bir yılı aşkın bir süre oldu ve ben bunu yapmadığım için sorumluluk alıyorum.

daha önce. Uzun bir süre boyunca kendime sana iyilik yaptığım yalanını söyledim. Derinden incinmiştin ve yeniden travmatize edilmene gerek yoktu."

"Ben değilim." Gözlerimi siliyorum ve sahte bir kahkaha atıyorum. "Travma geçiren *ben* değilim. Aldatılan sensin. Babasız büyüyen *Sabrina ve Darcy*. Bunu gerçekleştiren *benim*, burada *sürtük* olan benim."

"Hayır, hayır, hayır." Annem başını sallıyor, üzgün görünüyor. "Gördün mü? İşte bu yüzden bunu konuşmalıydık. Bunların hiçbirinden sen sorumlu *değilsin*. Kimin olduğunu biliyor musun?" Bir vuruş. Gözleri akşamüstü ışığında parlıyor. "Baban. Babanız korkunç, acımasız, dikkatsiz seçimler yaptı. Ve siz kızlarla onun hakkında gerektiği kadar konuşmamamın bir nedeni de, yıllar sonra bile onun son zamanlarında dönüştüğü kişiyle uzlaşmanın benim için çok zor olması. Ama bunun için sizi *asla* sorumlu tutmayacağım."

"Yapmalısın. Bu benim hatamdı. Eğer yapmasaydım-"

"Mal, geçmişimiz *eğerler* ve *ama*'lardan oluşmuyor. Yine de, *eğer* oynamak istediğin oyun buysa: o turnuvada gördüklerini bana anlatmamış olsaydın, her halükarda öğrenecektim. Çünkü bunu ilk kez yapmıyordu. Babanın alkolle ilgili uzun bir geçmişi vardı ve kazadan önce iki kez alkollü araç kullanmaktan ceza almıştı, yani hala evde yaşıyor olsaydı bile, olanların yine de gerçekleşmiş olma ihtimali yüksekti."

Babamı düşünerek ürpertici bir nefes alıyorum. Onu ne kadar özlediğimi. Bunu bize nasıl yapabildiğini. "Sabrina bunun için beni suçluyor. Ve haklı da-"

"Hayır, bilmiyorum."

Kapıya bakıyorum. Sabrina kapının pervazına yaslanmış, bana ters ters bakıyor.

"*Biliyorum*." Yine hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Ve buna hakkın var. Babamı senden çaldım ve-"

"Bilmiyorum, seni *kaltak*. Asla da yapmadım." Ayaklarına bakıyor. "Yine de Kızıl Haç hemşiresi eğilimlerini ve evreni omuzlama alışkanlığını biliyorum Atlasstyle." Yutkunuyor. "Yani ben

Başına gelen her şey için kendini suçladığın bilgisini benim yararıma kullanmış *olabilirsin*. Beni kızdırdığında."

Annem iç çekti. "Sabrina."

"Özür dilerim, tamam mı?" diyor savunmacı bir şekilde. "Bu konuda bu *kadar* kötü hissettiğini düşünmemiştim - duygularını gösterdiğin pek görülmemiştir. Ama bu biraz da senin hatan. Eskiden seninle takılmak eğlenceliydi. Annem, babam ve Darcy olmadan bir şeyler yapardık ve ben seninle bir şeymişiz gibi hissederdim. Bana bir *insanmışım* gibi davranırdın. Şimdi ne yaparsam yapayım beni ispiyonlamaya hazır gibisin. Bana emirler veriyorsun ve anne olmaya çalışıyormuş gibi üstünlük taslıyorsun. Şimdi bana çocukken davrandığından daha fazla çocuk gibi davranıyorsun-" Sesi kesiliyor ve gözyaşlarını saklamak için hızla boynunu büküyor. "Belki bir kaltağım ama nankör *değilim*. Aslında çok minnettarım. Ne kadar çok şey yaptığını biliyorum ve bu konuda bu kadar ketum olmaya çalışmasaydın, belki bunu gerçekten gösterebilirdim. Ama istersen sana bir teşekkür kartı gönderebilirim ya da-"

Burnunu çekerken duruyor ve ben ayağa kalkmak istiyorum, gidip ona sarılmak istiyorum, ona her şeyin yolunda olduğunu ve aptal kartını istemediğimi söylemek istiyorum, sadece kız kardeşimin ağlamayı kesmesini istiyorum. Ama annemin eli benimkine dolanıyor.

"Satranç oynamayı bıraktığında, Mal, bunu babanın yaptıklarının sana çok acı verdiği için yaptığını düşündüm. İyileştikten sonra tekrar oynamanın yolunu bulacağını düşündüm. Ve üniversiteye gitmemeye karar verdiğinde ... seni vazgeçirmeye çalıştığımda gerçekten incinmiş ve kırılmış görünüyordun, bu yüzden kendime senin bir yetişkin olduğunu ve kendin ve iyiliğin için en iyi seçimleri yaptığını ve buna saygı duymam gerektiğini söyledim.

"Ama Darcy bana dostluğunuzdan söz ettiğinde, ilk kez aklıma *başka* nedenler olabileceği geldi. Belki de asıl amacın *beni* bir şeylerden korumaktı ve eğer durum buysa ... sana bir şey söyleyeyim: satranç hakkında düşündüğümde, Archie'yi ya da diğer kadınları düşünmüyorum." Gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Satrancı düşündüğümde, en zeki büyük kızımı düşünüyorum, sevdiği şeyi yapıyor ve bunu yaparken de kıç tekmeliyor." Çenesi titriyor. "Seni Challengers'da izledim Mal. Saatler ve saatler boyunca o kadar güzeldin ki"

ıslak bir kahkaha attı- "*Ceset Gelin* elbisenle. Yaptığın tek bir şeyi bile anlayamasam da seninle gurur duyuyordum.
- "

Artık ona bakamıyorum. Bir kelimeye daha dayanamayıp ona sarılıyorum. Eklem sorunları göz önüne alındığında, olması gerekenden daha güçlü bir şekilde. O da bana sarılıyor, kollarını benimkilere doluyor, tıpkı ben küçükken anneme ihtiyaç duyduğumda yaptığı gibi. "Oh, tamam," dediğini duyduğumda ve Sabrina'nın kolları bizi sardığında, dört yıldan uzun süredir hissetmediğim şekilde bütün hissediyorum.

"Kendimi dışlanmış hissettirmenin yolu, *sürtükler*."

"Darcy," diyoruz hep bir ağızdan, hepimiz aynı onaylamayan tonda.

"Ne?" Kapıdan omuz silkiyor. "Artık bu kelimeyi konuşmalarımıza bolca serpiştirdiğimizi sanıyordum. Çeşni olsun diye."

Annem ona, "Kesinlikle öyle bir şey yok," der.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Sabrina, ayaklarını sürüyerek bizden uzaklaşıyor. "Bu evde hiç mahremiyet yok."

"Tabii ki hayır," diyor Darcy. "Küçücük bir yer ve duvarları tuvalet kâğıdı ve Tazo çay poşetlerinden yapılmış. Mallory, lütfen şu aptal Dünya Şampiyonası'nı kazanıp akıllı dama paranla bizi başka bir yere taşıyabilir misin?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu arada sır saklamakta iyi iş çıkardın."

"Teknik olarak, sırrı *saklamadığım* gerçeğini sakladım.
sen."

Yanaklarımı ovarak temizlerken bunu düşündüm. Sonra kendime rağmen etkilenerek başımı sallıyorum.

"Pekâlâ." Annem dizimi okşadı. "Artık şu yakışıklı 'yaşlılar merkezi iş arkadaşın' hakkında konuşmaya devam edebiliriz."

"Doğru. Sen ve Nolan Twitter'ın dediği gibi kafa derisi masajı ASMR'si için birlikte uykuya dalıyor musunuz?" Sabrina soruyor.

"Ne? Hayır, hayır! Biz- ben-" Burnumu kolumla siliyorum, kolum sümüğe benzeyen bir şeyle dolu olarak geri geliyor. *Gerçekten de ebeveyn kontrollü bir güvenlik duvarına ihtiyacımız var*, diyeceğim neredeyse. Sonra Sabrina'nın onun ebeveyni olmaya çalışmamla ilgili söylediklerini hatırlıyorum.

"Siz ayrıldınız mı?" diye soruyor. "O ne yaptı?"

"O ... bana yalan söyledi."

"Ah, evet. Yalan söylemek. Senin asla tenezzül etmeyeceğin bir şey." Annemin sesi yumuşak ama ben yine de irkiliyorum. "Şu yalanı bir dinleyelim."

Ona Defne'den, burstan ve Koch'un TikTok'undan bahsediyorum. Bitirdikten sonra annem derin bir nefes alıyor ve "Dinle, Nolan'dan hoşlanıyorum. Ve ikinizi birlikte gördüğümde ... Bence senin için iyi oldu. Ama bu onunla ilgili değil. Bu satrançla ve seninle ilgili." Elimi sıktı. "Katıldığın turnuvalardan iyi para kazandın. Yeni ilaçlarım işe yarıyor ve haftalardır düzenli olarak çalışabiliyorum. Her şey altı ay öncesine göre çok daha iyi. Bizim için yaptıklarına minnettarım ama artık istediğin şeye *odaklanmanın* zamanı geldi.

"Suçluluk ve sorumluluk ağır yüklerdir Mallory. Ama aynı zamanda arkasına saklanabileceğimiz bir şeydir ve artık bunu yapamazsın. Sevdiğin şeyi yapmakta özgürsün. Bu da satranç oynamayı hiç düşünmemek ve Easton'la birlikte olmak için Boulder'a taşınmak olabilir. Bu bir oto tamircisi olmak olabilir. Sırt çantasıyla dünyayı dolaşmak için bir yıl izin almak olabilir. İstediğiniz her şey olabilir ama bu *sizin* kararınız olmalı. Senin seçimin, kısıtlamalardan uzak. Ve bunu yapmak için kendinize bakmanız ve ne istediğiniz konusunda dürüst olmanız gerekecek. Ve evet, bunun korkutucu olduğunu biliyorum. Ama hayat korkmak için çok uzun."

Islak ıslak homurdanıyorum. "Çok kısa demek istiyorsun."

"Hayır. Kin besleyerek, seni mutlu edebilecek şeylerden kendini vazgeçirerek geçirilen yıllar mı? Yavaş yavaş geçerler."

Darcy ve Sabrina'ya dönüyorum. Bana aynı tonlarda mavi gözlerle, aynı ciddi ifadelerle, güzel yüzlerini çerçeveleyen aynı ince sarı tellerle bakıyorlar.

"Ve bir şey daha," diyor annem. "Eğer bir şeye ihtiyacın varsa, bunu istemeye hakkın var. Tanrı biliyor ki *biz* öyle yaptık. Ama bu konuda iyi olmadığını biliyorum, bu yüzden sana bir teklifte bulunacağım: satrançla ilgili, hayatınla ilgili ne yapmaya karar verirsen ver ... biz senin yanında olabilir miyiz? Bundan sonra hayatının bir parçası olabilir miyiz?"

Kendimi evet demeye ikna edemiyorum.

Ama belki de yine de ilerleme kaydediyorum, çünkü en azından başımı sallamayı başarıyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oyunun Sonu



Chapter Twenty-Six

Darcy, İtalya'ya giden sekiz saatlik uçak yolculuğunu Oz'a Dünya Şampiyonası'nın inceliklerini sorarak geçirir.

"Ne zaman başlıyor?" Beş gün içinde.

"O zaman neden bu kadar erken gidiyoruz?" Mallory'nin saat dilimine alışması için.

"Kaç oyun?" On iki.

"Oyun başına kaç saat?" Sınır yok.

"Yani ertesi gün devam edebilirler mi?" Bilgisayar çağındayız - oyunlar artık ertelenemiyor, yoksa oyuncular bir motoru çalıştırıp pozisyonlarını değerlendirirdi.

"Kim kazanır?" En çok oyunu kim kazanırsa.

"Ya berabere kalırlarsa?" Bu yüzden on iki oyun var. "Ya *bütün* oyunlar berabere biterse?" Hızlı satranç turları olan tie break'lere giderler ve . . .

Oz kaşlarını çatıyor. "Bu uçuşta ücretsiz Wi-Fi var. Bing falan kullanamaz mısın?"

"Annem on dört yaşıma kadar bana akıllı telefon almayacak."

"Bayan Greenleaf," diyor orta sırada Defne ve benimle birlikte oturan anneme, "en küçük gremlin'iniz için bir cep telefonu alacağım."

"Oh, gerek yok."

"Israr ediyorum," diyor uyku maskesini indirerek.

"Anne," diye sızlanıyor Sabrina, "eğer Darcy Oz'dan bir hediye alırsa, ben de bir tane istiyorum!"

"Çeneni kapattığın sürece sorun yok." Kız kardeşlerimin gürleyen "Yaşasın!" sesini bastırmak için tam zamanında agresif bir şekilde kulaklarına tıkaç takıyor.

Yanımda Defne kaşlarını çatıyor. "Beraberliklerin beni biraz endişelendirdiğini söylemeliyim. Geçen ay haftanın yedi günü, günde on saat çalıştık ve yine de seni normal satranç için eğitmeye ancak vakit bulabildik. Hızlı ve yıldırım satrancı hiç çalışmadık." Omuz silkiyor. "Oh, pekala. Umalım da iş o noktaya gelmesin." Hıyarlık ettiğim için özür dilememe izin vermediğinde ona aldığım gümüş incir yaprağı küpeler kulağında güzelce sallanıyor. Beni kucaklamak için kendine çekmeden önce, "*En fazla bir siklet*" dedi, limon kokusu burun deliklerimde ekşi-tatlı. *Sana arkadaşlığın nereden geldiğini söylemeliydim. Bilmeni isterim ki, ben* senin *takımındayım.*

Ona inanıyorum. Çünkü Oz'un sevgiyle ifade ettiği gibi, sonunda duygusal olarak olgun bir insan gibi davranacak kadar sfinkterimi gevşetmiştim. Bir sürü yalvarmadan sonra ikincim olmayı kabul etmesi beni biraz şaşırttı. Defne'yle aralarında bir şey *olabileceğine* de o kadar şaşırdım. *Bilmek* istiyorum ama *sormak* istemiyorum. *Cesaretini toplayana kadar, bu Schrödinger'in sikişi,* dedi Sabrina bilerek. Sadece başımı sallayabildim, teorik fiziği kavrayışıyla gurur duyuyordum.

Marco Polo havalimanındaki duty free mağazasında esnerken ve Darcy'nin seçtiği Kinder ürünlerinin parasını öderken, *I Heart Rome* kazağı giymiş bir kız fotoğraf çektirmek için beni durduruyor.

Gözümü bile kırpmadım. FIDE'nin meydan okuma davetini resmen kabul edeli bir aydan biraz fazla oldu ve oyunlarımla ilgili bir sürü viral TikTok'tan sonra bu çok sık olmaya başladı. Markette kuyrukta. Motorlu Taşıtlar Dairesi'nde Sabrina'nın ehliyetini almak için sırada beklerken. Defne'nin egzersiz programına göre koşu yapmaya çalışırken.

Oz'a göre, bir medya ekibine ihtiyacım var. Darcy'ye göre, eğer isterlerse *Survivor Ünlüler*'e katılmalıyım. Bana göre, sadece gülümsüyorum ve benden ne istenirse imzalıyorum - bir makbuz; bir kutu Arby's kıvırcık patates kızartması; unutulmaz bir olayda, kirli bir Nike çorabı. Kız kardeşlerim yanımdaysa, hangi selfie olursa olsun içine girmeye çalışırlar. Herkes onlara izin veriyor çünkü çok tatlılar.

"Kazanacağını düşünüyor musun?" *I Heart Rome* bana soruyor, sesli harfler mutlu bir şekilde kayıyor. Ona bundan cidden şüphe ettiğimi söyleyecek yüreğim yok. Korkudan altıma sıçtığımı.

"Kim bilebilir ki?"

"Umarım biliyorsundur. Ortaokul takımımda birinci sıradaydım. Odamda bir Judith Polgar posteri vardı. Bu spordaki erkeklerin bu kadar kötü olabildiği bir ortamda bir kadının Dünya Şampiyonası'na katıldığını göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bu arada, Nolan Sawyer ile aranızda bir şey olduğunu biliyorum ve ona karşı oynamak zorunda kalmak biraz üzücü olmalı, ama ona fazla yüklenme, tamam mı?"

Ben bir cevap düşünemeden gidiyor. Kazağının arkasında antropomorfize edilmiş bir Colosseum var ve bana göz kırpıyor.

"Öyle mi?" Darcy sorar.

Halihazırda yemekte olduğu, rahatsız edici bir şekilde su aygırı şeklindeki şeker parçasına bakıyorum. "Ne?"

"Üzgün mü? Nolan'a karşı oynamak için mi?"

Derin bir nefes alıyorum. Birkaç atış için kalbim göğsümde ağırlaşıyor, bükülüyor ve pişmanlığa benzeyen acı verici bir şeye dönüşüyor. Onu tekrar şekle sokuyorum ve kolumu onun omuzlarına doluyorum.

"Haydi. Gümrükten geçmemiz lazım. Bakalım vizelerimizi batırmış mıyım ve geri dönmemiz gerekecek mi?"

DÜNYA ŞAMPİYONASI LOGOSU ŞAŞIRTICI, ANLAŞILMAZ BİR ŞEKİLDE, ENDİŞE VERİCİ **BİR ŞEKİLDE**

Çirkin.

Ona bakıyoruz - stilize edilmiş bir adamın uzuvları, aynı derecede stilize edilmiş başka bir adamınkilerle düğümlenmiş; kucaklarında çizgili, Picasso'nun satranç tahtası - ve neredeyse tabeladaki büyük harfli *GREENLEAF*'i kaçırıyoruz.

"Sanırım bu bizim aracımız." Dedim.

Sabrina, "Bunun *Kama Sutra*'daki otuz beş numaralı pozisyon olduğuna eminim," diye mırıldanınca annem Darcy'ye yaratıcı cinsel ilişkinin ne olduğunu açıklamak zorunda kalır.

Sanırım İtalya'nın sıcak olacağını hayal etmiştim ama Şubat soğuğu burada da neredeyse evdeki kadar keskin. Tuzlu rüzgâr soğuk, saçlarım

servis teknesine dolanıyor ve Darcy'nin ekose paltomun altına sokulmasına izin veriyorum.

kanala bakan güzel evler. *Romantik*, sanırım. Bu kelimeyi hiç kullanmadım ama lagünün etrafına yayılan labirent gibi yollar ve köprüler, taş evlere hafifçe vuran su, hepsi çok *güzel* ve keşfedilmeye hazır görünüyor. "Sence Bayan Abebe Golyat'ı zamanında besliyor mudur?" diye soruyor.

Güneş batmak üzere. Uyku düzenimizdeki tahribatı en aza indirmek için geç inişli bir uçuş seçtik, ama neredeyse olması gereken buymuş gibi geliyor: Annem, kız kardeşlerim, gün batımında Venedik. Ben.

Bana ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Ama bu yıldan önce *onlara* ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç anlamamıştım. "Sanırım bunu yapmazsa Goliath kızını rehin alır," dedim ona. "Ama gelişmeler için mesaj atabilirim, tamam mı?"

Tekne bizi otelin önündeki küçük rıhtıma bırakıyor. Korkunç FIDE logosu her yerde ve ben Darcy'nin, Sabrina'nın, *annemin* gözlerini kapatmayı, agresif bir e-posta göndermeyi, geri dönüp yelken açmayı tartışıyorum ama ihtişam beni felç ediyor.

"Burası bir kale mi?" Darcy

sorar. "Hayır, bu ..." Göz

kırpıyorum. "Belki de?"

"Bunu cebimizden ödemeyeceğiz, değil mi?" Annem soruyor.

"FIDE bu işin içinde. Parayı sıçıyorlar. Pardon, kaka. Parayı *kaka* yapıyorlar." Bavulunu gülümseyen bir hamala, yapmacık bir "Grazie" ile uzatıyor ve çalınan bir kül tablasının kaç aylık ipotek getireceğini merak ediyorum.

Darcy ile aynı odayı paylaşmayı bekliyordum ama Sabrina "Dinlenmen, kazanman ve paten derbisi takımıma sponsor olacak kadar para kazanman gerekiyor" diyerek onu içeri aldı.

"Yeni üniformalar alacaklar," diye ekliyor Darcy. "Ve ben de onların yeni maskotu olacağım. Gine domuzu kostümüyle."

"Hmm." Kazanacağımı varsaydıklarında her zaman olduğu gibi kalbim sıkışıyor. *O kadar basit değil*, çığlık atmak istiyorum. *Bu çok zor.* Ama onlar sadece destekleyici olmaya çalışıyorlar. "Görünüşe göre ikiniz bunu konuşuyormuşsunuz."

"Oh, paranız için *planlarımız* var."

Süit, *Küçük Deniz Kızının* karada geçen bölümünden fırlamış gibi görünüyor; gölgelikler, tatlı halılar, antika mobilyalar ve duvar sanatıyla dolu

Maymun atalarımdan bile daha eski. Aynı zamanda boş da, tam olarak tanımlayamadığım bir şeyden dolayı boş. Üç haftalık yeterince sıcak tutmayan kıyafetlerimi yerleştiriyorum, satranç tahtasını uçakta çalıştığım Korchnoi - Karpov, 1978 oyununa ayarlıyorum, kemerli pencereden kanal manzarasının fotoğraflarını çekiyorum - sonra bunu gönderebileceğim her bir kişinin şu anda aynı manzaraya maruz kaldığını fark ediyorum.

Yatağa giriyorum, birkaç saat boyunca dönüp duruyorum, kendime uykuya dalmak için fazla *bir şey* olduğumu itiraf ediyorum, kayarak çıkıyorum.

Alt katta, süslü broşürün bana tamamen ısıtıldığını bildirdiği büyük bir havuz var ve beş dakikadan kısa bir süre sonra içine sıçrıyorum. Su okyanustan filtrelenmiş ve klor yerine tuz gibi kokuyor. Uyumaya çalıştığım ücretsiz Nashville Open tişörtünün etrafımda dalgalanmasına izin veriyorum ve yıldızları seyrediyorum.

En son ne zaman havuza girdiğimi hatırlamak, düşünmekten hoşlanmadığım dayanılmaz şeylerle dolu tehlikeli bir yolda yuvarlanmak olurdu. Ondan önceki zaman da öyle: Easton ve ben, komşularından birinin evinde kalıyorduk. Son sınıftan önceki yazdı ve o havuz böceklerle ve sincap pisliği olduğuna inanmayı reddettiğim şeylerle doluydu. Easton sürekli "İğrenç" diyordu ama onu ayaklarını daldırmaya ikna etmeyi başardım. O sahte bir Fransız aksanıyla SAT hazırlık sorularını yüksek sesle okurken ben bir saat boyunca yüzdüm.

İki aydır ondan haber almadım. Ağustos'tan önceki rekorumuz iki gündü. Kızgın olmak, ona ve Instagram'da resmi olarak birlikte olduğu kıza iyi dileklerde bulunmak ve yakın geçmişimiz olmamasına rağmen kendimi hala ona bir *Dragon Age* TikTok göndermenin eşiğinde bulduğumda şaşırmak arasında gidip geliyorum.

Geçmişe odaklanmak riskli bir iş. Gelecek, yani dört gün sonra yaşanacak rezillik ise daha da riskli. Şu an bulunduğum yerdeyim: buz gibi yıldızlar, yumuşak su ve Korchnoi'nin açıklanamaz kalesi a1'e kafamın içinde sürükleniyor.

Soğuk havada havuz kenarında titreyerek dışarı çıktığımda gecenin en derin vaktiydi. Tek bir pencere dışında otelin tüm ışıkları kapalı. Perdelerin arasından uzun bir siluet gördüğümü sanıyorum ama gözlerim beni kandırıyor olmalı.

Bir kez göz kırpıyorum ve açtığımda görecek bir şey kalmıyor.

Chapter Twenty-Seven

"Önünüzdeki üç gün tamamen açık, bu yüzden sadece oyunlarınızı motorlar üzerinden çalıştırıp zayıf yönlerinizi arayacağız. Maçtan önceki gün her şey dolmaya başlayacak. Sabahı kendinize ayıracaksınız ama öğleden sonra bir basın toplantısı var. Akşam da açılış galası var ama sadece görünmen yeterli." Defne kahvaltı masasının karşısından gülümsüyor. Bu sabah Oz'la paylaşıyor olabileceği ya da olmayabileceği bir odadan çıkmıştı. Sabrina "Schrödinger" diye mırıldandı ve ben neredeyse tükürüğümle boğuluyordum.

"Defne, bu otel neden bu kadar ıssız?" Annem soruyor.

Okyanus manzaralı yemek salonunda sadece biz ve küçük bir dağ dolusu lapa lapa, sıcacık, yapış yapış Nutellalı kruvasan. Darcy o kadar çok yedi ki, cam fabrikası gezisine çıkmadan önce biraz kestirmek için geri dönmek zorunda kaldı. Onu bir daha asla yulaf ezmesine ikna edemeyeceğiz.

"Hotel Cipriani Mart ortasına kadar açılmıyor, bu yüzden FIDE burayı sezon dışında kiraladı. Şampiyonayı birkaç yılda bir burada düzenliyorlar - hep gelmek istemiştim ama daha önce hiç fırsatım olmamıştı. Sanırım insanlar akın akın gelmeye başlayacaklar. Organizatörler, yorumcular, FIDE üst düzey yetkilileri. Şu anki şampiyon ve ekibi."

Gözlerime bakmıyor. Kalbim sıkışıyor.

"Bir de her zaman gelen satranç tutkunları var, çoğunlukla Silikon Vadisi ve teknoloji insanları. Bazı basın mensupları burada kalacak, ancak gazetecilerin çoğu daha ucuza konaklayacak ve oyunlar için feribotla gelecekler." Başını iki yana sallıyor. "NBC'nin bu yılki etkinliği yayınlayacağına hâlâ inanamıyorum. Neyiz biz, NFL mi? Körling ligi mi?"

Murano'ya giden servise binen aileme özlemle el sallıyorum, sonra da Defne'ye dönüyorum, zaman sıkıntısı içinde zor pozisyonları eşitleyemediğim için azarlanmaya hazırım.

"Benim odamda mı yoksa seninkinde mi yapalım?" diye soruyorum. Bu durumu Ozne gizemini sonsuza dek çözmek için kullanabilir miyim diye düşünüyorum ama kapıcılardan biri burnuyla beni engelliyor.

"Oyuncular için ayrılmış antrenman alanları var" diyor, mükemmel İngilizcesine rağmen ağır İtalyan aksanıyla. "Size göstereyim mi?"

Bizi şaşırtıcı derecede güzel ve yeşil olan bir dizi bahçeye götürüyor. "Bu mevsimde en iyi hallerinde olmadıklarını söylediğim için üzgünüm. Biz onlara Giardini Casanova diyoruz."

"Erkek fahişesi gibi mi?" Defne bana fısıldıyor.

Kapıcı başını sallarken ben de omuz silkiyorum. "Tam olarak efsanevi aşık gibi. Gelecek hafta maçın yapılacağı yer de burası." Bahçelerin ortasında, biraz seraya benzeyen bir yapıyı işaret ediyor. Basit bir kare, ama dört duvarı ve tavanı camdan yapılmış. İçerisi ahşap bir masa, iki sandalye ve basit bir satranç takımı dışında boş.

Kalbim boğazımda tekmeliyor.

"Tamamen ısıtmalı tabii ki. Ve ses geçirmez." Gülümsemesi güven verici. "Bu ev sahipliği yaptığımız beşinci şampiyona."

"Etrafta bir sürü kamera tripodu ve ışık var." Defne omzuma vuruyor ve sırıtıyor. "Endişelenme. Sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Eğitim odamız bir manastırın altında, ahşap bir kapının arkasında. İçeride satranç takımları, motorlara bağlanmak için kullanabileceğimiz dizüstü bilgisayarlar, sıra sıra açılış ve orta oyun kitapları var.

"Bu inanılmaz bir şey." Defne parmaklarını bir bardak setinin üzerinde gezdiriyor. "Cidden kıskandım."

"Evet, pek çok şampiyonaya ev sahipliği yapmalarına şaşırmadım. Onlar *hazırlandı*. Eminim onlar ..."

Duvardaki resmi fark ediyorum ve söylemek üzere olduğum şeyi unutuyorum. Az önce önünden geçtiğim aynı cam evde duran iki adam. Biri neredeyse kel, diğerinin koyu renk saçları ve küçük bir gülümsemesi var. Onlar

Gelişmiş bir tahtanın üzerinde el sıkışıyorlar ve Siyah - kel olan - şah olmasına iki hamle kala, tüm taşları felaket bir şekilde sabitlenmiş ya da acımasızca bağlanmış bir şekilde istifa etmiş olmalı. Diğer oyuncunun gözleri kapüşonlu ve sert, neredeyse kafa karıştırıcı bir şekilde tanıdık ve bir an için göğsümde açıklanamaz, kurşuni bir ağırlık hissediyorum.

Sonra aşağıdaki etiketi okudum: *Sawyer, Gurin'e karşı, 1978. Dünya Satranç Şampiyonası.*

"O ..."

"Evet." Defne yanıma geliyor.

"Onu tanıyor muydun?"

"Onunla antrenman yaptım."

Evet. Evet. "Nasıldı?"

"Çok pozisyonel. Siyah olarak neredeyse her zaman Najdorf Sicilyanı oynadı. - "

"Yani, ne tür bir insan?"

"Ah. Bakalım." Dudaklarını büzüyor, gözleri fotoğrafta. "Sessiz. Nazik. Kuru, keskin bir mizah anlayışı. Dürüst, neredeyse hatasız. İnatçı. Bazen sorunlu." Derin bir nefes alıyor. "Zugzwang'a sahip olmamın sebebi o."

"Ne demek istiyorsun?"

"Satın almam için bana para verdi. Borç olarak düşünmüştüm ama geri ödeyebildiğimde parayı almayacaktı."

Tanıdığım birine benziyor: cömert, alaycı, yalan söylemede kötü. Hüzünlü gözlü.

Eminim hayır cevabını nasıl kabul edeceğini bilmiyordu. Bahse girerim tek kararlı, değişken ve esrarengiz biriydi. Eminim karizmatik ama aynı zamanda kibirli ve inatçıydı. Mülayim, anlaşılması zor, aptal, sinir bozucu, gerekli, can sıkıcı, o korkutucu, kontrolden çıkmış haliyle bağımlılık yapıcı, çok sıcak, nazik ve gerçekten komik, haklı, acımasız, aşılması imkansız-

"Mal?"

İrkilerek resimden uzaklaştım. "Evet."

"Eğitimin ... ... Yaptığımız şey, oyununu çalışmak, bu iyi. Zayıf yönlerine odaklanmak iyi. Ama gerçekten de onun bazı-"

"Hayır," diye sözünü kesiyorum. Artık Marcus Sawyer hakkında konuşmuyoruz, ama bunun açıklanması gerekmiyor.

"Neden reddettiğinizi anlamıyorum-"

"Hayır."

Ofluyor. "Bu sadece adil. Ve beklenen. Bu bir turnuva değil Mal, bu Dünya Şampiyonası - *yaşayan en iyi iki oyuncu* arasındaki maç. Becerilerini rakibini düşünerek geliştirmelisin, eski oyunlar üzerinde çalışıp kendi stilini aşırı analiz ederek değil. Muhtemelen *senin* oyunlarını inceliyordur ve senden bunu yapmamanı bekleyeceğinden şüpheliyim."

"Hayır," diyorum son kez ve bunun son olduğunu o da en az benim kadar biliyor. "Planladığımız gibi devam edelim."

Defne kaşlarını çatıyor. Ama yine de başını sallıyor.



BIRLEŞTIRME KONUSUNDA KÖTÜYÜM.

Çok erken saldırıyorum. Ya da çok geç.

Yeterince kararlı değilim, ancak *çok* kararlı olduğumda avantajımı kaybediyorum.

Oyun sonlarında rahatça takas yapamıyorum.

Favori açılışlarıma çok fazla güveniyorum - bu büyük bir günah, çünkü tercihleri olan oyuncular zayıflıkları olan oyunculardır.

Merkezi almak için yanlara odaklanmalıyım.

Ve.:

"Bu oyun Chuang'a karşı," diyor Oz. "Veziriniz tamamen açıktı. Savunma bakanlığına git demiyorum ama- "

"Tamam. Tamam. Tamam, ben ..." Gözlerimi ovuşturuyorum. "Haklısın. Motorlara geri dönelim. Sanki ben-"

"Saat gece yarısını geçti Mal." Defne başını sallıyor. "Yatağa gitmelisin."

Kahretsin. "Tamam. Yarın sabah-"

"İki gündür burada kilitliyiz, Mal."

Öyle yaptık. Kısa yemek araları ve ara sıra gelen ziyaretçilerle - annemin alnımdan öpmek için uğraması; Sabrina'nın *The Cut*'ta bir gazetecinin "üzerine basmam" için bana yalvardığı bir makaleyi göstermek için bir analize dalması; Darcy'nin mavi bluzunun bavulumda olup olmadığını sormak (öyleydi) ve bana yeni güzel kolyesini göstermek için uğraması.

Adı Murrina!

Çok güzeldi. Renkli çiçek halkalarına baktım. *Nereden buldun Öyle mi?*

N- Annem benim için aldı!

"Bence biraz ara vermelisin," diyor Defne. "Ne demek istiyorsun?"

"Yarın, sabah izin yap. Uyu. Belki bir yere gideriz Kız kardeşleriniz? Maçtan önce bir gününüz kaldı ve bunun yarısı basınla dolu olacak."

Onunla Oz arasında kaşlarımı çatıyorum. "Merkezlerimin birbirine çok yakın olduğunu söyleyip duruyorsunuz, dama gibi görünüyorlar."

"Evet, ama artık bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

"Tamam. Evet. Muhtemelen haklısın." Kapıya doğru yürürken surat asmamaya çalışıyorum. Çok fazla oturmaktan kalçalarım ağrıyor.

"Hey."

Arkamı döndüm. Oz setleri tekrar bir araya getiriyor ve bilgisayarları kapatıyor. Arka plandaki Marcus Sawyer'ın fotoğrafına bakıyorum, Defne'nin pixie saçlarıyla keskin bir kontrast oluşturuyor. "Öyle mi?"

"Sana daha önce de söyledim. Ama unuttuysan diye söylüyorum. Bence Dünya Şampiyonluğunu kazanabilirsin. Bence aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin."

Hafifçe gülümsedim ve uzaklaştım.

Ona inandığımdan emin değilim. İnanmadığıma neredeyse eminim.

Otel dolup taşıyor, öyle ki doğaçlama röportajlardan, fotoğraf isteklerinden ve üzerinde *lanet olası yüzümün* olduğu tişörtler giyen insanlardan kaçınarak etrafta dolaşmak zorlaşıyor. Muhtemelen bu yüzden antrenman odasından çıkmayı bıraktım: şampiyonanın başlamasına bu kadar az bir süre kala kendimi gittikçe daha fazla sahtekâr gibi hissediyorum.

Sanki adımın basıldığı mürekkebe değmemişim gibi. Yeterince iyi değilim. Bunu hak etmiyorum. Caro Kann'a karşı Gece Saldırısı'nda berbat durumdayım. *Dünya Satranç Şampiyonası'nda Birinci kadın* sözlerini bir kez duydum ve o zamandan beri kafamdan atmaya çalışıyorum. Kaybedersem bu tüm kadınlar için bir başarısızlık mı olacak? Birdenbire *kendimden* daha fazlası olduğum anlamına mı geliyor? Hiçbir fikrim yok ve bunların hiçbiriyle başa çıkamam. Bu yüzden yapmıyorum ve bu sabaha kadar Raphael Varyasyonunu nasıl bilmediğime odaklanıyorum.

Kulağa sağlıklı geliyor, değil mi?

Gecenin bu saatinde, en azından buraya ilk geldiğimiz zamanki kadar sessiz. Resepsiyon bankosunun önünden geçiyorum ve kapıcılardan biri bana el sallıyor.

"Oda arkadaşın geldi," diye bilgi verdi bana. "Birleşik Devletler'den." Durdum. "Affedersiniz?"

"Arkadaşınız geldi." Asansörü işaret ediyor. Burada biraz dil engeli olabilir.

"I . . . Ne? Nerede?"

Gülümsüyor. "Senin odan."

Merdivenleri koşarak çıkarken kalbim çarpıyor. Odamda gerçekten başka biri mi var? Bu gece Birleşik Devletler'den sadece bir kişi gelmiş olabilir.

Ama o

değil.

Hiç konuşmadık bile.

Gerçekten pişman olduğum bazı şeyler söyledim ve muhtemelen

Titreyen elime bakıyorum, DNA sarmallarım çözülüyormuş gibi hissediyorum. Bir anevrizma beynimi yok etmeden önce bu işi bitirmek için kolu tutup kapıyı açıyorum.

Yeni yapılmış yatağıma yayılmış biri var. Kalbim

durdu.

Sonra yeniden başlar, rahatlama ve başka bir şeyin

karışımı. Sonra tekrar raydan çıkar.

"Mal, bu oda çok hareketli," diyor yataktan bir ses. "Hayatta gerçekten yükseliyorsun, sürtük. Ve tüm bunlar seni glüten duyarlılığının önemli nedenini benimsemeye ittiğim için."

Gözlerimi kapatıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Tekrar

açıyorum. Ve sızlanıyorum, sormaktan çok:

"Easton?"

Chapter Twenty-Eight

Saçları Ağustos ayından bu yana epey uzamış, omuzlarını geçmiş. Güneşin uçlarını ağarttığı ve deniz suyunun kabarttığı yaza kıyasla daha koyu ve parlak görünüyor. Belki de bu beni şaşırtmalı ama şaşırtmıyor.

Teşekkürler, Instagram takipçiliği.

"Neden . . . Burada ne yapıyorsun?"

Yatakta yuvarlanıyor, sonra dirseklerinin üzerinde doğruluyor. "Sabrina bana mesaj attı."

"Sabrina?"

Başını sallıyor. "Evet uzun boylu? Sarışın mı? Ergen mi?

Agresif bir şekilde somurtkan?" "Sabrina'nın kim olduğunu

biliyorum-" Başımı sallıyorum. "Sana *mesaj* mı *attı*?"

"New Jersey'den ayrılmadan önce ona numaramı vermek gibi bir hata yaptım. Tüm o yolculukların olduğu hafta boyunca mı? Bunun için seni suçluyorum."

"On beş yaşındaki kız kardeşimle yazışıyor muydun?"

"Hayır. On beş yaşındaki kız kardeşini, hiç umurumda olmayan dans eden insanlarla ilgili TikTok'lar ya da şaşırtıcı bir şekilde daha da az umurumda olan roller derby ile ilgili TikTok'lar gönderdiğinde okumaya bırakıyordum. Ama birkaç hafta önce bana senin hakkında mesaj attı. Ben de cevap verdim."

Neredeyse felç geçiriyordum, yavaş yavaş iyileşiyorum. Easton burada. Yatağın benim tarafımda, ayakkabılarını bile çıkarmadan. Yıllardır konuşmadık. Binlerce yıldır.

Sinirlenmiş olabilirim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Colorado'da

olman gerekmiyor mu?" "Olmamalı, olmamalı."

Gözlerim kısıldı. Belki de *sinirlenmek* doğru kelime değil. "Üniversiteyi bu kadar çok sevdiğine göre, kendini ondan uzaklaştırabilmene şaşırdım." Sesim o kadar asitli çıkıyor ki neredeyse irkiliyorum.

Başını eğiyor. "Hiç böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

"Söylemene gerek yoktu."

"Aklımı mı okudun?"

"*Instagram*'ını okudum."

"Ah, evet." Bilgece başını sallıyor. "Kalbimi açıyorum ve en derin acılarımı Instagram'a itiraf ediyorum."

Gözlerimi indiriyorum, kendimi en küçük türden bir aptal gibi hissediyorum.

"Yani," diye omuz silkerek ekliyor, "nereden geldiğini anlıyorum. Ben de aynı şeyi düşünmedim değil."

"Gerçekten mi?" Kaşımı tekrar ekşitmek için kaldırıyorum. "Üç yıl önce o dev leopar güvesini gördüğümden beri Instagram'ımı güncellemedim."

"Yapmadınız. Ama büyük Mallory Greenleaf'in nerede olduğunu takip etmek için sosyal medyaya gerek yok. *Jezebel*'de gardırobunuzla ilgili koca bir makale varken olmaz."

"Hayır, yok." Nefes veriyorum. *Kahretsin*. "Öyle mi?"

"Dört tane falan var. Her neyse." Biraz daha yuvarlanıyor ve yatağın kenarına oturuyor. "Yıllardır en iyi arkadaşınızın ilk kez biriyle çıktığını ve bunu size söyleme zahmetine girmediğini öğrenmenin son derece alçakgönüllü bir yanı var-"

"Ben çıkmıyorum-"

"- ya da Philadelphia Açık'ı kazandığını, Challengers'a seçildiğini, şu anda dünyanın en iyi oyuncusuyla kanka olduğunu ve Dünya Şampiyonası'nda onun rakibi olacağını söylemeyi ihmal ettiğini- devam edeyim mi?"

Cevap vermedim. Ayağa kalkıp önüme geçerken sadece ona bakıyorum. Kafamın içinde bir düzine küçük yapboz parçası bir araya gelmek için fazla mesai yapıyor.

"Biliyorsun ..." Şakağını kaşıyor. Kahverengi gözleri ciddi ve güzel. "Gittikçe daha az mesaj atmaya başladığında beni unuttuğunu düşünmüştüm. Süper havalı bir arkadaşlığın, çok seksi bir erkek arkadaşın vardı,

Para ödülü, ve sen- Tanrım, Mal, *ünlüsün*, bu çok *garip.* Ve ben sadece ... aşamalı olarak ortadan kaldırıldığımı düşündüm. Büyütülüyordum."

"I- "

"Ama sonra." Parmağını kaldırıyor. "Sonra Sabrina senin ne kadar mutsuz olduğunla ilgili bir mesaj attı ve ben de çok önemli bir şeyi hatırladım."

Yutkunuyorum. "Neymiş o?" "Senin bir aptal olduğunu."

İrkildim.

"İşte anlaşma," diye devam ediyor. "Sen hep böyleydin ve ben bunu nasıl unuttum bilmiyorum. Baban o şeyi yapmadan önce bile yük olmak istemedin. *Yük olmak* istemedin. Her zaman *onlar seni terk etmeden* sen *onları terk eden* biriydin. Ve normalde ne yaptığını daha erken fark ederdim, ama ben de biraz kafamın içindeydim." Dudaklarını ıslatıyor. "Üniversite kolay değil. Ve bazen o kadar da eğlenceli değil. Ve oldukça yalnız. Ve altı kilo aldım. Şimdi sütyenim sürtünüyor."

"Ouch."

"Sorun değil, yenilerini sipariş ettim. Mesele şu ki, o satranç zekânla benim hamlemi tahmin etmeye çalıştığını fark edemeyecek kadar meşguldüm." Durakladı. Ayakkabılarını ayak parmaklarıyla çıkarışını izliyorum. "Sanırım ben gittiğimde seni unutacağımdan korktun. Bu yüzden beni daha çabuk unutmaya karar verdin."

"Ben yapmadım-"

"Belki bilinçli olarak değil, ama-"

"Yani, buna ben *karar vermedim*," diyorum, sesim kalınlaşarak. Kızgınlığımın son kırıntısı da tehlikeli bir şekilde gözyaşlarına yaklaşan bir şeyle yıkanıyor. "Ben sadece senin . . ."

Easton iç çekti. Omzuma bir kez vurdu. Sonra yatağa geri dönüyor ve tekrar yorganın üstüne yayılıyor. Hâlâ benim tarafımda ama en azından bu sefer yalınayak. Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok, bu yüzden doğal olanı seçiyorum: kendi ayakkabılarımı çıkarıyorum, yatağın etrafından dolaşıyorum ve boş tarafa yerleşiyorum. İkimiz de yastıklarımızın üzerinde dönüyoruz, birbirimize bakıyoruz ve bu biz olabilirdik

Sekiz, beş, üç, iki yıl önce bir yatıya kalma sırasında. Herhangi bir sayıda, herhangi bir sayıda yerde.

"Yani." Boğazımı temizliyorum. "Şu çok seksi kızla mı çıkıyorsun?" "Kim-ly?"

"Evet."

"Mal, onun için çok üzülüyorum. O çok tatlı. Benim ligimin dışında."

Başımı salladım. "Evet, biraz." Koluma yumruk atıyor ve ikimiz de sadece eğlence değil, aynı zamanda rahatlama gibi hissettiren bir şekilde gülüyoruz. Ve sonra ağzımdan kaçırdım: "Şampiyona için kalacak mısın?"

"Dostum. İtalya'ya kalpten bir konuşma için geldiğimi ve şimdi de geri döndüğümü mü sanıyorsun?"

"Okulun var." "İyi olacağım."

"Senden benim için iki hafta izin almanı isteyemem." "Sorun değil. Madem ben teklif ediyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, göğsümün şiştiğini hissediyorum. "Seni seviyorum. Ve üzgünüm. Ve seni özledim." Yine gözlerim doluyor. Sanki ağlamak bir zamanlar mimari açıdan çok sağlam olan bir barajı yıkmış gibi: Geçen ay *My Girl*'ü izlerken, Darcy'nin öğretmeni bana *kız* kardeşimin üstün yetenekli olduğunu söylediğinde, Sabrina derbi yarışını kazandığında hıçkıra hıçkıra ağladım. Artık ağlak biriyim. Belki de hep öyleydim.

"Ben de seni özledim."

"Easton, ben ..." Burnumu çekiyorum. "Bu aptal şampiyonayı asla kazanamayacağım."

"Belki de değil. Ama bunun bir önemi yok. Her zaman en çok istediğin şeyi yapıyorsun, etrafın sevdiğin insanlarla çevrili, bu arada yakın zamanda uyku terörü geliştiren bendenizle aynı odayı paylaşıyorsun. Şanslısın." Küçükken yaptığı gibi parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Mal. Sen *zaten* kazandın."

Bu şekilde uykuya dalıyoruz: ellerim onun ellerinde ve saçlarımız yastıkların üzerinde birbirine dolanmış.

ERTESİ SABAHI EASTON'LA BİRLİKTE TURİST OLARAK GEÇİRDİM ve sanki Arkadaşlığımızı bir gezintiye çıkarmak.

Her şey biraz sarsıntılı başlıyor: kapıcıya Trevi Çeşmesi'nin yerini soruyoruz ve skandal bir bakışla karşılaşıyoruz ve çeşmenin aslında Roma'da, yaklaşık beş yüz kilometre güneyde olduğu ortaya çıkıyor. Ancak San Marco Meydanı'na gitmeyi başardığımızda, bir güvercin sürüsü tarafından gagalandığımızda ve kıyafetlerimizdeki kuş pisliklerini öfkeyle temizlediğimizde işler yoluna giriyor.

İkinci kişi benden imza istedikten sonra iki çift ucuz, kalp şeklinde güneş gözlüğü alıyoruz ve Kim-ly için bir murrina ararken kırk beş dakika geçiriyoruz. Dükkan sahibine "En sevdiği şarkıcı Taylor Swift ve en sevdiği yönetmen Ari Aster olan birine en çok ne yakışır?" diye soruyoruz ve İngilizce anlamıyormuş gibi davranınca kendi halimize bırakılıyoruz. Üç kahvaltı yapıyoruz. "Hobbitler gibi" deyip duruyoruz, dişlerimizi baci di dama, bignes ve frittelle'ye batırıyoruz. Aslında o kadar da komik bir şaka değil ama yeniden birlikte olmak sarhoş edici ve iki köprü boyunca bunun üzerine kıkırdıyoruz.

Şu halimize bak.

Kimin aklına gelirdi ki?

Ben düşünmezdim.

Kim-ly basit bir Hey, İtalya nasıl? mesajı attığında Ponte di Rialto'da bir selfie çekmeye çalışıyoruz. ❤

Köprü iyi bir manzara yakalamaya çalışan turistlerle doluydu, ama biz yirmi dakika boyunca tırabzanda yer kaplayarak mükemmel yanıtı formüle eder.

Easton'ın telefonunu çalmaya çalışırken, "Onu özlediğini ekleme," diye ısrar ediyorum.

"Çok yapışkan."

"Sana bir *kalp* gönderdi."

"*Hiçbir* anlamı olmayan *yeşil* bir kalp."

"Aman Tanrım." Gülüyorum. "Sen bir aptalsın. Bayıldım buna."

"Kapa çeneni." Yanakları pembeleşmiş, sadece soğuktan değil. "Bu arada, Sawyer hakkında ne zaman konuşacağız?"

"Asla." Gözlerimi başka tarafa çevirip bir kez daha bir araya toplanmış güzel evleri ve Gran Kanal'ın büyüleyici manzarasını seyrediyorum.

"Ha."

"Konuşacak bir şey yok."

"Bundan şüpheliyim." Dirseğini benimkine dayadı. "Siz neredesiniz?"

"Hiçbir yerde." Beklentiyle bana bakıyor. Ben de ihtiyaçlarım ve duygularım konusunda daha açık ve samimi olmaya çalışıyorum ve "Koch olayından beri konuşmadık. Bursumun parasını onun ödediğini öğrendim. Bu yüzden büyük bir kavga ettik ve hepsi bu kadar."

"Ve o iyi mi? Bu konuda?" "Nolan

..." Duruyorum.

Bu ilk kez oluyor. Tartışmamızdan bu yana ilk kez onun adını yüksek sesle söylüyorum. İlk kez onu ve göğsümde bıraktığı yeni, tuhaf şekilli deliği kabul etmeme izin verdim. Kabuk bağlamış bir yarayı deşmek gibi. Bir yarayı deşmek, sonunda asla onarılamayacağını kabul etmek gibi.

"Sanırım ikimiz de pişman olduğumuz bazı şeyler söyledik." Yutkunuyorum. "İnciteceğini bildiğimiz şeyler." Tekrar yutkunuyorum. "Çoğunlukla ben."

"Sizi anlayan biriyle kavga ederseniz böyle olur."

Gözlerimi kapatıyorum. Nolan'ın beni ne kadar etkilediğini hatırlamak mideme bir yumruk gibi iniyor. "Onu Bob'un beni kovmasını planlamakla suçladım."

Easton homurdanıyor. "Ne?"

"Sadece şüpheli bir zamanlama gibi göründü."

Kahkahalara boğuldu. Ve kahkaha. Ve daha fazla kahkaha. Bir grup Fransız turist ona şüpheli bakışlar atıyor ama benim bakışlarımı fark edince ayılıyor. "Dostum, her şey olup bittiğinde ben de oradaydım. Böyle bir şey olmadığına eminim. Bob, amcan gittiğinden beri seni kovmak için *can* atıyordu. Sen onun satış hayatını zorlaştırıyordun ve tamamen değiştirilebilirdin."

Gözlerimi kaçırıyorum, sinirleniyorum. Ve sonra ilk kez bir şeyi itiraf ediyorum - yüksek sesle ve kendime. "Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Biliyorum. Ama yine de bana burstan bahsetmediği için kızmaya hakkım var."

"Tamam, ama hiç de aynı şey değil. Demek istediğim, işinizden kovulmanız sizden bir şey almaktır. Burs ise sana bir şey veriyor. İkisi karşılaştırılabilir bile değil ve-"

"*Biliyorum*," diye tekrarlıyorum dişlerimi sıkarak. Easton'ın *bu* özelliğini hiç kaçırmamıştım. Aklımı okuma şeklini. Nolan'la birbirlerini tanımadıkları ve asla da tanımayacakları için şükrediyorum. "En kötüsü de ... onu suçladığımda, inkâr etme zahmetine bile girmedi. Sadece ... dedi." Yutkunuyorum.

"Ne dedi?"

"*Keşke* olsaydı." İç çektim. "Hayatımdan çıkarılmam gerektiğini."

Başını sallıyor. Bir vapurun kornası aramızda süregelen sessizliği delip geçiyor. "Güven fonları olan beyaz adamlarla anlaşmak konusunda ne hissettiğimi biliyorsun, ama ... . Ona burada bir puan vermem gerekebilir."

"Tanrım." İnliyorum ve başımı kollarımın arasına alıyorum. "Yaptığım şeyler ona *söyledi*. Onun hakkında. Ailesi hakkında. Ben sadece ... ... Çok *kızmıştım*, Easton." "Kime kızgındın, Mal? Nolan'a mı? Babana mı? Hayata mı? Kendine mi? Hepsine.
Yukarıdakiler?"

Bunun cevabıyla yüzleşmek istemiyorum. Bu yüzden başımı omzuna koyup saçlarımı okşamasına izin veriyorum ve haftalardır ilk kez onu ne kadar sevdiğimi hatırlıyorum, sevmediğim zamanlarda bile. Güldüğüm ve tedirgin edici, kışkırtıcı bir şekilde görüldüğümü hissettiğim zamanları. Onu oynarken izlemenin heyecanını ve uyurken onu izlerken titreyen kalbimi. Onunla *birlikte* olmanın tam da olmak istediğim yer olduğunu kabul etmenin verdiği garip rahatlama. Ve sonra kendime bunu yapma izni verdiğim için hissettiğim öfke.

Haftalardır ilk kez itiraf edebiliyorum:

Keşke onunla gambitlerden daha fazlasını değiş tokuş edebilme şansım olsaydı. Onun karşısında on iki oyun boyunca nasıl oturacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Yarın, daha ilk maç başlamadan elini sıkmam gerekecek ve bunu çok istediğim için parmaklarım kaşınıyor. Bu adada, yakınlarda olmalı ve varlığını iliklerime kadar hissediyorum. Onu midemde hissediyorum.

"Easton. Sanırım her şeyi berbat ettim," diyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Ama bence, belki de babanla yaşadıkların yüzünden, insanlar hata yaptığında bunun bir son olduğuna inanma eğilimindesin. İkinci bir şansları yok. Ve bazen bu doğru, ama diğer zamanlarda ..." Omuz silkiyor. "Ben buradayım. Ailen burada. Nolan. . ." Devam etmiyor.

Ben de iç çekiyorum. O da iç geçiriyor. Ve uzun bir süre martıları dinliyor, teknelerin kanalda beyaz çizgiler çizmesini izliyor ve bir saat içinde gitmemiz gereken bir yer yokmuş gibi davranıyoruz.

Chapter Twenty-Nine

Basın toplantısına biraz Meghan Markle'ın yapacağı gibi giriyorum: yanımda isimlerini öğrenemediğim iki FIDE görevlisi, arkamda da güvenlikle ilgili olduğunu tahmin ettiğim iri yarı bir adam var. Salona adımımı atar atmaz kamera flaşları patlıyor ama bu, *BTS'nin LAX'e inişinden* çok *orta halli bir politikacının uzun vadeli başkanlık adaylığını duyurmasına* benziyor.

O anda buna asla ama *asla* alışamayacağımı anladım. Ve muhtemelen sol serçe parmağında delik olan yeşil Chucks'larımı giymemeliydim.

İlk sıradaki birkaç gazeteci beni selamlıyor. Onlarla daha önce hiç tanışmamıştım ama yine de bana sadece düğünlerde ve vaftiz törenlerinde gördükleri ama yine de sevdikleri uzak bir kuzenleriymişim gibi gülümsüyorlar. Bu çok tuhaf. İmza isteyen sıradan satranç hayranlarından çok daha garip.

Asla, asla, *asla*.

"Merhaba çocuklar." Beceriksizce el sallıyorum ve etrafıma bakıyorum. Burada tanıdığım kimse yok: basın kartı gerekiyordu ve Defne'ye verilmemişti. Antika kadife perdelerle dolu süslü bir İtalyan odasında kalabalık bir şekilde yalnızım ve en kötüsü henüz-

Son sırada biri sırıtıyor ve bana el sallıyor. BBC'den Eleni, taşıdığı küçük ekipman yığınının altında kalmış. Belli ki hâlâ stajyer. Ben de ona gülümsüyorum ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Podyumdaki masa uzun ve dar, üzerinde üç mikrofon ve plaket seti var. Ortadaki mikrofon, FIDE'nin birçok başkan yardımcısından biri olan orta yaşlı bir adam olan moderatör tarafından çoktan alınmış durumda.

Challenger'lardan hatırlıyorum. Sağdaki benim adımı taşıyor ve ben orada oturuyorum.

Moderatörün solunda kalan ben geldiğimde boştu. Ve bir dakika boyunca boş kalıyor.

İki.

İki buçuk.

Üç, ve ben zaten biraz geç kalmıştım, çünkü feribot sistemi tam olarak kolay değil ve Easton ve benim dördüncü bir kahvaltıya ihtiyacımız vardı. Şu anda programı neredeyse on dakika geçtik, bu yüzden gazeteciler -ki *düzinelercesi* var- bunun skandal yaratacak derecede sulu bir Viktorya dönemi balosu olduğunu fısıldıyorlar.

Panik içinde moderatöre bakıyorum.

"Merak etme," diye fısıldıyor komplocu bir tavırla, konuşmamızı beyaz bir kâğıtla gizleyerek. "Gelmemeye cesaret edemez. Onunla dersimizi aldık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Basın etkinliklerinden nefret eder ve her zaman onları atlamaya çalışır. Ama"- arkamızda, sponsorlar ve markalarla süslenmiş panelleri işaret ediyor- "FIDE onlardan çok para kazanıyor, özellikle de bu yıl. Bu yüzden sözleşmelerine öyle ağır cezalar yazıyoruz ki, bunlardan kaçınması imkânsız hale geliyor." Bana sıcak da olsa kurnazca bir gülümseme verdi ve boğazını temizleyip mikrofonunu açmadan önce kâğıdı indirdi. "Evet, millet. Görünüşe göre bazı gecikmeler var. Neden Bayan Greenleaf ve ben hepinizi bir satranç oyunuyla eğlendirmiyoruz? Ben Beyaz'ı alıyorum."

Mırıltılar daha da yükseliyor. Etrafıma bakındım, hiçbir set bulamadım, sonra mikrofona "d4" dediğinde planının ne olduğunu anladım.

"Oh." Burnumu kaşıyorum. "Um, d5?"

"c4." Gözleri parlıyor ve gazetecilere doğru dönüyor. "Gambitimi kabul edecek mi?"

Genelde yapmam. Genelde Vezir Gambiti'ni e6 ile reddederim ve sonra sağlam bir konum geliştiririm, ama o çok umutlu görünüyor ve insanlar kabul edilmiş bir meydan okumayı severler, bu yüzden sırıtıyorum ve "c4, piyon al" diyorum.

İnsanlar alkışlıyor. Sırıtışım genişliyor. Moderatör gülüp memnun bir şekilde başını sallayınca odadaki gerginlik biraz olsun azalıyor. "e3," diyor ve ben sırf eğlence olsun diye atımı f6'ya taşımayı düşünürken-

Bir kapı açılıyor.

Geldiğim kapı değil, fark etmediğim yan taraftaki kapı. Kameralar tekrar çalışmaya başladı. Philly Open'dan tanıdığım kızıl saçlı bir kadın - Nolan'ın menajeri, basın kartı alma konusunda Defne'den daha iyi olmalı - pek de mutlu görünmeden hızlı adımlarla odaya girdi ve hemen arkasında ... .

Savunmamı başarıyla güçlendirdiğimi sanıyordum. Çünkü o üç dakikayı Easton'la birlikte banyoda, kendimi nasıl destekleyeceğime dair talimatlarını uygulayarak geçirdim. Omuzlarımı dikleştirdim, derin bir nefes aldım ve onun ısrarı üzerine tekrarladım: *Ben büyük bir kızım ve eski sevgilimle bir düzine ülkenin büyük televizyon kanallarının önünde yeniden bir araya gelmeyi kaldırabilirim- tamam, Easton, hayır. Bu ters etki yaratır.*

Yine de iyi olacağımı düşünmüştüm. Ama Nolan her zamanki koyu renk tişörtü ve koyu renk kot pantolonuyla, gözleri tetikte, saçları son kez parmaklarımı geçirdiğimden daha kısa bir şekilde içeri girdiğinde, iyi *değildim*.

Hiç iyi değilim.

Bana doğru bir kez bile bakmadı. Sakince kürsüye çıktı ve dördüncü sıradan bir kadın "Geç kaldın Nolan. Her şey yolunda mı?" diye sorduğunda, "Evet." diye cevap veriyor. Zahmetsizce kendinden emin bir şekilde mikrofona konuşuyor. Bunu daha önce de yapmıştı. Bundan nefret ediyor olabilir ama benden on yıl daha tecrübeli. "Arabam bozuldu," diye ekliyor ve herkes gülüyor.

Titremediklerinden emin olana kadar ellerimi kucağımda yumrukluyorum. Moderatör birkaç giriş cümlesi söyleyip ilk soruyu seçtiğinde kendime geliyorum. En azından biraz.

"Karl Becker, DPA. Nolan, Malte Koch'un kopya skandalı hakkında bir açıklama yapmadınız. Aldığı üç yıllık uzaklaştırma cezası adil mi? Ve siz onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Onu hiç düşünmemeye çalışıyorum." İnsanlar kıkırdıyor. "Neyin adil olduğuna karar vermek FIDE'ye kalmış."

"Lucia Montresor, *Ansa*. Nolan, Pasternak ile karşılaştırıldığında çalma şekliniz nasıl?"

Yarı ofluyor, yarı irkiliyor. "Daha kötüsü olamaz, değil mi?"

Daha fazla kahkaha. Nolan, bana Bayan Agarwal ve kabartma tozunu düşündüren birkaç yıl önceki talk show röportajından bu yana pek değişmemiş. Hâlâ karizmatik, neredeyse kendine rağmen. Hala burada olmak istemiyor, bunu itiraf etmekten çekinmiyor ve yine de soruları rahat, çekici, karmaşık olmayan bir şekilde yönlendirmeyi başarıyor.

Bana bak*mayan* ona bakıyorum ve kalbim sıkışıyor.

"Ve Mallory için bir soru: Bu senin çıkış yılındı. Burada olmak nasıl bir duygu?"

"Bu ..." Herkes bana dönüyor. Kalabalığa doğru bakmaya devam eden Nolan hariç.

Benden nefret ediyor. Söylediklerim için. Ayrıldığım için. Her şeyi berbat ettim, benden nefret ediyor ve haklı.

"Benim için bir onurdur." Gülümsemeye çalışıyorum. "Mutluyum ve minnettarım."

"AFP, Etienne Leroy- her ikisi için de soru. İkinizin de eskiden yüksek seviyelerde satranç oynayan ama artık burada olmayan yakın aile üyeleriniz var. Bu durum şampiyonluğunuzu daha anlamlı kılıyor mu?"

Kaskatı kesildim. Babam hakkında konuşamam. Ya da: Geçen ay bana babam hakkında konuşabileceğimi gösterdi, ama onlarca insanın önünde babam hakkında konuşmak istemiyorum-

"Hayır," diyor Nolan kesin bir dille ve ikimizi de kurtarıyor. Moderatör başka bir gazeteciyi seçiyor ve ben rahatlıyorum.

"Reuters- Chasten. Nolan, Bayan Greenleaf'in kopya skandalı ortaya çıkmadan önce asistan ekibinizin bir parçası olduğu ve rakibiniz olduğu yönünde bir söylenti var. Doğrulamak ya da yalanlamak ister misiniz?"

"Özellikle değil, hayır."

Gülüşmeler.

"Her iki durumda da, bazıları ikinci olmanın Ms. Greenleaf haksız bir avantaj elde etti."

Nolan omuz silkiyor. "Eğer *bazıları* onun haksız bir avantaja ihtiyacı olduğunu düşünüyorsa, o zaman o oynarken daha dikkatli olmaları gerekir."

Oda mırıltılı bir sessizliğe gömülüyor. Kalbim kulaklarımın içinde atıyor. "Mallory, Fox Haber. Sen dünya şampiyonu olan *ilk kadınsın*. Şampiyonluk. Bunu neye bağlıyorsunuz?"

"Ben sadece ..." Dudağımı ısırdım. "Sadece satrançta geleneksel olmayan bir yolum olduğu için. Ve bu ortamın cinsiyetçiliğine çoğu kadın oyuncu kadar katlanmak zorunda kalmadım. Cesaretimi kaybetme şansım olmadı."

"Yani senden önce gelen tüm kadınlardan daha iyi olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır, hiç de değil. I- "

"O halde, daha önce hiçbir süper turnuvada yer almadığınıza göre, sizi bugün *burada* olmaya hak kazandıran nedir? Neden başkası değil de *sen*?"

Yutkunuyorum. "Ben sadece ..."

Hiçbir şey. Şansım yaver gitti. Bu bir hata. Ben yeterince iyi değilim ve-

"Dostum"-Nolan mikrofona homurdanıyor- "burada olmak için *resmen* eleme turnuvasını kazandı. Devam et, olur mu?"

Fox News azarlanmış bir şekilde gözlerini indiriyor. Bir stand-up komedyeni gibi kalabalığı coşturan Nolan'a bakıyorum. İnsanlar gülüyor ve hatta birkaçı alkışlıyor, çünkü onu eğlenceli buluyorlar ve sevimli olmasa bile seviyorlar. Onlara bağırmak istiyorum, *biliyorum. Ben de o yollardan geçtim.*

Hâlâ öyleyim.

"Mallory? Tekrar AFP. Nolan ile geçmişteki romantik ilişkiniz bu şampiyonayı sizin için daha karmaşık hale getiriyor mu? Oyununu herhangi bir şekilde etkileyecek mi?"

Pekala.

Muhtemelen aptallığımdan, ama gerçekten oraya gideceklerini düşünmemiştim. Moderatörün de düşünmediğinden eminim çünkü yanımda gerildiğini hissediyorum.

Neredeyse Nolan'a dönecektim. Çünkü dürüst olalım: beni tökezletebilecek diğer her zor soruyu aldı, engelledi, saptırdı. Ama bunu yapamaz. Her ne kadar ilişkimizin romantik olduğunu inkar etsem de ya da doğrudan reddetsem de

cevap vermeye, hatta doğruyu söylemeye bile hazır değilim. Bu yüzden kolay yolu seçiyorum ve kendi kendime şöyle diyorum:

"Hayır."

Mırıldanan odada bir tokat gibi yankılanıyor ve hemen sözümü geri almak istiyorum. Nolan'a bakıp şöyle demek istiyorum.

Ne olduğunu bilmiyorum. Ama sorun değil, çünkü böyle bir şansım yok. "Pekala," diye araya giriyor moderatör. "Zamanımız kısıtlı gibi görünüyor. Sanırım bugünlük bu kadar yeter, ama-"

"Son bir soru- Trent Moles, *New York Times*. Sportmenlik adına, rakibinizin oyununda en çok neye hayran olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

Moderatör tereddüt eder, sanki bu sorunun kötü bir fikir olduğunu biliyor gibidir. Ama sonra soluna bakar. "Elbette. Siz almak ister misiniz?"

Nolan yapmazdı. En azından, sanki New York'a geri dönmüşüz ve Emil'in ekşi maya yapımında başarısız olmasını izliyormuş gibi, koltuğunda arkasına yaslanıp kaldığında, sanki tüm dünya ve onun ellerine, gamzelerine ve kumarlarına adanmış düzinelerce Instagram hesabı şahin gibi izlemiyor gibi düşündüğüm şey bu. Ama sonra değişiyor. Mikrofona konuşmadan önce bir santim, sonra bir santim daha öne eğilip nefes alışını izliyorum. "Her son şey," diyor diyor. Basit. Kararlı.

Yürek parçalayıcı.

Bunu bir anlık sessizlik izliyor. İlk defa kimse gülmüyor. Kimse konuşmaz. Kimse not defterine bir şeyler karalamıyor. Kimse başka bir soru için elini kaldırmıyor.

Kalbim umutsuzca göğsümün sınırlarına baskı yapıyor.

Moderatör boğazını temizliyor ve bana dönüyor.

"Mallory," diye soruyor. "Nolan'ın oyununda en çok neye hayranlık duyuyorsun?" "I . . ."

En çok neye hayranım? Neyi?

O çok dinamik.

Her taşı, her anı, her kaynağı kullanarak, satranç tahtasını kurutarak son noktaya kadar savaşır.

Ölümcül ve titizdir.

O eğlenceli, ilginç ve öngörülemez. O bir

macera.

Ve bir sonraki hamleyi nasıl mümkün olduğunca nükleer ve kaotik hale getireceğini düşünürken alnındaki o çatık kaş. Elimi uzatıp vizörünü çekesim geliyor. Onu düzeltmek istiyorum. Bu bende en iyi satrancımı oynama isteği uyandırıyor ve-

"Mallory?"

Fiji su şişemden başımı kaldırıyorum. Üzerimde milyonlarca göz var. Yutkunuyorum.

"Doğru. I . . ."

Söyleyecek söz bulamıyorum. Şaşkına döndüm, sürüklendim, yönümü kaybettim. Ve moderatör başını salladı, sonra nazikçe gülümsedi.

"Sanırım cevabı hiçbir şey." Birkaç zoraki kıkırdama. Ardından daha fazla gazeteci ellerini kaldırarak, olmayacak son bir soru için yaygara koparıyor. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Elbette her maçtan sonra daha uzun basın toplantılarımız olacak, bu yüzden heyecanlıyım..."

Bir FIDE çalışanı ayağa kalkmamı istedi. Beni podyumdan çıkarmak için dirseğimden tuttu. Onu Nolan'ın sandalyesinin yanından takip ediyorum ve elim Nolan'ın kürek kemiğine değdiğinde bunun bir kaza mı yoksa çaresizlik mi olduğundan emin olamıyorum.

Bana tek bir kez bile bakmadığını bilerek odadan çıkıyorum.



GALADA ON DAKIKADAN AZ KALIYORUM. Beşincimi çiğniyorum.

Bruschetta yiyor, geniş omuzlar ve kırpılmış koyu renk bukleler görmek için boynumu eğiyorum ki Defne bileğime dokunarak beni uzaklaştırıyor. "Tamam, görünüşünü yaptın. Şimdi gidiyoruz." Parlak kırmızı dudakları kibar bir gülümsemeye dönüşürken beni kalabalığın içinden geçiriyor.

"Ama oraya daha yeni geldim. Ve bruschetta *harika*."

"Ve yarın kariyerinin en önemli maçına çıkacağın için saat dokuzda yatakta olmalısın."

"Öyle mi? Çünkü bildiğim kadarıyla önümde on iki tane var." "İlki tonu belirler, Mal."

"I . . . Gitmek kabalık olmaz mı?"

"Belki." Beni merdivenlerden yukarı çekti. "Ama rakibin gelmeye zahmet bile etmedi. Onun kabalığı seninkini gölgede bıraktığı sürece sorun yok."

İşte bu şekilde saat 8:53'te pijamalarımı giymiş, başımın altına yastık koymuş halde yatıyorum. Easton yatağın kendi tarafına kayıyor, Darcy tam aramıza kıvrılıyor ve Sabrina yatağın ayak ucuna yerleşiyor.

Gerçek bir pijama partisi.

"Antrenörüme göre beş dakika içinde uyumuş olmam gerekiyor," diye belirtiyorum.

"Ah, evet." Sabrina telefonundan başını kaldırmıyor. "Defne gelip senin de gazını çıkaracak mı?"

"Hadi ama Sabrina," diye azarlıyor Easton onu. "Önce bezinin değiştirilmesi gerektiğini biliyorsun."

8K TV'de ne izleyeceğimiz konusunda uzun süre tartışıyoruz. Sonra en az bir kişi tarafından veto edilmeyecek bir film bulmaktan vazgeçiyoruz ve rastgele You-Tube videoları çekmeye razı oluyoruz. Sabrina'nın beyninin durumu için endişelenmeme neden olan şaşırtıcı derecede şiddetli paten derbisi görüntülerinden dokuz yüzyıl sonra Easton beni bir *Dragon Age* oyunuyla kutsuyor. Bir dakikalığına eskiden olduğu gibi hissediyorum - ikimiz ve Solas ekranda bir pislik gibi davranıyor. Ona sırıtmak için döndüğümde, onun zaten bana sırıttığını görüyorum. Sonra bir şey hatırlıyorum ve gülümsemem kayboluyor.

"Ne?" diye soruyor.

"Hiçbir şey. Sadece . . ." Omuz silkiyorum. "Bir keresinde Nolan'la bir tane izlemiştim." "Bir oyun mu? Bu cevher çocuk *DA'da* mı?"

"Pek sayılmaz."

"Bu arada basın toplantınızı izledim. Sizin hakkınızda süper güzel şeyler söylemesine rağmen onu tamamen küçümsüyormuşsunuz gibi göstermekle iyi iş çıkardınız."

"Ben *yapmadım*."

Darcy ve Sabrina gözlerini televizyondan ayırmadan koro halinde, "Evet, yaptın," derler.

"Her neyse." Gözlerimi deviriyorum. Çünkü haklılar. "O gerçekten ... ... Belki *orta derecede* güzel şeyler söyledi ama aldanmayın. Varlığımı kabul etmedi."

"Mmm." Easton başını sallar. "Onun ilk söylediğini kabul etmeyi düşündün mü? Belki de, 'Hey, naber, senin hakkında söylediğim o korkunç şeyleri gerçekten kastetmemiştim. "

"Doğru." Boğazımı temizliyorum. Başka tarafa bakıyorum. "Hayır." "Sen de mi *ona* kaltak dedin?" Darcy sordu.

Çenemi yukarı kaldırıyorum ve inliyorum. "On sekiz yaşından *küçük* ya da on sekiz yaşından büyük olup da bir mesaja kalp emojisi eklemek için yirmi beş dakikalık bir moral konuşmasına ihtiyaç duyan herhangi biriyle bu konuyu tartışmayı reddediyorum" diye ilan ediyorum. Ama on dakika sonra, Teksaslı bir kadın yaralı bir yarasayı sağlığına kavuştururken (Darcy'nin seçimi), ben bir mesaj yazmaya başlıyorum. En son mavi baloncuklar 9 Ocak tarihli, gecenin bir yarısı: Ya Emil sekste gerçekten iyi ya da Tanu'nun bağırsaklarını deşiyor mesajıma gelen yanıt: Yani beni uyandıran bir sis düdüğü değil mi? Yarı gülümseyip yazıyorum:

Konuşabilir miyiz?

Sonra siliyorum. Ve tekrar yazıyorum:

Bazı konularda haklısın. Belki hepsinde değil.

Sil.

2016'da Lal'e karşı oynadığınız oyunda şah matı kaçırdığınızı biliyor muydunuz? Yine de güzel vezir.

Sil, sil, sil. Delete

için üzgünüm.

Merhaba.

Gönder tuşuna basmıyorum. Ama orada, yazı kutusunda bırakıyorum. Ve telefonumu göğsüme dayayıp televizyon izlemeye geri döndüğümde, her zamankinden birkaç kilo daha ağır geliyor.

Chapter Thirty

Bir maçtan sonra - genellikle her zaman on iki izleyicisi olacağını varsaydığım ama bunun yerine benim gibi yüz binlerce inek tarafından izlenen basın toplantılarından birinde - insanlar bana belirli bir anda, oyunun belirli bir dönüşünde ne yapacağıma nasıl karar verdiğimi sorarlar. *Piyonu feda edeceğini nasıl bildin? Neden o takas? Kale e6 mükemmeldi - bunu düşünmenize ne sebep oldu?*

İnsanlar bana soruyor. Ve tek söyleyebileceğim: Sadece biliyordum.

İçgüdü, belki. İçimde doğuştan var olan ve satrancın tam olarak şekillenmiş bir şekil gibi bir araya gelmesine yardımcı olan bir şey. Bir yolu izlememe izin verirsem her şeyin nasıl *olabileceğine* dair ilkel, içgüdüsel bir anlayış.

Parçalar bana bir hikaye anlatıyor. Resimler çiziyorlar ve benden onları boyamamı istiyorlar. Her biri, yüzlerce olası hareketi, milyarlarca olası kombinasyonu ile güzel bir iplik çilesi gibi. İstersem onu çözebilir, sonra güzel bir duvar halısı yaratmak için diğerleriyle birlikte örebilirim. Yeni bir goblen.

İdeal olarak, kazanan bir goblen.

Eğer babam olmasaydı, bu içgüdü içimde kabalaşmadan, bükülmeden kalırdı. Yıllarca sıkı çalışmasaydım, pratik yapmasaydım, çalışmasaydım, analiz etmeseydim, düşünmeseydim, yeniden yaşamasaydım, takıntı *yapmasaydım*, çalmasaydım, çalmasaydım, çalmasaydım, içgüdümün değeri çok az olurdu. Defne olmasaydı, dört yıl boyunca uykuya daldıktan sonra, uykuda kalacaktı.

Ama *yine* de sahip olurdum. Eğer işler farklı olsaydı, içgüdülerim *hala* içimde düğümlenmiş ham bir bilinmeyenler yumağı olmak: beni 3:05'te

uyandırmak

Hayatımın en önemli gününde sabahın köründe, içimde uğuldayarak beni yatağımdan kaldırdı.

Uykuya daldığımı bile hatırlamıyorum. Televizyon hala açık, Netflix hala *Riverdale* izleyip izlemediğimizi soruyor ve kız kardeşlerimin neden pahalı süitlerine dönmek yerine benim odama sızmaya karar verdikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Yataktan çıkmak için Cirque du Soleil seviyesinde bir koordinasyon ve neredeyse burkulmak üzere olan bir ayak bileği gerekiyor. İşedikten ve su şişemde kalanları içtikten sonra, tekrar içeri dalmak için yeterince motive olamıyorum.

Easton'ın *CU Boulder* kapüşonlu tişörtünü giyerken sessiz kalmaya çalışıyorum. Şortumun hemen altında duruyor ve muhtemelen bir palto ve kalın bir eşofman almalıyım, ama daha sıcak bir şeyler için ışığı yakmaya zahmet etmiyorum ve bunun yerine kendimi odadan dışarı bırakıyorum.

Koridorlar sessiz ve jelimsi. Deniz, sessiz. Vapur yok, tekne yok, martı yok, çünkü tüm Venedik derin bir uykuda. Merdivenlerden iniyorum, mermer zeminlerin parlak pembeleri ve beyazları çıplak ayaklarımın altında buz gibi, saçlarım omuzlarımın üzerinde zıplıyor.

Nereye gittiğimi bilmiyorum ama içimden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyor. Bu iyi bir şey: gece deniz meltemiyle baş başa kalmak, ıssız bahçeleri keşfetmek, çimen ve tuz kokusunu içime çekmek. Önümüzdeki iki haftayı geçireceğim, satranca ve kalp ağrısına dalmış küçük cam evden uzakta bazı ışıklar görüyorum. Taş yolu takip ediyorum, titreyerek, adımları on üç kez izliyorum. Acaba sabah olduğunda, şu anda hissettiğim değerli sakinlik, açıkta kalan bir sinir yığınına dönüşecek mi?

Onu gördüğümde olduğum yerde duruyorum ama irkilmiyorum. Belki de onu orada gördüğüme şaşırmalıyım - zaman, yer, tesadüf tam olarak mantıklı değil - ama içgüdülerim bana bunun iyi olduğunu söylüyor.

Bu yüzden buradayım: Nolan için.

Bana sırtını dönüyor, tanıdık bir çerçevenin önünde dimdik duruyor. Marcus Sawyer'ın resmi camekânın içine taşınmış, yanında üç tane daha var; hepsi de burada, Venedik'te taç giymiş dünya şampiyonları. Yarın, ilk maç başladığında, oyuncuların etrafını saracaklar. Onları tarihin içine yerleştirecekler.

Nolan'ın omuzlarındaki rahat çizgiyi izliyorum ve bir sonraki hamlemi düşünüyorum.

Geri dönmeyi düşün.

Üşüyen uzuvlarımı ve odamdaki kız kardeş yığınını düşünüyorum.

Dağınık saçlarını, bir kutu Froot Loops'u ve *Kasparov'un orada olduğunu* söylerken kocaman açılmış gözlerini düşünün.

Göbek deliğime sokulmasını, İskoç Oyununa olan tutkusunu ve onunla birlikte olmaktan çok hoşlandığımı düşününce belki biraz korktum.

Çok korktum.

O zaman bir sonraki hamlem yürümeye devam etmek olacak. Yatay olarak, boş bir patikadan. Bir kalenin yapacağı gibi. Ve Nolan . . . cam kapıyı açıp içeri girdiğimi duymuş olmalı, ama dönmüyor. Varlığımı da kabul etmiyor. Büyükbabasının resmini incelemeye devam ediyor, kara gözlerden kara gözlere, inatçı çeneden inatçı kaşlara. Tam yanında, sıcaklığını hissedecek kadar yakınında durup, "Oyunlarını inceliyordum," dediğimde cevabı basit oluyor:

"Öyle mi?"

Sesini özledim. Ya da: İkimiz olduğumuzda ve başka kimse olmadığında sesinin nasıl çıktığını özledim. Zengin. Normalden daha alçak. Katlarından ve kenarlarından sıyrılmış. İçimden akıp gitmesine izin vermeyi özledim.

"Çünkü seninkini incelemeye

dayanamadım." "Çok sıkıcı, ha."

Titrek bir kahkaha atıyorum. "Hayır, sadece... Hadi ama. Bilirsin işte."

Başını sallıyor, hâlâ resme bakıyor. Yumuşak ışıklar teninin üzerinde güzelce oynuyor. "Biliyorum."

"Evet. Her neyse." Saçlarımı kulağımın arkasına itiyorum. Gözleriyle tanışmayı çok isterdim ama bu olmayacak. Bu şekilde devam edersek olmaz. Bana bakmazsa olmaz. "Benim favorim seksenli yılların başında Honcharuk'a karşı oynadığı maçtı. Tata Steel, sanırım, o zamanlar adı

. . ."

"Hoogovens?"

"Evet."

"Kaybeden pozisyonda olmasına rağmen beraberlik teklif ettiği oyun mu?"

"Evet." Kıkırdıyorum. "Marcus Sawyer'a bunu y a p t ı r m a k tam bir akıl tutulması olmalı. Senin görmediğin bir şeyi gördüğünü varsaymak zorundasın."

"Doğru. Honcharuk'un onu tokatlamak yerine kabul ettiğine hâlâ inanamıyorum." Başını sevgiyle sallıyor. "Tanrım. Ne pislik bir hareket."

"Belli ki aileden geliyor," diyorum. Biraz gülüyor, sessiz, hüzünlü ve ben hemen kendimi tekmeleyip sözümü geri almak istiyorum.

Özür dilerim.

"Açıkça"

derken yalan

söylediğimi

kastetmedim.

"Hayır. Hayır, ben ..." Ellerimle gözlerimi kapatıyorum. Berbat durumdayım. Dağınıklık yaratıyorum. "Öyle demek istemedim. Ne olursa olsun, senin bir pislik olduğunu düşünmüyorum. Ya da çıkarcı. Ya da bencil. Ya da ..." *Sevilmeyen*. "Ya da New York'ta sana söylediğim diğer şeylerin çoğu, gerçekten. Ya da belki biraz öylesin ama tüm evrendeki diğer satranç oyuncularından daha fazla değilsin. Benden daha fazla değil." Derin bir nefes almaya çalışıyorum ve hava neredeyse ciğerlerimdeki ağrıyı bastırıyor. "Söylediğim şeylerin hiçbirini *gerçekten* düşünmedim. Ve sana 'deli' dediğimde... Bundan *gerçekten* utanıyorum. Ben ..."

Ben ne olduğumu bilmiyorum. Ama Nolan biliyor. "Kızgın. Yorgun. Canın yanıyor ve benim de aynı şekilde canımı yakmak istiyorsun. Aklını kaçıracak kadar korkmuş."

Gözlerimi kapatıyorum. "*Kesinlikle* dehşete düştüm."

Başını sallıyor. Hâlâ bana bakmıyor. "Seni asla manipüle etmek istemedim, ama . . . eğer kendini daha iyi hissedeceksen, burs için bana geri ödeme yapabilirsin. Böylece bana hiçbir şey borçlu olmazsın ve benden kurtulmuş olursun."

Midem bulanıyor. "Sana geri ödememi ister *misin*?"

Küçük, kendi kendini yok eden bir kahkaha atıyor ve sonunda bana dönüyor. Gece havası göğsümden çekildi. "Nasılsın Mallory?"

"I . . . Güzel." Anlaşılan o ki, onun gözleriyle karşılaşmaya dayanamayan *benim*. Şu anda Marcus Sawyer'ın kusursuz takım elbisesini

inceleyen benim. "İyi miyim bilmiyorum. Ama eskisinden *daha* iyiyim," diye ekliyorum, çünkü gerçek bir cevap istediğini düşünüyorum. "Bu ... ... Sen haklıydın. Davranışlarım konusunda,

Özellikle de ailemle. Ama her şey daha iyi oldu. Şey." Boynumu kaşıyorum. "Daha iyi olmaya çalıştım. Şehitliğe giden yolda daha az kontrol manyağı ve daha çok ... bir insan?"

Bir saniye beni inceliyor. Sonra öne doğru kaydığını hissediyorum ve geriliyorum - yakalanmış, hareketsiz, gergin. Bekliyorum. Elimi tutabilirdi. Beni kendine çekebilirdi. Elini boynuma dolayabilir ve beni bir zamanlar yaptığı gibi sertçe öpebilirdi.

Dudaklarıma yapışan bir tutam saçı çekip düzeltiyor ve "Darcy ve Sabrina da iyi görünüyor" diyor.

Başım dönüyor. Hayal kırıklığına uğradım. "Onlarla tanıştın mı?"

"Geçen gün yürüyüşe çıktık. Ve bu sabah onları dondurma yemeye götürdüm."

"Bana söylemediler." Kaşlarımı çatıyorum.

"Çok sessizdi. Bana söylendiğine göre, tıslama nöbetleriyle tanınıyormuşsunuz."

Kaşlarımı daha sert çatıyorum. "Basın toplantısına bu yüzden mi geç kaldın?"

Başını sallıyor. "Darcy'nin bir siparişe karar vermeden önce her bir lezzeti denemesi gerekiyordu. İtalya'da numune diye bir şey olmadığı için bu bir sorun."

"Altın kolyeli, kaslı bir dondurmacıyla yumruk yumruğa dövüşmek zorunda mıydın?"

"Duruma göre değişir. Bu beni ona elli avro rüşvet vermekten daha mı az havalı yapar yoksa daha mı çok?"

Elimin tersiyle gülüyorum. Sonra ona bakıyorum ve yine ciddi.

"Nolan-"

"Ben de özür dilerim. Söylediklerim için. Ailen için yaptığın şeyin doğru olmadığını ima etmeye hakkım yoktu. Babanla neler yaşadığını hayal bile edemeyeceğimi biliyorum."

"Aslında, bence yapabilirsin."

Beni rahat olduğundan daha uzun süre inceliyor. Siyah gözlerinden galaksiler geçiyor ve ben bu saniyenin bir yüzyıl sürüp sürmeyeceğini merak ediyorum. Evrenin sadece ben ve ondan ibaret olup olamayacağını, sonsuz bir döngüde birbirimizi anlayıp anlayamayacağımızı. "Evet. Belki de yapabilirim."

Boğazımı temizliyorum. Tamam. Başlıyorum.

"Çoğunlukla annem, kız kardeşlerim ve babam olmak üzere bir sürü şeyin arkasına saklandığımı ve yapılması gerekenleri bir kalkan olarak kullandığımı kabul ederek, ne istediğimi dile getirme pratiği yapmaya çalışıyorum. Böylece, bilirsiniz, hayatımı kendim için yaşayabilirim."

"Güzel."

"Evet. Mesela artık satranç oynamaya devam etmek istediğimi biliyorum. Profesyonel olarak. Bunun benim işim olmasını istiyorum."

Nolan'ın ağzı seğiriyor. Gözleri, ondan sevmeye başladığım o çocuksu parıltıyla genişliyor. "Öyle mi?"

"Evet. Bunu yapacağım. Ya da en azından deneyeceğim. Ve . . . Arkadaşım Easton burada, ki bu çok hoş. Ve barıştık. Ama ayrıldıktan sonra onunla her gün konuşmak isteyeceğim. Bu yüzden onu kendim arayacağım. Bunu yapacağım. Ölene kadar birbirimizin işlerine karışmazsak, bu benim çabalamamamdan kaynaklanmayacak."

Başını salladı. "Adil."

"Ve ayrıca, evde babam hakkında konuşuyordum. Yavaş yavaş. Ama gittikçe daha fazla. Onun bazı oyunlarına bakıyordum. Darcy'ye nasıl oynandığını öğretirken onları gösteriyorum. Çünkü kötü şeyleri unutamasam bile iyi şeyleri hatırlamamızı istiyorum."

Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor. Gülümsemesindeki alaycı kıvrımdan bunu anlayabiliyorum. "Yapmalısın."

"Ve ayrıca ..." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum, donmak üzere olan ayak parmaklarım yere doğru kıvrılıyor. "Ayrıca, kader, tesadüfler ve geçmiş gibi şeyleri düşünüyordum. İğrenç, biliyorum. Muhtemelen bunu hiç düşünmedin ama ben çocukken ve sen de biraz daha büyük bir çocukken, ikimiz de aynı coğrafi bölgede satranç oynardık. Ve bazı nedenlerden dolayı hiç karşılaşmadık, ama belki de aynı turnuvada ya da aynı kulüpte, sadece farklı bölümlerde olup olmadığımızı merak ediyorum. Belki de aynı satranç takımlarında birbiri ardına oynadık diye merak ediyorum. Acaba kaderimizde var mıydı ve birbirimizi kıl payı kaçırdık mı? Çünkü oynamayı bıraktığımda, bitmiştim. *Bitmişti*. Yıllar geçti ve seninle benim için her şey bitmiş olmalıydı, birbirimizi kıl payı kaçırmış olmalıydık, daha fazlası değil.

Ama Defne'nin turnuvası oldu ve bu ... ikinci bir şanstı." Derin, titreyen bir nefes alıyorum. "Kadere inandığımı sanmıyorum. Sağlam açılışlara, inisiyatif gösteren orta oyunlara ve son oyunlara hızlı geçişlere inanıyorum. Ama evrenin bize bir şey söylemeye çalışıp çalışmadığını merak etmeden duramıyorum ve-"

"Tüm bunları 'muhtemelen bunu hiç düşünmedin' diye başlattığına inanamıyorum. " Nolan'ın ses tonu kuru ve eğleniyor ve ben artık kelimeleri içimde tutamıyorum.

"Seninle olmak istiyorum," diye zorluyorum. Titreyerek. Ve sonra, ifşaat karşısında hiçbir şey patlamayınca, daha kararlı bir şekilde tekrarlıyorum. "Seninle olmak istiyorum. Elimden geldiğince. Bana sahip olabileceğin kadar."

Söylemiştim. Her şey ortada. Onu serbest bıraktım ve Nolan'ı şahin gibi izliyorum, bir cevap, herhangi bir duygusal tepki arayışı içindeyim. Ama kara gözleri her zamanki gibi esrarengiz.

"Bunu söylediğine sevindim," diyor bana. Sanki iyi bir satranç hamlesine iltifat ediyormuş gibi. Sanki bu şimdiye kadar attığım en büyük adım değilmiş gibi.

"Neden?"

Küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. Zar zor fark ediliyor ama bir şekilde tüm dünyayı yerinden oynatmayı başarıyor. "Çünkü artık ben de söyleyebilirim."

Gözlerimi kapatıyorum, her atomum sismik bir olayın ortasındaymış gibi hissediyorum. Ama Venedik hâlâ cadı saatleri gibi sakin ve Nolan'ın sıcaklığı o kadar yakın ki, beni merkeze alıyor, beni hiç olamayacağımı düşündüğüm kadar topraklıyor. "Son konuştuğumuzda doğru olmayan pek çok şey söyledim. Ve doğru olan bir şeyi söylemeyi unuttum. O da seninle mutlu olduğumdu. New York'ta geçirdiğimiz günler . . ."

Duygularımı ifade edememeyle belli belirsiz eğlenmiş görünüyor. "İyi mi?"

"Evet. Hem de çok. Ve daha fazlasına sahip olmak istiyorum. Çok daha fazla. Mümkünse şimdi başlamak. Yine de ..." Etrafıma bakınıyorum ve boğuk bir kahkaha atıyorum. "Bu benim açımdan gerçekten kötü bir zamanlama."

Gülümsüyor. "Aynı fikirde miyim

bilmiyorum." "Neden?"

Başıyla tahtayı işaret ediyor. "Birlikte çok zaman geçirmek üzereyiz."

"Doğru. İşte bu." Kendimi ona uzanmaktan alıkoymak için ensemi kaşıyorum. Uzanmak istiyorum. Ama belki de yapmamalıyım. Ama *istiyorum*. "Bu arada ... benim gibi acemi olmadığına göre, herhangi bir tavsiyen var mı?"

Başını eğiyor, dalgın. "Kahvaltı ettiğinden emin ol."

"Tamam. Kahvaltı."

"Mümkünse proteinli bir şeyler."

"Tamam." Devam etmesini bekliyorum. Devam etmeyince kaşlarımı çatıyorum. "Gerçekten, bu kadar mı? Tavsiye mi biriktiriyorsun?"

Omuz silkiyor. "Elimdeki tek şey bu."

"Hadi ama, Nolan. Bunlardan üç tane yaptın."

"Evet, öyle. Ama bu şampiyona diğerlerine hiç

benzemiyor." "Nedenmiş o?"

Onun bana bakışına bakıyorum ve adını koyamadığım bir şeyle dolup taşıyorum. "Çünkü seninleyken Mallory, her şey farklı. Seninleyken, kazanmak istediğimden daha çok oynamak istiyorum."

Gözlerim yaşarmaya başladı ama üzgün değilim. Uzun, çok uzun zamandır ilk kez milyonlarca şey hissediyorum ve üzgün olmak bunların hiçbiri değil.

"Biliyorsun," diyorum, bir adım daha yaklaşarak. Sonra bir adım daha. Sonra ona doğru bir adım daha... Sanki yeni bir dünyaya adım atıyorum. Hayatımın yeni bir dönemine. "Çok fazla satranç teorisi okuyorum. Büyük, sıkıcı kitaplar. Hepsi de satranç çözüldüğünde, mükemmel oyun oynandığında bunun sıkıcı olacağını söylüyor. Çünkü kaçınılmaz olarak berabere bitecek."

Gülümsemesini kalbinin atışında hissediyorum.

"Öyle mi?" Başımı sallıyorum.

"Peki o zaman." Kollarını bana doladı. Dudakları saçlarımla konuşuyor. Göğsü kulağımın dibinde yükselip alçalıyor ve içimden bir ses, satrançtan anladığım gibi, olmam gereken yerin burası olduğunu söylüyor. "Onların yanıldığını kanıtladığımızda eğlenceli olacak."

Chapter Thirty-One

Altı buçuk saat sonra, Venedik Belediye Başkanı, uzun boylu, kalın siyah sakallı ve telaffuzu zor bir soyadı olan bir adam, Dünya Satranç Şampiyonası'nın törensel ilk hamlesinde vezirimin piyonunu d4'e yerleştirdi.

Kameralar tıklıyor.

Seyirciler alkışlıyor.

Dalgalar sabırla lagünün içine doğru ilerliyor.

Sonra belediye başkanı cam kapıyı arkasından kapatarak ayrılır ve bahçe huzurlu bir sessizliğe g ö m ü l ü r .

I (Mallory Greenleaf; ABD; Dünya Sıralama: #1,843) bakış at Rakibim (Nolan Sawyer; ABD; Dünya sıralaması: 1).

Onu çoktan bana bakarken buluyorum, kara gözlerinde sıcak bir gülümseme.

Epilogue

İki yıl sonra

BIR SONRAKI DÜNYA SATRANÇ ŞAMPIYONASI VE HERKESIN BUNUN HAKKINDA KONUŞUYOR- AÇIKLADI

Yazan Eleni Gataki, Kıdemli Satranç Muhabiri, BBC

Önümüzdeki 15 Mart'ta başlayacak olan Dünya Satranç Şampiyonası tarihin en çok izlenen turnuvası olacak. Hem de çok fazla. Bu, değişen formatlarda, herhangi birimiz hayatta olmadığımızdan beri (ilk şampiyona 1886'da New York'ta gerçekleşti) yılda iki kez gerçekleşen bir etkinlik. Yine de, çoğu insanın bu yıla kadar Dünya Satranç Şampiyonası'nı duymadığına bahse girebiliriz. Peki, ne değişti ve bir satranç maçının aniden neredeyse Super Bowl kadar konuşulmasına neden olan beş faktör nedir? Pekala, bariz olandan başlayalım:

NOLAN SAWYER, ŞU ANDA DÜNYANIN 1 NUMARALI SATRANÇ OYUNCUSU

Hayatınızda sadece bir satranç oyuncusunun adını duyduysanız, muhtemelen bu Fischer, Kasparov ya da Sawyer'dır. Eski dünya şampiyonunun torunu

Marcus Sawyer, Nolan Sawyer (22) çocukluğundan beri bir fenomen olmuştur. Muhtemelen onun sevimli görünen ve 8 yaşındayken kendisinden dört kat büyük rakiplerini alt eden fotoğraflarını görmüşsünüzdür ya da korkunç öfkesini ve gözden düşmüş oyuncu Malte Koch'u (sadece satrançta değil) yendiğine dair hikayeyi (bu sadece asılsız bir söylenti olsa da) duymuş olabilirsiniz ya da onu 15 yaşındayken *Time*'ın En Etkili 100 Kişi listesine girdiği yıldan tanıyor olabilirsiniz. Gerçek şu ki, onu duymuş olmanız muhtemel. Ve şöhreti sadece ... tarafından artırıldı.

.

MALLORY GREENLEAF, KİM . . . VAR.

Yakında 21 yaşına basacak olan Mallory Greenleaf şu anda dünyada 5. sırada yer alıyor.

. ve yine de dünya şampiyonu. Mantığa aykırı görünebilir, ancak dünya şampiyonu belirli bir turnuva tarafından belirlenirken, sıralama bir oyuncunun üstlendiği tüm oyunların bir kombinasyonudur.

Ancak Greenleaf'in "düşük" 5 numarası sizi yanıltmasın: daha üst sıralarda yer almamasının tek nedeni satranca giden yolun çok sıra dışı olması. GM bir babaya sahip New Jersey'li bir lise mezunu olan Greenleaf, 5-14 yaşları arasında derecelendirilmemiş turnuvalarda oynadıktan sonra 18 yaşında, iki yıl önce İtalya'nın Venedik kentinde düzenlenen son Dünya Satranç Şampiyonası'nda zafer kazanmak için tam zamanında satranca geri döndü. Greenleaf, Sawyer'ı on bir beraberliğin ardından on ikinci maçta mağlup etti. Bir satranç şampiyonasına sadece katılmaya hak kazanan değil, aynı zamanda kazanan ilk kadın olarak manşetlere çıktı. Satranç yetenekleriyle elbette, ama aynı zamanda ...

NOLAN SAWYER VE MALLORY GREENLEAF . . . İYİ. BELLİ DEĞİL.

İki oyuncu arasında olası bir ilişki olduğuna dair söylentiler çok fazla, ancak hem Sawyer hem de Greenleaf özel hayatlarıyla ilgili soruları yanıtlamayı reddettikleri için bunlar doğrulanmadı. Bununla birlikte, düzenli olarak birlikte el ele fotoğraf çektiriyorlar. Instagram paylaşımına göre, Greenleaf geçen sonbaharda kız kardeşini Brown Üniversitesi'ne bıraktığında Sawyer da oradaydı. İkiliye yakın kaynaklar, bir zamanlar Marcus Sawyer'a ait olan aynı Tribeca dairesinde birlikte yaşadıklarını açıkladılar.

Ve tabii ki Greenleaf'in Sawyer'ı Dünya Şampiyonasında yenmesinin ardından kameralar önünde aralarında gerçekleşen uzun sarılma da var (oyuncuların genellikle el sıkışmakla yetindiği bir sporda kayda değer). Ayrıca üç ay önce Sawyer'ın, Greenleaf'in kendisini yendiği Linares Uluslararası Satranç Turnuvası'ndaki final oyunundan uzaklaşırken eğilip şakacı bir şekilde kulağını ısırmış gibi görünmesi de var. Pek çok ipucu spekülasyonlara yol açtı, ancak Sawyer ve Greenleaf'in yakında satrancın ilk ailesi mi olacakları yoksa sadece iyi arkadaş mı oldukları hala bilinmiyor. Ve yine de . . .

NOLAN SAWYER VE MALLORY GREENLEAF BİRBİRLERİNE KARŞI OYNAYACAKLAR.

Nolan Sawyer bu yılki Challengers turnuvasını domine ederek Greenleaf'in Montreal'deki rakibi olmaya hak kazandığında, bir sonraki Dünya Şampiyonasının romantik bir ilişki olabileceği ihtimali heyecan verici hale geldi. İkisi sadece iyi arkadaş olabilir mi? Evet, şüphesiz. Ama ya öyle değillerse? Ya rakip olmalarının yanı sıra sabahları dişlerini yan yana fırçalıyorlarsa ve birbirlerinin paket siparişlerini biliyorlarsa? Ya satranç tahtasında birbirlerinin aklından geçenleri okuyabiliyorlarsa ya da birbirlerinin zayıf yönleri hakkında şakalar yapıyorlarsa?

Bu fikir tek kelimeyle büyüleyici. Ve muhtemelen son iki yılda bu kadar çok insanın satranca ilgi göstermesinin nedeni de bu: önce bu iki yetenekli oyuncunun dehası onları cezbetti, sonra kendileri satranç oynamayı öğrenmeye karar verdiler ve sonra fark ettiler ki ... .

SATRANÇ IYIDIR ASLINDA.

Satrançla ilgili her şeyin satışı - takımlar, zamanlayıcılar, aksesuarlar, eğitimler, çevrimiçi dersler, uygulamalar - en son Dünya Şampiyonası'nın ardından yükseldi ve dalga burada kalmaya devam ediyor. En dikkat çekici olan ise satranca olan ilginin on yıllardır ilk kez kadınlar arasında erkeklerden daha yüksek olması. Dahası, şu anda FIDE Top 500'de her zamankinden daha fazla kadın ve nonbinary birey var. GM Defne Bubikoğlu, "Çünkü ortamın bize karşı giderek daha az düşmanca olduğunu hissediyoruz," diyor,

Greenleaf'in ana eğitmeni ve satranç kulübü Zugzwang'ın sahibi bize anlattı. Kulübün üye sayısı, New York'un tarihi satranç kulübü Marshall'ı resmen geride bıraktı.

SONUÇ OLARAK . . .

Dünya Şampiyonası'nın nasıl sonuçlanacağını bilmiyoruz. Ancak bildiğimiz bir şey var ki o da şampiyonayı çevreleyen koşullar nedeniyle her zamankinden daha fazla insanın izleyeceği ve on yıllardır ilk kez satranç oyuncularının evlere şenlik isimler haline geleceği. Ve bu şampiyonanın daha ilgi çekici, romantik yönleri ister doğru isterse sadece söylenti olsun, gerçek şu ki bunlar ilgi çekici anlatılar oluşturuyor.

Ve eğer "onları sert bir şekilde gönderiyorsanız" ve "inanmak istiyorsanız", bu küçük ipucu hoşunuza gidebilir: üç hafta önce, bir yardım etkinliğinde, Nolan Sawyer - kötü bir kaybeden olarak kötü bir üne sahip - gazetecilerin sorularını almak için durmadı. Ancak görgü tanıkları, Mallory Greenleaf'in 1 numarayı kendisinden almak için yeterli puanı toplaması olasılığı hakkında ne hissettiği sorulduğunda, uzaklaşmadan önce sadece gülümsediğini bildirdi.

Yazarın Notu

Defne'nin kitapta bahsettiği cinsiyet stereotipleri ve satranç performansı üzerine yapılan çalışma gerçektir. Maass ve arkadaşları tarafından 2008 yılında *European Journal of Social Psychology*'de yayımlandı ve sonraki on yıl içinde başka araştırma grupları tarafından da tekrarlandı. Eğlenceli bir bilgi: satranca olan ilgimi ilk tetikleyen çalışma bu oldu.

2008 yılında lisans tezim için neye odaklanacağıma karar vermeye çalışıyordum ve derslerimden birinde stereotip tehdidi kavramıyla karşılaştım: insanlar kendilerini sosyal gruplarının daha aşağı olarak stereotipleştirildiği durumlarda bulduklarında, kötü performans gösterme olasılıkları daha yüksektir (Claude Steele'in konuyla ilgili orijinal çalışmasına ve Nalini Ambady'nin grubunun herhangi bir şeyine göz atmanızı şiddetle tavsiye ederim, ancak ödeme duvarlarıyla karşılaşırsanız Wikipedia girişi yeterli olacaktır). Bu fikir hemen ilgimi çekti ve üniversitemde stereotip tehdidi üzerine bir araştırma grubu olduğunu öğrenince çok sevindim. Profesörlerden birini beni danışman olarak almaya ikna etmeyi umarak çalışmalarını okumaya başladım, satranç çalışmasına rastladım ve gerisi tarih oldu. Tamam belki tarih *değil* ama: Çocukken bu oyunu oynamayı öğrenmiştim (çok kötü bir şekilde) ama *oyuncular* hakkında pek düşünmemiştim. Cinsiyetler arasındaki uçurumdan haberim yoktu ama bunu öğrendikten sonra bu uçurumun kapanmasını dört gözle beklemeye başladım. Satranç dünyasında geçen bir hikaye fikri yıllarca kafamda dolaştı - ta ki 2021'e kadar. Yetişkinlere yönelik ilk kitabımın çıkmasını sabırsızlıkla bekliyordum ve nihayet "satranç kitabımı" yazmanın zamanı gelmişti. Tam açıklama: Satranç söz konusu olduğunda, hikayeyi ilerletmek için çok fazla (VE ÇOK) şiirsel lisans aldım (gerçekçilikten önce olay örgüsü?) ve eğer onları fark ettiyseniz ... . Çok özür dilerim. Umarım Mallory ve Nolan'ın yolculuğundan yine de keyif almışsınızdır.

(Ayrıca, eğer ilgileniyorsanız: profesör sonunda beni işe aldı!)

Teşekkür

Bu beşinci ya da belki de altıncı kitap (omg!!) ve teşekkürleri organik bir şekilde yazmanın yolları tükeniyor, bu yüzden işte zevkiniz için madde madde sıralanmış bir liste:

- Thao Le, beni cesaretlendiren ve nihayet satranç kitabımı yazma zamanının geldiğini söyleyen muhteşem menajerim. Akademi Ödüllü olmak gibi olmasın ama o gerçekten de yayıncılığın zorlu ortamında benim dayanağım ve onsuz acımasız doğa koşullarına maruz kalan çıplak bir köstebek faresi gibi yok olacağımı rahatlıkla söyleyebilirim.
- Sarah Blumenstock, bölüm kırmaktan nefret eden editörüm. Yetişkin editörü olmasına rağmen YA kitabıma şans verdi (sanki benim zayıflatıcı anksiyetemi ve değişim korkumu biliyormuş gibi).
- Liz Sellers. Bu arada, kale-ie kelime oyununu bulan kişi o. Bu kadını *hemen* PRH'nin CEO'su yapın, lütfen!
- Polo Orozco, Sarah ve bana paha biçilmez tavsiyelerde bulunarak kitabın en iyi okuyucu kitlesi için en iyi şekle gelmesine yardımcı oldu.
- Berkley'deki pazarlama ve tanıtım ekibim: Bridget O'Toole, Kim-Salina I, Tara O'Connor, Kristina Cipolla. Pazarlama ve tanıtım arasındaki farkı hâlâ tam olarak anlamamış olsam da onlara ve yaptıkları her şeye minnettarım.
- Christine Legon ve Natalie Vielkind, yönetici editörlerim, ayrıca üretim editörüm Jennifer Myers ve redaktörüm Laurel Robinson.

- Bir kez daha mükemmel bir kapak çizen Lilith'e ve kapak tasarımını yapan Vikki Chu ve Rita Frangie'ye teşekkür ederiz.
- Cindy Hwang (büyük editörüm) ve Erin Galloway (büyük yayıncım). Onlar en iyisi.
- Berkley ve Putnam Genç Okurlar'daki diğer herkes.
- Başta Andrea Cavallaro, Jennifer Kim ve Jess Watterson olmak üzere SDLA'daki herkes.
- Keyifli film ajanlarım, Jasmine Lake ve Mirabel Michelson.
- Arkadaşlarım. Onlar kim olduklarını biliyorlar ve şimdiye kadar muhtemelen teşekkür yazılarımda isimlerini okumaktan bıkmışlardır.
- Taylor Swift. Ne yaptığını biliyorsun Taylor.



Photo © Justin Murphy / Out of the Attic Photography 2022

Ali Hazelwood, *The Love Hypothesis* (*Aşk Hipotezi*) adlı kitabın *New York Times* çoksatan yazarı ve beyin bilimi hakkında kimsenin mutlu olmadığı ve sonsuza dek mutlu olunmadığı hakemli makalelerin yazarıdır. Aslen İtalyan olan Ali, sinirbilim alanında doktora yapmak üzere ABD'ye taşınmadan önce Almanya ve Japonya'da yaşamıştır. Ali işte olmadığı zamanlarda koşarken, kek yerken ya da iki kedi efendisiyle (ve biraz daha az kedi olan kocasıyla) bilimkurgu filmleri izlerken bulunabilir.

ONLINE BAĞLAN

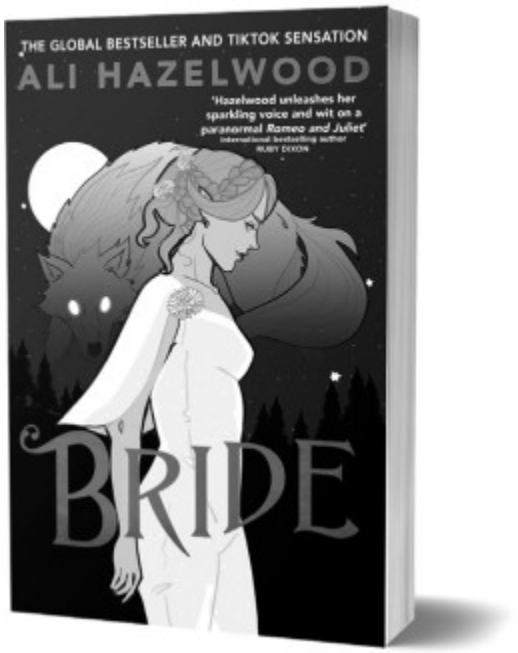
AliHazelwood.com

EverSoAli

AliHazelwood

AliHazelwood

ALIVERSE*'i keşfedin*...



Vampir bir gelin ile Alfa bir kurt adam arasındaki tehlikeli ittifak, *Aşk Hipotezi*'**nin** *New York Times* **çoksatan yazarının bu yeni paranormal aşk romanında dişlerinizi geçirebileceğiniz kadar derin bir aşka dönüşüyor**.

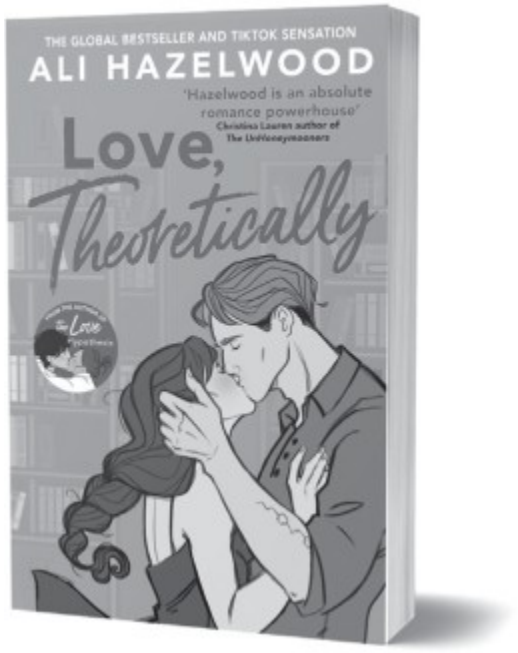
Güneybatı'nın en güçlü Vampir meclis üyesinin tek kızı olan Misery Lark, yine dışlanmış biridir. İnsanlar arasında anonim olarak yaşadığı günler sona ermiştir: Vampirler ve onların ölümcül düşmanları Wereler arasındaki tarihi barışı koruma ittifakını sürdürmeye çağrılmıştır ve takas sırasında kendini teslim etmekten başka çaresi yoktur. Tekrar . . .

Wereler acımasız ve öngörülemezdir ve Alfa'ları Lowe Moreland da bir istisna değildir. Sürüsünü mutlak bir otoriteyle yönetiyor ama adaletsiz değil. Ve Vampir Konseyi'nin aksine, hissetmeden de değil. Misery'nin her hareketini takip etmesinden ona güvenmediği anlaşılıyor. Keşke ne kadar haklı olduğunu bilseydi.

Çünkü Misery'nin bu mantık evliliğini kabul etmek için kendi nedenleri var, siyasetle ya da ittifaklarla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin tek şeyle ilgili olduğu nedenler

hiç umursamadı. Ve kendisine ait olanı geri almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdır, bu Were bölgesinde yalnız bir hayat anlamına gelse bile ... kurtla yalnız.

ALIVERSE*'i keşfedin*...



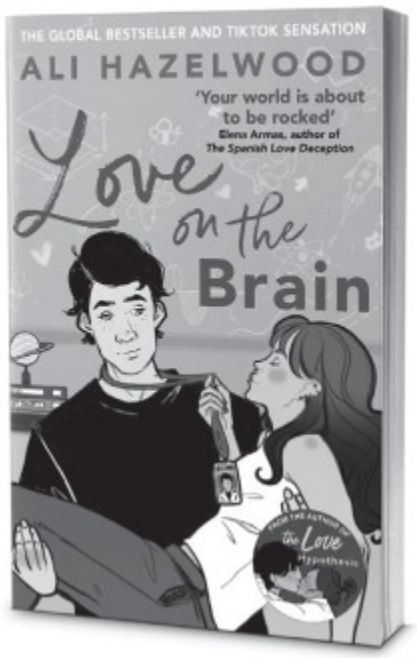
Rakip fizikçiler, bu nefis STEMinist romantik komedide akademik çekişmeler ve sahte flört saçmalıkları girdabında çarpışıyor.

Teorik fizikçi Elsie Hannaway'in birçok hayatı sonunda onu yakalamıştır. Gündüzleri yardımcı profesör olarak çalışmakta, kadroya girme umuduyla laboratuvarlarda not vermekte ve termodinamik dersleri vermektedir. Diğer günlerde ise Elsie, olmayan maaşını sahte bir kız arkadaş olarak hizmet sunarak telafi etmekte, müşterinin ihtiyaç duyduğu versiyonu canlandırmak için ustalıkla geliştirdiği insanları memnun etme becerilerini kullanmaktadır.

Dürüst olmak gerekirse, bu oldukça tatlı bir iştir - ta ki özenle kurguladığı Elsie-evreni yıkılana kadar. Çünkü en sevdiği müşterisinin sinir bozucu derecede çekici ve kibirli ağabeyi Jack Smith, akıl hocasının kariyerini mahveden ve her yerdeki teorisyenlerin itibarını zedeleyen soğuk kalpli deneysel fizikçi çıkmıştır. MIT'deki fizik bölümünü yöneten Jack Smith, Elsie ile hayalindeki iş arasında durmaktadır.

Elsie bilimsel bir sabotaj savaşına hazırdır ama... o uzun, delici bakışlar? Onunlayken gerçek benliğinden başka bir şey olmak zorunda olmamak? Bir deneycinin yörüngesine girmek, sonunda onu aşk hakkındaki en korunaklı teorilerini uygulamaya koymaya teşvik edecek mi?

ALIVERSE*'i keşfedin*...



Bir bilim insanı, düşmanıyla birlikte bir proje üzerinde çalışmak zorunda kaldığında, sonuçlar patlayıcı olur.

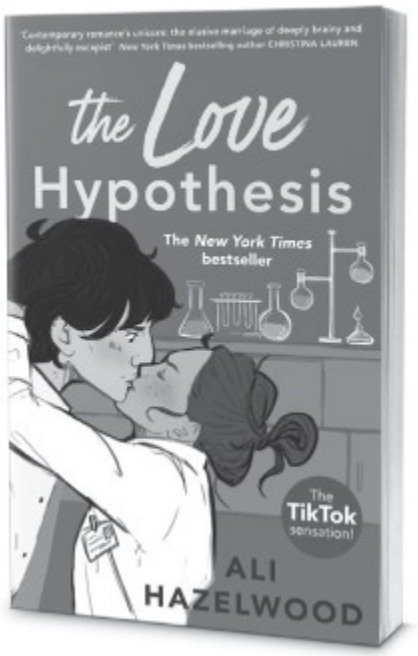
Bee Königswasser basit bir kurala göre yaşıyor: Marie Curie olsa ne yapardı? Eğer NASA ona bir nöro-mühendislik projesinde liderlik teklif etseydi - gerçek bir hayalin gerçekleşmesi - Marie tereddüt etmeden kabul ederdi. Öyle ya. Ancak modern fiziğin annesi hiçbir zaman Levi Ward ile birlikte liderlik yapmak zorunda kalmadı.

Elbette, Levi uzun boylu, esmer ve piercing gözlü bir şekilde çekici. Ancak Levi, Bee'ye karşı olan hislerini yüksek lisans okulunda çok net bir şekilde ortaya koydu - baş düşmanlar en iyi kendi galaksilerinde, çok çok uzakta çalışırlar.

Ancak ekipmanları kaybolmaya başladığında ve personel onu görmezden geldiğinde, Bee Levi'nin yumuşayarak bir müttefike dönüştüğünü, oyunlarını desteklediğini, fikirlerini desteklediğini... **o gözlerle** onu yuttuğunu gördüğüne yemin edebilir. **Olasılıklar tüm nöronlarını ateşliyor.**

Ama iş gerçekten bir hamle yapmaya ve kalbini ortaya koymaya geldiğinde, önemli olan tek bir soru vardır: Bee Königswasser ne yapacak?

ALIVERSE*'i keşfedin*...



Bilim insanları arasındaki sahte bir ilişki, karşı konulmaz bir çekim gücüyle karşılaştığında, bir kadının aşk üzerine dikkatle hesaplanmış teorilerini kaosa sürükler.

Üçüncü sınıf bir doktora adayı olan Olive Smith, kalıcı romantik ilişkilere inanmaz ama en yakın arkadaşı inanmaktadır ve onu bu duruma sokan da budur. Anh'ı Olive'in sonsuza dek mutlu olacağına ikna etmek her zaman zor olacaktı, bilim insanları kanıt ister. Bu yüzden, **her sef saygılı kadın** gibi **Olive de paniğe kapılır ve gördüğü ilk erkeği öper.**

Bu adam Adam Carlsen'dan başkası değildir, genç ve yakışıklı bir profesör **ve tanınmış** bir **göt. Bu yüzden Olive**, Adam onun maskaralığını gizli tutmayı ve sahte erkek arkadaşı olmayı kabul **ettiğinde kesinlikle şaşkına döner**. Ancak büyük bir bilim konferansı çığrından çıktığında ve Adam onu boyun eğmeyen desteğiyle (ve boyun eğmeyen karın kaslarıyla) tekrar şaşırttığında, küçük deneyleri tehlikeli bir şekilde yanmaya yakın hissediyor.

Olive çok geçmeden aşk üzerine bir hipotezden daha karmaşık olan tek şeyin kendi kalbini mikroskop altına koymak olduğunu keşfeder.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.